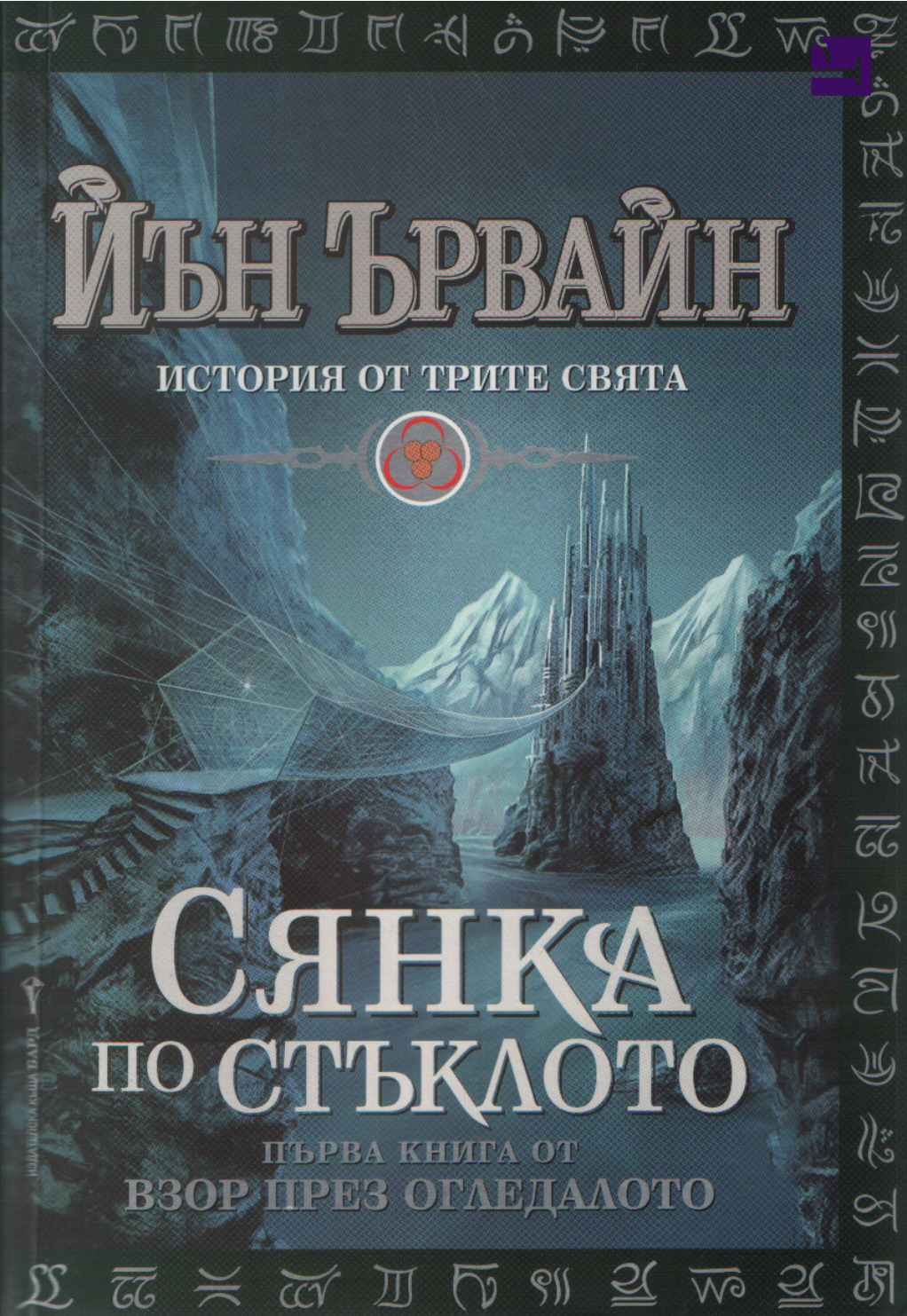
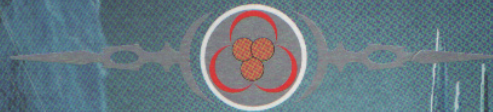

Със със със със със със със със със със

ИЪН ЪРВАЙН

ИСТОРИЯ ОТ ТРИТЕ СВЯТА

СЯНКА ПО СТЬКЛОТО

ПЪРВА КНИГА ОТ
ВЗОР ПРЕЗ ОГЛЕДАЛОТО

ИЗДАТЕЛСКА БУЛГАРИЯ

Със със със със със със със със със със

Със със със със със със със със със със

Иън Ървайн

Сянка по стъклото

На моите многобройни верни читатели, спътници в дългия път, които не се поколебаха, макар че трябваше да чакат завършека девет дълги години.

И преди всичко

на

Нанси и Ерик

Едно зрънце на везните ще определи кой индивид ще живее и кой ще умре – коя разновидност или вид ще се умножи и коя ще намалее или пък накрая ще изчезне.

Чарлз Дарвин

Признателност

Сред мнозината, които четеха варианти на моите текстове през годините и помогнаха на този роман да намери истинския си дом, бих искал да отлича съветите и доброжелателното отношение на Джон Ръмъри, Джон Коен, Ван Айкин и Нанси Мортимър. Благодаря на всички сърдечни хора в „Пенгуин Букс“ и особено на моята издателка Ерика Ървинг за ентузиазма към тази творба и за грижите, чрез които поредицата доби възможно най-добрия си вид. Освен това искам да благодаря на Алекс Сковрон за усърдното четене на коректури, на Бари Фридън-Колинс за оформлението на кориците, на Марк Софилас за прекрасните рисунки на кориците и на моята агентка Селва Антъни.

На моята редакторка Кей Ронай – за мен беше късмет и удоволствие да работя с тебе.

И преди всичко благодаря на Ан Ървайн.

ПЪРВА ЧАСТ

1. Предание за Възбраната

Последната вечер от Сказанията при завършването. Учителите и учениците в Школата на Преданията в Чантед разказваха Великите предания, които бяха средоточието на човешкия живот на Сантенар. Лиан бе удостоен с честта и подложен на опасността да изрече най-великото сказание, Преданието за Възбраната. Сказанието за Шутдар – гения, който сътворил Златната флейта, но не понесъл мисълта, че ще я предаде в чужди ръце. Шутдар, който променил завинаги Трите свята.

А сказанието таеше и опасност, защото Лиан произхождаше от народ на изгнаници – зейните. В древни времена любознателността бе подвела тези хора, отдадени на науката, да сключат коварен съюз. И макар че много столетия бяха изминали след тяхното почти поголовно изтребление и изгнание, зейните още имаха лоша слава. От пет века не бе избран зейн за Сказанията при завършването. Всъщност нито един от тях не бе допуснат в Школата през последните стотина години... освен Лиан, чието попадане тук само по себе си беше любопитна история.

Затова с разказа си трябваше да надмине всички, не само учениците, но и учителите. Успееше ли, щеше да завърши като майстор-летописец, а това беше рядка чест. Никой не се бе трудил по-прилежно или колебал по-мъчително над своето сказание. Но дори с безупречен разказ щеше да си създаде колкото почитатели, толкова и врагове. Лиан долавяше желанието им да го провалят. Е, нека опитат. Никой друг не знаеше онова, което бе научил той. Никой не бе разказвал така преданието досега.

– Имало някога три свята: Аакан, Талалейм и Сантенар, всеки със своята човешка раса – аакими, фейлеми и ние, коренната раса. И ето че през пустошта между светове дошла четвъртата раса – караните, които се спасявали с бягство. От тях останали само шепи хора, отчаяни и на ръба на гибелта. Открили слабост у аакимите, отнели им света и завинаги променили равновесието на светове.

Всички Велики предания започваха с този увод, защото той беше ключът към Сказанията. Лиан си пое дъх с пълни гърди и започна:

– В прастари времена Шутдар, гениален ковач, бил призван да потегли от Сантенар по заповед на Рулке, могъщия каронски владетел на

Аакан. И защо Рулке се впуснал в такова таящо заплаха начинание? Защото желал да броди свободно между световете и може би великата дарба на Шутдар щяла да отключи пътя за него. И тъй Шутдар се потрудил усърдно и създал забраненото творение – отварящо устройство във вид на златна флейта. Нейната красота и съвършенство надхвърляли дори мечтите на създателя й... и флейтата станала за него по-скъпоценна от всичко, което бил изработил дотогава. Той я взел, отворил проход и избягал на Сантенар. Но допуснал съдбоносна грешка. Заради него останал отворен Пътят между световете...

Всички в залата знаеха това предание, но множеството слушаше мълчаливо и внимателно. Лиан не си позволи да се отпусне дори за миг. Сказанието бе дълго часове и преди да го завърши, щеше да се нуждае от всеки нюанс в своя глас – почти вълшебната способност на великите разказвачи да внушат на публиката всяко чувство, което пожелаят. Изкуство, на което човек не може да се научи, колкото и да се стараеха учителите.

Лиан срещаше поред погледа на всеки слушател, а сказанието продължаваше. И у всеки в залата оставаше увереността, че разказвачът говори само на него.

– Отварянето на Пътя разтърсило до самата му сърцевина Аака, онзи мразовит свят на сняг с цвят на сяр, на мазни блата и черни мъждукащи цветя. Караните се впуснали в преследване на Шутдар и повели със себе си многоброен отряд от аакимите, които били поробили още в зората на времето. Всички преминавали голи и с празни ръце, защото предмет, пренесен от свят в свят, може да се промени коварно, Кароните по неволя оставили своите могъщи машини за преобразувания и унищожение – трябвало да разчитат на по-древни сили.

И Талалейм, чиито подгизнали от дъждове гори и извисяващи се планини са самата противоположност на Аакан, също бил заплашен от отварянето на Пътя. Фейлемите, дребничките намусени хора, за които вселената не е нищо повече от илюзия, сътворена от самите тях, подбрали най-достойните помежду си, за да поправят стореното. И на Фейеламор отредили да ги поведе гордо към Сантенар. Те също не взели никакви оръжия. Могъществото на умовете им било такова, че в своя свят не се нуждаели от нищо друго.

Гонели Шутдар из коя ли не земя век след век, той бягал през портал след портал и където стъпел, започвали сблъсъци. Но накрая бил капан в капан...

Най-сетне Лиан стигна до връхната точка в своя дълъг, предълъг

разказ, до онази негова част, която щеше да преобърне Преданията с главата надолу. Видиша дълбоко и потърси в лицата срещу себе си знак, че хората го слушат с увлечение. Копнежът за тяхната похвала го измъчваше като телесна болка. Но пред себе си имаше истински слушатели от Чантед – и сдържани, и придирчиви. Нямахше да издадат чувствата си, докато не отсъдят за всичко чуто.

– В разцвета на силите си и с помощта на откраднатата флейта Шутдар можел да се изплъзне от всеки враг. Но той доживял неимоверна възраст, дори костите му се съсухрили и изкривили, а от сръчните му някога ръце имало полза колкото от животински лапи. Този път се озовал в клопка и знаел – изход няма. Премалял от страх, изпълнен с омраза към себе си, той се свивал под един дънер в някаква мижава гора, изчоплял буболечки и ги лапал. Приличал повече на животно, отколкото на човек. И едва сега отправил мислен взор назад в своя живот, проточил се цяла епоха, и проумял къде е стъпил накриво. Не му стигало, че е най-великият майстор на своето време а и на всяко друго. Не, искал и да се хвали с безценното си съкровище, което единствен той могъл да сътвори и което променило облика на Трите свята. В някои мигове, ако нямало друг наоколо, той се хвалел на глас. Но дори неодушевената земя имала уши за такава тайна и враговете му всеки път го намирали. Половин хилядолетие го преследвали навсякъде из Сантенар. Сега го приклезили отвсякъде и той нямал волята да им се опълчи.

Лиан говореше, погледът му се плъзгаше по безстрастните лица и търсеше поне пукнатинка в тяхната сдържаност, за да намери вдъхновение и да стигне до най-недостижимия връх в изкуството на разказвача. Не се съмняваше, че поне досега одобряват разказа му, но как щяха да приемат новия завършек? И изведнъж намери каквото искаше. Съзря едно бледо лице в дъното – млада жена се взираше толкова напрегнато в него, че очите й сякаш го изгаряха. Все пак бе трогнал поне един човек. Вложи цялото вълшебство на гласа си и заговори само на нея:

– Шутдар се вглеждал с присвити очи между дърветата. Пред него земята се връзвала подобно на пръст в езерото и изгряващото слънце осветявало кула, съградена от жълт камък. По-добро място за край на всичко нямало да намери.

Нахълтал през сводестата порта и хвърлил в ужас някакво семейство, което се хранело около квадратна маса. Шутдар оголил неравните си зъби от желязо – разядени останки, превърнали се в гавра с някогашните му изкусни умения. Ръждива червенина цапала устата му. Изглеждало, че се е заситил с кръв.

Разпицели се деца. Хилав мъж паднал по гръб от стола си. Шутдар се вторачил яростно а тях, уродливото му лице се кривяло от болка. Претичал на кривите си крака като рак. Разхвърчали се столове, блюда, невръстни деца. Дебела жена запратила тенджерата по главата му, грабнала бебе от пода и семейството побягнало, като изоставило сакатото момиче, което било скрито високо в кулата.

Шутдар облизал пръски от супа по ръката си, изплюл червена храчка и се затътрил към върха на кулата.

Щом го зърнало, сакатото момиче затиснало устата си с ръце. Жълтеникавата кожа била изопната по скулите на Шутдар като бирабан, изтънелите устни показвали проядени зъби и изцапани с ръжда венци – приличал на най-престарелия, грозен и ужасен вампир, който можете да си представите. Съжалете тази окаяна твар, ако можете.

Погледите им се срещнали – едно сакато същество пред друго. Черна коса падала край красиво лице, но краката на девойката били толкова съсухрени, че едва пристъпяла. Някога Шутдар би се разправил с нея безмилостно, но отдавна бил изгубил тази страна от душата си. Някога може би щял да я метне от кулата, за да се наслади на своята сила и нейното страдание, обаче сега дори жестокостта не го радвала.

– Горкичкият – въздъхнала тя. – Толкова се измъчваш. Кой си ти?

Гласът ѝ бил благ, изпълнен със съчувствие.

– Шутдар! – изхриптял той и червена слюз се стекла по брадичката му.

Тя пребледняла и титнешком потърсила опора в стола зад себе си.

– Шутдар! Нима си дошъл да ме убиеш?

– Не. Но въпреки това ще погинеш с мен. – Той махнал с ръка към гората – тя вече била огнен полукръг, свиващ се към кулата. – Никой няма повече врагове от мен. – Знаел колко жалка е гордостта му. – Виж, те вече дойдоха и изпепеляват всичко. Боиш ли се от смъртта?

– Не. Само че исках да живея, за да се сбъднат мечтите ми.

Смехът му бил вой, преливащ от подигравка.

– Знам какви мечти може да има сакатият – мъка и отчаяние! Дори твоето семейство те е заключило тук, за да не изпитва срам и погнуса от вида ти.

Тя пуснала стола и изопнала рамене; приличала на горда кралица, но сълзи намокрили бузите ѝ. И Шутдар чудовището, този звяр, сам се изумил от състраданието си.

– Каква е мечтата ти? – попитал я с нежност, ново за него чувство. – Бих ти я дарил, преди да умрем, стига да е по силите ми.

– Да танцувам – отвърнала тя. – Копнея да танцувам за любимия от своите мечти.

Без нито дума повече той рязко отворил калъфа и показал златната флейта. Никога не е създаван по-съвършен инструмент от нея.

Вдигнал флейтата към кървавочервените си устни и засвирил. Болката в ръцете му била непоносима, но лицето му не трепнало. И музиката му била толкова завладяваща, толкова прекрасна, че дори предците на девойката затракали с костите си в криптата под кулата.

Сакатата девойка пристъпила напред с поглед, впит в Шутдар, но той сякаш се бил улил в друг свят. Тя се затързила напред в жалка пародия на танц, заклатушкала се. И вече си мислела, че той ѝ е изиграл най-безпощадната шега и че ей сега ще рухне – щом чуе подигравателния му смях. Но изведнъж мелодията я поела и понесла, нямало я вече болезнената тежест в краката, тя стъпвала, където си поиска. Пърхала леко с пантофките си като първа хубавица на бал, танцувала неспирно, докато силите ѝ не я изоставили и не се свлякла на пода с разветви поли, зачервена и засмяна, твърде изтощена, за да отвори уста. А Шутдар още свирел и тя отлетяла толкова надалеч в мечтите си, че забравила за настоящето.

Музиката полека стихнала. Девойката се опомнила. Шутдар сякаш бил огрян от вътрешно сияние, изгорило докрай грозотата му. Свалил флейтата от устните си и внимателно избърсал рубинените петна от нея. После изсумтял:

– Идват. Слез и развей син флаг от вратата. Има някакъв шанс да те пуснат.

– Няма какво да търся навън. Прави каквото е нужно.

И за миг Шутдар помислил, че все пак не му се умира, но било твърде късно за това...

Слушателите въздъхнаха шумно – поредният знак! Преданията бяха неотменна част от живота на Сантенар и никой, бил той велик или нищожен, не бе равнодушен към тях. Човек не си представяше по-висша чест от споменаването на името му в Преданията. Лиан знаеше за какво мислят учителите и учениците – откъде е изровил тази нова част в сказанието си, частта, която преобръщаше наопаки образа на Шутдар? Великите предания бяха съкровената сърцевина в Сказанията и който опиташе да ги промени, се излагаше на голям риск. Утре щяха да поискат от него да докаже всяка дума. И той щеше да им даде

доказателствата.

Взря се в тълпата и сред морето безизразни лица погледът му пак се прикова в същата бледа жена. Беше с наметало с качулка, изпод качулката се подаваше кичур с оттенъка на червена слива. Бе се привела напред в захлас.

Жената се казваше Каран Елиенор Фърн и имаше дарбата на усета, макар че никой в залата не подозираше това. Бе прекосила планините, за да чуе Сказанията. Сега срещна погледа на Лиан и се стресна. Колкото и да беше чудно, за миг се разсея и съзнанията им се докоснаха като при връзка. Лиан се развълнува от невероятната ѝ жажда, но не си позволи да се разсее. Четири години се бе трудил за тази вечер и нищо нямаше да му попречи да довърши разказа си.

Сниши глас и видя как слушателите му помръднаха на седалките в стремежа си да доловят всяка негова дума. Почерпи увереност от тях.

– Враговете на Шутдар се прокрадвали все по-наблизо. Там били великите от Трите свята, от четирите човешки раси. Имало карони, аакими и фейлеми. Там били и най-видните хора от нашия свят. Предвождал ги Рулке в неистовото си желание да вземе флейтата и да изкупи вината си, че изобищо е поискал да бъде сътворена.

Шутдар ги гледал с угасналите си очи. Нямамо надежда – най-сетне настъпвал краят на живота му. Скоро флейтата щяла да принадлежи на друг. Смъртта щяла да посрещне с радост, отдавна я желал, но било немислимо флейтата да попадне в чужди ръце.

Затова, щом доближили, той се изправил на покрива на кулата, очертан от призрачно червената луна, а долу зад него било дълбокото езеро. Сакатото момиче надало вик, но Шутдар изкрещял:

– Не мърдай!

Вдигнал флейтата със сгърчената си ръка, проклет враговете си и изтръгнал тръбен звук на отчаяно ликуване.

Флейтата просветнала нажежена. Въздухът заблещукал. От небето западали мъртви птици. Пъстри дъги се стрелнали на вълни във всички посоки и повалили гледащите в несвяст. Кулата се нацепила, Шутдар политнал назад и се забил тежко в тъмната вода далеч долу. Земята се разпукала, водата се надигнала и се стоварила върху развалините.

Някои казват, че златната флейта паднала по-бързо от Шутдар в езерото – блъвнал огромен облак пара и водата кипнала, – но накрая ледените дълбини я охладили и може би тя още си лежи там, заровена от бавно трупащата се тиня. Съхранена завинаги... и изгубена

завинаги. Други уверяват, че я видели да се разтапя, да се разтваря като дим във въздуха и да изчезва, погълната от отдавна пленените в нея сили.

Трети пък твърдят, че Шутдар пак ги надхитрил и избягал в далечно кътче на Сантенор, където никой не бил чувал за него, или дори в онази пустош между световете, през която се промъкнали отчаяните корони, за да отнемат света на аакимите в далечната древност. Но е знайно, че те грешат, защото два дни по-късно водата изхвърлила смазания труп в цялата му грозота върху скалите недалеч от кулата.

Добре разказано предание, само че слушателите очакваха повече. Зашаваха и замърмориха. Лиан обаче не бе стигнал до края.

– Шутдар вече го нямало, нямало я и златната флейта. Рухналата кула била същински кошмар от пушеци и пламъци освен запалилото се въгълче, където момичето лежало невредимо. По светецките стени бродели привидения на нейните безсърдечни предтечи. Сакатата девойка ридаела, защото се била простила с мечтите си. И тогава ѝ хрумнало да разкаже историята, да запази скъпоценен спомен от този ден, да остави бяла точица върху черното петно, заличило доброто име на Шутдар, този най-охулан човек на Сантенар.

Ала тъкмо дописала словата си и светът се обърнал наопаки. Светлина, подобна на остри клинове, пронизали очите ѝ. Небето се разкъсвало. Кулата се разтресла, отломките подскачали като гумени кубчета. И тогава над руините внезапно се отворил портал, засиял като пурпурно слънце. Момичето надникнало в пустошта между световете.

В ослепителната тъма се появили сенки. Зад портала се тълпяла цяла армия от ужасяващи твари... Тази пустош гъмжи от невъобразими същества и животът там е жесток, безнадежден и мимолетен. В пустошта дори най-закалените могат да оцелеят само като се пресътворяват неспирно, и всяко изчадие там изгаря от един-единствен стремеж – да избяга!

И ето че сакатото момиче видяло как съществата от легендите водят битка отвъд портала в напора си да се промъкнат. Целият свят бил заплашен. Никой не можел да устои срещу тези орди.

Болката в краката я измъчвала твърде силно и не можела да ходи. Изпаднала в смъртен страх, тя пропъзляла в развалините и се скрила.

Когато слънцето доближило връхната си точка по пладне, забулена фигура се отделила от гъмжащите над кулата призраци. Отначало момичето помислило, че това е нейният Шутдар, възвърнал си

разцвета на младостта, защото закачуленият силует бил висок и тъмен.

Привидението размахало ръце над бълвац дим кратер в каменните основи. И тутакси го поразила наситено червена мълния, изскочила със съскане през портала. Неземен огън откроил наметалото му. Под краката му камъкът изведнъж потекъл като вода и завлякъл призрака а кратера. Развоняло се на сяра, после въздухът сякаш сътворил от себе си просветваща закрила сред бъркотията – сноп бяло сияние покрил портала с паяжина от ледени висулки, с Възбрана! Порталът се затворил с грохот и изчезнал.

Слушателите се изправиха сковано на седалките. Твърде спорен момент – в Преданията се казваше, че Възбраната била възникнала от само себе си. Но ако някой я бе *наложил*, възникваха какви ли не нови въпроси. Лиан съзнаваше, че има нужда не само от правдиво нарисувани с думи картини, за да убеди слушателите.

Публиката се размърда неспокойно. Сказанието всъщност завърши, но не чуха никакви доказателства. Чувстваха се подведени. Лиан проточи неловкото мълчание.

– А девойката? Намерили и нея, когато станало безопасно да влязат, късно следобед. Младата жена с изключителна хубост лежала свита на камъните и дългите поли покривали жалките ѝ крака. Усмивала се като на най-великолепния ден в живота си. Странно, след цялата разруха момичето сякаш било невредимо – ала мъртво.

Загрижена да смекчи малко дългия списък от злини на Шутдар, тя написала своята история и я пъхнала в корсажа си, а после се пробола с дълга игла.

Хвърли ги в потрес! Лиан вдигна два листа, единия изцапан с ръждиво петно.

– Тук са доказателствата, подпечатани с кръвта от собственото ѝ сърце. – И добави тихо: – Така завършва Преданието за Възбраната, първото и най-велико сказание.

Хората в цялата зала бяха на крака, но никой не издаваше и звук. Опитваха се да осмислят какво следва. После гъмжилото изпусна обща въздишка – облечените в черни роби учители минаха по двама в прохода наред залата и се качиха по централните стъпала на сцената. Смутената усмивка на Лиан се скова на устните му. Най-силният му копнеж беше да стане летописец и разказвач. Нима се бе изложил толкова зле, че да му отнемат и положението на ученик?

Уистан, наставникът на школата, дребен мъж с грозота почти като

на Шутдар, открай време се отнасяше с неприязън към Лиан. Сега жълтите му очи на подобното му на паница лице бяха изцъклени.

– Забележителен разказ – изчегърта гласът му. – Но края го нямаше във варианта, който ми представи за одобрение.

– Задържах тези листове – отвърна Лиан. Беше се вкопчил в своите документи като в спасително въже.

Уистан протегна съсухрена десница и младежът си позволи мъничко надежда.

– Вторият лист потвърждава разказа на момичето – добави той смирено.

Наставникът огледа листовете. Първият беше прегъван и затова прободен на много места от смъртоносната игла. Уистан пребледня.

– Значи е вярно – въздъхна той. – Но дори днес това знание може да се окаже гибелно. Нито дума повече!

Коленете на Лиан трепереха. Разказът беше великолепен, но застрашаваше всичко, в името на което се бе трудил. И изведнъж струпалите се наоколо учители нададоха силен вопъл, втурнаха се напред, вдигнаха Лиан на раменете си и тържествено го свалиха от сцената. Всички в залата се смееха и плачеха, ликуваха и хвърляха плитките си във въздуха. Случило се беше нещо, несравнимо с нищо от миналото.

Докато го носеха над тълпата към изхода, Лиан пак зърна червенокосата жена, вперила поглед в него. Тя се опитваше да мине през навалищата и той отново изпита необичайното чувство, че съзнанията им са свързани. Коя ли беше? На Сказанията при завършването не допускаха външни хора, но тя не принадлежеше към Школата. Виждаше я за пръв път в живота си.

Жената почти успя да стигне до него – добра се толкова наблизко, че той долови ухание на лимонов цвят; после тълпата ги откъсна един от друг. Устните ѝ помръднаха и той чу в главата си: „Кой я е убил?“ След това лицето ѝ се скри в гъмжилото, а Лиан бе изнесен от залата към празненството.

Но много по-късно, когато се шляеше към дома си по калдъръмени-те улици сред тълпа весели като него приятели, думите ѝ отново смутиха душата му. Привидното самоубийство отдавна го озадачаваше, но как би могъл още някой да се промъкне незабелязано в развалините? Все пак въпросът бе зададен и той нямаше да го пропъди от ума си. Ами ако някой бе открил нещо толкова важно, че е поискал да затвори устата

на момичето? Може би напишваше ключа към още по-добро сказание – първото ново Велико предание от столетия. Ако тъкмо на него се паднеше сполуката да го напише, щеше да се нареди до най-видните летописци на всички времена. Погълнат от тези мисли, Лиан изобщо не си спомни за предупреждението на Уистан.

– Виж! – подвикна му високата красавица Тандаи, също ученичка в Школата. От години бяха приятели, понякога и любовници, тя сочеше към хоризонта. – Нова звезда. Какво по-ясно знамение от това? Ти ще се прочуеш, Лиан.

Погледът му проследи посоката. Изобщо не беше звезда, а мъглявина с особена форма. Тъмночервено петънце, което не бе виждал досега. Приличаше на паяче. Изведнъж Лиан се смръзна в топлата лятна нощ.

– Знамение... Що за знамение е това, питам се? Отивам да си легна.

– И аз. При тебе.

Тандаи го прегърна, водопадът на черната ѝ коса покри и двамата.

Преди зазоряване едно ужасно прозрение събуди Лиан толкова рязко, че той направо тупна на пода. Сега му се струваше очевидно и се чудеше, че не се е сетил по-рано. Ако момичето е било *убито*, послужилият му за разказа летопис може и да беше фалшив. А ако бе така, трябваше завинаги да се прости с призванието си. Нямаше по-почетно занятие от това на летописеца, но и нямаше по-презрян човек от онзи, който опозори най-великите сказания.

Тандаи въздъхна и се зави презглава. Лиан стана от пода и се омота с едно одеяло. Трепереше и зяпаше през прозореца. Мъглявината се виждаше високо в небето, още по-голяма. Сега я различаваше добре и се увери, че изобщо не напомня за паяк, а за по-смъртоносния му сродник – скорпиона.

Слава или забравя? Все едно, искаше да открие истината. Кой беше убил сакатото момиче? И защо? И как бе възможно да научи след толкова време?

2. Несгодите на един летописец

Докато Лиан спеше, Уистан будуваше в кабинета си. По едно време надникна през вратата. Капитанът на охраната – жизнен застаряващ здравеняк с коса като къделя и усмивка колкото отворена врата, седеше в креслото отпред и си свирукаше. Носеше алена поличка и

мускулестите му крака препречваха половината коридор. По външност, характер и нрав беше пълната противоположност на наставника.

– Труско, я влез. И затвори вратата.

Капитанът го последва в стаята. Оглавяваше охраната, откакто Уистан беше наставник – над тридесет години. Такава си беше Школата, тук поставяха традицията над всичко. Общо взето нямаше промени през последния век – а защо не и през последните пет?

Уистан се настани зад абаносовото си бюро, голямо колкото спалня, и почна да рови из чекмеджетата. Голото му теме подскачаше, докато струпваше книжа отгоре.

– Тази нощ с теб имаме секретна задача. Предполагал, че ти е ясно за какво говори.

– За разказа на Лиан. – Труско се взираше в дребосъка с дружеска привързаност. – Да ти кажа, накара ме да се зачудя.

– О, изобщо не подозираш цялата истина. Няма съмнение, че историята на момичето е вярна.

Труско не изглеждаше убеден.

– И как тъй не се е разчула още тогава?

– Вече проверих и това. Имало толкова мъртъвци, че минали дни, докато погребат всички, а написаното от момичето не било открито веднага. После пък потвърдилата разказа й летописка се удавила по пътя си към дома в една придошла река. Макар че извадили торбите, книгата ѝ останали забравени в архивите.

– Има и подправени документи – недоверчиво промърмори капитанът.

– Дори твърде често. Но този не е от тях.

Уистан измъкна от бюрото един изцапан лист.

– Погледни! Дори след толкова години тази хартия може да сподели с нас историята си. Тя е качествена и плътна, а не е изтекла много кръв. Повечето е по страната откъм гръдта на момичето. Виж обаче как иглата е избутала разкъсаната хартия около дупката навън, откъм другата страна. Значи върхът е излязъл от тялото, а не е влязъл! Била е прободена в гърба! И ти знаеш какво означава това!

– Призраците не се занимават с убийства – напомни Труско.

– Някой е отишъл там тайно. Може би Възбраната наистина е *нечие дело*.

Труско се чумереше. Не бе свикнал с толкова оплетени разсъждения.

– И може би златната флейта все пак не е унищожена.

– Изобщо не си позволявай да го казваш на глас! Не знам какво се е случило. Но е доказано, че три хилядолетия сме се заблуждавали за Шутдар. Значи и всичко станало през онзи ден е поставено под съмнение. Пред нас се открива цял свят на гибелни възможности.

– Значи искаш да отнеса вест на Съвета и да оставя всичко това в ръцете на Мендарк? – подкачи го Труско с огромната си усмивка. Имаше зъби с формата и едва ли не размерите на надгробни плочи. – Е, времето е приятно за пътуване до Туркад.

Пътят до разположения на изток най-голям град в Мелдорин отнемаше седмици. Древно, могъщо, богато средище, но препълнено с просяци. Гъмжаща от хора смрадлива клоака. Мендарк, проникателният и лукав Магистър в Съвета на Сантенар, живееше там незнано откога.

Уистан знаеше, че капитанът го дразни нарочно, но въпреки това не се съдръжа.

– Ха, Мендарк! Първо за мен ще настъпи леден ден в най-черната яма на пустошта, преди да направя още някоя услуга на този злодей! И до днес се въбсявам, че ме принуди да приема Лиан.

Взе щипка енфие от една емайлрана кутийка, поднесе я към ноздрите си, зачерви се и кихна оглушително. Труско му подаде една зелена кърпа, за да избърше насълзените си очи, и каза:

– Но Лиан донесе почести на Школата.

– Признавам. Ако бе дошъл при мен по обичайния начин, сигурно пак щях да го приема, нищо че е от недостойните зейни. Само не така. А и защо на Мендарк му е шукнало да направи един зейн летописец? Какво ще поиска в замяна? Предчувствам, че това изобщо няма да е добре за Школата. Ела да отидем в библиотеката.

– Два посред нощ е – вяло се възпротиви Труско. – Дори и Лиан трябва да си е легнал.

Запъна се, колкото да не се съгласи веднага – беше му известно, че Уистан почти не мигва, а и не се оставя да го разубедят.

– Ясно, и то с някоя от ученичките ни – изсумтя наставникът. – Я вземи да ми помогнеш.

Натовари Труско с куп книжа, отключи едно чекмедже, взе една гривна от сребърен филигран и я сложи на китката си.

– Говориш *сериозно* – промълви капитанът.

Знаеше, че гривната е ключ за хранилището на наставниците. Когато някой сложеше там нещо, то не можеше да бъде извадено до края на живота му.

– Черновите и доказателствата за разказа на Лиан. Четири години

труд на един гений... и никой не ще ги види повече, докато съм жив.

Уистан стисна устни и Труско реши да не задава повече въпроси. Наставникът затвори вратата и тръгна след капитана по широкия, настан с теракота коридор. По стените висяха портрети на знаменити летописци от миналото и настоящето. Труско посочи с палец през рамо последния лик в редицата и попита весело:

– Лиан позира ли вече за портрет?

– Може и да не му се наложи – изсумтя Уистан.

Излязоха през една странична врата. Труско държеше фенер, за да осветява криволичещата пътека, макар че и двамата биха минали по нея и със завързани очи. Вървяха между високи до раменете храсти лавандула и розмарин към Библиотеката на Преданията – истинско архитектурно чудачество от кули и шпилове, зъбери и куполи, с толкова украсени навсякъде повърхности, че беше невъзможно да се различи къде свършва самата сграда и къде започват орнаментите.

Уистан отключи със своя ключ на наставник, отвори тежката двойна врата, покрита с дърворезба, по навик се разписа в дневника и изръмжа:

– Ама че е уродливо това здание. – Гледаше корнизите, изпъстрени с десетки цветове, но доста олющени.

– Но е част от историята на Школата, значи не можеш да го пипнеш с пръст – коварно вметна Труско.

– Предизвикваш ме! Бих заповядал да го срутят още утре, ако имахме пари да построим ново. Приятно простичко като древните храмове.

– Тогава май ще е по-добре да се отнасяш мило с Лиан, защото покровителят му Мендарк гребе златото с кофи.

– Как пък не! Да не се бавим, трябва да слезем в архива.

Капитанът поизви питащо едната си вежда.

– Ще сложим всички доказателства и всички документи за времето на Възбраната там, където никой не може да ги докопа – обясни Уистан.

– Тази тайна може да се окаже гибелна. Длъжен съм да опазя Школата.

Труско изсумтя.

– Не си съгласен ли? Е, какво да се прави. Нямам нужда от съгласието ти, стига ми и здравият ти гръб. Дори се питам не е ли по-добре да събера всичките му доказателства и да ги запала.

Това слиса капитана достатъчно, за да загуби добродушната си сговорчивост.

– Готов си да изгориш Преданията? Но без тях Школата губи предназначението си. Тогава за какво си живял, наставнико?

– Да, за какво ли съм живял? – тежко промълви Уистан. – Някога беше заради Преданията. А сега, за мой срам, само заради Школата. Не мога да я изложа на риск.

Минаха часове, докато пренесат документите от десетките рафтове в недостъпните архиви – подземие, където съхраняваха забранените, опасните или непристойните документи. В ъгъла имаше толкова голям сейф, че в него човек можеше да влиза. Рафтовете в сейфа бяха отрупани със стари книжа и свитъци. Щом приключиха, Уистан опря сребърната гривна до една вдлъбнатина в задната стена на сейфа и под нея се отвори успореден на пода прорез. Наставникът бръкна вътре, пусна доказателствата на Лиан и едва успя да си издърпа ръката, преди нещо да се затвори с трясък.

– Някой ден това нещо ще те изпревари – засмя се Труско.

– Май така ми се пада, след като прехвърлям проблемите си на бъдещето – изсумтя Уистан. – Е, нека за това се тревожи онзи, който ще ме смени.

– Но какво ще кажеш за Лиан? Не можеш да заключиш и него, а той знае всяка дума от доказателствата си.

– И когато я изрече, тя няма да е оригиналът на документ. Само устно изложение. Но и с него ще се разбера за всеки случай.

– Гледай да не си много груб. Момчето ми е симпатично – натърти Труско. – Донесе почести на Школата. И е от редките майстори на *гласа*.

– Да бе! Пустият му зейн... Притеснява ме. Твърде много е затынал в делото си и е прекалено любопитен. Готов е на всичко, за да възвиси изкуството си, да се добере до ново сказание. Във всичко си е зейн.

– Такъв си е – и за добро, и за лошо. Уистан...

– Няма да му навредя, стига да е послушен! – сопна се наставникът.

– Ами ако не е?

– Ще го посрамя пред всички и ще го лиша от всякакви почести.

Лиан се надигна от леглото чак по обяд. На светло тревогите от изминалата нощ се смалиха до смътно опасение, което можеше да пропъди от мислите си. Свършиха се петнадесетте години на бърхане в Школата! Най-сетне беше и разказвач, и майстор-летописец. От цяло столетие никой не бе удостояван с тази чест толкова млад. Все още беше само на двадесет и осем, целият чудесен свят лежеше в краката му. Каквото и да поискаше, щеше да е негово, макар че Лиан всъщност не

желаеше нищо друго освен да бъде летописец, да запълва празнотите в Преданията, а също и разказвач, който издирва забравени сказания или съставя нови. Фантазираше си как ще събере ново Велико предание, но беше убеден, че ще си остане само с мечтите. За четири хилядолетия, откакто се съхраняваха сказанията, само двадесет и едно бяха признати за Велики предания.

Лиан се чешеше и търсеше в напуканото огледало следите от прекаляването снощи. Кафявите му очи бяха кървясали и мътни, а главата му туптеше тежко. Някои биха казали, че е хубавец, само да не беше твърде широката му уста и леко кривнатата брадичка. Усмихнеше ли се обаче, цялото му лице грейваше. Макар да беше среден на ръст и кльошав, имаше яки рамене. Беше си обаятелен симпатяга, но понякога прекалено се прехласваше по себе си. И неведнъж се престараваше заради произхода си. Гласът му звучеше меко, плътно, галещо, богат на всякакви оттенъци и неустойимо завладяващ. И приятели, и врагове обожаваха този глас. Самият Лиан – също.

Среса кестенявата си коса, оставена дълга по модата, и тръгна да се види с приятелите си. Тъкмо преполовяваше обяда, когато дойде очакваното повикване: цъфна Търлю, противният сенешал на Уистан и неуспял летописец, който мразеше учениците – и най-много от всички Лиан.

– Уистан иска незабавно да се явиш в кабинета му – каза Търлю и облиза меките си влажни устни, подути, сякаш нажилени от пчели.

– Предай му, че ще се позабавя – отвърна Лиан и се оригна.

Всички се разсмяха.

Пълните бузи на сенешала почервеняха.

– Уистан каза „незабавно“!

– Вече не съм ученик, а майстор, наперен паун такъв, но може би е редно да ти простя, че не знаеш, защото не беше поканен на разказите снощи.

Обикновено Лиан избягваше грубостите, но погнусата му от Търлю бе сравнима с неприязънта на сенешала към него.

– Майстор, а? Още се държиш като ученик. И имаш ли пост, който да заемеш? – Търлю сякаш се канеше да плюе отрова. – Без препоръката на Уистан няма да те назначат и за писар.

– Не забравяй кой е покровителят ми – самонадеяно изтърси Лиан.

– Самият Мендарк! Какво го интересува препоръката на Уистан?

– Току-виж откриеш, че Мендарк иска повече в отплата, отколкото си готов да дадеш.

Лиан не измисли какво да отговори на тези думи. Мендарк беше

чародей, посветен в Тайното изкуство, могъщ и изкусен. Ненадежден приятел, но страшен враг. И опасен господар, ако се вярваше на мълвата. Удължавал бе живота си многократно над присъщото за хората, както постъпваха чародеите, и пипалата на влиянието му вече се простираха из целия свят. Някой не разбираше защо му е хрумнало да плати обучението на един зейн в Школата. Изведнъж светът извън нея се стори на Лиан изпълнен с твърде много незначайни обрати.

Уистан крачеше нервно из кабинета си и не се усмихна на Лиан, когато той влезе.

– Добър ден, *майстор* Лиан.

– Добър ден, майстор Уистан – любезно отвърна младежът.

Взря се в наставника и към опасенията му се примеси пренебрежение – погледа му на разказвач превръщаше грозния дребосък в същинска карикатура. Кожата по дългия мършав врат на Уистан провисваше в гънки като завеса на прозорец и потрепваше с всяка изтръгната от гърлото дума. Върху тази тънка колона се мъдреше глава, чийто вид винаги хем развеселяваше, хем ужасяваше младежа. По нея почти нямаше плът, ниското чело се разширяваше в толкова огромна челюст, че човечецът сякаш нямаше нищо друго освен лице. Устните му бяха сиви и безкръвни, носът – нищожна сплескана издатинка със зейнали зеленикави ноздри. Главата се издуваше в тила, очите се корореха от леко хлътналото лице подобно на две грахчета в лоясала чиния. Няколко снопчета коса с цявят на говежда тор, очевидно припряно сресани върху петнистата плешивина, сега висяха вяли и мазни около едното ухо.

– Повече няма да изричаш тази версия на сказанието – натърти Уистан и сви безжизнените си устни.

– Но... – запъна се Лиан. – Не разбирам...

Нима и наставникът се бе досетил за това, което той вече допускаше?

– Лиан, не ми се преструвай на глупав. Документът е доказателство, че тя е била прободена в гръб. Ти изрови гибелна тайна. Свърши великолепна работа, която обаче не бива да се разгласява. Няма да ти позволя да излагаш на опасност Школата.

Лиан едва се овладя. Значи беше *имало* убийство! Ето ти материал за Велико предание – и той щеше да го събере, каквото и да си дърдореше Уистан.

– Но снощи ме чуха стотици хора... цялата Школа.

– Ще разговарям с всекиго от тях. И всеки ще ми се закълне под страх от прогонване никога да не споменава сказанието.

„Няма да говориш с всекиго“. Лиан си спомни червенокосата жена, която бе достигнала съзнанието му. Почти не можеше да извика в паметта си чертите ѝ, но впечатлението от духовното ѝ присъствие не чезнеше. Тя не беше от Школата. И нищо не пречеше да е споделила историята поне с десетина души досега.

– Все едно се опитвате да спрете прилива – възрази той. – Няма как да надзиравате повече от двеста души. Сказанието сигурно вече се е разнесло из целия град.

– Град като Чантед е вечно пълен със слухове. Ако ти не потвърдиш мълвата, тя ще секне.

– Как да отрека думи, които вече съм казал?! Пък и съгласно обичая най-доброто сказание при завършването се изрича на празника на Чантед есента. Това е мое право.

– Правата могат и да се отнемат при нужда. Ако желаш да получиш каквото ти се полага, намери друго сказание или друг начин да разкажеш същото. Имаш от какво да подбиращ.

– Държа на правата си! – вбеси се Лиан. – Вече не съм ученик.

Уистан едва потисна гнева си.

– Време е да пораснеш! Можеш много да дадеш, но и много има да учиш. Предстои ти да потърсиш мястото си в света и ще ти трябва добронамерената ми помощ. Нима си въобразяваш, че просто ще си пишеш или разказваш каквото ти скимне? Ако е така, уверявам те, че няма да се застоиш дълго при нас. *Е, това е всичко.*

Лиан излезе в огромния двор. Качи се на едно ниско хълмче – любимото му място за размисъл, и се просна по гръб в тревата. Оттук виждаше криволическите улици на Чантед и спускащия се склон. Градът беше чудна гледка, оазис от зелено и златно, сгушен в гънките на покафявели от слънцето възвишения, протягащи се чак до бистрите води на Ганел. Къщите от жълт пясъчник сияеха под следобедното слънце. А калдъръмените улици бяха като сиви ручей, спускащи се към реката.

Погледнеше ли на другата страна, можеше да види подножията на планинската верига, която се простираше по целия източен дял на огромния остров Мелдорин на повече от триста левги. Отвъд планините бяха плодородните равнини на Сабот и древният крайбрежен град Туркад. Следваше дългото и тясно като канавка Туркадско море, което отделяше острова от континента Лоралин. Голите семи, където бе живял Лиан, се намираха чак в другия край на този континент, на

четиристотин, че и повече левги от брега.

Време беше да обмисли бъдещето си. Докато Уистан бе наставник, никога нямаше да получи пост тук. А и не се стремеше към това. След тези петнадесет години се задушаваше в Школата, искаше да излезе в широкия свят. След три месеца издръжката му щеше да бъде спряна, значи дотогава трябваше да е намерил начин да си изкарва прехраната. Изобщо не знаеше как да започне. Всъщност си представяше света прекалено наивно. И отгоре на всичко беше непохватен и неосведомен за всичко извън своето изкуство, сказанията и занятието си – Преданията.

Преданията бяха жизненоважна част от културата на Сантенар и проникваха във всяка частичка от живота. Дори най-бедните семейства поддържаха родовите дневници, предаваха ги устно на децата си ако бяха неграмотни и не можеха да си позволят услугите на някой писар. Но и най-голямата чест, за която можеше да мечтае някой, бе неговия живот да бъде разказан от майстор-летописец и да попадне в Преданията. От този копнеж печелеха цяла глутница шарлатани и мошеници летописци, от него не успяваха да се опазят и най-могъщите и властните. Дори Мендарк, нелепо богатият му покровител, жадуваше да бъде почетен със собствено Велико предание.

– Лиан, търсех те навсякъде.

Лицето на Тандайи бе зачервено от изкачването на бегом. Тя се тръшна на тревата до приятеля си.

– Какво е станало? – попита той.

– Нищо. Просто исках да те видя. Сигурно скоро ще напуснеш Чантед.

– Така се получава.

Дълго седяха, всеки потънал в мислите си.

– Лиан какво ще правиш занапред?

– Тъкмо над същото умувах. Четири години правих каквото ми се искаше – подготвях разказа си. Но това свърши и сега съм уплашен. Как да си намеря господар? Няма ли да се озова при някой тъп простак, който понася само детски приказки?

– Ами твоят покровител?

– Мендарк ли? Е, все някога ще ме повика, ако има нужда от мен. Аз... не ми се ще да отида при него. Не искам да му се натрапвам.

– И аз щях да се плаша, ако не знам какво ще поиска от мен – тихо отвърна Тандайи.

– Права си.

– Как стана твой покровител? Никога не си ми казвал.

– Не съм, защото неговото име не ми печели нищо освен завист и удари в гърба. Мендарк дойде за пръв път в дома ни, когато бях на осем години. Ние бяхме сплотено, макар и бедно семейство. Живеехме в Джеперанд, пустинна област до Сухото море – майка ми, баща ми, двете ми сестри и аз.

– Две сестри... – въздъхна тя. – Аз имам *петима* братя, все по-големи от мен.

– Лейс, баща ми, е книжник. На външен вид е като мен, но по-висок, а и не му остана много коса по главите. – Лиан се засмя и прокара пръсти през непокорните си кичури. – Зофи, майка ми, е нисичка, пълничка и весела. Тя е илюстраторка, сестрите ми – също. По-голямата ми сестра Калам е висока и сериозна, косата ѝ е черна. Метнала се е на баща ни. А малката ми сестра Ализ... Колко ми липсва! Повече прилича на майка ми и е най-усърдната труженичка от всички нас.

– Как решиха да те пратят толкова далеч от къщи?

– Прекалих със схватливостта – успях да напиша каталог на сказания още осемгодишен. Това сачиса дори нашия учен народ и ми се струва, че така и Мендарк научи за мен. Както и да е, щом навърших дванадесет години, той пак дойде. Наведе се да ме огледа отблизо, все едно се кани да ме купува, после влезе в къщата и затвори вратата. Уплаших се.

– Мендарк! – Тандаи потръпна пресилено. – И аз щях да се уплаша.

– Щом си тръгна, родителите ми веднага ме повикаха вътре. Той предложил да плаща обучението ми в Школата, дори до завършването ми като майстор-легописец, ако успея да напредна чак толкова. Чест, за каквато не бяхме и мечтали. Школата на Преданията е прославена дори в Джеперанд, макар че е в другия край на света.

– Не помисли ли да откажеш?

– Искаше ми се, обаче исках и да се сдобия с тази чест. А и сърце не ми даваше да разочаровам семейството си. Нашият народ нерядко праща умните деца да учат далеч от дома си, но нито едно зейнско чедо не бе идвало в Чантед от много години. И не бих получил втори подобен шанс. Макар че и двамата ми родители бяха учени, бяха бедни. В Джеперанд почти всички са бедняци. Предполагам, че щяха да откажат, ако знаеха, че искрено не желая да тръгна.

– Още си спомням как ме гледаше моята малка сестричка, преди да потегля с кервана съвсем непознати хора – продължи той. – Беше на шест години и не ми се вярваше, че разбира какво става. И аз бях

объркан почти колкото нея. Но ние, зейните, сме се научили да понасяме онова, което не е по силите ни да променим. Прехапах устни и стиснах юмруци, за да не треперят ръцете ми. Целунах баща си, майка си и по-голямата си сестра... Ализ се разплака. „Лиан няма да се върне! – захленчи тя. – Никога, никога, никога!“

– Това прекърши всички ни. – Лиан се усмихна криво. – Калям захлипа, майка ми зариде, дори баща ми пророни сълза. После всички се струпаха да ме прегърнат, стана ни още по-тежко. Изплаках си очите, но вече беше време да тръгвам и се примирих... Не е имало по-лоши дни в живота ми от това пътуване. В кервана нямаше други деца, никой изобщо не се опитваше да ме утеши. Половин година жегаме, прахоляк, мухи и гадна храна, преди да се доберем до Туркадско море. Стигнахме до другия бряг, появи се Мендарк, огледа ме набързо и ме изпрати направо в Чантед. Каза ми само: „Когато дойде времето, спомни си своя дълг“.

– И нищо друго?

– Говореше за мястото си в паметта на поколенията. Стори ми се много загрижен за славата си.

– А Школата оправда ли надеждите ти?

– Отначало не чаках дълго. Всички знаеха, че съм зейн и че са ме допуснали само защото покровителят ми е прекалено могъщ, за да му откажат. Минаха години, преди да се сприятеля с някого, и работата стана всичко на света за мен. Тандайи, ти си първата ми приятелка тук.

– Завиждах ти – призна момичето. – Мислех си, че имаш всичко в този живот. Наглед и работата ти се удаваше прекалено леко. А от твоята илюстрирана книга с Великите предания едва ли има нещо по-хубаво в цялата библиотека.

– Не е така! Но аз съм закърмен с това изкуство. Наблюдавах всеки ден как работи майка ми.

– Освен това друг ти плащаше таксата, пансиона и издръжката. А моето семейство изтърпя такива лишения, за да се задържа в Школата...

Лиан не каза нищо.

– Всички в семейството ти живи и здрави ли са? – попита Тандайи.

– Да. Пишат ми, но получавам писмата със закъснение от половин година, ако изобщо някой ги донесе. И моите отговори се бавят по толкова. Какво ли не бих дал, за да си отида у дома.

– А защо не отидеш?

– Не мога да спестя достатъчно пари от издръжката си и за пет-десет години, а те също няма с какво да си платят дългия път. Копнея да се върна у дома, както мечтаех да бъда летописец и разказвач. Ето че

постигнах целта си – и ако Мендарк не ме призове, мога да се кача на някой кораб и да пътувам от пристанище до пристанище, като разказвам за пари. Но не ми стига смелост. Родителите ми вече остаряха, дори малката Ализ стана голяма жена. Ами ако нямаме какво да си кажем?

В далечината звънна камбана и Тандаи побърза да се изправи.

– Трябва да тръгвам. Ще се видим довечера.

Лиан остана на хълмчето. Мислеше какво да предприеме. Накрая къркоренето на червата му го подтикна да стане и той тръгна към близките сергии. Когато обаче бръкна в джоба си, не намери нищо. Реши да отиде в канцеларията на ковчежника за да изтегли месечната си издръжка. Щом се бе издигнал до майстор, парите щяха да са много повече. Пред вратата се натъкна на излизация ухилен Търлю.

– Лиан от Чантед, майстор-летописец – подхвърли Лиан нехайно на Старата Сал, дребничката чиновничка, която седеше тук от повече време, отколкото Уистан беше наставник.

Никой не знаеше истинското й име. Всичко в Старата Сал напомняше за птица – малка кръгла глава с пера от бяла коса, източена шия, кокалести крака. И носът й беше извит като клюн.

Тя познаваше всеки ученик – и най-добре от всички Лиан, който й беше любимец още от времето, когато постъпи в Школата – стеснително и наплашено момче само на дванадесет години.

– Добре дошли, майстор Лиан – каза тя, но за пръв път без усмивка.

– Дойдох да си взема издръжката. Сигурно е увеличена, щом вече съм майстор.

– Съжалявам. – Тя надникна в канцеларския регистър, голям почти колкото нея, макар да знаеше наизуст всяка дума. Изви глава встрани като любопитна птица. – Нямам нищо за вас. Издръжката ви е прекратена.

– Но тя продължава три месеца след завършването и трябва да е доста по-голяма. Как е възможно да я спрат?

– Преди малко Търлю ми донесе нареждането. Трябва да подадете молба до Уистан. Съжалявам.

– Но аз...

Лиан стисна устни и се обърна. Вече беше хванал дръжката на вратата, когато Старата Сал се обади зад гърба му. На сбръчканото й лице се беше изписало съчувствие.

– Имам малко свои пари, ако...

Лиан се трогна – известно му беше колко получават подчинените на ковчежника.

- Благодаря – отвърна той. – Все още не съм в безизходица.
– Значи ще помолите Уистан да отмени нареждането?
Смехът му отекна кухо.
– Ще го лиша от това удоволствие. Ще успее да се изхраня и с гласа си.

Същата вечер разгласи как са го онеправдали, макар да премълча причината, пусна и две-три пиперливи историйки в едва любима на учениците кръчма до реката. Неправдата спрямо Лиан беше нечувана и пробуди съчувствие у всички освен у най-закоравелите в омразата си към зейните. Накрая той пусна шапката си в тълпата и тя се върна при него ободряващо натежала. Лиан похарчи повечето да черпи новите си приятели, докато мислено проклинаше Уистан. За него Преданията бяха не занятие, а страст и той не би се спрял почти пред нищо, за да я удовлетвори, да издири и най-мъничкото откъсче от сказание. Настъпеха ли дните на есенния празник, щеше да заеме полагащото му се място на сцената в последната вечер, за да разкаже „Преданието за Възбраната“ както снощи. И да напусне Чантед завинаги.

Довлече се до стаята си към полунощ, доста омаян, и завари пред вратата Тандаи – лицето ѝ беше като каменна маска. Поста я пред нея за миг, възхитен от стройното ѝ тяло, златистата кожа и черната коса, от надигащите се в тежко дишане гърди.

- Какво е станало? – изфъфли той и се олюля: съвсем лекичко.
– Ами... забравих си нещо снощи – отвърна момичето, без да го поглежда в очите.
– Какво е станало? – повтори той. – Кажи ми!
– Ох, Лиан... Предупредиха ме да стоя настрана от теб.
– Какво?!
– Току-що прекарах най-отвратителния час от живота си с Уистан и онова негово гнусно червейче – Търлю. Видят ли ме с тебе, ще си загубя мястото в Школата.
– Ами да вървят по дяволите!
– Не, ти върви по дяволите! Не знам какво си направил, но ти вече може да постъпваш както желаш, а аз – не. Имам шанс да ме допуснат до Сказанията при завършването догодина. Знаеш колко е важно за мен. Ако ме изритат сега, ще ми съсият живота и всички жертви на семейството ми ще са напразни.
– Съжалявам – промърмори Лиан, колкото и да беше ужасен. –

Разбира се, че трябва да ме отбягваш.

– Това не означава, че не държа на тебе. Просто не бива да се виждаме известно време.

Тъмните ѝ очи го умоляваха да я разбере. И той я разбираше. Само че се чувствате изоставен.

– Довиждане – каза ѝ по-студено, отколкото му се искаше.

С мокри от сълзи бузи Тандаи се втурна надолу по стъпалата и изскочи през вратата. Лиан влезе и се тръшна на леглото.

Извади книгата с предания и я прелисти разсеяно – беше първото му значимо дело, с което бе завършил началната фраза на обучението си. Стотиците страници подбираха кратки версии на всички Велики предания. В края бе оставил достатъчно празни листове за още едно предание – младежка приумица, към която сега се отнасяше с насмешка. Книгата наистина беше красива, пищно оцветена в лазурносиньо и алено, тук-там украсена и с откъснати потайно листчета златен и сребърен варак. За него поне беше скъпоценна, въпреки че съзнаваше всеки неин недостатък.

Прибра книгата и лежа часове, загледан в тъмния таван, докато мъглявината-скорпион не се издигна в небето и червено-черните ѝ лъчи не проникнаха през прозореца. Какво ли щеше да е следващото злощастие?

Научи отговора след няколко дни, когато се подписа в библиотека-та и слезе в архива да прегледа пак документите от времето на Възбраната. Сякаш виждаше стари приятели в тези рафтове с оръфани свитъци, пергаменти и сборници, разпадащи се от овехтяване. Четири години къртовски труд тук, за да извлече нишките на своето сказание от лабиринта на Преданията. А сега мисълта за смъртта на сакатото момиче го гризеше отвътре и той искаше да провери не е ли пропуснал нещо.

Мина край наглед нескончаемите рафтове към най-далечния кът на подземие и пак се подписа, за да влезе в помещението, където пазеха най-древните и безценни документи. Свърна зад ъгъла – вдишваше с наслада миризмата на книги и топлия ароматен дъх на палисандър от шкафове – и изведнъж се закова на място. Цялата редица беше празна – нямаше нито един документ от епохата на Възбраната.

Все едно го пробиха с шиш в сърцето. Хукна обратно към дежурния.

– Нищо не знам – отвърна му мъжът и заразчесва с пръсти дългата

си черна брада. По лъснатите му ботуши се посипаха трохи. – Трябва да питате библиотекарката.

Нямаше смисъл да тича, но Лиан не можа да спре чак до последния етаж, където библиотекарката седеше в усамотената си стаичка, натъпкана с каталози, но без нито една книга. Жената щеше да е надарена с приказна хубост, само да не беше превзето свитата ѝ устица. Обличаше се като принцеса – пурпурна копринена блуза със златни пискюли по раменете и дълга широка пола от зелен сатен със златни нишки.

– Не можем да си позволим толкова скъпоценни старини да се въргалят на място, където всеки може да злоупотреби с тях или дори да ги открадне – отвърна тя и почна да подрежда моливите по бюрото си. – Вече се повреждаха, затова ги прибрахме я ги заключихме.

– Библиотеките са за хората – ехидно напомни младежът.

– Не, библиотеките са за книгите и колкото по-малко хора идват в тях, толкова по-добре за книгите.

– Както и да е, искам да ги прегледам – натърти той. – Може ли ключа?

Тя надникна в един каталог, все така сбърчила устни. Пурпурното червило бе нанесено и около устата ѝ в напразен суетен опит да я уголеми.

– За достъпа до тези документи трябва да получите разрешение.

– И как да го получа?

Но вече знаеше отговора.

– Само Уистан може да ви разреши!

След време Лиан свикна с новото си всекидневие. Надигаше се от леглото късно, понякога все още с изцедени сили, и след най-добрата закуска, която можеше да си позволи в момента, отиваше в библиотеката да продължи диренето си. Вбесяващо, почти безплодно начинание, защото му бе забранено да работи тъкмо с документите, от които всъщност имаше нужда, но той упорстваше, докато от четенето не го заболяха очите. После се завличаше в някоя кръчма, пускаше неприлични историйки, често въртящи се около Уистан – хем да позабавлява клиентите, хем и той да се облажи. Успееше ли да изкопчи пари, колкото да избута следващия ден (веднъж-дваж не стигнаха), се прибираше на зигзаг. Понякога мяркаше Тандайи, но ако имаше и други хора наблизо, тя се извърщаше, и скоро му стана по-леко да я заобикаля отдалече.

Една сутрин го стресна тропане по вратата. Навън още беше тъмно.

На прага стоеше начумерен пристав.

– Какво има? – попита Лиан.

– Веднага в кабинета на Уистан!

И го сграбчи за лакътя.

В кабинета беше студено. Единствената запалена свещ хвърляше зловещи сенки по лицето на наставника. Той се вторачи в Лиан и провисналите му бузи потрепнаха враждебно.

– Чантед съществува заради Школата – започна той с глас като твърда четка, прокарана по зебло. – *Моята* Школа! Една думичка да кажа и ще останеш без подслон, без достъп до библиотеката и дори най-окаяният водоносец не ще ти позволи да буташ количката му.

Лиан мигаше сънено.

– Търлю ми разказа за проявите ти из кръчмите снощи, както и предишни вечери – продължи Уистан. – Няма да търпя подигравки с поста на наставника.

Сенешалът се подхилваше в дъното на стаята.

– Снощи и той се кикотеше заедно с всички – ухили се злобно и Лиан. – Но нямаше да му е толкова весело, ако бе останал да чуе продължението.

– Млък! Не смей да използваш този глас и срещу мен! Какво си намислил? Няма нужда да отговаряш, не ми слушат още лъжи! Стремиш се към моя пост, искаш така да ме охулиш, че Школата да ми го отнеме и да издигне тебе по настояване на тълпата.

Лиан се засмя горчиво.

– Зейн да бъде наставник в Школата на Преданията? Няма да го доживея.

И сега, както безброй пъти преди, Лиан прокле прадедите си за тяхното безразсъдство. Макар че вече никой не подлагаше зейните на гонения, другите още се отнасяха към тях с неприязън и недоверие. А заради страданията си зейните пък презираха всякаква власт, макар че им стигаше благоразумието да не се издават.

– Така си е! – сопна се Уистан. – Още една постъпка и ще заповядам да те изпъдят гол и бос от Чантед. *А сега се махай от очите ми!*

„Няма да склоня глава пред заплахите ти. Не съм останал без приятели“. Но Лиан нямаше пари и препоръки, нито знаеше накъде да се отпрати. Запъти се по улицата към една пивница, която отваряше prizori, но се спря на половината път.

„Не бива да продължавам така. Тази седмица се напивах всеки ден“.

Седна на бордюра и провеси крака в канавката. Джобовете му бяха празни, ако не се брояха два медни грайнта. В този ранен час никой не би платил да слуша разказвач. Влезеше ли, трябваше да си плаща сам, но макар пиенето да беше евтино, двете медни монети скоро щяха да се изпарят по-бързо от камфор върху сгорещена печка.

Пое нагоре по склона към библиотеката, но вратите бяха заключени, разбира се. Можеше да събуди портиера, който обаче щеше да му откаже. Напоследък влиянието на Лиан тук също се бе изпарило.

Изпсува. Какво му оставаше, освен пак да се свлече в леглото? Но малко по-нататък на улицата се клатушкаха двама студенти. Явно се прибираха след юнашки запой. Познаваше момичето, но за момъка не се сещаше. И какво толкова? Щом си бяха позволили да къркат цяла нощ, защо да не почерпят и него две-три чаши?

Лепна на лицето си усмивка на блудница и отиде да удави мъката.

3. Преследвана от миналото

Вълшебния разказ завърши. Каран – червенокосата жена, която толкова смути Лиан – се измъкна от залата в напора на излизашото гъмжило. Изпитваше страстно влечение към Великите предания, а да ги чуе в Школата беше един от най-светлите моменти в живота ѝ. Сказанието още кипеше бурно в съзнанието ѝ. Дарбата на усета ѝ позволяваше да се пренесе в кулата при Шутдар и сакатото момиче.

Полека пламъците на опожарената кула избледнях в въображението ѝ и Каран се намери сама наред моравя, заобиколена с жив плет от розмарин и лавандула. За миг не можа да проумее какво търси тук.

Огледа се. Лиан и съпровождащата тълпа ги нямаше, последните слушатели се отдалечаваха по алеята. И тя трябваше да си отиде, преди стражата да схване, че не ѝ е мястото тук. На Сказанията при завършването не се допускаха външни хора и можеше да попадне в тъмницата на стражниците, ако я спипат. А главата вече я болеше – неизбежната разплата за скорошната случка. Бе направила невероятна глупост – но реши да не мисли за това. Покри главата си с качулка и се отправи към странноприемницата, най-евтината в цял Чантед.

Каран беше нисичка, с бледо овално лице, открито и дружелюбно сред буйните оплетени къдрици на косата – наситено червена като залез в задимено небе. Зелените ѝ очи имаха отенъка на малахит. Беше на двадесет и три години и изглеждаше доста по-млада. Във времена на

охолство фигурата ѝ понякога се закръгляше, но след дългия път пеш до Чантед и оскъдната суха храна се беше изфинила.

По зазоряване стана обу торбест зелен панталон и облече широка блуза от хубав, но позахабен плат, наплиска лицето си със студена вода и насила прокара костения гребен през косата си – което не промени много вида ѝ. Изтръска на пръстите си няколко капки парфюм с уханье-то на зелен лимон, разтри го по косата си и приключи с разкрасяването.

Закуси с къшей сух хляб и две ябълки, защото парите така не достигаха, че ѝ се свидеше дори медният грайнт, който щяха да поискат в трапезарията. Докато додъвкваше втората ябълка, нарами торбата си и тръгна към дома си. Живееше в Готрайм, малко имение в бедната планинска област Банадор. Предстоеше ѝ да върви цяла седмица на изток (и то при хубаво време), но тя често бе изминавала този път – приятен сега, в края на лятото, но мъчителен и опасен през зимата. Не се плашеше от самотните пътешествия. Макар и дребна на ръст, можеше да се опази при нужда.

Щом излезе през градската порта, пак потъна в прекрасния разказ и започна да си го повтаря отначало. През първите часове пътят се изкачваше по стръмнини и историята ѝ помагаше да ги преодолява по-леко. Към средата на утрото стигна до онзи миг преди края на сказанието, когато Лиан помълча и се загледа втречено в нея. Мига, когато глупостта я подтикна да установи *връзка* между своето и неговото съзнание и да го обърка за малко. Досега отбягваше мисълта тъкмо за тази необичайна глупост. Обикновено се уповаваше на здравия си разум.

Седна на една издатина в пясъчника и се загледа в долината, виещия се път и – далеч долу – сивкавите покриви на Чантед, грейнали под слънчевите лъчи. Защо бе рискувала да разкрие дарбата на усета си пред непознат, който би могъл да злоупотреби с тайната ѝ и дори да я издаде? Хора с талант като нейния се срещаха рядко и си затваряха устите по твърде основателна причина – способностите им бяха безценни за онези, които искаха да шпионират или да властват. При война купуваха и продаваха хората с усет, но за щастие войните бяха останали в далечното минало. В тази част на Мелдорин имаше мир, откакто Каран се помнеше.

За щастие дарбата ѝ не се разпознаваше лесно, стига самата тя да внимаваше. Можеше да я разкрие друг човек с усет или някой от най-посветените в Тайното изкуство.

Откъде се бе сдобила с този талант? Каран беше мелез – майка ѝ бе принадлежала към коренната човешка раса, поначало населяваща

Сантенар, но баща ѝ бе наполовина ааким.

Преди четири хилядолетия на Сантенар се бяха появили още три човешки раси, стремящи се да притежават златната флейта. Аакимите, повечето високи и мургави като баща ѝ, произхождаха от света Аакан. Кароните също едри и тъмни, бяха малцина, затова пък неимоверно могъщи със знанията си в Тайното изкуство и с машините си. Третият чужд вид бяха фейлемите, ниски, с розов оттенък на кожата и златисти очи. Техен дом беше последният от трите свята – Талалейм. Не се отличаваха с телесна сила, но умело си служеха със заблуди и илюзии. И трите чужди раси бяха много по-дълголетни от местните хора. В онези прастари времена бяха причинили пълен хаос на Сантенар. Сега само коренното население на този свят беше многобройно. Кароните ги нямаше по една или друга причина, а оцелелите аакими и фейлеми отдавна се криеха и се стремяха външността им да не се набива на очи.

От сношенията между хора от различни раси рядко се раждаха деца, а и малкото мелези често полудяваха. Но смахнати или не, не беше изключено да имат необикновени способности.

Каран обаче не виждаше никаква полза от *своята* дарба, защото на нея не можеше да се разчита винаги. Неведнъж усещаше присъствието на хора, преди да ги види, дори долавяше предварително постъпките и думите им, особено ако я застрашаваха. От време на време успяваше и да прати послание на друг човек в бъркотия от чувства и образи, но рядко когато го искаше съзнателно. Случваше се и да постигне истинска връзка с друго съзнание – само няколко пъти досега. Затова се смая така от свързването с Лиан: изобщо нямаше намерение да го прави. Чудеше се на какви ли спотаени копнежи се е поддала.

Дарбата ѝ си имаше и лоша страна – чувстваше всичко по-остро от обикновените хора, понякога толкова силно, че емоциите я обсебваха и вцепеняваха. Използваше ли способностите си, винаги следваше прилошаване. В най-добрия случай смътно гадене, в най-лошия – опустошителен главобол, който можеше да трае и цял ден. Затова Каран обикновено беше предпазлива.

Но тогава защо ли в края на разказа извика право в ума на Лиан: „Кой я е убил?“... Каран знаеше отговора. И разказът, и разказвачът я завладяха изцяло.

И преди бе чувала негови сказания. От цял Мелдорин се стичаха хора да слушат на Празника на Чантед. Лиан се прочу преди четири години още с първата си проява на разказвач, която Каран нямаше да забрави никога. Отчасти и затова се промъкна на Сказанията при

завършването с пропуска на една далечна братовчедка, която учеше в Школата. И вече обмисляше да дойде отново за есенния празник. Най-хубавите дни в нейната година – цели две седмици на велики и малки предания.

„Е, време е да си ходиш. Я прогони тези глупави мечти. За какво ти е разказвач? Няма какво да прави в Готрайм“. Каран отпи от манерката си, нахлупи по-ниско широкополата си шапка и се изправи със скок. Сега пък я обзе нетърпение да се прибере в дома си, където си имаше предостатъчно затруднения. Ако вървеше по-упорито, можеше да стигне с цял ден по-рано. За неин късмет огромната луна на Сантенар светеше с почти пълния си блясък и сияйното жълтеникаво кълбо ѝ показваше пътя, значи можеше да ходи до късно през нощта.

Но със смяната на дните постепенно се показваше другата, по-тъмна половина на луната, където жълтото бе белязано с „морета“ и кратери в червено, пурпурно и черно. Виждаше ли се тъмният лик на луната, повечето хора се пазеха от лош късмет, отлагаха решенията и пътуванията си. Но на Каран ѝ провървя, щеше да се върне в дома си, преди луната да потъмнее напълно.

На четвъртата сутрин мина през планинската махала Тулин. Просто скупчени къщурки и странноприемница, единствената между Чантед и нейното имение. Каран утоли жаждата си на кладенеца и продължи нататък. Лагеруването под открито небе беше безплатно, а и приятно през този сезон. Зърна зад странноприемницата старец, който бодро цепеше дърва за огрев. Вдигна ръка за поздрав, тя също му махна. Подире ѝ се помъкна тайфа дечурлига чак до върха на хълма. Тя им се усмихна и се скри зад билото.

Още малко! Каран въздъхна, отмахна червените кичури от очите си и тръгна надолу по пътеката към древната и занемарена голяма къща в Готрайм. Стрълото душата сказание ѝ помогна да стигне бързо. Толкова припираше, че подмина град Толрайм, пръснат край попресъхналата река Райм половин левга нагоре по течението, и мина напряко през ливадите. Зелените плочи на покрива се подадоха над хълма, показаха се и стените от розов гранит, леко потъмнели в лъчите на следобедното слънце. А зад къщата беше отвесната стена на високата гранитна кана-ра, която, видяна отдолу, закриваше планините освен белите им върхове.

Готрайм се състоеше от тумбесто укрепление със заоблени стени,

очукани от времето, а и от нередките размирици, разтърсващи Банадор, и две малко по-нови крила – на по два етажа, с широки веранди отзад. По-нататък се простираха различни пристойки също само от гранит и шистени плочи. Яки постройки, макар и с много селяндурски вид.

В сухата жега под краката ѝ шумолеше прежълтjала трева. Не личеше да е валило през трите седмици, откакто бе тръгнала. И всички трудности на живота в това затънтено място я налегнаха отведнъж. Безмилостната хватка на сушата бавно опустошаваше Готрайм и съсипваше Каран. Дори краткото пътуване беше прекалена глезотия. Ако не паднеше дъжд скоро, изобщо не би могла да си позволи посещението на есенния празник.

Спря за малко да огледа имота си. Макар че на пръв поглед бе наследила обширни владения – къщата, полята и гората – земята беше бедна, камениста и налегната от суша, а до гората се стигаше твърде трудно заради зъберите. Имението осигуряваше оскъдна прехрана за нея и работещите в него хора, но не оставаше нищо за да си позволяват разкош. И все пак си беше нейно и след годините на скиталчество и смут в живота ѝ тя искаше единствено да се грижи за имота и (когато може) да слуша разказвачите в Чантед.

Докато се катереше по стръмнината, къщата се скри от погледа ѝ. Свърна встрани от пътеката и мина отзад. Мъчеше я умора, искаше да се добере до вратата, без хората да вдигат излишна врява около нея. Мина покрай езерце, обрасло с тръстики, където се бе настанило цяло семейство сиви патици. Каран им махна. Къде ли беше Кар, старият черен лебед?

Тъкмо се зачуди и от далечния край на езерцето се разнесе могъщо съскане и крякане. Зашумяха черните криле на лебеда, водата се разпени. Тънка загоряла ръка пусна единия крак на птицата, уплашено момче изпълзя припряно по скосения бряг и хукна покрай водата, като се хлъзгаше в калта. Най-малкият син на готвачката, добродушен палавник.

– Бени, какви ги вършиш? – с престорена строгост му викна Каран.

Хлапето спря рязко. Дори косата му беше сплъстена от кал.

– Ловях риба – излъга с наведена глава.

– Следващия път търси риба в реката – сгълча го Каран. – Изчезвай и измий тази кал, преди да влезнеш вътре.

Той хукна и закрепця колкото сила имаше:

– Каран се върна, мамо! Каран се върна!

Тя се загледа усмихната след него. Ама че кротко завръщане.

– Каран! – извиси глас и Рейчис, нейният иконом, щом я видя в

къщата. – Добре дошла.

През целия си живот го бе познавала. Рейчис беше висок, кльошав, оредялата бяла коса обрамчваше плешивия кръг на темето му. Когато се прегърнаха, Каран усети, че по костите му сякаш няма плът – той вече старец. Управляваше имението от много години, след като майка ѝ умря и Каран я наследи. Но сега здравето му беше твърде крехко и тя се почувства гузна, че бе оставила всичко на него дори за тези броени седмици.

След посрещането размениха новини за имението и света, Каран си сипа паница яхния от котлето в огнището, отрязва къшей хляб и седна на верандата да се наслади на вечерта. Приятно е да си вкъщи, да похапваш простите домашни гозби и всичко наоколо да ти е познато. Облегна се на гранитната стена и смъкна ботушите си. Утре поне сто грижи щяха да се борят за вниманието ѝ. Днес обаче можеше да поседи и да се отпусне.

Легна си, щом се спусна мрак. Постелята ѝ се побираше в огромна рамка от лакирано черно дърво и заемаше половината стая. Каран се сви на кълбо в удобно хлътналия дюшек, но когато мъглявината-скорпион се издигна в небето и освети прозореца на спалнята, се събуди от толкова силно предчувствие, че настръхна. Нещо в света току-що се бе променило. Нямаше представа какво е, но макар да остана още часове в леглото, накрая проумя, че сънят няма да я споходи. Стана, зърна тъмната смалена луна и потрепери. Свари си чай и преди да настъпи утрото, вече бе преполовила тъжната история в счетоводната си книга.

Погледна през прозореца пътеката, която водеше към Толрайм, и пак се смръзна. Някой идваше в мъглата, яхнал едър черен кон и повел друг след себе си. Жена. Нищо необичайно, само че тази странница светеше в съзнанието ѝ като пламък. Каран остави перото и отиде до вратата.

„Мейгрейт!“ Това бе жената, която бе отгървала Каран от почти робско положение, когато я ограбиха в Алмадин преди две години. Оттогава не се бяха срещали, но Каран знаеше защо идва. Дългът трябваше да бъде върнат.

Колкото и усърдно да потискаше ужасните спомени от пленничеството си, те нахлуваха обратно ярки, както само човек с усет може да ги преживее. За миг отново се озова там, окована при казаните за щавене на кожи денем и нощем, бита колчем станеше малко по-мудна в бърхането. И дори споменът за вонята я задави...

– Ей, повлекано, кой е пътят за Кадори?

Каран се напъна да извади поредната кожа от казана. Трябваше да кисне вътре, докато не изгние и последното късче плът, а козината да бъде махната с търкане. И след цял месец робски труд не можеше да понася тази смрад. Усещаше и приближаващия пристъп на треската, по-лош от предишния. Знаеше, че ще умре от болестта. Върху нея падна сянка и за малко ѝ донесе блажена почивка от слънцето. Тя вяло вдигна глава.

– Да, на тебе говоря – продължи жената с поразителна външност, яхнала висок черен кон. – Името ми е Мейгрейт. Накъде да...

Надменното ѝ уверено държане беше нетърпимо.

– Аз съм Каран, свободна жена от Банадор – озъби се Каран ядно и пряко сили метна кожата върху масата за стъргане.

Изтри си лицето с опакоето на дланта, като само размаза по него зелена слуз и събори шапката си на земята. Червената ѝ коса се разпиля.

– Свободна жена! – повтори Мейгрейт без дори помен от усмивка.

– Ограбиха ми и последния грайнт. Само тази работа успях да си намеря, но за яхнията и водата ми вземат повече, отколкото припечелвам. И с всеки ден задължнявам повече.

Тя се наведе за шапката си. Ръждясал обръч бе заключен на кръста ѝ, с казана го свързваше верига. В този миг една жилава жена изкуцука от близката барака и я заудря по главата със снопчето пръчки, което носеше. Каран се свлече в калта, вдигна ръце да опази лицето си.

– Работи ма, мързелива рижа краво! – пищеше жената и с всяка дума замахваше.

Едната половина на лицето ѝ бе проядена от неизлечими струпеи.

След малко се задъха и се отдалечи с тътрене. Каран се подпря на казана, за да стане. От носа ѝ по кожата капеше кръв.

– Пътувам на запад, ще прекося морето и ще стигна недалеч от Банадор – обади се Мейгрейт. – Ако искаш, да пратя вест на семейството ти.

– Преди да я получат, ще съм мъртва. – Каран отново седна в калта и потрепери от треската. – Моля ви, помогнете ми. Имам имоти в Банадор. Ще ви се изплатя, както поискате.

Светът беше пълен с несретници, но Мейгрейт не остана безучастна към изражението на момичето. И тя бе търпяла безмълвно жестокост в миналото си.

– Колко дължиш?

– Десет сребърни тара.

Мейгрейт мълча толкова дълго, че Каран се зачуди дали не съжалява за порива на щедрост, или дори дали ще ѝ стигнат парите.

– За малко помия? – промърмори накрая жената. – В златна паница да ти я поднасят, пак е прекалено. Така да бъде, ще им дам парите. А в замяна потрябва ли ми някога твоята помощ, ти ще ми се отплатиш.

– Ще направя каквото поискате – повтори Каран.

Същата вечер треската я повали на легло, дни наред беше на косъм от смъртта. Мейгрейт се грижеше неуморно за нея, но накрая се убеди, че момичето губи сили. Откара я при господарката си Фейчанд, дребна жена с прозирна кожа и очи, недокоснати от времето. Каран имаше само смътни спомени от болестта, знаеше обаче, че Мейгрейт се караше с Фейчанд заради нея. Щом се възстанови достатъчно, спасителката ѝ я върна в Туркад. Пътят им отне цял месец. Намери ѝ и сигурни спътници, които да я придружат до Готрайм...

Каран се завърна у дома, но научи, че колкото и усърдно да се бе трудил Рейчис, Готрайм затъва под бремето на дългата суша и оскъдниите реколти, а нейното проточило се четири години скиталчество е изчерпило всички спестявания. Въпреки земите и къщата си тя откри, че е бедна. И само с най-сурови лишения можа да си позволи пътуването до Чантед, единствената волност през последните две години. Ако не се случеше някое чудо, за есенния празник не биваше и да помисля. А сега дойде и Мейгрейт. Какво ли искаше? Десетте сребърника отдавна ѝ бяха пратени, но дългът на Каран още беше огромен и неоспорим.

– Мейгрейт! – извика тя, пропъждайки спомените. – Добре си дошла! Слизай, слизай.

Хвана оглавника на коня, за да скочи спокойно гостенката.

Огледа загадъчната си спасителка. Беше средна на ръст, със стройна фигура, копринено гладката ѝ кестенява коса стигаше до раменете ѝ. Овалното ѝ лице беше смайващо хубаво, само напрегнато тиснатите челюсти и недоволно извитите устни нарушаваха съвършенството. В странната синева на очите ѝ като че ли се спотайваше нещо. Тъмните дрехи скриваха очертанията на тялото. Единственото ѝ украшение беше една абаносова гривна, съвсем обикновена, но чудесно издялана. Всяко движение на Мейгрейт беше овладяно и пестеливо.

– Доста се измъчих, докато те открия – каза Мейгрейт с безупречно произношение, толкова безупречно, че я издаваше – този език не ѝ е

роден.

– Семейството ми живее тук от хилядолетие – отвърна Каран, сякаш се оправдаваше за затътеното си имение. – Влизай, ще ти наляе ябълково вино.

– И с вода ще се задоволя. Предпочитам главата ми да е ясна.

Каран си спомни, че Мейгрейт е въздържана във всичките си навиги, и донесе кана вода и две чаши.

– Ще останеш ли по-дълго при нас? – попита, щом я заведе в задния двор, заобиколен от три страни с веранди.

По стълбовете се виеха стари лози, но в толкова ранен за тях сезон гроздовите зърна приличаха на твърди грахчета. Каран предложи на Мейгрейт най-удобния плетен стол, който заскърца смущаващо дори под леката гостенка.

Мейгрейт се настани с изправен гръб и събрани колене, отпуснала ръце в скута си; Каран не се реши да се отпусне небрежно както винаги.

– Няма да остана. Дойдох да те помоля да ми се отплатиш. Още ли държиш на думата си?

– Разбира се. Ще направя всичко, което ми е по силите.

– Ти имаш усета!

– Как узна? – сепна се Каран.

Щом Мейгрейт бе доловила дарбата ѝ, може би и други бяха научили.

– Не се плаши. Няма да издам тайната ти.

– Но как?! – възкликна Каран. – Трябва да знам.

– Когато те мъчеше треската преди две години, ти неволно установи връзка с мен.

„Първата ми голяма грешка – помисли Каран. – И аз вече научих нещо за теб. *Коя си ти, че разбираш тези неща?*“

– Можеш ли да го контролираш? – продължи да разпитва гостенката.

– Моля?

– Можеш ли съзнателно да свържеш ума си с друг, да изпратиш и да получиш съобщения?

– Правила съм и това – унило призна Каран и добави: – Но на дарбата ми рядко може да се разчита.

– Това е добре – промълви Мейгрейт, без да обръща внимание на добавката. – Възложена ми е задача и имам нужда от твоята подкрепа, за да я изпълня. Ето как ще върнеш дълга си.

„*Ще върнеш!* Поне можеше да е по-любезна, за да прозвучи като

молба“. Каран вече се чувстваше потисната и използвана.

– Какво искаш да направя?

– Моята господарка Фейчанд ми заръча да ѝ занеса нещо, което е изгубила много отдавна. Не мога да изпълня задачата, без да си помагам с връзка. Затова се нуждая от тебе.

– Е, това ми се струва достатъчно лесно. – Щом вече се съгласи, Каран бе обзета от нетърпение с това да се свърши по-бързо. – Ако желаш, можем да започнем веднага след закуска. Къде предпочиташ да работим?

Мейгрейт се засмя невесело.

– Не, не е толкова просто. А и не можем да го направим тук.

– Както кажеш. Ще отидем, където поискаш.

Едва ли щеше да отнеме повече от няколко дни, най-много седмица до Туркад и обратно.

– Трябва да стигнем до Физ Горго.

– Физ Горго!? Но това е чак в другия край на Мелдорин... поне сто и петдесет левги!

– Поне толкова са – съгласи се гостенката.

– Немислимо е да напусна Готрайм за месеци по това време на годината! А Физ Горго не беше ли твърдина на Игър? Само с цяла армия можем да надделедем над стражата му.

Мейгрейт не продума минута-две. Улисана в мислите си, тя прехвърляше в паметта си скорошните случки и подбираше кое е безопасно да сподели с Каран, ако изобщо можеше да ѝ каже нещо.

Само преди седмица страшно разтревожената Фейчанд ѝ заповяда да се запъти право към Физ Горго, за да вземе една древна реликва, от която имала неотложна нужда. Мейгрейт се вледени. Знаеше достатъчно и за Физ Горго, и за Игър, за да проумее, че без помощ няма да се справи. Но Фейчанд не приемаше оправдания – щом се налага нещо да бъде направено, значи така трябва. Дори когато беше в най-доброто си настроение, не можеше да ѝ се угоди.

Мейгрейт съзнаваше, че е необходимо да има до себе си човек с дарбата на усета, за да се промъкне в толкова старателно пазено място и да излезе оттам. Спомена името на Каран, но господарката ѝ изпадна в буен гняв. „Отиди сама! Нима има човек с усет, на когото можеш да се опреш?“ Мейгрейт много добре знаеше, че такива хора се плашат и от сянката си, а всички наоколо долавят страховете им.

Поддаваше се на отчаянието. Нямахме време да крои планове, да разузнае предпазните мерки там, значи нямаше как да изпълни задачата.

Да разчита на човек с усет беше рисковано, но имаше ли избор? А само Каран ѝ беше подръка. И ѝ беше задължена.

Домакинята се прокашля и я изтръгна от унеса. Мейгрейт се вторачи в очите ѝ. Каран не биваше да научава тези подробности.

– Трябва да взема реликва, с която разполага Игър. Принадлежи на моята господарка и тя си я иска незабавно. Щом стигнем до Физ Горго, ти ще поддържаш връзка и ще ми даваш сили, за да се прокрадна в крепостта и да намеря обратния път навън.

Каран не вярваше на ушите си.

– Но Игър е сред най-могъщите военачалници в Мелдорин, пък и чародей!

– Моята господарка е още по-силна, а и аз съм овладяла донякъде Тайното изкуство. За мен ще е трудно, за тебе обаче изобщо не е опасно. Няма нужда да доближаваш Физ Горго на по-малко от левга. – Тя я погледна неспокойно. – Моля те, дори не подозираш колко е важно за мен. Каквото и да направя, Фейчанд все е недоволен. За нищо на света не бива да се проваля.

За разлика от самонадеяността, тази молба проникна в отстъпчивата душа на Каран, но тя все още се инатеше. Самата идея за такова начинание беше кошмарна.

– Не съм толкова корава, че да се захвана с шпиониране и кражби, нямам подобни умения. Трябва да си намериш някой друг.

– Виж ти! – студено отвърна Мейгрейт. – Честта и дългът са нищо за теб. Не очаквах това. Е, не можеш да откажеш. Не познавам друг наблизо.

– Искаш от мен нещо много над помощта, която ми оказа – запъна се Каран. – Нека е друга услуга и ще ти помогна от все сърце, каквото и да ми струва.

– Вече чух същото от тебе преди време, струва ми се.

– Но ти само похарчи за мен малко сребро, което отдавна ти върнах. Сега настояваш да рискувам живота си.

– „Малко сребро?!“ Спасих ти живота. Върнах те от гроба, макар че и аз можех да се заразя от треската. Пренесох те чак в Туркад. Дадох ти пари и се погрижих да те придружат до дома ти. Върна ми *най-дребната* част от дълга си.

Каран се почувства натикана в клопка. Никога не бе предполагала, че обещанието ѝ ще бъде обърнато така срещу нея.

– Трябва да отида в Чантед през есента – опита първото, за което се сети.

– Нима поставяш удоволствието над дълга? Ама че особняци сте хората в Банадор. Пък и ние ще сме се върнали дотогава.

– Не мога. Дългът ме принуждава да остана тук.

Мейгрейт не се канеше да отстъпи.

– Имаш си иконом... а и пътуваше от години, когато те срещнах.

– Той вече е старец. Освен това нямам пари. След четири години суша всеки грайнт е скъпоценен.

– Но можеш да си позволиш разходки до Чантед! Разбира се, аз ще поема всички твои разноски наред с добро заплащане – двойно по-високо от обичайното за услугите на човек с усет.

– Заплащане ли? – повтори Каран, лишила се от последната причина да откаже.

– По четири сребърни тара дневно за шестдесет дни, които ще ти бъдат изплатени в Сит на връщане. Пак те питам – държиш ли на дадената дума?

Смаяната Каран се смълча. Цял живот не ѝ стигаха парите. А току-що чутата сума беше същинско богатство, с което да отърве имението си от всякакви несгоди, макар че предпочиташе да не взема тези пари и да си седи у дома.

Годините на скиталчество я бяха накарали да оцени домашния покой и усамотението, което намираще в планините само на крачка от задния двор, както и увереността, че не е подчинена на никого. Мейгрейт беше себична и безчувствена жена. Дори да ги нямаше опасностите във Физ Горго, месеците в нейната компания щяха да са почти непоносими. Каран обаче знаеше, че гостенката няма да я остави на мира, а дори без обещаното заплащане нямаше как да ѝ откаже. Дългът е свещен.

– Ще направя каквото искаш – промърмори тя против волята си, обзета от тежки опасения.

– Тогава се закълни в най-святото за тебе, че ще ми служиш вярно, докато не изпълним задачата.

Когато Кари беше на осем години, убиха в планината обичния ѝ баща Галиад за няколко монети. Той беше най-свещеният образ в душата ѝ.

– Кълна се в паметта на баща си, че ще направя това за тебе – изрече с чувството, че е смазана.

Нямаше връщане назад. Каран си поговори надълго и нашироко с Рейчис, който изобщо не се зарадва, уреди каквото можа от делата си и

щом се зазори на другия ден, двете потеглиха от Готрайм.

4. Зловещо разкритие

Долината на Райм беше виеша се мъглива ивица. Мейгрейт не пожела да минат през град Толрайм, а се насочи на югоизток към Сит. Каран я следваше навъсено. Обикновено не ѝ липсваше добро настроение, но с такава спътничка се чувстваше неловко. Язدهа в мълчание по прашните пътища на Банадор между живи плетове. Понякога зърваха през тях каменисти ливади, където и бурените линееха от сушата.

По пладне слънцето напече главата на Каран дори през плъстената шапка. Спряха за малко при плитък чакълест ручей да пийнат вода и да изядат по къшей хляб. Каран тръгна към водата и понечи да свали ботушите си, за да натопи сгорещените си крака.

– Нямаме време за това – троснато я спря Мейгрейт. – Трябва да сме се върнали в Сит след шестдесет дни.

– Шестдесет дни!? Невъзможно!

Мейгрейт извади малка карта, начертана върху пергамент.

– Пътищата почти навсякъде са добри. Кралски вестоносец може да измине това разстояние за тридесет дни. Ние имаме двойно повече време.

– Вестоносецът сменя коня си всеки ден.

– И ние ще сменим нашите, ако се наложи, но в Туркад нямаше по-свестни животни от тези. Да тръгваме.

Каран вече се питаше колко ли злато носи нейната водачка в кесията си. Явно беше повече, отколкото бе виждала през живота си.

Отдавна не бе яздила и към края на деня беше толкова натъртена и схваната, че едва можеше да ходи. Седна до огъня да намаже с мехлем протритите си бедра, а Мейгрейт се зае да приготвя вечерята.

След малко ѝ подаде паница с нещо като пъстра каша.

– Какво е това? – засмя се Каран. – Лепило, за да не падам от седлото утре ли?

Мейгрейт се смръщи. Изобщо не ѝ личеше да има чувство за хумор.

– Вечерята ти.

Същински бълвоч – счукано зърно и корави късчета пушено месо, забъркани с жилав сушен зарзават. От варенето всичко се бе състило в пружиниращо месиво. Каран си изяде порцията безмълвно, изкуцука до

спалния си чувал и се напъха цялата в него. Потръгваше по-зле от най-лошите ѝ страхове, а бе отминал само първия ден.

Прекосиха в неспирен устрем тучните поля на Ягадор и излязоха на Големия път, свързващ Севера и Юга. Продължиха по него към Сит. Мейгрейт не заговаряше никого и никой не им досаждаше, защото около нея витаеше такъв дух на гибелни умения, че и най-бездушните злодеи я заобикаляха отдалеч.

Градът-държава Сит преживяваше от търговия и заемаше остров напред могъщата река Гар. Чисто, подредено място, където законите се спазваха, а животът беше посветен на деловите начинания. Красив град с постройки от жълт камък, покрили изцяло склоновете. Тук Мейгрейт купи припаси за дългия преход на юг – съвсем същата храна като досегашната. Каран се умърлуши още повече. Пътуваха от шест дни и гозбите на водачката ѝ бяха отвратително неразличими една от друга, лишени от всякакви подправки. Само Мейгрейт готвеше.

– Не може ли поне да си купим малко вино? – примоли се Каран на минаване край една питеипродавница, явно преуспяваща, щом фасадата ѝ бе облицована с обсидиан.

– Не се нуждая от вино – отвърна Мейгрейт.

Каран обаче нямаше намерение да се предава лесно.

– И аз не се *нуждая* от него, но ще ми бъде приятно да си пийвам по малко. – Спря коня пред вратата и порови в кесийката си за малкото монети, които носеше. – Ще купя със свои пари, щом не можеш да си го позволиш.

Мейгрейт направи гримаса.

– Щом така ще си по-доволна... Почакай ме тук!

Каран с наслада подбираше и опитваше вината, но нейната спътница ѝ отне и тази радост. Девојката седна кипнала от яд на стъпалото, а Мейгрейт излезе почти незабавно с мях колкото диня, без да продума, върза го на седлото ѝ и пак се метна на коня си.

Преди на напуснат Сит, Мейгрейт я заведе на една уличка, която с нищо не се отличаваше сред останалите, и показа един вход, сбутан между съседните.

– Ако нещо се обърка, ще донесеш тук реликвата за Фейчанд.

Скоро минаха над южния ръкав на Гар по мост с дванадесет каменни арки; средната, най-високата, беше от желязо, покрито с червена боя.

Стъпиха на другия бряг и се отправиха на югоизток по Големия

път. Той водеше първо към Великшатур, западнал градец на брега на Туркадско море (не се отбиха там), после кривна на юг през над двадесет левги гора, за да стигне до прохода Зарка. Тук прекосиха далеч пониските планини и свърнаха на запад през безкрайните тревисти равнини към горите на Орист.

Каран вече с мъка съдържаше воплите на безсилна ярост, защото Мейгрейт отказваше да отговаря на всички въпроси за общата им задача или за реликвата, която трябваше да вземат толкова отдалеч, дори за плановете си как ще се вмъкнат във Физ Горго под носовете на вечно бдителните стражи, пазещи Игър.

– Но аз вече трябва да знам някои неща – изфуча Каран една вечер в края на втората седмица.

Подритна един клон към пламъците и от другата страна на огъня се разпиля жарава. Мейгрейт изтръска с пръст едно въгленче от паницата си. Оставаше си невъзмутима.

– Ако е нужно да знаеш нещо, ще ти го кажа в подходящото време.

– Досега нищичко не си ми казала.

– Значи е ясно, че засега не се налага да знаеш нищо.

Вбесяваща логика. Каран се чувстваше като с нахлузен оглавник, но нямаше какво да направи. Взетите от къщи пари нямаше да й стигнат и за една четвърт от обратния път.

Каран се потапяше все по-дълбоко в унието си. Струваше й се, че непролетите сълзи я разяждат отвътре.

Накрая дори Мейгрейт осъзна, че тази печал на спътничката й се превръща в спънка и за двете.

– Какво ти става? – попита на следващата вечер, след като погълнаха неприятната гозба.

– Страх ме е, самотна съм, нещастна съм.

– Щастието е в изпълнения дълг – заяви Мейгрейт, като че ли повтаряше заучени думи.

Каран не удостои с отговор тази нелепост. Дългът си е дълг, една от рамките, задържащи битието да не се разпадне. Съсипал е не по-малко хора, отколкото е възвисил. Обърна гръб на Мейгрейт, обви коленете си с ръце и зарея взор към тъмната гора, унесена в мрачно умувана над своя живот, над който нямаше власт. Какво да прави с Готрайм? Ами със себе си?

Още неполученото заплащане би стигнало да върне дълговете си,

но не и да постегне къщата или да облагороди измъчените от сушата земи. Макар че Каран се смяташе за умна, способна и трудолюбива, това не стигаше. Ако сушата се проточеше до зимата, тя щеше да е принудена да разпродаде покъщнината си просто за да оцелее. И какво да чака от идната година? Да загуби Готрайм, обитаван вече хилядолетие от нейния род, беше все едно да й отрежат крак. „Няма спасение!“

Мейгрейт внезапно подскочи, вторачи се в Каран и викна:

– Какво?!

– Нищо не съм казала. Остави ме на мира!

Спътничката ѝ прескочи огъня и я изправи насила.

– Ти *излъчваше!*

– Какви ги дрънкаш? – промърмори Каран, докато напразно се мъчеше да се отскубне.

– Разпращаше чувствата си във всички посоки. Това е прекалено опасно. Не знам как още си жива.

– Ох...

Каран се опитваше да проумее какво е направила преди малко.

– Трябва да си по-предпазлива.

– Такава съм си! Научих се да крия каква съм още преди да прохода. Не знам как се изтървах сега. Може би защото се чувствам толкова нещастна заради тебе.

От тези думи Каран се обезсърчи още повече. Отиде при дисагите си и взе меха, купен в Сит и останал досега недокоснат. Надяваше се Мейгрейт да не е купила някаква помия.

Още с първата глътка се убеди, че не е така. Великолепно вино, почти черно на цвят. Наля си пълна чаша, защото мехът беше твърде тежък да пие от него. Облегна се на близкото дърво и почна да пие на бавни глътки.

– Заради мен ли си нещастна? – смаяно попита Мейгрейт.

– Това пътуване е сред най-окаяните дни в целия ми живот. Ти само се заяждаш и заповядваш, държиш се с мен, все едно съм малоумна.

– Съжалявам – промълви другата жена. – Така съм свикнала.

Мейгрейт също напълни чашата си – до ръба, – окачи меха на дървото и седна до Каран. Разбираше, че е време да измъкне някак спътничката си от унинието, застрашаващо и двете.

Седяха, без да разговарят, само пиеха. Каран обаче скоро се замая и остави чашата на земята. Не забеляза виното да разклаща железното самообладание на Мейгрейт.

Изведнъж си възвърна присъщото добро настроение и помоли:

– Разкажи ми за живота си.

Всъщност и след толкова години не знаеше нищо за спътничката си.

– Че какво да ти разказвам? Нямам майка и баща. Не знам коя съм и откъде съм.

– И аз осиротях рано – сподели Каран. – Убиха баща ми, когато бях на осем години. Все се питам защо се случи. Скоро след това майка ми полудя и сама отне живота си.

– Поне си имала тези осем години – горчиво отрони Мейгрейт. – Поне ги помниш! А аз де да знам не съм ли се пръкнала в някое бласто.

Напълни си отново чашата, изгълта я на един дъх и пак я наля. Каран бе притихнала и Мейгрейт проумя, че се е отнесла към трагедията ѝ с грубо пренебрежение.

– Какви бяха те? – попита колкото можа по-мило.

– Майка ми беше от рода Фърн, живял в Готрайм от хиляда години. Името и владението наследих от нея. А баща ми беше ааким!

Мейгрейт трепна.

– Ааким! – каза го, сякаш надушваше неприятности.

– Е, наполовина ааким. Неговата майка била от аакимите, а баща му – от коренната раса.

– Значи си мелез?!

– Не се дърпай така от мен, не съм чудовище.

– Просто се изненадах – промърмори по-възрастната жена.

– А според тебе откъде се е взела тази моя дарба?

– Дарбите идват по какви ли не пътища.

Мейгрейт протегна ръка да си налее поредната чаша. „Значи от това се е бояла Фейчанд – от непредвидимите дарби на мелеза. Дали Каран изобщо подозира на какво е способна?“

– Аакан винаги ме е очаровал, откакто за пръв път чух преданията от баща си – замечтано промълви Каран и наподобя гласа на печалния разказвач: – „Наш свят е бил Аакан, тъмен, студен и пуст, но само него сме имали и сме го обичали. Няма друг народ, който да се е трудил по-прилежно или да е творил по-хитроумно, и след време светът разцъфтял под грижите ни. Всеки град, постройка, градина или устройство, създадени от нас, са били възплътена красота. В нашето изкуство и занаяти била същината на живота ни. После кароните ни отнели света. Продължавали сме да творим, но не за себе си. Никога не сме се изтръгнали от това робство. Само онези от нас, които дошли на Сантенар, си възвърнали свободата. Тук настъпило нашето възраждане – построили сме

прекрасните си градове навсякъде из този свят, а изкуството ни било не-надминато. Но ние сме обречени да страдаме. Отново сме били предадени от кароните, а нашите градове и творения – унищожени. Сега живеем в миналото и заради миналото и не се намесваме в делата на Сантенар“.

– Колко печален е бил животът им и на техния свят, и тук – добави Каран. – Те вярват, че собствената им съдба не зависи от тях.

– И аз вярвам в това – промърмори Мейгрейт, докато си наливаше пак, в заговори за друго: – Да ти кажа за твоето излъчване – подхвана меко. – Искам да обмисляш постъпките си. Трябва да се владееш. Превъзходна дарба е, но ако се научиш да я използваш правилно.

– Страх ме е – смънка Каран. – Кой ли още знае, че имам усета?

За поне един бе убедена. Летописецът Лиан. На колко ли хора вече беше разказал за нея?

– Може би никой. По случайност попадна на мен, а аз просто различавам хора със способности като твоите.

Каран подскочи и стисна ръката ѝ.

– Как тъй? И ти ли имаш усета?

Не познаваше друга като себе си. Толкова се развълнува, че може да е срещнала сродна душа, ако ще и да е Мейгрейт.

Тя обаче прихна.

– По-правилно е да се каже, че съм напълно лишена от усет.

За миг като че ли се изненада на опита си за шега. Допи чашата и стана да си налее. По брадичката ѝ се стече струйка вино с цвят на кръв, но тя не забеляза.

– Щеше да ми разказваш за живота си – напомни Каран.

– Родителите ми умрели веднага след раждането ми и дори не знам имената им. Известно ми е само, че съм била страшен позор за тях.

Гласът ѝ секна и тя се олюля и изтърва меха. Плисна вино в бляскава дъга, осветена от пламъците, после изцвърча на нажежения камък. Мейгрейт се изкикоти и се свлече от дънера. Каран ѝ помогна да се надигне. Виното изведнъж надви Мейгрейт, тя метна ръце около шията на спътничката си и по бузите ѝ потекоха сълзи.

– О, Каран не можеш да си представиш как копнея да знам коя и откъде произхождам. Научих само, че след смъртта им Фейеламор ме взела, а никой друг не ме искал.

Каран настръхна. Мейгрейт изобщо не осъзнаваше какво е изтървала.

– А аз дори не съм от нейната *раса*. Никой освен нея не го било грижа за мен. Какъвто и срам да е била появата ми на света, тя ме

отгледа, даде ми най-доброто обучение. Никога не бих могла да я обикна, защото е твърде сурова, непреклонна, отчуждена. Фейеламор е невъобразимо строга господарка. Никога от нищо не е доволна. Но как да не се старая? Никога не ще мога да ѝ се отплатя.

Каран беше толкова потресена от пиянските откровения на водачката си, че дори не чу останалото. Значи Фейчанд бе Фейеламор, митичната предводителка на феилемите! Споменаваха я във всички предания, но от столетия нямаше никаква вест за нея.

След малко Мейгрейт се отпусна кротко на земята, затвори очи и заспа. Каран я зави с едно одеяло и се пхна в спалния чувал, но дълго не мигна. Беше се забъркала в делата на могъщите, на Фейеламор и Игър, за които обикновените хорица не бяха нищо повече от цифри в кръчмарски тефтер. Как да се опази? Както и да умуваше, положението ѝ се струваше все по-черно.

Мейгрейт се събуди от ярките слънчеви лъчи. Изправи се непохватно и такава болка прониза слепоочията ѝ, че извика.

– Какво има? – сънено се обади Каран.

– Зле ми е – изграчи спътничката ѝ. – Ох, главата ми ще се пръсне...

– Ти направо се отрязва снощи – развеселено обясни Каран.

– А ти добре ли си?

– Пийнах малко и после изгълтах доста вода.

– О-о-оох! Трябваше да си спомня нещо, обаче...

Каран се надигна и седна, но не отвори уста.

– Спомних си! Имаш кръв от аакимите.

Мейгрейт изведнъж изтрезня. Аакимите бяха неразделни свързани с реликвата, която се канеха да откраднат от Физ Горго. Не бе обяснила на Каран какъв е този предмет и сега разбра, че ще си има разпавии, когато го направи. Но вече беше късно да промени нещо.

Значи задачата е била обречена на неуспех още преди да започне. Каквито и да бяха дарбите на Каран, колкото и да бе находчива и умела, не биваше да избира нея за тази работа. По-добре беше да я зареже и да продължи сама. „Ех, да можех... Но дългът ни обвързва и двете“.

– Какво има? – обади се Каран. – Изглеждаш ми разтревожена.

– Само разтревожена ли? – изсумтя Мейгрейт. – Животът ми, делото ми, невъзможната задача, коя съм аз, защо съм тук... пълен крах!

– Искам да ти помогна, стига да е по силите ми – промълви Каран:

опасяваше се Мейгрейт да не ѝ се сонне грубо. – Можем... дори да станем приятелки, ако престанеш да ме отблъскваш непрекъснато.

– Никога не съм имала приятели – отвърна другата жена. – Фейчанд не позволяваше, за да не ми пречат да ѝ служа.

– Но как е възможно да не ти позволява?

– Дългът не ми позволява. Дължа ѝ всичко. Толкова огромен дълг, че никога няма да го изплатя. И тя ми повтаря това неуморно.

Ето че Каран надникна по-дълбоко в причините нейната спътничка да е толкова непреклонна. Вече не се чувстваше чак смазана от присъствието на Мейгрейт. Съжаляваше я, искрено желаше да облекчи товара ѝ с нещо.

– Сигурно си много самотна. Ще се радвам да съм твоя приятелка.

Мейгрейт постоя с поглед, забит в земята, после вдигна глава да я погледне. Изглеждаше малко уплашена от това предложение.

– Благодаря ти. Ти си добра и щедра, с горещо сърце. Какво повече да търся у една приятелка? Ти си всичко, което аз не съм. Но е безполезно да се стремя към онова, което не мога да имам, пък и е опасно и за мен, и за тебе.

Надигна се и тръгна към гората.

– Мейгрейт! – подвикна след нея Каран.

Водачката се обърна рязко.

– Да?

– Трябва да ти кажа нещо.

– Какво?

Каран сви устни, после каза:

– Снощи се напи... и назова господарката си с друго име.

Златистата кожа на Мейгрейт придоби цвета на гипс.

– С кое име? – прошепна тя.

– Нарече я Фейеламор! Същата ли е?

Мейгрейт се олюля, все едно ще падне. Лицето ѝ се сгърчи, тя притисна длани към слепоочията си и след миг се овладя.

– Не изричай повече това име – нареди с глас, който би вледенил и разтопено олово. – Моята господарка е Фейчанд. Фейеламор е отдавна мъртва.

Каран се пулеше онемяла насреща ѝ.

– Фейчанд! – кресна в очите ѝ Мейгрейт и я стисна за страните. – Фейчанд! Наби ли си го в главата? Няма никаква Фейеламор!

По-младата жена закима. Мейгрейт се отдръпна конвулсивно и затътри крака към гората. Вървя между дърветата около час и на всяка

крачка ѝ призляваше. Погнусата от себе си, че е издала тайната на Фейеламор, я торможеше много по-лошо от махмурлука. Налетя на едно раздвоено дърво, провеси се през чатала и повърна. Вкопчи се в дървото, сякаш бе намерила майка си, която някога не бе познавала; грапавата кора притискаше гърдите ѝ и тя сякаш се напъваше нескончаемо. Но нямаше как да изхвърли от себе си заседналата буца ужас. Бе издала Фейеламор, и то на човек с усет, и това тепърва щеше да навлича големи беди.

След тази случка Мейгрейт се държеше още по-отчуждено. Повече не споменаха Фейеламор и плахите опити на Каран за сближаване срещаша такъв отпор, че и тя скоро се затвори в себе си. Яздеха през ширнали се равнини с щръкнали на туфи трева и Каран имаше предостатъчно време да се чуди неспокойно как се бе развързал езикът на Мейгрейт и какво означаваше това за нея. Щом беше чак такава тайна, че Фейеламор още е жива, значи сега и тя беше изложена на нова опасност, след като я научи. Виждаше само две възможности: да се примоли на Мейгрейт да не казва на Фейеламор или да се постарает целия свят да узнае. Никоя от двете не ѝ харесваше.

В други моменти от проточилото се пътешествие разсъждаваше мрачно за негодите на Готрайм или се унасяше в мечти за празника на Чантед. И всеки ден се питаше що за реликва търси Мейгрейт толкова далеч. Какво ли можеше да представлява? Под тъмния лик на луната, надвиснала злоещо над нея, си казваше, че сигурно е по-добре да не научава.

Стигнаха до огромната река Хиндишин, твърде широка и буйна, за да я преплуват. Но надолу по течението над нея се издигаше каменен мост, почти равен по дължина на онзи край Сит. Нататък по пътя им имаше и други реки, но мостовете се поддържаха усърдно и двете напредваха бързо. После минаха през още равнини и гори по стар път, който тук-там дори не личеше.

Към края на третата седмица, след нощи под тежкото сияние на мъгливината-скорпион в пустото небе, лошите предчувствия на Каран крепнеха непрекъснато. Три пъти смениха конете и изминаха над сто и петдесет левги. Вече яздеха между високи дървета, зад които започваха непроходими блата и мочурливите гори на Орист – чак до стените на Физ Горго и отвъд тях.

В някакво безименно градче оставиха конете и Мейгрейт нае човек да ги преведе през заблатената гора. Мъжът беше опърпан, беззъб и

вечно ухилен, контрабандист и изпечен мошеник, чийто поглед не се откъсваше от Каран, където и да отидеше тя. Той обаче познаваше всяка локвичка и тресавище, вечер хапваха прясно уловена риба – приятно разнообразие след безвкусните гозби на Мейгрейт. А и присъствието му малко облекчаваше тягостните отношения между двете.

За Каран през всички тези дни имаше само един хубав момент. Добраха се до езерото Нийд, студено и бистро, дълго цяла левга. Спряха за нощувка на северния бряг сред полупотопените руини на дърен град. След около седмица, прекарана в блатата, Каран се наслаждаваше на чистата вода, но я прободеше силна болка в дясната пета.

Отскочи назад и нещо черно падна в езерото. Тя стигна с подскоци до брега и седна на една мраморна плоча да огледа раната.

Водачът, който им се представи като Уолф, се примъкна до нея.

– Нещо те ухапа ли?

Хвана малкото ѝ стъпало с ръка, грапава като корен на воден храст.

– Тук боли ли? – мушна петата с мазолестия си показалец.

В петата си виждаше триъгълна дупка, от която прокапваше кръв, а ръбовете посиняваха.

– Нищо не усещам.

– Ще усетиш.

Уолф не пускаше крака ѝ и Каран го дръпна. Мейгрейт дойде да провери какво е станало.

– Пирамидна раковина – обясни водачът. – Днес не може да стъпва на този крак.

– Нехайство – подразни се Мейгрейт. – Ами утре?

– Дотогава трябва да ѝ олекне, ако не се възпали.

Уолф пак седна до огъня.

– Не можем да прахосаме цял ден – заяви Мейгрейт. – Защо не ми покажеш пътя до Физ Горго? Дотам има само два дни ходене, нали?

– По-малко.

– Още по-добре! Днес ще вървим, докдето можем, и ще се върнем по тъмно. Каран, стой тук и се погрижи за крака си. Очаквай ни към полунощ.

Цял ден остана сама – неочакван разкош. Скоро ходилото смъдеше така, че не смееше да стъпи, но не я мъчеше, ако му дадеше почивка. Седеше на слънце сред развалините, гледаше как птиците кръжат и се гмуркат във водата, зяпаше рибките в прозрачните вирчета между парчета мрамор и натрошени колони. Навремето Нийд сигурно е бил прекрасен град.

На обяд се засити с половината от една много вкусна жълта риба, подправена с див лук, и се наля до подуване с противно сладък чай – не можеше да устои на нищо сладко. Прекара следобед в мечтания, мислеше си за сказания и разказвачи. Вечерта също ѝ хареса, беше спокойна – луната я нямаше, а рехави облаци забулваха мъглявината и премахваха заплашителния ѝ вид. Искаше ѝ се да запали огън, но не смееше да рискува по тъмно толкова близо до Физ Горго. Иначе не мислеше за целта на пътешествието. Прогони всякакви тревоги за предстоящото, поне през този ден.

Оставиха Уолф да чака при езерото, за да ги изведе от блатата. Щом се отдалечиха толкова, че да не ги вижда, скриха и тежките си раници, за да се прокраднат към Физ Горго. И чак сега Мейгрейт прекъсна мълчанието си.

– До днес не исках да говоря за това, но вече съм длъжна. Не е изключено да ме заловят. Ако се случи, но ти им се изплъзнеш някак, върни се при езерото. Водачът ще те съпроводи до края на блатата. После ще се отпавиш към Сит и ще предадеш реликвата за Фейчанд на мястото, което ти показах.

На Каран не ѝ се искаше да допусне такава възможност.

– Няма да ми стигнат парите – каза тя вяло.

Мейгрейт ѝ подаде кесия, натъпкана със сребро.

– Това е за разноските. Ако похарчиш повече, ще ти върнат парите в Сит. Там ще си получиш и заплащането.

Тежестта на кесията вдъхваше увереност. Каран я прибра грижливо.

Накрая стигнаха до голям поток, от който се носеше миризма на море. Мейгрейт опита водата на вкус, изкриви устни и я изплю.

– Сол! Физ Горго е до устие при брега. Трябва да сме много бдителни – стражите на Игър може би обикалят чак дотук в блатата.

Предпазливо се примъкнаха към края на блатото и видяха обширен разчистен терен, път от другата му страна, а в далечината – крепост или укрепен град. Физ Горго. Само ден по-късно, отколкото се надяваха. От мястото, където се бяха сврели, виждаха ясно патрулите по пътя и часовете на крепостните стени.

Физ Горго беше грамаден укрепен град, който бавно се рушеше сред блатата, докато не го възстанови частично Игър, военачалник и

маг, изскочил сякаш от нищото и завладял цялата южна половина на остров Мелдорин. Градът беше древен, построен преди три хилядолетия, вероятно от аакимите. В по-късни времена областта бе потънала във варварство, а Физ Горго бе изоставен. Река Нийд промени руслото си и някогашните плодородни земи се заблатиха. Наоколо се издигнаха мочурливи гори и всички забравиха за града.

После се появи Игър – преди петдесетина години или може би столетие. Укрепи стените, пресуши околността, съгради пак някои от кулите. Но дори той не преустрои цялата гигантска твърдина, а тунелите и лабиринтите под нея остави каквито са...

Нощта отмина, изниза се и денят. Навсякъде имаше стражи и те бдяха във всеки миг. Нищо не се случи, но Каран беше неспокойна, в корема ѝ се свиваше стегнат възел. Поредното неудобство да имаш усета – преживяваше всичко по-тежко от обикновените хора. Тя *знаеше*, че нещо ще потръгне зле.

– Какво има? – неведнъж попита тя Мейгрейт, чието държане не издаваше никакви чувства: само стойката ѝ изглеждаше малко по-скована.

– Нищо, млъкни!... Аха, ето го и него.

В стената се отвори порта и излезе много висок мъж на кон, придружен от шестима стражници. Тръгнаха по пътя към устието.

– Това е Игър! Казаха ми, че често ходел в Капстейн. Дотам не е близо. Няма да се върне до сутринта.

Гледаха малкия отряд, докато не се скри зад първия завой и зачакаха в мълчание да притъмнее. Навсякъде по стената грейнаха фенери. Каран трепереше. Есента беше в началото си, но толкова далеч на юг нощите ставаха мразовити.

– *Връзката!* – нареди Мейгрейт. – Бързо!

Каран тъй и не си изясни как създава връзката – просто можеше да го прави. С мнозина не успяваше, но знаеше, че с Мейгрейт ще се свърже. Представи си как ѝ говори с ума си и изведнъж сякаш се появи съединяващ ги коридор. Разбира се, не четеше мислите на другата жена, а долавяше само каквото тя ѝ позволи.

Мейгрейт беше силна и умела, но Каран се докосна и до уязвимостта ѝ от терзанията в детството. Измъчваха я съмнения, дори увереността, че нищо сторено от нея няма да получи одобрението на господарката ѝ. Постигаше майсторство в каквото поискаше, само болката не можеше да потисне, затова затваряше в себе си всичко човешко. Отказваше да си позволи чувства. Още по-изненадващо бе, че беше съжалила Каран преди две години, дори бе слязла от коня си и я бе избавила. Каран си

напомни с непривичен за нея цинизъм, че Мейгрейт сигурно още тогава е разпознала дарбата ѝ.

Не, не беше справедлива. Мейгрейт толкова настъргено искаше да открие коя е, че целият ѝ живот се въртеше около това. Силата на чувствата, с които влизаше в досег, сближаваше Каран със спътничката ѝ повече, отколкото онази вечер, когато пиха. Благата ѝ душа не остана равнодушна. Искаше да помогне на Мейгрейт, да я защити. И почти забрави собствените си тревоги.

Другата жена я достигна по връзката. „Аха! Така е добре. За пръв път съм в толкова ясна връзка“.

– Какво трябва да правя аз? – попита Каран на глас.

Не ѝ допадаше да чува мислите на Мейгрейт в ума си, най-личното кътче от всички.

– Просто поддържай връзката. Каквото ще да става, не я прекъсвай, докато съм вътре, иначе едва ли ще успее да излезе. Но ако не ми провърви, може би ще се наложи да почерпя малко от силите ти. Няма да ти навредя, обаче е вероятно да се почувстваш... отмаляла. Готова ли си?

– Да.

Не че Каран беше готова, но искаше всичко да свършва по-скоро.

„Поддържай връзката“ – повтори Мейгрейт и направо изчезна. Под краката ѝ шумоляха листа, но звуците се отдалечавала и след броени мигове настъпи тишина. Каран вдигна глава към мъглявината-скорпион и потръпна.

И тогава усети разкъсващо дърпане в съзнанието си, сякаш някой изтръгна връзката с корените. Поне минута беше съляпа и глуха, загубила власт над сетивата си. Струваше ѝ се, че е приклепена някъде. За малко да се поддаде на паниката, после си възвърна слуха, изпукаха листа и Мейгрейт застана над нея.

– Какво беше това? – попита тя намусено.

– Нямам представа – отвърна Каран, стиснала главата си. Зрението ѝ се проясняваше. – Връзката се разкъса ей така. Дори ослепях за миг.

– Но какво ти е *сега*?

– Винаги ми призпява, след като използвам дарбата си. Ще се оправя скоро, този път не е особено зле.

– И с мен се случва, когато прибягна до Тайното изкуство – тросна то си призна Мейгрейт. – Но не и след такава дреболия!

Щом Каран се поопомни, опитаха отново. Този път връзката трепкаше неустойчиво и засили неприятното туптене в главата на Каран.

– Съжалявам... Правя каквото мога. Казах ти, че на дарбата ми не

бива да се разчита. Не се подчинява насила.

– Сега трябва да се подчини – отсече водачката. – Задръж я!

Скри се от поглед като угасена свещ, но Каран вече разбираше, че това е илюзия. Измина минута и връзката беше буквално разпарчетосана, само че откъм Мейгрейт. Тя скоро се върна.

Изглеждаше стресната.

– Игър сигурно е наложил някаква защита, която пречи, ако се раздалечим. Няма как, ще дойдеш с мен. Не виждам начин да се вмъкна без помощта на връзката.

– Не – извика Каран – Не, не, не!

Струваше й се, че изпепеляващата болка напират да разсече полукълбата на мозъка ѝ. От това се боеше, откакто преди месец зърна Мейгрейт да язди по стръмната пътека към дома ѝ. Прилошаването стана толкова силно, че я повали на колене.

– Да не мислиш, че *искам* да те мъкна натам в това състояние? – изсумтя Мейгрейт. – Но нямам избор. – Даде ѝ някакво пакетче от оризова хартия. – Глътни това. Ще ти олекне. Не го разкъсвай.

Каран сложи хартиятката в устата си и тя веднага залепна за небцето ѝ. Щом се опита да я помести с език, пакетчето се разкъса и пръсна в устата ѝ гадно горчив вкус. Разтреса се от напън за повръщане. Мейгрейт поднесе към устните ѝ манерка с вода, но нищо не можеше да отмие горчилката.

– Няма да се измъкнем – смънка Каран, макар да знаеше, че няма смисъл да спори.

Усещаше, че ще ги сполети страшна беда, но с нищо не можеше да я отклони.

5. Лицето в огледалото

Каран се свлече, опряла гръб до външната стена на Физ Горго. Струваше ѝ се, че е съвсем сама, макар Мейгрейт да стоеше на няколко крачки от нея. А и беше твърде уплашена. Отекващите стъпки на часовите горе сякаш повтаряха ударите на сърцето ѝ. Навсякъде имаше стража. Меланхоличните звуци на нощта само засилваха отчаянието ѝ.

„Защо ѝ позволих да ме натика насила в това безумие? Защо дойдох?“

В ребрата ѝ се заби лакът и Каран подскочи. Странните очи на Мейгрейт проблясваха в мъждивата светлина. Тя впи пръсти до болка в

ръката на Каран. Гласът ѝ бе по-мразовит и от нощния студ.

– Проклетата да си – пак предаваш чувствата си на цялата крепост. – И замърмори на себе си: – В *нищо* не можеш да се довериш на човек с усет. Защо ли я доведох?

Гневът ѝ опари Каран, а обидата я потисна, макар да разбираше правотата на Мейгрейт – пак го бе направила: разпръскваше във всички посоки тягостните си страхове и увеличаваше опасността. Видиша дълбоко, потрепери, докосна древната влажна, но някак вдъхваща увереност стена и погледна нагоре.

По небето се носеше облак, ту скриваше, ту открояваше мъглявина-та с форма на скорпион, просветваща в бяло и черно. Зловещо и тревожно. Колко се бе раздула, откакто потеглиха преди месец... Двете я гледаха, уединени в мълчанието си, и чакаха смяната на постовете. Найсетне някъде отвътре долетя удар на камбанка, по стената изхрущя чакъл и пак настъпи тишина.

Внезапно Каран усети някакво боцкане между плешките си. *Някой ги следеше!* Отметна глава назад в очакване да срещне свирепия поглед на страж, но ничия сянка не нарушаваше тъмния силует на стената. А и как някой можеше да я зърне тук, в мрака, под метнатото от Мейгрейт було на илюзията? Каран наруга въображението си и престана да мисли за това.

– Сега! – натърти другата жена.

И катеренето беше сред многото умения на Каран. Дори в тъмата тази праствара стена, с поразхлабени камъни и изронен хоросан, не я затрудняваше повече от обикновена стълба. Тя бързо запълзя нагоре. Някъде по средата върхът на ботуша ѝ се заклеци в процеп. Задърпа, но не успя да го извади. Посегна надолу да си помогне с ръка.

И тогава чу ритмичен тропот. Вцепени се. Нали уж още не беше време да мине патрулт? Зад един ъгъл се появи светлина. Външната пътека минаваше до стената – толкова отблизо илюзиите на Мейгрейт не можеха да ги опазят. Вече виждаше стражниците, двамина едри мъжаги с ветроупорни фенери – насочваха лъчите им поред във всички посоки. Единият лъч се плъзгаше по стената от върха до основата. Другият осветяваше разчистената ивица земя чак до блатото. Колко усърдно претърсваха! Каран се помъчи да се слее със стената, да скрие някак светлата си кожа от лъчите.

Към тежките стъпки се прибави и топуркане. Кой ли пък бдеше над самите стражници? Малко по-назад имаше трета фигура – ъгловата, едва ли не слепена от пръчки, с тромава отривиста походка. На Каран ѝ се

стори, че по кожата ѝ плъзнаха буболечки. Светлите петна шареха по стената недалеч от тях двете. Лъчите сякаш се мъчеха да ги прободат. Обзе я неудържимо желание да писне, да скочи към светлината. Чрез връзката долавяше и страховете на Мейгрейт от принудата да се опре на човек, чиито емоции все едно се разнасяха с всеки полъх на вятъра, и от невъзможността да задържи илюзията.

– Хей!

Клечестият човек подрипна във въздуха и протегна напред несъразмерно дълга ръка. Каран се стресна, кракът ѝ се измъкна от процепа и тя едва не падна. Стражниците веднага се завъртяха и насочиха лъчите на фенера към гората. Каран мимолетно почувства нечия тревога, чу цамбуркане и крякане на жаби, после усещането, че я наблюдават, отслабна. Стражниците се втурнаха шумно през храсталаците, размахали копията си, а кльошавият човек ги напътстваше с вопли, които не се различаваха много от жабешките.

Каран се закатери припряно, доколкото смееше, за да не вдига шум и скоро надникна над ръба. Горестената беше широка колкото път, настлан с чакъл, и имаше каменни парапети, защитаващи стражниците до кръста. Трийсетина крачки вляво от нея през отворената врата на стражева будка се виждаше жаравата в мангалче. Стражниците стояха малко по-нататък, надвесени през парапета, и подвикваха на другите в гората. Вдясно нямаше никого. Тя се прехвърли над парапета. Гората чернееше в нощта, само две ярки точки се местеха навътре и наляво. Но кой ли беше онзи съгледвач, проникнал толкова лесно през изтъканата от Мейгрейт паяжина на илюзията?

Усети нетърпението на водачката си, пусна възето и Мейгрейт бързо се изкатери. Пропълзяха и се скриха зад първия ъгъл.

– Каква беше тази... твар със стражниците? – попита Каран.

– Чакай малко...

Мейгрейт явно търсеше някакъв ориентир сред хаоса от стени, сгради и дворове във Физ Горго. Около вътрешното укрепление, тумбесто, яко и грозно, също имаше стена. По нея не можеха да се изкатерят, стражата беше прекалено многобройна дори за способностите на Мейгрейт. Имаше обаче и друг път. Тя посочи и двете се спуснаха по каменни стъпала към плътните сенки.

– Игръ си има лична охрана... Наричат се уелми. Жестоки и непреклонни особняци. Това беше един от тях. Понеже имаш усета, трябва да се пазиш най-много от уелмите. Но защо ли беше със стражниците? Може да те е надушил.

– Някой ни видя. Наблюдаваше ни от гората – каза Каран. – Уелмът сигурно е усетил съгледвача.

Мейгрейт надникна в мрака, поклати глава и впи поглед в смътно белеещото се лице на спътничката си.

– Глупости. Моята илюзия остана ненарушена. Било е някакво горско животно. Да вървим!

Каран ядосано праметна навитото въже през рамо. Мейгрейт не искаше да се вслуша в думите ѝ – както винаги.

Зад крепостните стени се натъкнаха на признаци за усилена работа – дървени скелета, купчина камъни и други материали образуваха хаотичен лабиринт. Навсякъде нови препятствия и бавене. И дори и тук имаше по някой страж, бдителен почти колкото онези на стените.

Най-последно, много по-късно от предвиденото, Мейгрейт намери в дъното на един безлюден двор три големи кръгли отвора и каменни резервоари, където се събираше водата от улиците. Покриваха ги гниещи дъски. Мейгрейт разбута капака на първия резервоар.

– Откъде знаеш, че ни е нужен точно този? – прошепна Каран.

Водачката се загледа за миг в звездите.

– Ако се вярва на моята карта, от най-северния една тръба води към подземните цистерни на вътрешното укрепление. Така ще се вмъкнем там. Колко дълго издържаш без въздух?

Каран не отговори. Знаеше, че плува по-добре от водачката си. Стената на укреплението се извисяваше над тях и островърхите кули закриваха небето. „Не исках да попадна тук...“

– Къде е въжетото?

Каран ѝ го подаде. Мейгрейт опипа възлите, закачи куката на ръба и се спусна. Водата беше дълбоко долу. Чу се съвсем лек плисък. Каран чакаше и броеше наум.

Щом стигна до двадесет, водата пак заплиска тихо и Мейгрейт съобщи задъхано:

– Не е този. Издърпай ме.

Каран теглеше с все сила, дланите ѝ се прежулиха, мускулите по раменете я заболяха – Мейгрейт беше доста по-едра от нея. Най-последно се показа над резервоара и Каран опря длани в хладните камъни, за да облекчи болката.

– Намерих тръба, но тя продължава само няколко метра. Ех, че студ!

Мейгрейт трепереше.

– Защо не оставиш мен да сляза?

– Аз ще се спусна. Хайде, по-бързо!

Тя се втурна към втория резервоар, а Каран се зае да подреди дъските върху първия. Когато свърши, Мейгрейт вече стоеше до края на въжето и се потапяше във водата.

Изглеждаше, че се бави под повърхността цяла вечност. Каран не виждаше нищо, дори отразени звезди. Изведнъж Мейгрейт изскочи, плесна с длан по водата и избълва гнусно сквернословие – Каран за пръв път чуваше от устата ѝ такива думи.

– Нагоре! Тегли ме, по дяволите, по-бързо!

Каран задърпа. Грубото въже раздра пламналите ѝ длани, беше го това да заплаче от болка. Мейгрейт застина върху ръба за миг.

– И този не е. Пак не налучкахме! Кой глупак е чертал картата?

И тогава надалеч изляя куче, другото му отвърна с ръмжене. Мейгрейт едва не падна обратно. Каран я хвана и двете се спогледаха.

– Не мога да заблудя куче...

Побягнаха към третия резервоар. Мейгрейт разхвърля дъските с яростна мощ и закрепил куката. Една дъска се строши и плъсна шумно във водата. Още кучета се присъединиха към врявата. Мейгрейт изпъшка, пусна въжето и цопна във водата. Каран се прехвърли през ръба и се вкопчи във въжето, само главата и се подаваше. Лаят се засилваше. А отдолу – нито звук. Какво ли правеше Мейгрейт?

Цяла сюрсия кучета изскочи иззад ъгъла с гръмка гълчава и се устреми към първия резервоар. После кучетата внезапно спряха и бавно се разделиха на две глутници. Каран настръхна. Между глутниците се провря по-едър пес – мършав, затова пък с размерите на теле. Пристъпваше с неравни крачки като уелма със стражниците. Спря да подуши въздуха, заклати наляво-надясно дългата си муцуна – и се обърна право към Каран. „Мейгрейт, побързай!“

Кучето се напрегна, доближи с нехаен скок и се присви. Каран го зяпна в очите. Водата избълбука.

– Намерих я – изгъгна през тракащите си зъби Мейгрейт – Много е надълбоко. Преброй единадесет камъка. Тръбата криволичи и се издига. Не забравяй въжето.

Вдиша набързо три пъти и се гмурна.

Каран погледна към водата и в същия миг кучето скочи. На звездната светлина изглеждаше, че е само очи и зъби. Каран ту се хлъзгаше, ту пропадеше покрай въжето. Дланите ѝ пламнаха, в следващия миг

потъна. Над главата ѝ се сключи черна вода, ледена и вмирсана.

Изплува на повърхността и изплющя с края на въжетото. То се потопи със съскане до нея, куката я прасна по кокалчетата. Тя вдигна глава към звездите и успя да зърне летящия към нея силует на кучето. След миг то плъсна до нея. Каран не го виждаше, чуваше само неспирното гърлено ръмжене. Тромавият във водата пес се опита да я ухапе и тя отплува трескаво назад. Това беше по-страшно и от кошмар.

Нещо се омота около краката ѝ. Каран понечи да писне, но се сети, че е въжетото. Кучето пак напираше към нея, смрадливият му дъх лъхна лицето ѝ. Тя придърпа куката към себе си и я стовари в муцуната му. Песът заквича, тя видиша колкото можа, изпусна въздуха и се гмурна. Дори под водата чуваше лай.

От студа я заболяха ушите, а тъмата отприщи страха от безименни твари. Дяланите камъни бяха хлъзгави, изтръпналите и пръсти напипваха линиите, където се съединяваха. Четири, пет, шест... Вече я боляха и пръстите на краката. Десет, единадесет, дванадесет... Не ѝ стигаше въздух. Болката в едното ухо стана пронизваща. Каран преглътна и ѝ олекна малко. Къде ли беше отворът? Трябваше да е някъде тук.

Плъзгаше се покрай камъните и накрая го напипа. Въжетото пак се оплете около ботушите ѝ. Освободи се с ритници и се промуши в тръбата – тесните ѝ рамене докосваха стените. Уплаши се, че ще се заклеши. Мускулите на единия ѝ прасец се сгърчиха, но нямаше как да ги достигне с ръце. Белите ѝ дробове се свиваха. Нещо слузесто се лепна на лицето ѝ и Каран го отблъсна панически. Замята се, ожули си юмруците в камъните и издърпа нагоре по стръмно издигащата се тръба. Главата и раменете ѝ се показаха над водата.

Въздух! Поглъщаше го, сякаш щяха ей сега пак да я лишат от него. След няколко загребвания ръката ѝ се блъсна в ръб – имаше ниска каменна стена. Май се бе озовала в друг резервоар, подземен, много по-вместителен от първия. Изкатери се на сухо и легна задъхана и разтреперена, ухапала окървавената си ръка. Прасецът ѝ беше като болезнен камък.

Непрогледен мрак; чуваше се само накъсаното ѝ дишане.

– Мейгрейт? – прошепна хрипливо, докато разтриваше вкоченения си крак.

Нямаше отговор. Опипа наоколо. Подът беше от еднакви каменни плочи, наредени плътно. И стените се оказаха от дялан камък. Студеният въздух не помръдваше. Подвикна по-силно. Ехото сякаш искаше да я подразни.

Зад нея кожа изчегърта по камък. Тя се обърна, напрегна очите си да различи нещо в мрака.

– Мейгрейт?

Появи се мъждукане, откри извита стена и тръби, закрепени над пода. Погледът ѝ се плъзна по тях – май имаше повече дупки, отколкото метал – и спря на тъмнеещо приспособление в другия край на цистерната, може би помпа. Зад нея се показа тъмна фигура – пристъпваше бавно. Каран се притисна до стената.

– Спокойно. Искях да проверя къде сме. Тунелите са много. Почини си малко – сигурно си останала без сили.

Светлината се излъчваше от мъничко кълбо в протегнатата ръка на Мейгрейт и хвърляше отблясъци в бледосините ѝ очи.

Тя обви раменете на по-младата жена и я прегърна за миг. Каран се ободри от тази непривична нежност. Най-сетне може би ставаха приятелки.

Мейгрейт седна до нея и внимателно остави кълбото на пода. Всеки неин жест беше пестелив, овладян. С две-три ловки движения тя приглади косата си назад – дори водата в резервоара май не можеше да отнеме блясъка ѝ.

Слабата светлина измъкваше от тъмата бледото лице и червената коса на Каран. Великолепна коса, но си искаше грижите, а тя си бе загубила гребена още преди седмици. Цялата беше мърлява. Преди време ризата и панталонът подхождаха по цвят на зелените ѝ очи, но качествената вълна вече беше износена и мръсна от пътуването, а сега по краката, ръцете и раменете ѝ имаше кафеникава слуз от остъргването по стените. Ръцете и краката ѝ бяха посинели от студ.

– Какво е това? – попита тя и посочи кълбото.

– Светлик. Вземи го, може и да имаш нужда от него. Имам още един.

Каран огледа кълбото. Приличаше на полиран млечен кварц с пет сребърни листенца в основата. На пипане беше хладно, но нейното докосване го беляза с по-тъмни петънца, които избледняха чак след минута-две.

– И аакимите имат подобни неща. Откъде си го взела?

– Направих го.

– Направила си го! – учуди се Каран. – Как?

– Сега не е време да ти обяснявам.

Каран прибра въжето в торбата си.

– Дано *онзи* не се върне, преди да сме се махнали оттук.

После прилежно почна да бърше глезените си с единия си мокър чорап.

– И аз се надявам... – започна Мейгрейт, макар че беше ясно и без дума. Помълча и попита със съмнение: – Защо го казваш?

– Не сме облечени подобаващо да посетим видна особа като военачалника на Физ Горго – отвърна Каран почти безизразно, но хвърли кослукав поглед на спътничката си. – Нима можем да се покажем пред очите му в такъв вид? Ще е срамота.

– Изсуши се! И се пригответи – сопна се Мейгрейт и се изправи. – Как пък ти хрумват и шегички?!

Облегна се на стената, смъкна ботушите си и изплиска водата на пода.

Очите на Каран издадоха тайното ѝ злорадство, но и то я напусна скоро.

– Шегувам се, защото много ме е страх – смънка тя тихичко. – Знам, че Игър ще се върне.

Хрумна ѝ втора шега, по-глупава и от първата, но не си позволи да я каже. Мейгрейт разделяше косата си на дебели кичури и ги изцеждаше през пръстите си. Това явно я успокои и тя сведе поглед към Каран, чиито черти отново се отпуснаха в присъщото ѝ слънчево настроение. Ъгълчетата на устните ѝ трепкаха, докато изстискваше чорапите си. Суровото печално лице на Мейгрейт за миг се изглади. Още малко и тя също щеше да се засмее. После отново я налегнаха грижите.

– Готова ли си вече? Нямаме време.

За Каран всяка отлитаща минута беше като удар на гонг, но си замълча. „Щом влизането е толкова трудно, как ли ще се измъкнем?“

Тръгнаха през каменния лабиринт. Няколко пъти Мейгрейт вадеше от джоба си листче с указания. Накрая влязоха през прикрита врата в толкова висок, прашасал и тесен коридор, че веднага познаха – прокаран е в някаква дебела стена.

И отново опасенията на Каран се раздухаха в тревога. Не можеше да мисли за друго освен за увереността, че ще ги хванат. И как да се опази от виденията какво биха могли да им сторят в това недостъпно за външния свят място?

Мейгрейт спря рязко и се извъртя, без да съдържа гнева си. Този път Каран не излъчваше, но паниката ѝ протичаше лесно по връзката, подхранваше съмненията на самата Мейгрейт, подкопаваше волята ѝ.

– Как ми щукна да те доведе? – изсъска тя. – Ще стреснеш часовите. Стегни се!

Каран вдиша на пресекулки и напomini отмаяляла:

– Ти ме принуди. Аз не...

– Не си представях, че си толкова мекушава, толкова слаба – безмилостно я сръза Мейгрейт.

И нейната глава се цепеше от болка заради връзката, и тя вече предчувстваше, че ще се напъхат в капан.

– Не разбираш ли какво означава да имаш усет? – сприваво попита Каран. – Преживяното от тебе у мен е удвоено!

– Стига си писукала, постарай се да има никаква полза от тебе. Къде е Игър сега? Знаеш ли мислите му в момента?

– Аз не чета мисли.

– И за какво си ми тогава? Как ми се иска да не те бях взела с мен...

Каран се разяри и сграбчи Мейгрейт за ризата.

– Я ме чуй – познавам *своите* недостатъци. Но не ме обвинявай за твоите. Дори нямаше да изкачиш стената без мен!

– Извинявай. Толкова се страхувам от провал, че... – За кой ли път разтърка с длани слепоочията си. – Ох, главата ми!

Щом усети страданията ѝ, Каран мигом забравя собствения си гняв.

– Но защо, да му се не види, те е изпратила тук?

– Още от малка ме подготвя за много важно дело, както не ѝ омръзва да ми повтаря. И това е едно от изпитанията. – Мейгрейт пак се изнерви. – Виж какво, спипат ли ни, остави всичко на мен. Не се опитвай да ме защитиш. Ти си *длъжна* да избягаш.

– Но как ще се измъква сама?

– Все ще намериш изход. Ако се случи най-лошото, не чакай повече от три нощи при развалините до езеро Нийд. Не дойда ли, все ще стигнеш някак до Сит.

Каран кимна умърлушено. Знаеше наизуст нарежданията на Мейгрейт, толкова често ги чуваше. Но я безпоееше още нещо...

– Слушай... непременно ли трябва да кажеш на Фейчанд какво съм научила от теб, когато се напи?

Мейгрейт така стисна светилника, че пръстите ѝ побеляха.

– Трябва – прошепна тя. – Не споменавай повече за това.

Продължиха нагоре по стръмни тесни стъпала, по още един коридор, пак нагоре, но по спирална каменна стълба без перила, и накрая се озоваха на площадка пред гладка стена. Мейгрейт вдигна кълбото високо и огледа. Докосна сивия пясъчник, затвори очи, като че ли налучкваше какво крие камъкът. Въздъхна и натисна лекичко. Появи се врата – черна и осеяна с бронзови гвоздеи.

Тя се засмя облекчено.

– Най-после, Каран, това е! Сега мога да ти кажа. – Дръпна ръката си от вратата. – Дойдохме да намерим огледалото на Аакан, древен апарат, който сега е в ръцете Игър.

– *Огледалото на Аакан!* – прошепна Каран и пребледня. – Но... но ти знаеш, че баща ми беше наполовина ааким.

– Не знаех, когато тръгнахме. Пък и ти се обвърза с клетва.

– Нямаше да се закълна, ако ми бе казала! Аакимите ме отгледаха след смъртта на моите родители. Те никога не се разделят с подобни вещи. Затова ли си мълча до днес?

Мейгрейт понечи да се оправдае.

– Огледалото е изгубено преди векове. Принадлежи на онзи, който го намери.

– Аакимите изобщо няма да се съгласят с тебе. Огледалото е част от наследството им, донесено е тайно от Аакан. Напомняло им е за техния свят, когато не са имали нищо друго. Нима Фейчанд не ти е разказала как са го изгубили?

– Откраднала им го е Ялкара, Майсторката на заблудата!

– Да, една от кароните, които се превърнали в тяхна прокоба. Аакимите не прощават. Щом научат, че Огледалото е намерено, ще преобърнат земята и небето, но ще си го върнат. И понеже отчасти принадлежат към аакимите, това е и мой дълг. Моля те да ма освободиш от дадената клетва.

Мейгрейт пак се стисна за главата и измърмори нещастно:

– Ти се закле!

– Но ти стигаш твърде далеч в злоупотребата с дълга ми – озъби се Каран – Древните изделия на аакимите са им скъпи като тяхното изкуство, книжнината и Преданията.

– И сега ще нарушиш свещената си клетва *пред мен*? Тук, където нямам друга подкрепа? В това място е гибелно да стигаме до раздори.

Каран блъсна чело в стената. Каквото и да изберееше, пропадеше. Не можеше да наруши клетвата си, защото щеше да измени на всичко, което беше важно за баща ѝ. Но ако вземеше Огледалото и не го върнеше на аакимите, щеше да предаде расата, от която произхождаше баща ѝ. А след като бе научила за истинската цел на идването им, не можеше да остави Огледалото тук.

– Ще спазя уреченото помежду ни, но никога не искам нищо друго от мен. Дългът е изплатен! И не рискувай, за да мога поне да кажа с чисто сърце, че не съм го докосвала. Моля се изобщо да не го пипна.

Още докато говореше, видя с мисления си взор господарката на Мейгрейт. Фейчанд беше дребничка жена с дълбоки котешки очи и гладка прозрачна кожа – повече приличаше на оживяло изваяние, отколкото на човек. А впиеше ли в тебе неостаряващите си очи, ти смразяваше душата.

– Хайде! – натърти спътничката ѝ.

Опря длани и бутна. Вратата се отвори. Влязоха в помещението – библиотека, едва осветена от лампа вдясно от вратата. Две стени бяха покрити с книги от пода до тавана. Каран за пръв път виждаше толкова книги. До третата стена бе опряно огромно бюро с нахвърляни по него документи, а над него се подаваше шкаф с множество отвори, в които бяха напъхани карти и свитъци. Дълга работна маса заемаше средата на стаята. До вратата, през която влязоха, имаше съвсем същата, само че заключена. Не се виждаха гоблени, картини или друга украса, каменният под беше гол. На четвъртата стена бяха окачени две големи карти. Едната изобразяваше земите около Физ Горго, другата – централните и южните области на Мелдорин, наскоро прегазени от армиите на Игър.

Мейгрейт дори не погледна картите – бе дошла да търся друго. Вдигна очи към високия прозорец, зад който мигаха бледи звезди.

– Да побързаме. Губим време.

Каран нямаше нужда от подканяне. Захванаха се да търсят. Някои от свитъците в шкафа бяха сложени в метални калъфи. Мейгрейт ги разглеждаше внимателно един по един.

Каран пък вадеше книгите. Много езици, различна писменост които не можеше да прочете. Книгите тежаха, налягаше я досада от еднообразното занимание. Натъкна се на подвързани медни листове – буквите бяха вдълбани с преса. Плъзна пръсти по издатините отзад и се зачуди кой ли е направил тази книга и преди колко векове. Нищо не ѝ хрумна, а и Мейгрейт я изгледа сърдито. Каран върна книгата на мястото ѝ и извади следващата, като не забрави да опипа и зад нея.

Накрая приключи с рафтовете. Пъхна последния том и избърса прашните си пръсти в крачолите на панталона. Мейгрейт ровеше в чекмеджетата на бюрото. Беше свъсила вежди.

– Може и да го носи със себе си – промърмори Каран. Изпитваше известно облекчение, че не намери нищо.

– Не ми се вярва. – Мейгрейт пак се взря в звездното небе. – Трудно би се престрашил да го изнесе от твърдината си. Виж какво има на масата. Ако не е там, значи няма да успеем. Времето ни изтича.

Каран почна да прехвърля книжата и картите върху масата. Нищо.

Имаше тежък свитък, увит в платно, и три калъфа за свитъци. Разгъна платното и видя, че свитъкът е от меден лист, целият позеленял. Окисляването бе слепило навивките и когато се опита да отдели края, ъгълчето се отчупи – зелена люспа само с нишка мед в средата. Побърза да сложи парченцето, уви свитъка и се вторачи в калъфите. Те бяха излети от олово – два празни и един с пергамент вътре. Обърна се към Мейгрейт.

– Тук нещо не е наред.

– Какво имаш предвид?

– Ами... – Каран взе единия калъф и го огледа отблизо – този наглед е изработен от олово, но е съвсем лек. И макар че отвън е гладък, напипвам някакви форми. Виж!

Мейгрейт го грабна от ръката ѝ и се завъртя към светилника. Каран не даде воля на яда си, а се надигна на пръсти, за да надзърне над рамото ѝ. Водачката подметна калъфа на дланта си, после плъзна пръсти по него.

– Ясно ми е какво е направил – простичка измама. Не се е престарал.

Под силата на погледа ѝ калъфът бавно се промени – мътното олово преля в лъскав черен метал със сложни фигури по краищата. Мейгрейт го тръсна и калъфът се разгъна мудно в цял блестящ лист.

Обърна го и забеляза, че от другата страна ръбът е изпъкнал като рамка. А в нея се побираше прозрачно, но не и крехко като стъкло – сияйна отразяваща повърхност като пихтиест живак. Преливаше се и трепкаше, хвърляше отблясъци, сякаш светлината играеше в него на вълнички и кръгове. По рамката с най-тънички сребристи линии бяха нанесени знаци на непознат език. Нямаше друго по ръба на Огледалото освен сребърно-ален символ в горния десен ъгъл. Три златни полукълба бяха враснали едно в друго, заобиколени от допиращи се лунни сърпове в алено, обхванати от платинен кръг, запълнен с преплетени сребърни линии.

Мейгрейт нерешително опря пръст в символа. Цялата ѝ ръка настърхна. Главата ѝ се наведе и накрая челото ѝ опря метала. Ръката ѝ се разтресе. Тя сложи Огледалото на масата и зашепна нещо. Повърхността пред нея потъмня, после се появи ред сребърни букви – светеха ярко на черния фон. Каран се опита да погледне, но Мейгрейт ѝ пречееше. Устните ѝ шаваха. Писмената се меняха.

Ледената буца в корема на Каран натежа.

– Той идва!

Мейгрейт не ѝ обърна внимание, прехласната напълно по Огледалото. Изниза се минута.

– Мейгрейт! – Каран я дръпна за ръката.

Другата жена я отблъсна, без да се озърне. Минутите се точеха.

– Мейгрейт! – изкрещя Каран. – Да не си омагьосана? Това клопка ли е?

Мейгрейт сякаш цяла вечност избистряше погледа си към сгърченото от уплаха лице на младата жена. Заговори безчувствено:

– Не. Поне не и за мен. Просто... ме зове, сякаш е мое. Все едно... все едно вътре има изгубен свят.

Очите ѝ станаха слепи за Каран и тутакси пак се приковаха в Огледалото.

Главата на Каран се замая – Мейгрейт черпеше от силата ѝ чрез връзката. Какво правеше?! Толкова необичайно за нея... Тя пребледня.

– Мейгрейт... Трябва да бягаме. *Усецам го* как идва.

Водачката се откъсва насила.

– Тогава да вървим – промълви неохотно.

Но беше късно.

Зад вратата прозвучаха стъпки – отекнаха в изострените сетива на Каран като гръмотевици.

Мейгрейт тикна Огледалото в ръцете ѝ и я натисна да клекне зад бюрото. На Каран ѝ идеше да запрати Огледалото през прозореца. Металът се стопли в ръцете ѝ... и нейният поглед бе привлечен надолу.

В този миг животът ѝ се промени безвъзвратно.

Писмената се преляха и застинаха... Ето какво видяха очите ѝ: „Щом си прочела това, имам за тебе послание, предупреждение и задача“. Буквите угаснаха, смени ги лицето на жена, която като че ли се опитваше да задейства някакво устройство с ръце. Изумително приличаше на Мейгрейт, но лицето беше по-старо, тъмната коса – прошарена, а очите ѝ тъмнееха като индиго. Жената вдигна глава, устните ѝ помръднаха. Може би каза: „Вземи го“.

Вратата се отвори. Каран докосна образа. Огледалото се опразни. Тя надникна иззад бюрото. На прага стоеше мъж. Нямахше съмнение кой е, защото беше същинско въплъщение на маговете от приказките. Каран се зачуди дали не си служи с илюзия, за да изглежда толкова величествен. Беше необичайно висок, с помръкнали очи, а падащата над челото му коса чернееше като крилото на гарван. Нямахше вид на старец, но подобно на всички останали чародеи бе удължавал живота си неведнъж.

Игър – военачалникът, завзел югозападната част на остров

Мелдорин. Игър, чието могъщество и лукавство се бяха превърнали в легенда.

Мъжът отметна косата си назад и светлината откри тънките му черти, гъстите черни вежди и тъмните кръгове около светлите, почти бели очи. Прекрачи в стаята като всемогъщ, всезнаещ човек, уверен в страховитата си сила. Гръдният му кош беше по-широк от раменете на Мейгрейт. Тя на мига осъзна, че изход няма.

– Крадци! – отрони той с глас, мек като стопено масло. – В моята библиотека!

Тя събра цялата си мощ, за да му се опълчи. Имаше някаква илюзия и успя да я прогони. Мъжът си беше все същият, но сега Мейгрейт виждаше, че десният му крак се движи сковано, а бузата му потръпва като от болка. Поредната изненада. Ако ще да беше чародей като нея, си оставаше човек – да, извънредно силен, но нищо повече. Тя застана между него и скривалището на Каран.

– Коя си ти? – попита Игър. Вече изтръгваше пресекливо по няколко думи от гърлото си: дори това като че изискваше усилия. – Кой от прастарите ми врагове те изпрати? – Челото му се набръчка, ъгълчето на устата му подскочи. – Да не идваш от Туркад, да не те е изпратил *Мендарк*?

В гласа му имаше ярост, но и безпокойство.

– Името ми е Мейгрейт – изрече тя дръзко, макар и обзета от смъртен страх – и моите дела не са твоя работа. Нищо няма да ти кажа.

Игър пак пристъпи към нея и Мейгрейт се стъписа. Присъствието му беше смазващо. Мъчителните движения, заекването, впечатлението, че трудно преодолява някаква пречка, само подчертаваха мощта му. Тя се обърка и поколеба, защото ѝ се стори, че Игър познава слабостите ѝ не по-зле от самата нея. Фейлеламор бе пренебрегнала – може би нарочно – онази част от обучението ѝ, която позволяваше на волята да се опре на друга воля. Сега лъхачата от този мъж сила я потресе. Мейгрейт бе научена да се подчинява, бягаше от сблъсъци. Оказа се, че Каран е права – не можеше да се справи с тази задача.

Игър трепереше, едва подчиняваше тялото си. И изведнъж сякаш се отвори прозорец и тя проникна правосъзнанието му, долови страданието му. Изобщо не ѝ бе присъщо да се отъждествява с някого, но вече нямаше желание да надделее над този човек. Сърце ѝ блъскаше зад ребрата. Мейгрейт впи пръсти в слънчевия си сплит.

Той вдигна ръка. Очите му я боцкаха и пронизваха като ледени игли. Устата ѝ пресъхна, все едно бе нагълтала пясък, Отстъпи присвита, като че ли очакваше да я зашлеви. Погледът му се изпълни с презрение, по-лошо от всеки удар. Тя се отдръпна още малко. Игър още не бе направил нищо, а Мейгрейт се почувства сразена.

– Говори – прошепна той.

Устните ѝ шавнаха, за да оформят първите думи.

Клекналата зад бюрото Каран освирепа и я срита в глезена с надеждата да я отрезви. Мейгрейт изохка. „Но аз имам сила... – напомни си. – И тук ме доведе дългът“. Мъглата пред очите ѝ се разсея.

– Не! – викна тя и изопна рамене.

Погледите им се срещнаха и потресът накара Игър да замре. Мейгрейт неочаквано прояви силата си, може би равна на неговата, само волята ѝ да беше по-неподатлива. Нещо в очите ѝ го смути за миг. Наведе се да я погледне по-отблизо, подтикнат от учудване и любопитство. Дълго се вира изпитателно в нея и накрая се извърна замислен.

– Може пък да извлека полза от по-слабата – каза той и хвърли поглед към скривалището на Каран. – Излез оттам. Погледни ме.

Натискът на наложената ѝ принуда беше вцепеняващ. Каран се прегърби като под тежестта на дърво, стоварило се върху ѝ, не ѝ остана никаква защита освен вродения инат. Измъкна се иззад бюрото и се олюля. Ръката ѝ се сгърчи и почти изпусна Огледалото. Игър погледна първо него, после нея, накрая и Мейгрейт.

– Аха... Разбрах. Донеси ми го.

Каран взе Огледалото и отстъпи заднешком.

– Няма – отказа дрезгаво.

– Тръгвай – процеди Мейгрейт. – Не ме чакай. Направи каквото ти заръчах.

Игър протегна ръка.

– Стой! – Момичето се смръзна, прекалено ужасено да помръдне, и той се обърна към Мейгрейт. – Ти се *осмеляваш* да ми противоречиш!

Тя го доближи.

– Ще наложа волята си, Игър, дори и над тебе. *Не мърдай!*

Думите бяха изречени тихо, но силата им го разтърси от главата до петите. Колкото и да се бореше, не успя да шавне. Без да извие глава. Мейгрейт прошепна:

– Бягай! Аз не мога да се измъкна.

Каран стоеше смразена. Мейгрейт продължаваше да изцежда енергията ѝ по връзката. „Отнемаш ми всички сили“ – понечи да каже, но нищо не се чу. Игър напрягаше докрай волята си. Мейгрейт изпищя и той усети, че отново има власт над тялото си. С мъка направи крачка към Каран и надвисна над нея.

Каран се вираше умоляващо в Мейгрейт – но тя не можеше да я отърве. Грамадните ръце на Игър стиснаха раменете ѝ, но тя отказваше да го погледне. Гърбът ѝ се изви назад под тежестта му. Той грубо вдигна лицето ѝ нагоре. Очите му, сякаш забулени от пушек, я приковаха. Каран отвърна гневно на погледа му – ужасът не ѝ отне нито достойнството, нито вироглавството.

– Помогни ми! – извика задавено, но Мейгрейт оставаше безсилна.

– *Заповядам ти!* – притисна я гласът на Игър. – *Кому служиш?*

Каран се съпротивляваше, въпреки че мощта в очите му я изгаряше. Чувстваше се отмаляла; ту се сгорещяваше, ту се вледеняваше, виеше ѝ се свят, прилоша ѝ. А Мейгрейт все още сякаш ѝ изсмукваше живота по връзката. В главата ѝ ехтеше непоносим звън и всеки екот повтаряше името, което не смееше да произнесе. Кое щеше да е по-опасно – да запази тайната на Фейеламор или да я издаде?

Накрая престана да упорства. Разтресе се от темето до ходилата.

– Мълчи! – нададе вопъл Мейгрейт.

Игър я раздруса толкова безжалостно, че зъбите ѝ изтракаха.

– *Мендарк* ли ви изпрати?

Изрече името с ярост, която преливаше от омраза.

– Да! – извика Мейгрейт. – *Мендарк! Мендарк* ни изпрати...

Но закъсня. Лицето на Каран се разкриви. На устата ѝ изби светлочервена кръв. Тя се помъчи да запуши устата си с юмрук, но ръката ѝ ѝ изневери. Прошепна една-единствена дума против волята си.

– Фейеламор!

Игър я пусна и тя тупна на колене, без да изгърве Огледалото.

– Фейеламор!?

– Каран, ти ме съсипа! – кресна Мейгрейт.

По-младата жена я погледна съкрушено, извърна се рязко и найсетне прекъсна връзката. Мейгрейт залитна. Каран полека се изправи и заотстъпва към вратата. Игър бързо посегна с дългата си ръка, но тя отскочи и дори го смая с пъргавината си. У Мейгрейт припламна искрица надежда – все пак Каран имаше собствена воля. Преодоля отчаянието, почерпи сила от последните си запаси и заповяда:

– Остави я! – Послужи си с Тайното изкуство както никога досега.

Все едно му стовари тежък удар и той вдигна сгърчена ръка пред себе си като птица, опитваща да се заслони с крило. Сянка на изумление мина по лицето му.

– Не мога да се мръдна – промълви удивен.

Мускулите по челюстите му изпъкнаха като възли от гранит.

– Тръгвай! – кресна Мейгрейт. – Направи каквото ми обеща. Няма да го удържа дълго.

Каран изглеждаше смалена, лицето ѝ бе още по-кръгло и по-близо; но личеше гневната решимост да поправи стореното.

– Ще го отнеса. – Обърна се към Игър с простиодушна гордост. – И нищо няма да ме спре!

Той се изсмя задъхано.

– Нищо ли? Нека ти кажа нещо за уелмите, моите страшни пазители. Блуждаеха изгубени в южната пустош половин хилядолетие. Аз станах техен господар, изведох ги от земите на леда и огъня и те правят всичко, което им наредя. О, как ме умоляват да ги насъскам срещу враговете ми! Уелмите ще се разправят с тебе!

И направи чудат жест с едната си ръка.

От глезените на Каран се вдигна треперене, плъзна нагоре и тя цялата настръхна – дори косата ѝ се изправи. Пред очите ѝ се появи смътния силует на направената сякаш от клечки фигура на човека до стената. Едва овладя гаденето от погнуса; сякаш мъртво псе изплезе гниещия си език, плъзна го по шията ѝ и остави слюзеста следа чак до ухото.

Игър прихна враждебно.

– Така значи! Фейеламор е жива и иска да вземе моето Огледало. Аз ще я изпреваря. Войските ми могат да настъпят на изток само след седмица.

Каран като че ли щеше да падне в несвяст всеки миг. Слабостта ѝ вече променяше света. Мейгрейт вдигна юмрук, стисна пръсти и Игър млъкна.

Каран побягна и вратата се затвори с трясък зад нея – сама.

Игър мудно и тежко се обърна да погледне Мейгрейт. Дясната половина на лицето му бе застинала неподвижно.

– Вярно е, че няма да ме удържиш. Ще започнеш да слабееш. И тогава ще те прекърша.

Тя изпъчи гърди и се вторачи в него.

– Ами да видим. Ще те удържа, докато тя се измъкне. Все едно ми е какво ще направиш с мен след това.

6. Провалът на един летописец

Лиан тънеше в най-чудесния сън, който може да споходи един летописец. След дългогодишно дирене изрови доказателства за страховито, спиращо дъха злодеяние – толкова дръзко и с такъв размах, че претъпникът почти заслужаваше възхищение. И сега събираше ведно откритието, за да състави ново Велико предание, първото от двеста и петдесет години. Неговото име щеше да остане завинаги свързано с историята – „Сказанието на Лиан“. Това дело щеше да го нареди сред най-изтъкнатите летописци.

Някой в съседната стая се разкрещя. Разнеса се и друг глас, после и трети се включи в буйната разпра. Лиан изпъшка и отметна завивките. Главата го болеше отвратително, напомняше му за предишната вечер и вече заличаваше великолепните видения.

Не си струваше да се буди, за да се озове в действителността. През месеца, отминал след неговия прочул се разказ, търсенето на отговора кой е убил сакатото момиче обсеби целия му живот. Той прерови цялата библиотека, четеше до пълно помътняване на зрението, когато и от един поглед към страницата му се виеше свят, но не намери нищичко.

Зарязва всичко друго. Още разказваше истории, но колкото и да го молеха, не повтори „Предание за Възбраната“. Не смееше, за да не стигне мълната до ушите на Уистан. А през цялото време не го напусна страхът, че неговата версия на това Велико предание ще се окаже лъжлива и че ще го лишат от призванието му. Съперниците му подхвърляха, че се бил изчерпал, че бил чудо за един ден. А за човек, чийто най-силен копнеж е да бъде летописец, нямаше по-голямо унижение.

Не разполагаше с пари, защото тъй и не подновиха издръжката му. Никой не познаваше Преданията по-добре от него, но ето че тук не можеше да си изкарва прехраната с тях. Креташе някак, като пробутваше скандални измишльотини в най-долните пивници на Чантед и понякога пишеше вместо ученици, прекалено лениви или тъпи, за да се справят сами.

Неосъществимата приумица да научи какво всъщност се е случило в дните на Възбраната и да разкаже собствено Велико предание мъждаукаше вече само в сънищата му.

Няколко дни по-късно се прибра доста след полунощ. Тази вечер не бе припечелил дори колкото да си плати пиенето. Завари вратата

широко отворена. Хвърли торбата си към масата – и тя се стовари на пода. Вдигна свещта високо и установи, че няма маса, стол, дрехи на закачалката, нито пък книги на лавицата. Стаята беше опразнена, ако не се броеше сламеникът на леглото. Липсваше всичко, дори протърканите дрехи и ботушите с изтъркани токове. По стените биха надраскани гнусни хули срещу зейните.

Да се прости с дрехите и вещите си нямаше да е чак толкова лошо, лесно щеше да си набавил нови – ако имаше пари, разбира се. Но ги нямаше и всичките му книги с предания, усърдно преписвани на ръка от петнадесет години, личните му дневници, скъпоценните семейни истории и всички бележки за неговата версия на „Преданието за Възбраната“. Бе изгубил всичко освен илюстрирания сборник с Великите предания и новия си дневник – понеже бяха в торбата му. Беше опропастен.

После плъзнаха слуховете. Отначало само пиянски шепот в кръчмите и неподписани драскулки по стените на клозетите – имало нещо нередно в издигането му за майстор, сказанието му бяло невярно или зле скалъпено. Не можеха да му отнемат почестите от единокдушния възторг на другите майстори, но се стараеха да опетнят името му безвъзвратно.

По-слабодушните му приятели се отдръпваха един по едни. Но опитите да бъде отлъчен предизвикаха точно обратния отклик у Тандайи. Тя не се престащаваше да го заговори пред хората, обаче му се усмихваше и няколко пъти се срещаха потайно. Душата му се сгряваше, че все пак има една вярна приятелка. Знаеше обаче, че я излага на опасност, и скоро престана да се вижда и с нея. И все пак по-тежко от всичко, дори от загубеното уважение сред себеподобните, беше да му отнемат Преданията, превърнали се в смисъл на неговия живот. Накрая осъзна, че трябва да признае поражението си, и помоли за разговор с Уистан.

– Загубих, – каза на наставника. – Какво искате от мен?

– Само да ми дадеш думата си като майстор летописец, че повече няма да разказваш това предание, нито дори да говориш за него.

– Добре, ще дам дума. Аз пък моля само да ми разрешите отново достъп до архивите.

Колкото и да си придаваше смирен вид, не беше много убедителен.

– Разбира се.

Уистан взе едно пъстро перо, чийто пухкав край опираше чак в рамото му и подскачаше от всяко помръдване на китката, топна го в масилницата и придръпа един лист.

– Също и доказателствата. Трябва да са у мен.

Върхът на перото застина във въздуха.

– Ти ги предаде, за да кандидатстваш за майстор. Не мога да ти ги върна. Освен това истинският летописец е способен да прочете нещо само веднъж, но да го съхрани в паметта си завинаги.

– И аз мога, но тези книжа са нещо повече от думи. Трябва да имам документите пред очите си.

– Защо?

– Не е ли немислимо да не търся истината? В това е същността на всичко, на което съм научен. Нима не виждате, че тук може би е скрито ново Велико предание? Никой в Школата не е съставял Велико предание от хилядолетие. Помислете каква чест ще е за Школата, не само за мен.

И двамата съзнаваха, че Лиан е напипал слабото място на Уистан. Наставникът се поклащаше в креслото си. Младежът си пое дъх и продължи:

– Убеден съм, че момичето в кулата е било убито, за да бъде потулено нещо.

Уистан така се стресна, че изтърва перото и по хартията се пръснаха капки мастило.

– Още по-зле... – промърмори той. – Впрочем бездруго няма как да си получиш доказателствата. Заключение са и аз не мога да ги взема. – Докосна гривната от сребърен филигран на мършавата си китка. – И никой друг не може освен наставника, когото ще изберат след моята смърт.

– Току виж, това се случи по-скоро, отколкото си мислите! – бясно изръмжа Лиан: мислеше, че наставникът увърта. – Тези документи са мои, вложих в тях четири години от живота си. Как си позволявате да ми ги отнемате!?

С ледено спокойствие Уистан попи мастилото от бюрото си.

– Единствената част от тях, която ти принадлежи, е онази в главата ти. Повече няма да ги видиш.

– Проклет да сте! Тогава ми дайте препоръката, изплатете ми остатъка от издръжката и ще се махна от Чантед завинаги.

Усмивката на наставника беше грозна гледка.

– Не съм против. Стига да обещаеш повече да не споменаваш тази история.

– Не мога! Ако ми откажете, ще отида при Мендарк!

Празна заплаха. Лиан знаеше това.

Изражението на Уистан беше толкова мразовито, че младежът усети как го побиват тръпки.

– И двамата с Мендарк сме членове на Съвета. Щом си настроен така, би се наложило и аз да го уведомя колко безразсъдно застрашаваш Школата и Съвета.

– Школата открай време се е посветила на истината в Преданията. Вие сте страхливец и лицемер.

Търпението на наставника се изчерпи.

– Забранява ти се да влизаш в библиотеката до празника. Ако пак ми досадиш, ще те лиша и от правото на сказание по време на празника. Махай се!

Лиан излезе.

Изниза се още една седмица. Настъпиха дните на празника. В Чантед се стичаха хора от целия грамаден остров Мелдорин, дори и от земите отвъд Туркадско море. На много от леглата в странноприемниците се сместваха по двама гости, а в парка и по общинските терени взеха да никнат палатки.

Съгласно обичая празникът започваше с по-незначителните предания, разказани от ученици в Школата, за да се стигне постепенно и до Великите предания, които по право се падаха на майсторите през последните три вечери от втората седмица. За всеки празник се избираха само три такива сказания. Но празникът се радваше на такъв успех, че из целия град имаше и други разказвачи, които не пренебрегваха не толкова почитаните истории – било романтични, било неприлични. Имаше и апокрифи – непотвърдени предания от древността, от незнайни страни или от другите два свята. Някои дори разказваха страшните предания за Пустошта. В последната вечер обаче всички се стичаха само на едно място. Тя беше отредена за майстора, разказал най-добре Велико предание на предишните Сказания при завършването. Това право се падаше на Лиан.

Но празникът не го радваше. Бе изгубил всичко освен доброто си име, което също висеше на косъм. Тук беше невъзможно да продължи, а нямаше къде да отиде. Нямаше пари, нямаше препоръки, нямаше приятели. Е, щом щеше да пропада, поне да е заради тежко престъпление, вместо без причина.

Празникът навлезе във втората си седмица. Лиан реши да се

промъкне в архива на библиотеката и да си вземе доказателствата, ако успее да ги намери. След това щеше да разкаже преданието и завинаги да изчезне от Чантед. Без препоръки не можеше да остане летописец, но кой би му попречил да е разказвач? Знаеше, че и го бива. Дори ако се принудеше да припечелва насъщния като окаян бард (ама че падение!), значи така му било писано.

Уистан съвсем скоро щеше да излезе, за да присъства на сказанието. Лиан се размотаваше в коридора пред канцеларията на наставника и когато моментът наближи, подпъхна парченце картон в жлеба за езичето на бравата. Вратата се затваряше с пружина.

Уистан беше роб на навигите си. Точно в седем без десет излезе от стаята и се загърна с наметалото си. За да му отвлече вниманието, Лиан изтърва тромаво цяла купчина книги. Наставникът се обърна, озъби му се, затръшна вратата и мина надменно край него с развято наметало.

– Няма ли да слушаш разказа? Време е да тръгваш.

– Ей сега ще дойда – излъга Лиан.

Престори се на много зает с разпилените книги и когато коридорът опустя, бутна вратата – тя се отвори и картончето падна на пода. Младецът не забрави да го пъхне в джоба си и затвори с трепереща ръка.

От какво се боеше? Още какво можеше да му направи Уистан? Почти нищо. И все пак сърцето му туптеше, когато пристъпваше по лъскавите дъски на пода към шкафа с ключовете. Беше заключено.

Точно това очакваше. Извади от джоба си длето и го пъхна между рамката и вратичката. Насили я със стенещо пращане и една треска се отчупи. Той наруга – веднага щяха да забележат повредената врата. Намери гърненце с лепило в друг шкаф и залепи парчето, но все пак си личеше. Е, значи трябваше да се надява, че Уистан няма да се върне в кабинета веднага след сказанието.

Взе ключовете за библиотеката, архива и кабинета и ги пусна в джоба си. „Сега наистина съм престъпник“. Отвори личния кабинет на наставника и се вмъкна вътре.

Претърси цялата стая, но не откри документите. Нямахше къде другаде да са освен в архива.

В архива беше задушно и Лиан подпря отворените врати в двата края, но не си помогна много, защото библиотеката беше заключена. Прекара вътре половината нощ, само че не намери нищо, което да му е

от полза.

Накрая реши да отмори смъдящите си очи и извади албумите с гравюри от времето на Възбраната, взе и картините от рафтовете, посветени на това събитие. Имаше стотици рисунки, защото преследването на Шутдар бе сред най-важните през онази епоха. Всяка раса и по-голям народ се включили, десетки пълководци и владетели водели свитите и официалните си художници с желанието всяка подробност да бъде отбелязана, особено собственият им принос за крайната победа. Имаше картини с акварел, маслени бои, пастели, повечето толкова избледнели и пострадали от столетията, че трудно се различаваше нещо. Имаше обаче и много гравюри в доста по-добро състояние.

Бе ги разглеждал безчет пъти, но не му омръзваше да се взира в тях. Ето една рисунка на самото унищожаване на флейтата. Обезумелият Шутдар подскачаше върху кулата, а отзад го връхлиташе буря като приливна вълна. Виждаше се всяка черта на уродливото му лице – явна волност на художника, защото никой не се осмелил да припари на по-малко от половин левга до кулата, докато Шутдар бил жив.

Имаше поредица картини с маслени бои, които изобразяваха последниците и мнозината глупаци, навлезли в светещите руини, всеки с надеждата да си присвои флейтата. Нищо не спечелили – и повечето умирали от изсмукала силите им болест.

Тук бяха най-видните фигури на епохата. Каронът Рулке, пожелал флейтата да бъде сътворена и причинил последвалите беди в Трите свята. Възправяше се висок сред други, напираси да влязат в развалините. По-настрани стоеше тайнствената Ялкара, Господарката на заблудите, една от тримата карони, прехвърлили се на Сантенар, и единствената успяла да избяга след Възбраната. Нейната сполука беше сред най-големите загадки в Преданията, но през много по-късен период от въпросите, които измъчваха Лиан. Тази картина се бе съхранила доста добре, личаха подробностите, дори златото по китките, шията и челото на Ялкара.

На друга рисунка тя излизаше от руините с празни ръце, димящи дрехи и обгорени длани. От третата не бе останало почти нищо, но показваше как съблекли Ялкара, за да я претърсят пред останалите, както постъпвали с всички, които отишли да търсят в онзи ден. Не намерили флейтата. Тя била унищожена, изгубена завинаги.

Колкото и добре да познаваше тези сцени, не го напускаше чувството, че могат да му подскажат още нещо... ако успее да го открие. Но времето свършваше, а му предстоеше работа. Грижливо върна албумите

и картините по местата им и развърза следващия пакет.

И него бе разглеждал, макар и само веднъж. Пакетът съдържаше стотиците първоначални скици, които различните художници рисували на мястото, прилежно подредени по номера. Вярно, сега мастилото беше бледокафяво, а хартията – жълта и крехка, но почти всяка дреболия изпъкваше ясно. Всички картини и гравюри бяха създадени по тези скици – освен няколко акварела, които обаче не го интересуваха.

Прехвърли скиците поред. Ето тази поредица несъмнено бе послужила за картината, на която хората нетърпеливо нахлуваха сред развалините. Имаше още една поредица, в която пък излизаха еин по един.

Докато прелистваше скиците ту напред, ту назад, го осени прозрението, че нещо не съпада, но не го налучкваше. Налягаше го преумората – минаваше три сутринта. Или пък имаше разминаване между скиците и картините? Доближи поредната скица към фенера в стремежа си да извлече истината от избледнялото мастило. Нима се виждаше друг номер? Вгледа се напрегнато. Да, номерът бе променен изкусно, почти без следа. Но кой е първоначалният?

В същия миг чу изщракване на брава някъде из библиотеката. Уистан! Напъха скиците в кутията им и я сложи на рафта. Угаси фенера и се премести два-три шкафа по нататък, в случай че са забелязали светлината. Без фенера тънеше в непрогледен мрак, но лесно можеше да се изсули навън.

Нещо изтропа. Чу се тихо проклетие и там, където бе седял, се появи запален фенер.

– Няма го! – отекна плътния глас на Труско. – Разпръснете се... и пазете вратата!

Колцина бяха дошли? Лиан подаде глава между рафтовете и зърна два фенера, после и трети. Затича безшумно към изхода и усети, че до вратата стои четвърти човек. Опита да се измъкне, но пазачът беше пъргав, докопа ръкава му и го придърпа с лекота към себе.

– Спипах го! – ревна мъжът.

Лиан отчаяно се задърпа, после го фрасна с теме в брадичката. Пазачът кресна задавено и го пусна за секунда, от прехапаниа му език шурна кръв.

Това стигна на Лиан да се изплъзне като змиорка от ръцете му и той хукна покрай редиците рафтове към задната врата.

– Уистан, идва към вас! – изгъгна пазачът.

Лиан се сблъска с някакъв дребен мъж, който държеше фенер – Уистан. Фенерът падна, строши се и по пода плъзна струйка горящо

масло.

– Пожар! – викна наставникът и започна да тъпче пламъчетата.

Така Лиан получи втория си шанс. С миг-два изпревари Труско и в движение изрита трупчето, с което бе подпрял вратата. Тя се затръшна и затисна крайчеца на наметалото му. Лиан го издърпа, бутна резето и затича покрай стената на архива към главния вход на библиотеката.

И тогава му хрумна страшна мисъл. Ами ако не можеха да угасят пожара? Каквото и да станеше с него, не можеше да позволи библиотеката да изгори. Надвърна през другата врата и видя, че Труско гаси последните пламъци. Нямаше нищо подпалено. Лиан хвърли ненужните му ключове на пода и забърза към квартирата си. След десетина минути вече се бе увил в завивките, макар че нямаше да мигне. Замисълът му бе завършил с пълен неуспех и той знаеше че ще дойдат да му поискат сметка още преди да е изтекла нощта.

7. Клоаката на Физ Горго

Дребосъчката беше хитра и уелмите неволно започваха да се отнасят с уважение към нея: принуждаваше ги да я гонят наистина усърдно. Но не й оставаше много и щеше да си плати, когато я хванат.

– Намерете я! Заловете я – жива или бездиханна! И не се връщайте без Огледалото! – кресна Игър, когато най-последно пречупи Мейгрейт и се освободи.

Часовете минаваха, а Каран се бе свряла някъде из лабиринта под Физ Горго.

– Наводнете тунелите!

И слугите на Игър отвориха шлюзовете, макар че по-дълбоките проходи бездруго бяха отчасти залети през последните векове. Изчакаха достатъчно и изпуснаха водата. После претърсиха всички сифони и прогнили решетки за малка бледа твар, стоварена от потопа върху желязото, с хлътнала в отворите плът, с потъмняла провиснала коса, цялата изцапана с ръжда и тиня. Не я намериха.

Каран се просна на площадката пред библиотеката на Игър. Раменете й пулсираха болезнено, още усещаше впитите в плътта й пръсти. За пръв път се натъкваше на такава несъкрушима воля. Съзнанието й беше толкова препълнено с образа на Игър, че нямаше място за други мисли освен опасността от уелмите. Но кои ли бяха те, защо името им я

разтърси така?

Лежеше безчувствена в мрака. Да имаш усета можеше да бъде и благо, и проклятие. Пищенето в главата ѝ постепенно отслабна и Каран си припомни от каква заплаха я дели само една стена. Слепешком напипа скъпоценния светлик, който ѝ беше дала Мейгрейт. Щом го докосна, от него бликна млечнобяло сияние.

Огледа несигурното си убежище. Бе забравила, че край малката площадка няма перила: можеше всеки момент да падне. Беше израснала в планините и не се боеше от високото – стъписа я само представата как ще се премята в тъмата.

Изправи се. Стискаше Огледалото, отново навито на руло. За миг се изкуши да го пусне през ръба – но това не решаваше нищо. Пак щеше да стигне до него, щом слезеше по стълбата. Свитьъкът се намести лесно в скрития вътрешен джоб на ризата ѝ, точно под мишницата. Тя закопча грижливо джоба и се насили да не мисли повече за Огледалото.

Слезе по виещите се стъпала и тръгна по коридорите. Олекна ѝ малко, може би от ходенето. Най-сетне излезе от прашния таен проход в главния тунел. Спря. Главата ѝ пак туптеше, противна болка усукваше и корема ѝ. Отново идваше разплатата за това, че бе използвала дарбата си. Беше ужасно. Но дори да беше съвсем здрава, как щеше да намери резервоара в тази плетеница от тунели? Пък и да успееше някак, там я чакаха кучетата – и стражниците. Беше в капан.

Дори остатъците от увереността ѝ се изпариха и тя едва се влачеше. Колко нелепо ѝ се струваше сега скорошното самохвалство. Дори за него не биваше да мисли. Единствено важното беше да избяга оттук. Но прилошаването се развихри, главата ѝ сякаш кипна, коремът ѝ се издуваше като от нажежена пяна, напиралца да нахлуе в гърлото, и всичко изгуби смисъл.

Боеше се да си помага със светлика и плъзгаше пръсти по стената. Стигна до кръстовище и се присви безмълвно в мрака, хвана се за корема. Не долавяше в никоя посока по-големи шансове. В далечината проблесна фенер и я сачиса с яркостта на внезапното си припламване. Каран за малко не писна.

Не знаеше къде да се свре, наоколо нямаше пролука, която да побере дори плъх. По-нататък друг коридор се отклоняваше наляво. Без да се замисли, Каран забърза по него, за да избяга от светлината. Болката се засили, главата ѝ туптеше в ритъм с трескаво блъскащото сърце. Както плъзеше в тъмата, тя си удари главата в някакъв камък, ухапа китката си, за да не извие, и се просна на пода ослепяла, напълно

безпомощна.

След време ѝ олекна, макар че главата и коремът щяха да я тормозят още дълги часове. Насили се да седне, изумена, че още не са я заловили. Тогава някъде далеч в тунела като че се раздрънчаха големи вериги. Тя не се замисли какво става, а повлече крака в тъмата, протегнала ръце напред.

Страхът от светлините я подтикваше да се отдалечава все повече от познатия проход, съвсем наслуки: нагоре по стъпала, по други тунели, надолу по тесни шахти, пак нагоре и пак надолу. Залута се безнадеждно.

А много от най-долните галерии бяха наводнени. След първото разминаване с преследвачите остави светлика в джоба си, но и да се движи опипом също беше опасно заради множеството отвори в пода. Веднъж, както си джапаше, потъна цялата в ледена вода. Скоро след това мина над черната паст на поредната шахта, от която блъвна застолял въздух, водата се надигна светкавично и преля над ръба в черно петно по пода.

Това принуди Каран да си спомни всичките си несгоди. Тръшна се на камъните и захлипа. Плачеше заради мрака и чезнещите шансове да се спаси. Плачеше заради глупостта си да отстъпи и да помогне на Мейгрейт. Мислено се връщаше в детството си и заплака заради баща си Галиад, който идваше да държи ръката ѝ нощем и да прогонва лошите ѝ сънища. Стори ѝ се, че отново е на дванадесет, четири години след смъртта му (и останала без майка, когато Вуула се самоуби от лудост и скръб). Живееше нещастна с роднините на майка си. Денем се трудеше до изнемога и търпеше обиди, нощем самотна се обливаше в сълзи. Веднъж, както си лежеше ококорена в стаичката под покрива и зяпаше луната и звездите, Каран си спомни за расата на своя баща – аакимите, и се зарече да отиде при тях.

Може би Галиад бе прозрял какви нещастия ще я сполетят, защото още от малка ѝ разкри тайната на своите сънародници и я научи къде да ги открие при нужда. Каран нямаше пари, а вещите ѝ бяха съвсем оскъдни, защото наследството ѝ беше под попечителство. Но тя продаде гривната, останала от майка ѝ, купи си необходимото за дълго пътешествие и една нощ, щом луната се скри, уви във вързопче дрехите и дребните съкровища, спусна се по каменната стена и тръгна да дири аакимите в далечината им планинска твърдина Шазмак. Вървя цяла нощ – хем я беше страх от пътя, хем я измъчваше ужас от мисълта да кривне встрани. Преди зазоряване се скри и изчака хората, излезли да я върнат, да

отминат.

Минаха три седмици, преди да стигне до Шазмак. Вървя по планински проходи, където имаше сняг и в разгара на лятото, преживя не малко страхотии. Колкото и да беше невероятно, Бдящите не вдигнаха шум, когато се показаха от прохода, нито когато се мъкнеше по безкрайните тесни пътеки над урвата: Гар буйно връхлиташе камънаците по дъното далеч долу, а зъберите стърчаха неприветливо високо над главата ѝ. Излезе от поредния тунел и слънцето огря в злато и сребро източениите кули и сякаш сплетените от паяжина висящи мостове на Шазмак. Чак когато последният мост остана зад гърба ѝ и тя спря в оградения двор при портата, Бдящите издадоха един-единствен мелодичен звън.

Сега си представяше каква са я видели аакимите пред прага на своя град – мъничка и мърлява, наглед още по-дребна в дебелиите планински дрехи, прегладняла, изтощена, с факела на пламтящо червената коса около кръглото личице. Неописуемо стеснителна, но и с мълчаливо достойнство далеч над годините си. Изведнъж се уплаши от тези сурови хора. Ужасно беше и да я приютят, и да я прогонят. Чак тогава забеляза, че сред тези едри тъмнокоси фигури има двама-трима по-ниски, бледи и рижи като нея.

– Аз съм Каран Елиенор Мелуселда Фърн от Банадор. – Изреди имената си старателно и гордо.

Фърн беше родовото име на майка ѝ, Елиенор – отдавна мъртва героиня на аакимите, на която Каран приличаше смайващо, Мелуселда – другото ѝ фамилно име.

– Баща ми, Галиад, е мъртъв. Дойдох си у дома.

Толкова приличаше на баба си Мантил, също отишла си трагично от света, че аакимите пророниха сълзи, щом я огледаха. Но беше и различна. Обикнаха я, защото напомняше за предшествениците си, и още повече заради самата нея, намериха ѝ място в Шазмак и в сърцата си. И макар че бяха тъжен народ, свързал с култура и история, в които тя никога нямаше да вникне докрай, Каран беше щастлива при тях първите пет години. По-щастлива от когато и да било след смъртта на баща си. Но през шестата година всичко се промени. Изтормозена непоносимо от полуаакима Емант, тя се почувства онеправдана от другите и избяга от града. Беше на осемнадесет.

Спомените я насърчаваха да потърси път към избавлението. В такъв хаос от тунели, граден и преустройван векове, може би имаше много изходи. Насили паметта си да извлече каквото знаеше за Физ Горго и от чутото от Мейгрейт, но спътницата ѝ споделяше твърде пестеливо

дори онова, което Каран би трябвало непременно да научи.

Размишляваше упорито. Аакимите бяха несравними създатели и градежите им устояваха на времето. Шазмак малко приличаше на това място, а тя познаваше всяко кътче там. Долу сигурно имаше гигантски помпи, пещи за загряване на водата и отходни канали за изхвърлянето ѝ от крепостта. Явно помпите бяха овехтели, а никой нямаше знанията и уменията да ги поправи. И в пещерите отдавна нямаше огън. Но отходните канали, огромната клоака на Физ Горго, още си съществуваше и от Каран се искаше само да я открие.

Продължи още малко по тунела, но той свършваше със зидана от камък стена. Изглежда, тази част от лабиринта бе преградена в прастари времена. Накрая тя стигна до разклонение и коридор в посоката, накъдето ѝ се струваше, че е най-добре да върви. И само след двадесет-тридесет крачки застина. По прохода се носеше шепот. Два силуета, единия висок и мършав, другия тантурест, вървяха бавно по централния тунел. Стори ѝ се, че по-високият извърна глава, и тя се сви в плътната тъма.

Отминаха. Надяваше се да не са уелми. Стрелна се в обратната посока на тяхната. Надолу, трябваше да продължи надолу.

Пак далечно дрънчене. Студът, умората, гладът и страхът се съчетаха да пропъдят всякакви мисли от главата ѝ. Препъваше се в мрака, без да я е грижа накъде отива, стига само да върви. Попаднаше ли на кръстопът, поемаше по някое разклонение, без да избира съзнателно – позволяваше на усета си да я вода. Часове по-късно, дълго след зазоряване (макар в тунелите да не надничаше слънце), в един далечен ъгъл на лабиринта най-сетне намери път надолу – обикновена дупка в пода. От някогашния метален капак се бяха запазили само пантите.

За миг си светна с малкото кълбо и видя спускащи се стъпала от метални пръти. Личеше колко ги е разяла ръждата. Поколеба се, но мъждукането в дъното на тунела я накара да се реши. Опря крак на първото стъпала. Ръждата се лющеше на дебели парченца. Каран припряно се спусна и тупна от два-три разкрача височина върху хлъзгав под. Завъртя светлика и видя още една шахта. Смъкна се по стъпалата, колкото очите ѝ да са над ръба. Появи се кръгло ярко петно – някой осветяваше горната шахта с фенер. Но нали не можеше да са я зърнали. Ако не шаваше...

За миг се заблуди, че ще ѝ се размине. После отгоре долетя мърморене, по металните пръти затропаха крака, тя зърна ръка, стиснала фенер, разнесе се рязък вик. Следите ѝ личаха съвсем ясно в калта, но никой не скочи към нея. Чу се кухо чегъртане и светлината изчезна. Каран

пропълзя обратно и вдигна светлика. Отворът бе запушен с тежък камък, за да я приклепят долу.

Болката в крака на Игър туптеше нетърпимо, щракаше го и гърбът. Мейгрейт му бе навредила толкова, че старите рани се подлютиха. Жадуваше да си полегне, за да му олекне поне малко, но не се отказваше, пришпорваше дори уелмите, чието настървение не беше нужно да подклажда. Не биваше да си позволи проява на слабост пред тях.

От страданията речта му пресекваше още по-често.

– Изгуби ти се? Как тъй ти се изгуби, глупако?

Това промъкване на крадлите, това оскърбление го застигна в най-неподходящия момент. Тъкмо завършваше подготовката за следващото си настъпление към богатите източни държави. Как бяха успели? И как би могъл да остави дребната жена да му се изплъзне с Огледалото – то беше жизненоважно за стремежа му да научи силните и слабите страни на противниците си.

– Вие сте двайсетима! – кипна той. – А тя е едно нищо, някакво си момиченце!

Не... Гибелно бе да подценява дори най-незначителния сред враговете си.

Застаналият до него уелм, казваше се Идлис, не се оправдаваше. Не напомни и че дребосъчката се е измъкнала от лапите на самия Игър. Но скованата му поза показваше, че не е равнодушен към обидите.

– Не знаем къде е. – Гласът му беше дразнещо лепкав, думите се редяха като мехури, надигащи се в казан със сироп. – Знаем добре обаче къде не е – почти в целия лабиринт. Притиснахме я в Скурианските тунели. Запречили сме всички изходи освен главния. Но издирването напредва бавно. Водата ни пречи повече, отколкото на нея. Тече накъдето може, няма начин да я насочваме. Не знаем как да управляваме потоците.

Игър се подсмихна.

– Какво друго има там?

– Празни складове и килии. Отдолу е дъвен отходен канал.

Игър пак се ухили.

– И той е затворен.

– Да. Проверяваме външните шлюзове всеки месец. Здрави са.

След миг при тях дотича вестноската – млада жена в бозави дрехи, една от работничките. Игър видя изпитото лице под тъмната качулка,

твърде големите ѝ сандали шляпаха на всяка крачка. Тя спря внезапно и заобиколи, за да не доближи уелма.

– Какви новини носиш, Долода?

Жената поздрави с почитителен поклон и отговори:

– Тя се спусна в клоаката по шахта в края на тунела Хорти.

– Ха! Запушете шахтата тогава.

– Направихме го незабавно.

– А спряхте ли притока на вода?

Долода се подвоуми. Игър забеляза, че наблюдава Идлис с крайчеца на окоето.

– Механизмът се повреди. Шлюзът се заклина отворен и не можем да го освободим.

– Колко време мина оттогава?

Отговорът пак се забави.

– Цял час ви търсих.

Игър изпсува и се извърна към Идлис.

– Отведи долу всички уелми и я намерете. *Тебе* ще държа отговорен.

– Аз съм най-нищожният сред уелмите – отвърна Идлис и смущението за пръв път промени лицето му. – По-добре да изберете Вартила. Или пък Джарк-ун.

– Избрах теб – натърти Игър. – Не ми се мяркай пред очите, дока-то не я намерите. Дори най-нищожния сред уелмите би трябвало да се справи с нея. Но я искам жива.

– Преди малко казахте...

– Мейгрейт беше *свързана* с нея. Тя явно има дарбата на усета. Ще ми послужи. Побързай. И аз ще дойда.

Каран се върна при отвора на долната шахта, седна и провеси крака през ръба. Въздухът отдолу беше наситен с кисела миризма. Бръкна в торбата си и напипа малка сбръчкана дюля. Изяде я бавно, на малки хапки, наслаждаваше се на всяко стипчиво парченце, и макар че изобщо не утоли глада си, самото дъвчене я поободри.

Нямаше накъде да отиде освен надолу. Пъхна се в шахтата. Едно, две, три стъпала... Четвъртото се счупи под тежестта ѝ и тя политна в тъмата, потъна в дълбока неподвижна студена вода. Така се вцепени, че изгърва светлика, водата се склочи над главата ѝ и тя се замята в чернилката на косъм от неудържимата паника. Ботушите я теглеха надолу,

сякаш бяха от камък, но накрая тя изскочи на повърхността, като плюеше вода и изтриваше тинята от очите си. Когато водата се успокои, зърна мъждукането на светлика далеч долу.

Оказа е, че не е толкова надълбоко, но водата щипеше очите ѝ, а сяйното кълбо не се отделяше лесно от гъстата тиня. Чак на петото гмуркане успя да го стисне – колкото и добре да плуваше, с дрехите и торбичката на гръб едва се задържаше да не потъне. Беше изтощена.

Вдигна светлика и видя гладко иззидани стени на тунел с овално сечение – водата го запълваше до половината. Шахтата над нея бе само черно кръгче – нямаше начин да се добере до нея. По-напред имаше тясна площадка. Каран отплува до нея и се покатери на сухо. Подуши пръстите си. Воняха.

Облегна се на стената и затвори очи. Каквото ще да става, трябваше да си почине. Потърси с какво да се разсее и веднага си спомни историята, която бе чула на Сказанията при завършването и оттогава неведнъж обмисляше. Нишките на случките се сплетоха отново, сякаш Лиан стоеше пред очите ѝ и говореше само на нея. Великолепен разказвач. Помнеше всяка дума от сказанието му и всяка чертичка от милото му, леко грубовато лице. Усмихна се.

Камъкът зад гърба ѝ потрепери и тя осъзна, че си е позволила прекалено дълга почивка. Съблече се по риза, влезе във водата и заплува по течението, накъдето я насочваше интуицията. На равни разстояния по стените имаше бронзови пръстени, а много по-нататък – още една площадка, явно за удобство на някогашните работници, изгребвали тинята. Каран се покатери на нея, отдъхна, колкото ѝ позволяваше студът, и продължи. На третата почивка отново чу звуците и този път нямаше с какво да ги сбърка. Слабо ехо от дрънчене на огромни вериги и разтърсващ грохот като от спускането на тежка врата. Изведнъж тъпанчетата ѝ изпукаха, по повърхността на водата мина вълничка.

Наводняваха тунелите един по едни! Тя подскочи и размаха светлика, за да види по-добре какво става. Отточният отвори на клоаката сигурно беше запушен, защото водата не помръдваше. Какво да направи? Скочи във водата, която вече видимо се надигаше, и пак заплува.

Беше познала – след няколко минути стигна до наполовина вдигната решетка, а зад нея тунелът беше преграден със зидана от пясъчник стена. Имаше вградена метална врата, достатъчно широка да минат шестима мъже наведнъж. По нескопосаната изработка личеше, че шлюзът е поставен сравнително скоро. Аакимите не биха и помислили да направят нещо толкова просто и очевийно различаващо се от древния стил

във Физ Горго. Металната преграда обаче беше здрава, а желязното резе се оказа непосилна тежест за Каран. Явно трябваше да възпира натрапници отвън – беше укрепена с клинове, набити в дупки на вратата.

Водата се надигаше неотклонно. Каран стъпи върху резето и се замисли. Успееше ли да извади клиновете, може би щеше да отвори шлюза – сто на сто понякога го отваряха, за да изпуснат водата от речни разливи, протекли тръби или прекалено силни приливи. Иначе биха направили преградата непоклатима. Колко ли време имаше? Най-много два-три часа.

Закачи куката над вратата, направи от въжето дълга примка и върза другия край също горе. Стъпи в примката и прокара въжето под мишниците си – така можеше да работи и с двете ръце. Започна да човърка с ножа си първия клин, но не влагаше прекомерна сила от страх да не счупи острието. Нямах ли друг начин? Огледа вратата по-внимателно. Скобите, които задържаха резето, бяха заковани, нямаше да може да ги изтръгне. Пантите бяха от здрав бронз, непогръднал от времето. Виж, рамката, през която клиновете бяха набити в скалата, бе разядена от ръжда, а пясъчникът се ронеше по ръбовете. Ако имаше по-як лост, може би щеше да успее да ги изкърти.

Водата вече заливаше резето. Каран си спомни, че на последната площадка имаше нападнали от тавана каменни отломки. Изплува дотам, взе една и заудря клиновете поред, после се съсредоточи върху първия. Зарадва се, когато той помръдна. Продължи да го удря и най-после го извади – кръгъл, дълъг колкото ръката ѝ до лакътя, стесняващ се и заточен като длето. Със следващия се справи бързо, след това и с третия, но четвъртият и петият я затрудниха колкото първия. Докато махне и последния, стоеше във вода до кръста.

Мислите ѝ все се отплесваха към нейния дом Готрайм. Бедна земя с оскъдна реколта, но друго не искаше. Сега ѝ се струваше, че е безмерно далеч. Как бе стигнала дотук – в края на тази гнусна клоака, а и все още неизплатила дълга си въпреки думите, които бе изтърсила пред Мейгрейт в яда си?

Вече беше по-трудно, защото трябваше да бърка под водата, но накрая издърпа резето с примката и то падна.

Каран подскочи и стисна здраво въжето – очакваше шлюзът да изхвъркне от рамката под напора на водата. Двете му половини се затресоха и заскърцаха, но нищо друго не се случи. Каран яростно блъсна с юрук металната врата. Сега пък какво пречеше? Взря се в горния край, докдето водата още не бе стигнала, и видя редица малки нитове,

съединяващи двете крила. Нитове! Нищо не можеше да измисли срещу тях.

Обзе я пълна безнадеждност. Стискаше въжето и гледаше изкачващата се вода. Е, удавянето не беше по-лоша смърт от всяка друга. Водата вече пълнеше тунела по-бързо.

Но още не беше готова да умре. Реши да направи всичко по силите си, за да отложи края, ако ще и само с час. Пак зашляпа във водата и се заозърта. Тук-там в тавана имаше тесни шахти за оглед с метални стъпала, но всички бяха запушени. Последната се намираще до решетката, само на няколко разкрача. Каран се покатери в нея и се вкопчи в железните пръти. Трепереше. Отточният канал почти се бе напълнил.

И тогава чу далечни удари на метал по метал. Мина още малко време. Водата се надигаше. Тропането се чу пак, този път по-наблизо.

Водата вече проникваше и в малкото ѝ убежище. Тъпанчетата ѝ пак изпукаха. Оставаха ѝ броени минути. Но съзнанието не желаше да се примири. Трябваше ѝ само инструмент с остър край, за да насили ръждясалата рамка...

Нещо тресна точно над главата ѝ толкова гръмко и ехтящо, че Каран се пусна и цопна във водата. Със смразяващ ужас осъзна, че уелмите отварят шахтата. Свършено беше с нея.

8. Съгледвач в гората

Изведнъж отговорът изскочи в ума ѝ самичък – куката на въжето беше изкована от най-качествена туркадска стомана. Само че въздухът ѝ привършваше. Тя вдиша трескаво няколко пъти, после се гмурна към двойната врата на шлюза. В кухнята над нея бе останал въздушен мехур. Каран бавно се издигна към него и откри, че отдолу образува съвършено огледало с гладка и отразяваща повърхност като живак.

Нагълта въздух и пак се гмурна. Крилата на вратата видимо поддаваха, където бяха занитени, но още се крепяха.

Каран пхна куката под разядената рамка при най-горната панта, запъна крак във вратата и задърпа. Металът се отпра малко. Тя напъна по-силно и пролуката се разшири. Дробовете я заболяха.

Изплува, вдиша глътка скъпоценен въздух и се гмурна пак. Натика куката под пантата и завъртя насам-натам; стискаше светлика със зъби. Един клин, задържал досега пантата в мекия пясъчник, се измъкна с

малко облаче ръжда. Каран натискаше с всички сили. Втори клин излезе, после останалите се изтръгнаха едновременно. Пантата се отплесна от силата и шлюзът заскърца. Другите панти обаче го задържаха.

Каран чу приглушен удар горе, вдигна глава и зърна жълто петно през мътната вода. Светлината ту се засилваше, ту избледняваше. За миг-два я закри движеща се сянка. Каран яростно се захвана с втората панта. Този път беше по-трудно заради изкривената рамка, но накрая измъкна и тези клинове от пясъчника. Изтласка се към мехура да видиша и пак се гмурна. Последната панта се разглоби, крилото на вратата стенеше от напрежение, но не поддаваше.

Каран огледа вратата. Светликът мъждукаше, но вече нямаше нужда от него в почти яркото жълтеникаво сияние. Главата я цепеше, но поне се увери, че вратата се е издула навън по средата. Някои от нитовете се късаха, мънички върволици мехурчета се просмукуваха в процепа. Тя ги засмука жадно. Въздухът миришеше на море.

Сянката доближи над нея с лениви движения, дългите ръце се пресегнаха. Каран побесня. Сграбчи дясната скоба и запъна крака в другото крило на вратата.

Плоски пръсти я докопаха за врата и стиснаха. Каран се отскубна и, без да пуска скобата, изви тялото си и ритна яростно. Улучи нещо меко, уелмът се преви и се хвана за корема. Лицето му почти докосна нейното: клепачите бяха стиснати страдалчески, между острите зъби в зейналата уста се изнизваха мехурчета.

С пронизително скрибуцане, от което я заболяха ушите, шлюзът подаде и огромният напор на водата откъсна лявото крило. Лицето изчезна нанякъде. Пръстите на Каран изтърваха скобата и тя излетя през вратата в буйстваща стихия от вода, тиня и трупана столетия мръсотия.

Отвън имаше още една решетка, в която щеше да се блъсне и без съмнение да загине, но тежката врата я помете, запремята я по канала и след миг тя потъна.

Каран плуваше. Дробове й изгаряха, в главата й имаше само рев и мешавица от бяло, черно и червено. Водата я подхвърляше и въртеше, блъскаше и дърпаше, караше я да се бори за всяка глътка въздух. Но тя някак оцеля, не се удави, не си счупи нищо и тайничко тържествуваше свирепо, че бе надделяла и над Игър, и над Физ Горго.

Потокът най-после отслабна и Каран се огледа. Беше в морето, на поне сто разтега от брега. Едва събра сили да стигне до сушата в мрака. Изджапа по едно поточе към мочурливата гора и за миг отново долови съгледвача, когото бе усетила под стената на крепостта.

Бе прекарала под земята целия ден. Мъглата превръщаше мъгливината-скорпион в небето в размито червено петно. Каран газеше в блата, плуваше по толкова плитки потоци, че коремът ѝ остъръргваше тинята, и чак след полунощ, убедена, че е заличила следите си, пропълзя в тръстиките.

Уелмите вече тичаха от десетина тайни прохода, самият Игър докукука до отточния канал на клоаката – но Каран се уви в мокротото си наметало, заспа и сънува празник в далечна земя.

Тя не се бе заблудила за съгледвача, който бе проникнал през илюзията на Мейгрейт. По точно съгледвачка – казваше се Талия и бе старшата помощничка на Мендарк, когото Игър мразеше и от когото Лиан се плашеше. Талия бе дошла да проучи какви предпазни мерки е взел Игър, но не се натъкна на Каран и Мейгрейт по случайност – научи за тях от контрабандистите.

Талия беше висока и привлекателна, но в момента бе цялата в кал, в черната ѝ коса се бяха заплели клечки и водорасли. От три дни лежеше в скривалището си. Видя тръгването на Игър, проникването на Каран и Мейгрейт в крепостта и гневното завръщане на владетеля на Физ Горго. Дори извън крепостта почувства трептенията от енергията, която Мейгрейт насочи срещу противника си толкова безогледно. Това я накара да умува дълго.

Тъкмо се нахрани да тръгне и от обърнатата към морето страна на твърдината, недалеч от скривалището ѝ, долетя грохот. Талия забърза натам и завари мощния порой все още да се излива от разбития шлюз. Повървя край брега и се притаи навреме, когато Каран се измъкна от водата и се изгуби от погледа ѝ в гората.

Скоро след това чу немощно пляскане, пропълзя надолу и видя един уелм да се бори с вълните в плитчините. Не се боеше от него – беше изкусна в боя и с оръжие, и с голи ръце, а можеше да си послужи и с други сили. Не се наложи да ги употреби обаче, защото съществото беше зашеметено и кървеше от поне десетина порязвания. Замъкна го в шубраците и изръмжа:

– Уелм, кого си подгонил?

Той напираше да се отскубне и не отговаряше. И без това не очакваше сговорчивост от него. Всеки уелм би предпочел да умре, вместо да предаде господаря си. Тя можеше да прибегне и до други похвати, не винаги успешни, особено срещу подобни твари, този пред нея обаче

беше полумъртъв. Току-виж можеше да сполучи и с най-простичка хитрина.

– Кой ти е господар? – зададе му нов въпрос.

– Ние служим на Игър – изгъркори уелмът.

Тя го потопаи в унес с гласа и пръстите си, закри очите му с длан. Допирът до кожата му я отврати.

– Аз съм Игър – опита се тя да наподоби гласа на господаря му.

Бяха минали месеци от единствената ѝ среща с Игър.

– Ти не си моят господар.

Вторият ѝ опит беше безупречен.

– Аз съм Игър. Какво правиш тук?

– Жената избяга от клоаката. Аз – Идлис, я преследвам. Трябва да я хвана и да върна Огледалото.

– Помниш ли името ѝ, както и името на другата крадла?

Уелмът каза имената. Следващите му отговори разкриха малкото, което знаеше: Мейгрейт била пленена, а реликвата била Огледалото на Аакан. Твърде любопитно, но незадоволително.

– А сега спи. Забрави, че сме се срещали.

Той се отпусна по лице в калта. Талия се постара да издири Каран, но не забеляза и следа от нея в блатата. Трябваше непременно да предаде тези сведения на Мендарк.

На две левги от Физ Горго стигна до ручей, стичащ се по каменистото си русло към устието. Изми се, облече чисти дрехи и дремна неспокойно до здрач в удобния чатал на едно дърво. В будните мигове размишляваше усилено над проблема с двете крадли. Проявената от тях мощ подсказваше за появата на важна нова сила или пък за завръщането на някоя от старите, но уелмът не можа да каже нищо полезно за тях или за Огледалото, каквото и да представляваше то.

А откъде ли Игър се бе сдобил с него? Беше се настанил във Физ Горго преди много години, но едва наскоро бе започнал нападенията си в южните области. Талия си спомни как реагира Мендарк на последната му победа.

– Как го постига? – разтревожено мърмореше той, докато усукваше брадата си на тънки масурчета. – Сякаш познава враговете си по-добре от самите тях.

Толкова властният доскоро Мендарк май беше сериозно угрижен заради някогашния си съратник, върнал се като враг.

По здрач в гората отгътък потока се разляяха кучета. Талия се стъписа – смяташе, че е заличила следите си по-добре. Явно я доближаваше

цяла сюррия, не би се справила с всички гадини наведнъж. Нагази във водата и леко като призрак тръгна из плетеницата от ручей към морето. Половин левга навътре в залива имаше островчета. Щеше да плува дълго в студената вода, но нямаше друг изход. Загреба към най-близкото островче. Докато кучетата подскачаха с лай около дървото, където беше спала, се стъмни дотолкова, че островчетата станаха невидими от брега.

Талия трепери цяла нощ в мокрите си дрехи и почти не мигна. Мъглявината-скорпион се показваше и пак чезнеше във влажната мътилка. В нейната родина, Крандор, появата на мъглявината беше лоша поличба. А по-страшно знамение от този скорпион в небето не би могла и да си въобрази.

След няколко дни с една лодка на контрабандисти се изкачи нагоре по река Ор и щом се добра до скритата в гората голяма къща, написа съобщение, което прати с птица-вестоносец – скийт – североизток чак до Туркад.

3-ти Пулин

Мендарк,

Оказа се, че си прав – Игър наистина е намерил нещо. Много древна реликва, която наричат Огледалото на Аакан. Но вече е откраднато. Една от крадлите бе заловена, казва се Мейгрейт. Другата избяга – Каран от Банадор. Има някаква нова и опасна сила. Ще се постарая да науча повече. Изпрати нарежданията за мен в Предъл.

Талия

– *Няма я!* – Гласът на Игър стана заплашително тях. – Нали затворихте клоаката и претърсихте долу. Уверихте ме, че ви е в ръцете. Как тъй я няма?

Бе чакал до отвора на шахтата, след като Идлис се спушна да му доведе Каран. После водата изтече с рев, а Идлис не се върна.

– Клоаката е пробита – отвърна един уелм. – Тя е свалила резето от вратите и водата ги е изкъртила. Няма съмнение, че се е удавила.

– Не. Тази жена е страшен противник. Намерете я! Ами онзи нещастник Идлис?

– Той... не е способен като други сред нас. Сигурно също е мъртъв.

– Глупец сред глупците! Намерете и него. Ако е оцелял, ще му дам още работа.

Донесоха стълба и Игър слезе долу да се уверя с очите си. В клоаката почти не бе останала вода. Тежкото резе лежеше в мръсотията. Около изтръгнатите панти имаше пресни следи от чегъртане.

Не бе спал, кракът го мъчеше така, че по принуда се държеше за стълбата. Всеки друг на негово място би излял яда си в порой от думи. Но той изуми уелмите с подсмиването си.

– Ама че жена! Не носи оръжие, няма никакви сили, просто мъждукаща дарба, обаче се измъква. Когато всичко това приключи, може би ще ми е приятно да...

Забеляза израженията на копоите си и не довърши. Те не бяха способни да се отнесат великодушно към враг – искаше им се да изтезават, да размажат Каран, за да изкупят поражението си. Личеше, че са близо до презрението към него. Колко дълго можеше да разчита на тях след този случай?

– Действайте – заповяда той. – И докарайте лодката ми.

Навън бе паднал мрак. И с лодки, и пеша по брега претърсиха устието половин левга наляво и надясно. Нямаше и помен от Каран. Някоя се върнаха в тунелите, други се запътиха към крайбрежните селца или пък спираха и проверяваха гемииите на рибари и контрабандисти.

Ставаше късно, а тепърва трябваше да разпита Мейгрейт. Игър даде знак да насочат лодката към крепостта и уелмите загребяха към една речичка близо до патрулната пътека.

– Спрете! Какво е това? – Той посочи нещо като сивкав дънер в тинята. – Я вдигнете малко фенера.

Двама уелми скочиха на брега. Игър се затътри подире им. Намериха не дънер, а Идлис, само по набедрена превръзка.

Игър сведе поглед към него. Разсъблеченият уелм беше противна гледка – мършави крайници с дебели стави, изпъкнали ребра, приплеснати пръсти на ръцете и краката, кожа като рибешки корем, която изгаряше дори под немощното утринно слънце. Черните очи също трябваше да бъдат пазени от светлината. Понякога се мразеше, че още ги държи около себе си. Само да не бяха толкова покорни, неумолими и страховити...

Някой обърна Идлис по гръб. Той застана, от устата му потече тиня и слуз. По тялото и единия му крак имаше рани, гърбавият му нос беше разкъравен. Сигурно се бе блъснал в решетката след шлюза.

Напълниха едни шапка с вода и я лиснаха в лицето му. Той

изпъшка и се опита да стане.

– Какво стана с Каран? – студено попита Игър.

– Проследих я, докъдето можах... – Уелмът се закашля. – Вече ви казах...

Очите му се подбелиха, езикът му залепна за небцето и той пак се просна.

– Аз не съм... – запъна се и Игър. Поумува припряно. – *Принуда!* Претърсете наоколо. Вартила, искам да научиш какво е станало тук.

Една костелива жена с падаща до раменете побеляла коса коленичи в калта и стисна главата на Идлис с ръце.

– Господарю! – провикна се друг уелм откъм ручея.

Игър изкуцука при него.

– Вижте – стъпки. Някой е издърпал Идлис от водата. Говорил е с него, после е тръгнал ей натам. А Идлис е пропъльзъл по-нагоре.

Скоро Игър знаеше какви въпроси са били зададени на Идлис и как е отговорил той. Първо допусна, че двете жени са имали съучастничка отвън, но тя нямаше да разпитва така. Нещо го подсети за Мендарк.

Уелмът вече се опомняше.

– Погрижете се за раните му – заповяда Игър. – Донесете му някаква роба и тръгвайте след Каран. А вие тримата – след съгледвачката. Ще дойда с вас донякъде. Вартила, ти се захващай с Мейгрейт. – И подтикнат от приумица, на която сам се зачуди, добави: – Не искам обаче да пострада.

Дали бе съвпадение, че крадлите и съгледвачката бяха дошли едновременно? И че вниманието на стражниците е било отклонено тъкмо навреме, за да се покатерят онези двете по стената? И това бе възможно, но едва ли. Нима Фейеламор и Мендарк се бяха обединили? И това не изглеждаше вероятно, само че Преданията разказваха за още по-чудати съюзи. А с тяхната събрана мощ трудно би се преборил.

Тази съгледвачка хем дразнеше любопитството му, хем го безпокоеше. Сигурно беше Талия, най-кадърната помощничка на Мендарк и единствената, която познаваше гласа му. Какъв удар щеше да нанесе на Мендарк, ако успееше да я залови! Прати един от стражниците да изтича за кучетата.

Повървя по следите, но не узна нищо особено. Накрая свърна обратно към устието при уелмите, които търсеха Каран. И те не бяха открили нищо съществено. Там, където ручеят се вливаше в по-широк поток на някакви си хиляда крачки от шлюза, се бяха натъкнали на малък отпечатък от бос крак в калта. Олюляващата се от изтощение жена бе

стъпила накриво, а мудният прилив не бе стигнал до следата, за да я заличи.

Игър огледа отпечатъка – съвсем ясни очертания на малко ходило на нисичка жена или на дете. Не че беше задължително да е на Каран, но нямаше от кой друг да е. Жителите на рибарските селца имаха широки стъпала с по-плоски пръсти. Дори децата им имаха по-груби крака от тези, пък и по това време на годината рибарите не ходеха боси.

– Каран е – каза той. – Влязла е в гората.

Даде нарежданията си на преследвачите и тръгна към Физ Горго, за да се заеме с Мейгрейт. Още една загадка... и предизвикателство.

Облаците ту се събираха, ту се разкъсваха. Слънцето се показва в небето. За да се опазят от заслепяващите му лъчи, уелмите извадиха костените си предпазни маски, нагласиха процепите пред очите си, нахлупиха ниско качулките и тръгнаха да търсят жертвата си.

9. Изгубена в блатото

Каран се събуди. За пръв път от много дни й беше топло. Протегна се и помисли за закуска, но в торбичката си имаше само мокър хляб и изкаляно плесеняло сирене. Хлябът приличаше на гадна каша. Отрязва парче сирене, остърга мръсотията с ножа и го разгледа недоверчиво. Миришеше странно на смачкани мравки, долавяше се воня и на мокри от пот ботуши. Дора преди да стигне до Физ Горго го ядеше с голямо нежелание, но в Орист не намериха друго.

Дъвчеше неприятната мешавица и преценяваше положението си. Повечето храна беше в торбата на Мейгрейт. В теза мочурища не живееше никой и нямаше откъде да си набави още припаси. В края на есента навсякъде беше трудно да намери диви плодове и корени. Може би само ядки, но в заблатената гора нямаше такива дървета и храсти. Естествено трябваше да има ядивни растения, обаче и земите, и зеленината тук й бяха чужди. По пътя насама само веднъж бе опитала да хапне нещо и езикът и устата й изтръпнаха за половин ден. Не искаше да рискува отново. Не носеше и никакви пособия за риболов. Остатъците в торбичката й щяха да стигнат да се засища оскъдно два дни, а до Нийд имаше поне три дни път. Там бяха оставили тежките раници със запасите си – не че те бяха много по-вкусни. Ами ако Игър бе научил за бивака им при езерото? Тя потръпна.

Черните очи сезираха свирепо през прорезите в костта. Слънцето хвърляше неприятно ярки отблясъци по водата и очите на Идлис смъдяха въпреки маската. Мъчеше го и натъртеното тяло. Но по-тежко понасяше срама, че се бе провалил. Загреба с веслото и лодката от промазано платно се промуши между тръстиките към съседния проток само с леко шумолене. Да, на дребосъкката не й липсваше хитрост, но хитростта не стигаше. Имаше следи. Опряна в брега длан. Разбутани и огънати тръстики. Той скоро щеше да поправи грешката си.

Каран стегна връзките на торбичката. Каквито и трудности да й предстояха, днес беше бодра. Предишният ден я бе насърчил много. Радваше се, че е жива и е победила такъв могъщ противник; слънчевата топлина я развеселяваше. Не се умърлушваше нито от тежките дни на глад, които я очакваха, нито я потискаше неизбежната мръсотия в тресащицето.

Огледа се и се подсмихна криво. По панталона й се спичаше кал и падаше на люспици при всяко движение. Ходилата й също сивееха от калта, кал се бе набила и под ноктите й, в косата, в носа. Смърдеше със серния дъх на блатото и гнусната вода на клоаката. И не бе сменяла дрехите си от цяла седмица. Ама че отвратително!

За миг погледна лицето си в Огледалото, но побърза да го прибере във вътрешния си джоб и да го закопчае. Още не бе събрала смелост да се захване с този проблем. Затананика си тихичко, намести торбата на раменете си и тръгна.

След няколко крачки по гръбнака й плъзна студ, въпреки че слънцето напичаше. Каран спря, но дарбата не й подсказа нищо. Може би нямаше заплаха. Усетът й неведнъж я подвеждаше, както често се бе случвало с вродените заложби на хората от майчиния й род.

„Таланти или безумци са родените с името Фърб.“ Колко пъти бе чувала тези думи в детството си? Особено за майка си Вуула, гениална музикантка, която заряза лирата си заради опозорилата я връзка със съпруга й. А след смъртта на Галиад окончателно се простила с разума си. Ами Басунез, прародител на Каран отпреди двадесет и няколко столетия? И той бил надарен, но и смахнат. Отначало натрупвал богатството на рода си, но после започнал да го пилее за какви ли не прищявки, най-вече за нелепия Каркарон – чудатата постройка, наполовина крепост, наполовина глупост. Стърчеше върху най-високата точка на голото, мразовито и брулено от ветровете планинско било над Готрайм.

Слугите трябвало да носят на гръб всичко необходимо. Там живял и умрял – луд и самотен.

Когато мина между дърветата към тръстиките и стъпи на по-твърда земя отатък, слънцето отново намери лицето ѝ. Но какво беше това? Мелодията замря на устните ѝ. Каран се вцепени.

Тясната глава се обърна бавно. В стесненото му полезрение се разлюляха тръстики и тя се появи пред очите му като петно върху белотата на мъртво дърво. За миг се изненада – тази ли изцапана нещастница беше крадлата, която преследваше толкова дълго? Едва му стигаше до рамото. И трепереше, сякаш омагьосана от него. Вятърът разпиля къдравата ѝ червена коса, светла като пламък. Неприятна гледка. Коленете ѝ бяха малки, глезените – източени, пръстите – дълги и с тесни върхове. Костите ѝ изобщо не личаха по кожата. Що за грозна твар!

Идлис прекрачи от лодката, без да отделя поглед от нея, все едно волята му беше достатъчна да я прикове на място. Стъпи предпазливо на брега – крайниците му се огъваха и разгъваха в неравномерни тласъци. Под колана си бе затъкнал бойна брадва с дълга дръжка, широки извити остриета и остър шип над тях.

– Кой си ти? – измънка тя.

– Аз съм уелм. Името ми е Идлис.

Думите му все едно се процеждаха през уста, пълна с катран. А лицето му приличаше на брадвата – извит остър нос, тясна брадичка, уста като цепка, черни очи.

Каран трепереше. Идлис си каза, че ужасът е прогонил храбростта ѝ. Дългите му ръце се протегнаха, костеливите пръсти се разпериха да сграбчат жалкото същество.

Но тя вече не беше на мястото си. Стрелна се твърде ловко, за да я проследят очите му зад маската, изплъзна се от шарещите му пръсти, изрита го в глезена и го повали. И за пръв път в живота си Идлис се поддаде на страха – тя можеше да натисне лицето му в калта, докато той се задуши. Но момичето не го нападна: докато той се надигаше, подпрял ръка на носа на лодката, и бършеше тинята от очите си, тя вече плуваше в протока с неистови загребвания и след миг се скри от погледа му.

Идлис нагази във водата, изми маската си и се развика да привлече другите. Плоското му ръбесто лице не издаваше чувствата му, но всеки познавач на уелмите би забелязал по-плавните му движения, сякаш яростта беше смазка за грубите стави. Устремът му лъхаше на бяс,

унижение и злоба.

Така започна нейният кошмар. Газеше в тиня и всяко докосване напомняше за допира до кожата му, еластична като нещо неживо. А дарбата ѝ отново и отново превърташе в съзнанието ѝ представата, с която я заплаши Игър – как език на мъртво куче се плъзга по гръбнака ѝ. Надеждите се оказаха самонадеяност, скорошните успехи – сляпа сполука. Късметът ѝ се обърна. Денят се влачеше и с всеки час тя се чувстваше по-отегчена, непохватна и окаяна.

Бягаше и бягаше, но мочурливата гора нямаше край, еднаква във всички посоки. Тук растяха само сардови дървета, великани с издута основа, от която никнеха множество стволлове. Бледата напластена кора, мека като бебешка кожа, висеше на гънки с ширината на писарски свитък. Каран си спомни, че и в библиотеката на Игър бе зърнала няколко свитъка от дървесна кора. Далеч горе тесните листа процеждаха в сребърен отенък лъчите на слънцето.

Стигнеш ли до езерото Нийд, щеше да намери храна, чисти дрехи и водач. В представите ѝ вмирисаното сирене и коравия хляб бяха истинско пиршество, а пропадналия контрабандист – спасител. А може би, колкото и да бе немислимо, щеше да завари и Мейгрейт там. Стига да я чакаше, щеше да ѝ прости коварството, с което ѝ бе навлякла тези беди.

На Каран още не ѝ се вярваше, че нейната спътница бе позволила да я заловят. Нали винаги излъчваше такава сила и решителност. Но когато надникна в Огледалото, бе заплена от него, като че ли видяното имаше по-голяма тежест от дълга към господарката ѝ или от собствената ѝ безопасност. Още по-смайващо беше държанието ѝ с Игър. Каран не се сещаше Мейгрейт да е поглеждала мъж, но с него, изглежда, намери някакво сродство.

Три дни път до Нийд, но ако вървеше направо от Физ Горго. Уелмите обаче я изгласкваха в друга посока, по-надълбоко в познатите им земи. Краката ѝ сигурно вече гъбяхаха в ботушите.

Понякога преследвачите доближаваха, друг път изоставаха, но не изчезваха. Не можеше да се отърве от тях, каквото и да опитваше.

Свали ботушите и панталоните, за да плува по-леко. Плуваше в потоци и в бездънни езера, прекосяваше тихи вировете с цвят на чай, без да остави следи. Уелмите обаче скоро я намираха.

Плъзеше през тресавища, отместваше предпазливо всяко стръкче тръстика и после грижливо го изправяше. Стоеше в лепнеца кал

неподвижно като сърна, преместваше се на няколко разтега и пак застиваше. Калта беше гъста, лепнеше по ботушите ѝ на буци и тя едва ходеше. На няколко пъти стъпи ненадейно в меки и податливи като мармалад мочурища и на секундата затъваше до кръста. Засмукваха я толкова силно, че се измъкваше по десетина минути. Веднъж ботушите ѝ останаха в блатото и загуби половин час да ги извади. По цял ден гледаше как змиите се плъзгат по повърхността на тресавището, възхищаваше се на пестеливо изящните им движения и им завиждаше за отровата.

Пак се размърда. Гъстата тиня се вкопчи в ходилата ѝ. Щом шавнеше, по краката ѝ плъзваха гъделичкащи мехурчета, пукаха се и разнасяха вонята на развалени яйца.

Изведнъж ѝ примая, главата ѝ олекна. Нещо не бе наред – водата се местеше странно около краката ѝ, ходилата ѝ изтръпнаха. Подхлъзна се и падна, по лицето ѝ плиснаха кафяви струйки. Само с усилие на волята се изправи отново, сърцето ѝ заблъска. Извлече се от водата върху островче от кал, погледна надолу и едва не повърна от отвращение.

По краката ѝ нагъсто се трупаха пиявици. Вече бяха пурпурни и надути, някои бяха дори колкото палците ѝ. От безброй рани по кожата ѝ се стичаха кървави нишки. Тя стисна най-едрата, погнушена от лигавото телце, и се опита да я откъсне. Пиявицата не поддаваше, оказа се учудващо здрава, но накрая се пръсна в облаче кръв и увисна като спукан балон.

Със сол или огън можеше да ги накара да я пуснат. Но сол нямаше, а не смееше да пали огън. Толкова ранички непременно щяха да се възпалят. И изостреното въображение веднага ѝ поднесе картината как се мъкне на гангрениясалите си крака, черни и подпухнали.

От другата страна на протока някой кресна, по-надалеч отвърнаха с вик. Каран пак нагази. Блатото се въртеше пред очите ѝ, дори в студената вода кожата ѝ пареше. Пиявиците се кандилкаха на всяка крачка, подръпваха полека кожата ѝ. Каран навлезе сред гъстите тръстики и се обърна назад. На брега личаха стъпките ѝ, имаше и кръв.

По-черен ден от този не би могла дори да си представи. Уелмите я обграждаха и неспирно си подвикваха. Твърде замаяна, за да стои права, Каран се вкопчваше в тръстиките, а пиявиците ѝ изсмукваха живота. Кръвта във водата привличаше още. Тя плъзна длан по бедрото си и напипа десетки. Догади ѝ се.

Въздухът гъмжеше от зеленикави блатни мушици, ухапванията им боляха като парвания с нажежена тел, а пъпките смъдяха. Напъхваха се в ушите, в носа, под стегнато закопчаните ръкави, дори в слепналата се

от мръсотия коса. Подлудена, Каран намаза лицето и шията си с миризлива кал, но мушиците пак се завираха в косата и под дрехите ѝ. По нея вече нямаше здраво място.

А уелмите пак я доближиха. Мяркаха се отвъд водните ивици, претърсваха калните островчета едно по едно. Докато ги следеше с очи, с неопикуем ужас усети, че нещо голямо и хлъзгаво се отърква под глезена ѝ, после се уви и мина по пръстите на другия крак. Стори ѝ се, че е дебело колкото прасеца ѝ – и е безкрайно дълго.

Идлис беше само на няколко разтега от нея и тя не смееше да гъкне. Дали беше змиорка, или отровна змия? Докосваше ходилата ѝ, търкаше се в кожата ѝ. Мина между глезените ѝ, плъзна се по прасците, после по коленете. В едни миг плесна с опашка – стъвката на коляното я парна – и се махна.

Слънцето клонеше към залез. Мушиците се махнаха, а уелмите като по чудо се отдалечаваха. Или просто я чакаха да тръгне нанякъде? И как изобщо я намираха? Спомни си предупреждението на Мейгрейт, че заради дарбата си трябвало най-много да се пази от уелмите. Не бе имала време да я попита какво иска да каже. Чрез нейният усет ли я надушваха? Ако знаеше как, би потиснала тази способност, но пък така би се лишила от единственото си предимство, с което им се изплъзваше. Зарече се да прогони от главата си всякакви чувства, да не я е грижа за нищо освен да се добере до езерото Нийд. Да видим тогава как ще я последват!

Или пък ги привличаше Огледалото? Изкушението да го захвърли в тинята бе твърде силно. Не, нямаше как да е омагьосано, иначе нямаше да изгубят дирите ѝ. Пък и да го хвърли щеше да е проява на слабост.

Спусна се здрач и излязоха комарите. Не бяха непоносими като мушиците, но засилваха мъката ѝ. Каран клечеше във водата и търпеше. Нещо я боцна като игла по клепаците. Заповяда си да не прави нищо – клепацът ѝ отичаше – и да понесе болката.

Щом притъмня, предпазливо се измъкна от блатото и огледа тялото си. Пиявиците ги нямаше, повечето ранички не кървяха. Реши да приеме като добър знак появата на змиорката – не всичко на този свят беше срещу нея. Но не биваше де се увлича и в това чувство.

Бяха се изнизали два дни след бягството от библиотеката на Игър. И сега езеро Нийд беше по-далеч, отколкото сутринта. Немислимо бе да успее за срещата с Мейгрейт, дори тя да се беше спасила някак.

За малко я обзеха угризения, че изобщо не бе помислила за спътницата си досега. От такова разстояние не можеше да възстанови връзката,

за да научи дали е на свобода, но някакво кътче на душата ѝ знаеше, че Мейгрейт е в плен.

В торбичката си имаше мехлем в каменна кутийка, носеше го от Готрайм. С него облекчи болката в нахапаната си кожа, но раничките все пак се възпалиха и през цялата безкрайна нощ Каран се свиваше в тръстиките, изгаряше от треска, после мръзнеше и пак пламваше. Усещаше потока разредена кръв във вените си и дори го чуваше – като бучене на водопад.

Утрото настъпи, но донесе само нови мъчения. Вълнението от бягството изчезна напълно. Каран вече плуваше с чорапи и ботуши, стегнала крачолите на глезените – пиявиците обаче намираха начин да се промъкнат.

Уелмите я изгласваха на изток към дълбоки мочурища, където пътят беше по-труден и опасен от онзи, по който бяха стигнали до Физ Горго. Уелмите познаваха тези земи и нито студът, нито пиявиците им пречеха. Само опитът на Каран с диви местности, хитростта и дарбата ѝ ѝ позволяваха да ги изпреварва.

И следващият ден беше като този, и вторият, и третият. Ако не я тормозеха студът или вонята, значи беше ред на мушиците, пиявиците, комарите или други хапещи, смучещи и пълзящи твари. Понякога ѝ се стоварваше всичко наведнъж. В кратките мигове, когато се отърваваше от тези мъки, страдаше от безмерната си умора, глада, мръсотията и вечно мокрите дрехи.

От възпалените ранички от пиявиците плъзна някаква бавна отрова и когато се събуди на третата сутрин, краката ѝ бяха подути и безформенни като наденици. Всяко движение беше тежка борба, но трябваше да върни (по-точно – да газии или да плува). Измина почти цяла левга този ден, а съзнанието ѝ се укри от болката и гонитбата в светла точица в някакво дълбоко скрито кътче в главата ѝ. Храната свърши, затова тя дълбаеше кората на сардовите дървета и събираше сладкия сок в чашата си. Не уталожии глада си, обаче имаше сили да продължи въпреки лекото займайване и шемет от сока.

Не смееше да спи. Няколко пътя подремна – намери по-сигурно скривалище, а веднъж дори се унесе права. От изтощение не различаваше границата между сънищата и будуването, но виденията май бяха по-пъстри и истински. Веднъж ѝ се присъниха четирима уелми, седнали на паднал дънер. Не виждаше лицата им, а само ръбестите глави под

качулките, но всички уелми като че ли се бяха заслушали в нещо. Втресе я и се сепна. За нея ли се ослушваха? Нима я усещаха по освободените в съня чувства?

Преследването се превърна в проточено видение без начало и само с едни възможен завършек. Налягаше я такъв ужас, че вече не беше способна да плаче. Цялото ѝ аз се смали до един-единствен стремеж – да се добере до Нийд (макар и да помнеше съвсем смътно причината), и един-единствен страх, още по-натрапчив от уплахата, която ѝ вдъхваха уелмите – че лудостта я обсебва, както бе сломила майка ѝ.

Но незнайно как навиците от живота сред природата или предпазливо използваната дарба ѝ стигнаха. Най-сетне се измъкна от блатата в гъста гора. И оттогава не забелязваше уелмите, защото напредваше по-бързо. Но знаеше, че още са по дирите ѝ.

Четири нощи след премеждието с пиявиците се дотътри до края на гората – мръсна парцалива твар, покрита с пъпки и рани. Мина по сивкавата трева и нагази в чистата вода на езеро Нийд. Ромолеше кротък дъждец. Половината нощ вървя на изток край брега, джапаше до коленете в плиткото, водни растения се омотаваха около глезените ѝ.

Посред нощ нещо внезапно закачи наметалото ѝ, тя се замята, спъна се и плъосна, торбата ѝ халоса по тила. Опита се да стане, но незнайният противник я задържаеше. Как бяха успели да я издебнат в мрака? Колкото и да се напругаше, не виждаше нищо. Под клепачите ѝ подскачаха червени искрици. Водата дразнеше носа и гърлото ѝ. Останала без сили, тя замря.

Не... Дори уелмите не биха могли да я проследят дотук. Нали и те трябваше да спят? Ръката ѝ се блъсна в обрасъл клон. Значи се бе омотала в паднало дърво. Пропълзя под него, промъкна се през гъстия клонак. Стъпалата ѝ не докосваха дъното. Студът и умората правеха плуването немислимо, така че тя просто се обърна по гръб отмаляла и водата поляка я изнесе на чакълестия бряг.

След няколко минути събра сили да се обърне по корем, изкашля водата и се надигна. Главата ѝ са удари в ствола на дървото. Изкатери се на него и реши да полегне за малко в дупката от корени, докато се опомни.

Какъв уют и топлина... *Топлина ли?! Каран отвори очи и я заслепи слънцето, увиснало високо в небето. Огледа се стреснато. Брегът беше*

безлюден, но всеки би я видял, ако се вгледа. Надникна над дънера и видя порутена стена, а по-нататък – две колони. Развалините на град Нийд, където двете с Мейгрейт бяха скрили раниците с дрехите за преобличане и храната.

При мисълта за храна гладът ѝ сякаш се разврещя, но силният страх я спря. Уелмите бяха имали предостатъчно време да я настигнат – а и бездруго сигурно знаеха накъде е тръгнала.

Плитката дупка на мястото на корените бе доста жалко и набиващо се на очи убежище, но тя лежа в него до края на деня, измъчвана от глуда. Утешаваше я само слънцето, което изсуши изпоцапаните ѝ дрехи и я сгръваше.

Щом се стъмни, Каран доплува до най-близката част на руините – малък каменен кей и порутените стени на ниска постройка зад него. Тук бяха скрили раниците, на половин час път от самия град.

Каран се сви между камъните; наяде се, после яде пак, после се изкъпа в студената вода – наслаждаваше се на удоволствието от сапуна. Заедно с блатната мръсотия изми от себе си и спомена за последните дни. Сложи си на косата есенция от зелен лимон, която толкова ѝ напомняше за майка ѝ, и тутакси се почувства предишната Каран.

Рано сутринта на другия ден се промъкна през гората до мястото, където бе уречено да ги чака Уолф. Не се надяваше да завари нито него, нито Мейгрейт, защото бе закъсняла с четири дни, но когато се покатери върху билото на едно хълмче и погледна на изток към развалините, видя до брега тънка струя дим. Огън тук!? Ама че безгрижие... или знак за присъствието на човек, комуто е широко около врата. Например контрабандист, който няма какво да крие в момента.

Уолф не се отличаваше много от животно, опасно животно обаче, и надарено с лукавство. Но как копнееше Каран да отиде при огъня, да се стопли до пламъците, да хапне нещо прясно сготвено и да пийне сладък чай. След тези дни щеше да ѝ е приятно дори в компанията на такъв звяр.

Доближи се предпазливо. Огънят бе накладен между две стени, закътан от хладния ветрец откъм езерото. От съседното здание се бяха съхранили само изправени колони. Водачът седеше на камък до огъня, загърнат в торбестото си палто. В тигана се пържеха риби, нещо къркореше в едни гърне. Уолф като че долови идването ѝ – Каран тръгна към него по тревата, а той вече вадеше с вилица риба върху метална чиния, добави и нарязан лук от тигана, после наля чай.

При вида на храната стомахът ѝ се сви. Сега Уолф не ѝ се струваше

чак такова животно – грозното му лице беше приветливо и тя му се зарадва. Той ѝ се усмихна с беззъбата си уста и ѝ подаде чинията. Как жадуваше тази храна!

– Благодаря ти, Уолф – изграчи Каран.

– Къде е червенокосата?

Говореше завалено, устните му почти не помръдваха. Изобщо не я поглеждаше и в нея се пробуди неясно опасение.

– Плениха я.

Остави на земята тежката раница, но за всеки случай не смъкна торбата от гърба си.

Отпи глътка от великолепия чай – горещ и сладък, за каквото си бе мечтала. Натъпка си устата с риба. Мазничка, прекрасно твърда и розова, истинска вкусотия. От признателност, от сбъднатото желание за добра храна в очите ѝ избиха сълзи. Преглътна и набоде едно парче с ножа си. Погледите им се срещнаха над огъна. Уолф се извърна и Каран застина, преди да поднесе хапката към устата си. Той се взря към нещо зад гърба ѝ и очите му зашариха.

„Не!“ – кресна дарбата ѝ. Каран отскочи встрани и със същото движение плисна горещия чай в очите му. Двоустра брадва изсвистя там, където беше седяла допреди миг, и се заби дълбоко в меката пръст. Контрабандистът стискаше очите си с ръце, Каран профуча покрай него, зави покрай стената и хукна през камънаците и нацепените колони.

Идлис бе стъпил върху изтърваната чиния и вадеше бравата си от земята. Други двама уелми дотичаха с тромави крачки, и те стиснали бравди. Идлис вдигна оръжието си и го запрати към нея. Каран отскочи и острието се стовари върху колоната зад нея и издрънча. По бузата я жилнаха откъртени парченца. Тя хукна лудешки по брега и се шмугна между дърветата. Уелмите я подгониха. Коварният водач офейка нанякъде.

Дребничката Каран беше ловка и много пъргава и в гората скоро се откъсна от преследвачите. За миг ѝ дожаля, че вкусната риба е стъпкана в калта, но безмилостното нападение не ѝ оставяше време за такива глупости. Представяше си, както само нейното въображение можеше да покаже, че бравдата я разсича в гръб, представяше си изблика на смъртно страдание, безсилния опит да извади врязалото се острие, бликналата по тревата кръв, чезнешката светлина, болката и накрая смъртта...

До края на следобеда уелмите неведнъж почти я приклещваха, защото гората беше твърде рядка. Разпръскваха се, подвикваха си с хрипливите си гласове. Щом тя кривнеше в друга посока, най-близкият

преследвач се втурваше да я засече. Уелмите не познаваха умора, гонеха я като хрътки – ту един, ту друг водеше – и не ѝ оставяха и миг отдиш.

Тя хлипаше от умора, торбата я удряше по гърба на всяка крачка, волята ѝ гаснеше. А до здрачаване имаше още часове, макар че тъмнината трудно би я укрила от уелмите, които носеха костните маски на лицата си дори в този облачен ден.

Няколко пъти я доближиха толкова, че хвърляха по нея брадви. Накрая я избави стихия, каквито често връхлитаха в Орист през този сезон. Налетя ненадейно откъм морето към края на следобеда. На запад се струпаха чернеещи облаци, с тях напираше бурен вятър и се изля проливен дъжд. Притъмня, въздухът се насити с развиваща очертанията мъгла. Каран реагира незабавно – хукна косо нагоре по хълма, мина отвъд билото и се спусна в по-гъстата гора на изток. Тичаше неспирно под дъждовните струи, докато не падна мрак и не се увери, че уелмите са изостанали. Цяла нощ продължи да върви на север. На разсъмване се напъха в някакви шубраци и спа на пресекулки чак до вечерта.

Нощите бяха облачни и Каран бързаше. От преследвачите ѝ нямаше и следа. Най-злият ѝ враг беше гладът – бе зарязала тежката раница. Допълваше оскъдните дажби само с нападали лешници – остарели и почти всичките мухлясали. На третия ден се натъкна на селце в гората и за няколко медни монети си напълни торбата с храна.

Сит беше на североизток – трябваше да прекоси река Хиндириин, да продължи на изток през пролома Заркам, тесния процеп в планините в източната половина на Мелдорин, и накрая да тръгне по гористия източен бряг на Ягадор към града. За да стигне до мястото, където бяха оставили конете, щеше да ѝ трябва поне месец. Всички пътища бяха под надзора на войски с униформите на Игър; пазеха и мостовете. Нямаше откъде да мине, защото Хиндириин и останалите широки реки трябваше да бъдат прекосени по мост или с лодка.

Седя цял ден между дърветата: наблюдаваше пътя и обмисляше какво да прави. Бе дала дума да занесе Огледалото в Сит, за да го получи Фейеламор. Но не виждаше как да стигне до Сит – целият юг бдеше. Значи Игър беше пречупил Мейгрейт.

Единственият ѝ шанс бе да тръгне на север, като се отдалечи от Сит, но така пътят се удвояваше. На север обаче щеше да намери подкрепа, защото познаваше онези области. Там беше и Чантед с Школата на преданията. А приближаваше и есенният празник.

В Преданията беше ключът към изхода от колебанията ѝ – легендите за Фейеламор и нейния народ. Преданията на аакимите, Преданието за Възбраната. Най-значимите събития от миналото бяха свързани с Огледалото, а нейният избор може би щеше да определи посоката на бъдещето. Как да реши кому принадлежи то, коя клетва да погази, на кого да измени?

До Чантед имаше много дни, но можеше да отиде там навреме, ако си купеше кон. Значи това щеше да е следващата ѝ цел. После щеше да се прибере през планините в Банадор. Оттам лесно щеше да се добере до Сит.

Тръгна на север и излезе на Широкия път към укрепения град Предъл. Там я посрещнаха с весело гостоприемство и вкусни топли гозби за пръв път от безброй седмици. Все пак най-великолепни ѝ се сториха горещата вода в банята и чистото легло.

Сутринта на другия ден обикаляше пазарния площад и два пъти за около час забеляза, че някакъв висок мъж я наблюдава. Дарбата не ѝ подсказваше опасност, значи може да не беше уелм. Съвсем невинно съвпадение, разбира се, но не биваше да рискува, защото се бе случвало усетът да я подведе. Мушна се небрежно между някакви сергии и се шумугна под дългата дървена рамка със зебло, върху която бе изложил стоката си търговец на килими: пъстри черги от груба вълна на традиционните шарки на различни племена, покривала за коне в червено и жълто, кърпи, сиви одеяла, а към края, под бдителния взор на стопанина, ръчно тъкани килими за под и стена, изработени от овча вълна и коприна. Те висяха и от двете стени чак до калдъръма.

Каран седна на торбата си и зачака. Покрай нея отминаваха хора – виждаше краката им. Внезапно единият край на зеблото се отметна и само на педя от нея се подаде загоряло лице с хлътнали бузи и орлов нос; надуши дъх на кардамон.

– Я да се махаш – заповяда мъжът, врътна глава и лъснаха жълтеникави зъби. – И следващия път, когато вие – хлапетата...

Тя изви глава към него.

– Ама ти... – запъна се мъжът.

– Моля ви, следят ме. Онзи високият с качулката. Ужасно ме е страх.

Търговецът се вторачи в нея.

– Не е моя работа – отсече, после изведнъж се изправи и пусна

платнището.

След минута обаче жилава кафява ръка се провря под зеблото с чаша студен сладък сок. Каран я взе, благодари шепнешком и изгълта сока. След малко орловият нос пак цъфна пред нея.

– Вече си в безопасност.

Тя покри раменете си с наметалото и прибра косата си под шапката. Засега нямаше с какво друго да се прикрие. Край на меките постели и баните, нямаше да се бави тук и миг повече от необходимото. Измъкна се, огледа пазара и се поклони на търговеца.

– Имам дъщери – каза той – зъбите му лъснаха, – после се обърна към някакъв клиент.

На една мърлява уличка близо до източната порта Каран намери конюшня и влезе въпреки опасенията си от това западнало място. Сламата по пода беше изгнила, навсякъде имаше конски фъшкии. Двама мъже и една старица играеха домино на мръсна маса. Каран веднага долови, че е сбъркала. Прииска й се незабавно да изхвърчи през вратата, но не бе видяла други конюшни, а нямаше време да търси тепърва.

– К'во има? – подхвърли старата жена.

В устата й не се виждаше дори един зъб. Мръсната й бяла коса падаше на сплътени кичури до кръста й. Роклята с дълбоко изрязано деколтe разкриваше гледка, която Каран би предпочела да си спести.

– Искам да купя кон. – Тя пристъпи към масата.

Старицата се изкикоти.

– Не ми се виждаш толкоз голяма, че да яздиш!

Поизви се към мъжagата отляво, обезобразен от изгаряне, което бе набръчкало и свило кожата му от устата до ухото. Цялата половина от главата му беше в белези и нямаше коса – само няколко щръкнали бели снопчета. Лицето му тъмнееше от набола се в порите ду отдавнашна мръсотия.

– Куелт – продължи старицата, – като я гледаш, стигат ли й годинките, а?

Устата на изрода се отвори в толкова гадна усмивка, че у Каран напираше желанието да избяга с писък. Оказа се, че има и някаква гнусна болест в устата – гноясалите му венци чернееха и жълтите зъби стърчаха на всички страни като камъни в древно гробище.

– Стигат й годинките, тъй ми се чини – издудна той дълбоко като мучаща крава.

Каран се отвори. „Трябва ми кон!“ А и след Физ Горго, след уелмите какво можеха да й направят тези хора посред бял ден?

Очите на старицата трепнаха. Каран понечи да побегне. Вратата на конюшната се затвори с трясък и трети грамаден мъж, истински великан в сравнение с нея, я залости шумно.

– Дайте ми кесията – изфъфли старицата през голите си венци. – Момето си е за вас.

10. Портата на Хечет

Тръгнаха към нея с разперени ръце. Приличаха си като братя. Ножът блесна в ръката на Каран и грамадният мъж до вратата тутакси докопа една лопата. Каран проумя, че не веднъж са вършили същото – размахваше ножа, въртеше се, дебнеше ги да доближат. Дарбата ѝ рядко грешеше в безизходица. Великанът се готвеше да я удари... *сега!* Лопатата полетя безмилостно към главата ѝ, тя приклекна светкавично и острието се заби с хрущене под сърцето на втория мъж на масата. Той се свлече без звук.

Каран изщъка като рак под масата, клекна, изправи се рязко и я прекатури. Ръбът халоса старицата и тя се просна във фъшкиите.

– Мамичко! – изрева мъжът.

Каран блъсна масата към него, прескочи старицата и побягна към дъното на конюшната. Великанът с лопатата трополеше тежко след нея. Имаше и заден изход, но и той беше залостен. Тя се завъртя тъкмо когато великанът метна лопатата по нея като копие, тупна на колене, претърколи се, покатери се ловко, подскочи, улови се за една греда, прехвърли се на съседната и се качи на открития от едната страна плевник над средата на конюшната.

В другия край имаше стълба. Каран се напъна да я събори, но беше закована. Имаше разхвърляно сено, бали слама и чували с мухлясало зърно, а също разкъсани кесии, гърнета с маслини, провесени пушени бутове и друга храна. Каза си, че е чудато да ги съхраняват над мръсна та вмирисана конюшня, още повече че сламеният покрив явно течеше.

Стълбата заскърца и Каран надникна надолу. Куелт беше на трето стъпало и ѝ се хилеше, другият стоеше под него.

Каран надигна един чувал и го блъсна през ръба. Зеблото се разкъса и зърното се изсипе като водопад. Куелт изпусва, хвана се за очите, стовари се върху великана и двамата се катурнаха на пода. Каран замята по тях гърнета и кутии и накрая Куелт офейка. Другият лежеше неподвижно. Развоня се на оцет и Маринован лук.

Каран стъпи върху балите и започна да сече покрива там, където сламата беше почерняла. От прахоляка я засърбя носът. Мъчна работа, но скоро проби малка дупка и през нея проникна благословена светлина. Стълбата заскърца повторно, тя обаче не чу. Грозната глава пак надникна на ръба. Каран кълцаше, колкото сили имаше, но още не можеше да отвори достатъчно широка дупка.

Куелт се качи, насочил към нея страшна тризъба вила; очите му бяха изцъклени смахнато. Каран се стъписа и падна от балите. Изродът удари с вилата, Каран се извъртя и зъбците се забиха в една греда на тавана. Цялата постройка се разтресе. Докато Куелт се опитваше да измъкне вилата, Каран строши в главата му гърне с маслини.

Скочи към стълбата и щом главата на великана се показа, го цапардоса с един пушен бут. Разкапаното месо се пръсна с непоносима смрад. Великанът залитна, стъпалото се счупи и той за миг увисна на брадичката си, после рухна на пода. Каран запрати по него смрадливите останки от бута, метна още едно гърне по Куелт и се хвърли към дупката. Найсетне я разшири толкова, че да се провере. Прибра ножа в канията и подскоча нагоре, но балите се разпиляха и лъсна скривалище с кутии, в които бяха нахвърляни златни и сребърни съдове и какви ли не скъпоценности. Нищо чудно, че тук не продаваха коне.

Каран трескаво нареди балите, за да стигне до дупката. Изродът вече мърдаше. Тя измъкна главата и раменете си, но нещо ѝ пречеше. Торбата, за която съвсем бе забравила, се бе закачила в сламата.

А после някой стисна единия ѝ крак и я дръпна надолу. Каран кресна, ритна и усети как улучи нещо. Задърпа отново с ръце, ботушът се изхлузи от крака ѝ и тя запълзя по сламения покрив.

Куелт изрева и хвърли вилата през дупката – толкова близо до нея, че ѝ проби панталона. Каран се спъна, падна и я хвана. Куелт изскочи на покрива. Тя се опита да замахне с вилата към него, но грозникът я изтръгна от ръцете ѝ – оказа се изумително бърз за туловището и шкембето си. Каран бързо извади ножа си, но осъзна колко е безполезен срещу вилата, метна се настрана, тупна на сламата и се плъзна надолу.

Стрехата провисваше ниско и падането не беше чак толкова лошо. Тя се тръшна по задник, изохка и закуцука по уличката с ножа в ръка.

На ъгъла налетя с главата напред във висока фигура, скрита от широка роба и качулка. Кафяви пръсти стиснаха китката ѝ толкова здраво, че нямаше надежда да се откопчи. Каран стъписано вдигна глава.

– Ти ще да си Каран от Банадор – изрече бодър глас с крандорски акцент. – Аз съм Талия бел Сун. Търсих те. Дай ми този нож, няма да ти

трябва повече днес.

Талия отметна качулката. Беше висока, с хубава кожа и ослепителна усмивка. Каран долови нещо познато. Какво ли?... Физ Горго! *Съгледвачът!* Напрягна се да отхвърли ръцете на Талия, но усилията ѝ бяха спрени с лекота.

– Стига де! Не ти мисля злото. Искам да поговорим. Ела с мен, наблизо има една странноприемница, където правят поносим чай.

Каран се боричкаше в ръцете ѝ, мъчеше се да погледне назад към уличката. Очакваше всеки миг Куелт да прободне и двете с вилата. Талия също се взря над рамото ѝ и каза:

– От когото и да си бягала, вече го няма.

Каран не успяваше да пропъди преживяното от ума си. Разтрепери се и за пръв път от седмици чувствата ѝ се отприщиха. Талия я остави да се наплаче, после я поведе по улицата към странноприемницата с шарена фасада. Каран се заинати пред вратата – не искаше да влезе.

– Както желаш – отстъпи новата ѝ позната. – Да седнем тук.

Поръча горещи напитки, каквито в менюто имаше над петдесет – за себе си отваря от женско биле, а за треперещата Каран сладък чай с малко мускатово орехче за вкус.

Каран опря гръб в стената и отпусна глава върху ръцете си. Примири се; нямаше откъде да изцеди още жизненост.

– Искаш ли нещо за ядене? – попита Талия.

Каран кимна, без да я погледне. Беше прегладняла. Талия пак махна с ръка на сервитьорката и попита:

– Какво се случи в онази дупка?

Каран поседя мълчаливо, после цялата отвратителна история се изля от устата ѝ.

– А аз само исках да си намеря кон – изхлипа накрая и пак зариде.

Талия изглеждаше потресена от чутото.

– Ще поправим това зло.

С настойчив жест повика някакво момче от улицата и то дотича веднага, за да припечели някоя медна монетка.

– Иди на улицата на златарите и кажи на Йехудит да дойде при мен тук. Дай му този знак. – Извади парче сардова кора от джоба си и надраска нещо на него. Момчето се втурна да изпълни задачата. – Трябва да знаеш, че нямам власт по тези места, но пък познавам хора, които я имат. Онези твари ще си получат заслуженото.

Каран внезапно се свлече от скамейката. Талия ѝ помогна да седне отново. Кожата на младата жена беше студена и влажна, главата ѝ се

люшкаше. Талия напипа в джоба си плочка, увита в хартия, разчупи я на две, отдели едно кафяво ъгълче и го пхна в устата ѝ. Каран се сепна, изплю парчето в дланта си и го огледа с подозрение.

– Какво е това?

Талия отчупи парченце и за себе си и го съдвка с наслада.

– В моята родина Крандор, която е от другата страна на света, го наричаме шоколад. Изяж го. Ще се почувстваш по-добре.

Каран близна мъничко.

– Охо! – Лицето ѝ грейна. – Прекрасно! Не съм опитвала нищо по-вкусно.

Излапа цялото парче и наистина ѝ олекна.

Талия грижливо уви остатъка във вощъчната хартия и го пусна в един джоб на Каран.

– За по-късно.

Скоро на масата се появи чиния, отрупана с месо, сирене и зеленчуци. Каран омете всичко, без да поглежда Талия.

– И какво искаш от мен? – попита накрая с пълна уста.

Високата жени се облегна и я огледа изпитателно. Накрая като че ли остана доволна и подхвърли:

– Аз лъжа само когато се налага.

Ами че странно го каза... Каран се взря в събеседничката си със събудено любопитство.

– Явно ти също си откровена и почтена въпреки онова, което направи наскоро. Няма да те лъжа – обеща Талия. – Аз съм старшата помощничка на Мендарк, макар че тук ме познават под друго име.

Каран видимо се стъписа.

– На Мендарк!? Усетих те при Физ Горго...

– И аз те видях. Защо открадна Огледалото на Аакан?

Каран се слиса до онемяване. Тайната разчула ли се беше вече? Пред мисления ѝ взор се редяха видения от бъдещето. Жената отсреща беше дяволски схватлива и способна, колкото и се преструваше на милосърдна. Талия като нищо би я откарала окована в Туркад, а още по-вероятно бе да ѝ отнеме Огледалото и да я зареже мъртва в някоя канавка.

– Видях те, когато се измъкна от водата – добави високата жена. – За кого открадна Огледалото?

– Взех го за себе си – неохотно процеди Каран.

Талия се засмя искрено.

– Да, не е зле да се огледаш! – Каран се почувства уязвена от закачката на тази хубавица. – И за какво ти е?

– Ще го върна на онези, на които принадлежи по право.
 Не беше чак лъжа: може би тъкмо това щеше да направи.

– И кои са те?

– Научи сама! Как ще постъпиш с мен?

– Ами никак. Докато не застрашиш Мендарк, ще спазвам законите. Свободна си да тръгнеш накъдето ти видят очите, щом си свършим разговора.

– Аз го свърших – отсече Каран и допи чая. – Това не засяга Мендарк. И изобщо нямам какво да ти кажа. Ще ми върнеш ли ножа? – Изуми се, когато Талия го пусна на масата пред нея. – Е, да си вървя ли?

Талия бе отседнала в Предъл преди седмица, защото Мендарк имаше тук свой посредник, с когото тя трябваше да върши друга работа. Дебненето на Каран не беше главната, но тя не се изненада, когато я зърна – в тези рядко населени земи Предъл беше единственият по-голям град.

Прецени шансовете да узнае още подробности от Каран и сметна че ще се наложи да ги изтръгва с принуда. Още нямаше отговор на предишното съобщение, което бе пратила на Мендарк. Току-виж Огледалото се окаже безполезна дреболия като повечето древни вещи, от които хората възнамеряваха да извлекат облага. Ако и тук вече се бе разгоряла война, щеше да постъпи иначе. Не й се искаше обаче да отнеме Огледалото насила, а и не знаеше дали то още е у Каран.

Трябваше да се заеме с другите си задачи – една от тях не търпеше отлагане. Махна с ръка към улицата и каза:

– Ами тръгвай.

Каран се изправи, настръхнала от недоверие, рязко пхна ножа в канията на колана си, отстъпи заднешком и когато се отдалечи на две-три крачки, промълви:

– Благодаря за обяда.

След миг се скри в тълпата.

В другия край на града намери конюшня с почтен собственик. Купи най-добрия кон, който можеше да си позволи – костеливо животно с белези от шпори. От близкия пазар се снабди с нови ботуши, храна, сапун и топли дрехи за планината, макар че й беше неприятно да отброява монетите от кесията. Бездруго половината пари отидоха за покупката на коня. По здрач изведе неугледното животно, купи голяма торба овес срещу дадена с нежелание поредна монета и тихомълком напусна града през Портата на залеза.

На градската стена пламтяха четири факли и светлината привлече

погледа ѝ. До всяка факла се поклащаше труп – трима едри мъже и жена с разрошена от ветреца бяла коса. Правосъдието в Предъл не се помайваше. Каран смуши коня и потегли на север по Широкия път.

След четири дни обученият скийт се върна при Талия окървавен, отдясно по гърдите му липсваха пера.

Талия,

Непременно трябва да се добия с Огледалото. Забрави всичко друго и я намери. Ако не дойде по своя воля, я плени и я доведи при мен. Пази се от уелмите.

М.

Помощничката на Мендарк се вбеси от глупостта си. Тръгна с два коня (по-добри нямаше в целия град), яздеше денем и нощем, но знаеше, че няма да догони Каран. Носеше и скийта в кошница. Предположи, че Каран се е насочила към Хечет, село в подножието на планините далеч на север.

От западната махала Флумен към средата на пътя – страноприемницата беше вдигната от трупи и през пролуките духаше студен вятър – изпрати още едно съобщение на Мендарк. Съветваше го да се свърже със своите хора в Хачет, Чантед и други вероятни места, където би отишла Каран, за да я търси. По-късно се натъкна на коня на Каран, но той беше мъртъв от дни, и в каменистите хълмове напълно изгуби следата ѝ.

Каран язди цяла нощ; отби се от пътя преди зазоряване, за да отдъхне час-два. Повече не смееше да си позволи в тази откритата местност. Почина си пак следобеда до един почти пресъхнал поток, по чието чакълесто русло имаше няколко вирчета.

Гърлото на коня, който нарече Трикс, беше вечно задръстено със слуз и той непрекъснато кашляше и хъркаше. „Ако трябва да се движим потайно, каква полза от тебе...“ Задряма, а спънатият Трикс почна да пасе пожълтялата трева.

По здрач Каран се събуди, напои коня, възнагради го с прегръдка и две шепи овес – пръхтенето му я поръси със зрънца – после се метна на коравото седло и пътува до среднощ. Преди да спре под клонящата към хоризонта ярка мъглявина, така се беше натъртила, че едва се държеше

на крака. Общо взето, през нощта будува: изчопляше овес от косата си, броеше си синините, зяпаше звездите и силуета на Трикс, който пръхтеше дори насън.

Утрото не бе настъпило, когато изведнъж се събуди от тревожни сънища – виждаше лица в Огледалото: вираха се гневно в нея, обвиняваха я и настояваха да изпълни дълга си. Виденията се разпръснаха още преди да си спомни чии са тези лица. Мейгрейт ли ѝ се мярна, или онази възрастна жена, която бе видяла в Огледалото във Физ Горго?

А се появи още едно затруднение. Мендарк щеше да научи за нея от Талия. Това Огледало привличаше всички силни на деня, засмукваше цял Сантенар във въртопа си. Не бе чувала кой знае какво за Магистъра, но ако трябваше да вярва на слуховете, не беше благ човек. Изобщо не ѝ се искаше да си има работа *и с него*.

Потегли все още смутена от съня. Дни наред се опитваше да обмисли дълга си към аакимите. На тях дължеше несравнимо повече, отколкото на Мейгрейт. Сега ѝ се струваше, че е по-малко прегрешение да се отметне от дадената дума. В края на краищата аакимите бяха притежавали Огледалото хилядолетия, без да навредят никому с него. Каран знаеше и сред какви смутове е била наложена Възбраната. Какво щеше да се случи, ако Фейеламор решише да я премахне?

Все още имаше приятели сред аакимите в Шазмак. Един от тях – червенокосият Реал с печалната усмивка, някога можеше да ѝ бъде и повече от приятел. Унесе се в спомени за съзряването си в Шазмак сред извисяващите се планини, за тътена на буйната Гар, който никога на заглъхваше в ушите ѝ. Тъкмо Раел я научи да се катери. Още ѝ липсваше... Ако Тензор не бе...

Да, *Тензор*. Предводителят на аакимите, ако изобщо можеше да се каже, че го имат. Могъщ мъж с властно присъствие. Герой в борбата на аакимите срещу техните врагове кароните още в древността. Един от онези, които Рулке довел на Сант от Аакан. Суров горд човек, който тъй и не се отказваше от тази борба, преливаше от злоба заради разгрома и не му омръзваше да говори за новото въздигане на своя народ. Безмерна беше омразата му към древния враг Рулке – карона, навлякъл им всички беди.

Лесно си представи Тензор – размятани черни кичури, настръхнала брада, размахан огромен юмрук: „Само ми дайте силата!“

Уважението ѝ към Тензор се смесваше със страхопочитание, каквото той заслужаваше, но никак не се чувстваше спокойна близо до него. От самото начало си знаеше, че е настроен срещу нея, сякаш я е

преценил и е открил колко е недостойна. Може би защото баща ѝ бе пожелал *да излезе в света*. През първите ѝ дни в Шазмак Тенсор я наставляваше как да овладее дарбата си, но спомените си оставаха неприятни и ѝ се струваше, че неговите уроци са отнели нещо. По-късно той изпрати Раел в източните градове на аакимите и Каран се досети, че е постъпил така заради нея.

„Дали не е *редно* да дам Огледалото на Тенсор? Та нали дългът ми към аакимите не може да бъде изплатен никога? Но те не застанаха на моя страна, когато Емант ме тормозеше. Това май заличава немалко от дълга. Пък и как би си послужил Тенсор с Огледалото? Може би само ще подхранва ненавистта си“.

Фейламор или Тенсор? Фейлемите или аакимите? Единият избор по-добър ли бе от другия? С какво превъзхождаха Игър, за когото въпреки амбициите му да властва се говореше, че е справедлив и въвежда законност и ред?

„Е, вече взех Огледалото. Всичко се размести зареди мен и сега съм длъжна да направя верния избор“.

Измъчена от двоуменето си, Каран продължи на север към Флумен през все по-безлюдни земи, после пое към Сундорските възвишения. Измина сто левги за осем дни. През цялото време не зърна преследвачи-те си и малко ѝ олекна. И тогава всичко отново потръгна зле.

При изкачването на сухите безлюдни хълмове на Сандор прекали с бързането, Трикс се пързулна на неравната земя, строполи се и си счупи левия преден крак. Беше ѝ жал за животното, проснало се на пътя – то я гледаше с влажните си кафяви очи, – но не можеше да се колебае. Обви за последен път с ръце потната му шия – пръстите ѝ не се срещаха, – закри окото откъм себе си с длан и преряза гърлото с едно дълбоко забиване на ножа. Горещата кръв блисна по цялата ѝ ръка и дрехите ѝ, голямата глава бавно се отпусна на пътя.

Тя се извърна, сълзи намокриха пращното ѝ лице. Нямаше да забрави никога как уби коня си. А миризмата на кръвта му не отслабна дълги дни. В покрусата си Каран разхлаби властта над чувствата и дарбата си, която бе наложила от блатата дотук.

След възвишенията трескавите видения я споходиха отново. Пак засънува покритите с качулки уелми, които се ослушваха да разберат къде е. Но този път сънят беше по-злокобен, защото до тях клечеше голяма мършава хрътка и звездите се отразяваха във втренчените ѝ очи.

Две нощи поред сънят се повтори, а на третата сутрин Каран се събуди с ужас и видя уелмите далеч под себе си. Бяха я намерили. Побягна и скоро преследването се сля в съзнанието ѝ с гонитбата в блатата, макар оттогава да бяха минали седмици.

През нощта подремна, подпряна на една скала, и вятърът донесе вой – безкрайно проточен, хриплив и нисък. Тя подскочи. Воят секна внезапно и не се повтори, но тя знаеше кой вие. Хрътката от резервоара или друга като нея. Усещаше я, мислено виждаше съвсем отчетливо костеливата твар, когато затвореше очи. Боеше се от Псето (колко му подходеше названието) дори повече от уелмите.

Огледа бивака си. Нищо не я пазеше. Малко петно остра трева с шръкнали камънци под и над него посред каменист склон и няколко проскубани иглолистни дръвчета вдясно. Чувстваше се защитена само отгоре. Изкушаваше се да накладе огън, макар че пламъците биха привлекли уелмите. Бездруго щаха да я намерят скоро в тези земи, щом водеха кучета. Не би имала надежда дори след нея да вървяха само един уелм и една хрътка. Паниката напираше, желанието ѝ да изпищи стана неудържимо. Тя напъха пръсти в устата си и ги захапа, болката я отрезви.

Съзнаваше, че развихрилият се страх пак ги насочва към нея. Насили се да диша бавно, да успокои ударите на сърцето си, да се подготви някак за отбрана.

Огънят беше неуместно хрумване. Не можа да измисли нищо по-добро от това да се свре между скалите малко по-нагоре под една издатина. Нямаше друго оръжие освен малкия нож. Не стигаше. Струпа купчина камъни, просто за да не стои бездейно. Ама че глупост – как щеше да ги мятат на тъмно? Откърти един клон. Не беше толкова тежък, че да нанесе голяма рана с него, но се почувства по-добре, като го стисна. Зачака. Спеше ѝ се, но не се поддаваше на съня дори за миг; взираше се в мрака и накрая въображението ѝ започна да вае клечести фигури на уелми от сенките.

Нощта се довлече до края си. Оттеньците на сивото отстъпиха пред бледи цветове. Розовата зора се разпростря на изток. Вятърът стихна за малко. Каран бе преживяла още една нощ. Вратът ѝ се схващаше. Време беше да тръгва. Не, щеше да поседи тук още съвсем мъничко. Клепачите ѝ се отпуснаха.

Слънцето се надигна иззад хоризонта. Каран спеше, намерила за кратко блажен покой. Гърдите ѝ се надигаха и спускаха. Слънчевите лъчи пълзяха по отметнатата ѝ встрани ръка, по стройната шия, пускаха

златисти искрици в миглите и веждите ѝ, оцветяваха косата ѝ в бронз.

Хрътката се прокрадна, възползваше се от всяка сянка и неравност, за да доближи Каран на един скок. Пълзеше по корем, изтласкваше мършавото си тяло напред и нагоре и пак се присвиваше. Остана последният скок. Дългата муцуна зейна, сякаш кучето се хилеше или се прозяваше.

Каран сънуваше, че е чиста в сгрята в сапунената пяна на вана. Изведнъж тапата на дъното изчезна и тя остана гола и беззащитна. Вятърът вееше студ на гърлото ѝ, събуди я с тръпка и тя осъзна вцепенена, че е заспала, когато е трябвало да бъде нащрек.

Но слънцето тепърва се издигаше. Не се бе унесла задълго, а и нали бе оцеляла тази нощ. Мярна ѝ се откъслечен спомен за друг сън – празненство за рождения ѝ ден в детството ѝ. „Рожденият ми ден!“ Не че имаше какво да празнува точно сега. Все пак малко се развесели. Разтърка натежалите си клепачи, разтри си слепоочията, разреса оплетената си коса с пръста и по навик се огледа.

Най-грамадното и мършаво куче, което бе виждала, се присвиваше за скок на три крачки под нея. Клатеше муцуна наляво-надясно, но жълтите му очи зорко я наблюдаваха. Каран докопа опипом ножа и стисна тоягата. Надигна се и опря гръб в скалата, за да му остави възможност да я нападне само отпред. Погледът ѝ шареше. Не се виждаше никой. Кучето щеше ли да я връхлети, или просто я задържаше тук, докато не дойде господарят му?

Стисна тоягата с две ръце. Звярът се напрегна.

– Махай се!

Гласът ѝ не прозвуча заповеднически и хрътката се хвърли озъбена към нея.

Каран замахна, цапардоса псето по плешката и то отхвъркна. Зъбите се плъзнаха по бедротата ѝ. Тя понечи да удари повторно, но върхът на тоягата се закачи в една каменна издатина и тоягата се изплъзна от пръстите ѝ. Каран на мига извади ножа.

Кучето се стовари върху корема ѝ и я повали, зъбите му стиснаха ръката с ножа между китката и лакътя. Вторачи се в очите ѝ, заби зъби по-надълбоко и я притисна с костеливото си туловище.

По ръката ѝ плъзнаха струйки кръв, от огромните челюсти по гърдите ѝ капеше слюнка. Ръката ѝ омекна, ножът изтрака на камъните. Тя се взираше в псето, мъчеше се да открие някакво слабо място. Кучето имаше обкован с железни нитове нашийник. Вместо предни зъби стърчаха само изгнили корени, но кътниците, с които можеше да прегризе

кост, си бяха здрави.

Каран изстена. Ушите на гадината шавнаха. Тя пак изтръгна стон от гърлото си, вложи в гласа си цялата си болка, умора и страх. Опитваше се да достигне звяра с дарбата си, да му внуши, че е безобидна, да го накара да я пусне за малко. Но дори да го разсееше за секунда-две, какво можеше да направи? Беше бърза и ловка, но чак да се мери по пъргавина с куче? Освен ако не е мудро и тромаво като господаря си...

Тя изпъшка тихичко, подбели очи и притвори клепачи, гледаше изпод мигли. Тялото ѝ се отпусна вяло. Кучето я бе приковало към земята и чакаше търпеливо. Тя изхленчи, изхлипа и цялото ѝ тяло се разтресе.

Хрътката наведе глава и подуши лицето ѝ. Каран пак изхлипа. Животното разтвори челюсти – и лявата ѝ ръка се стрелна светкавично, сграбчи нашийника и го усука яростно. Кучето се дръпна назад, задушаваше се. Каран сви дясната си ръка в юмрук и го заби с все сила между челюстите, дълбоко в гърлото, а с лявата продължаваше да тегли звяра към себе си.

Кучето се гърчеше, въртеше глава, накрая падна на хълбок и едва не се изтръгна от хватката ѝ. Гнилите зъби раздраха кожата ѝ. Убедена, че вече се е простила с дясната си ръка, Каран я пхаше безмилостно навътре в гърлото; ноктите на хрътката драскаха трескаво по скалата.

Изведнъж някой отдолу подсвири. Кучето отметна глава, за да излае, и китката на Каран се счупи. Тя се смрази от болка. Идеше ѝ да се разкрещи, но въпреки това продължи да натиска навътре, дори след като кучето изрита за последно и замря.

Тя измъкна ръката си – до лакътя беше разръфана и надупчена от зъбите. Кръв заливаше китката ѝ. Каран се тръшна на земята, струваше и се, че ей сега ще се килне до мъртвото куче.

Този път чу подсвиркването по-близо и се стресна. Избърса студената пот от челото си, намери ножа и непохватно се закатери между камънаците. При всяко движение болката я пронизваше.

Седна на една плоска скала да прегледа раните си и да ги намаже с мехлем. Несръчността ѝ с лявата ръка щеше да е комична, ако положението не беше толкова безнадеждно. Събра няколко пръчки, за да сложи шина на китката си, но все не успяваше да ги закрепи и накрая се отказа. Просто превърза ръката си по-стегнато, но си знаеше, че няма полза и още днес трябва да се погрижи за счупената кост, иначе щеше да зарасне накриво. „Честит рожден ден!“

– Дройк! Дройк! – викаше Идлис с бълбукащия си глас; приближаваше се.

Значи беше *неговото* куче! От скалата Каран виждаше мъртвата твар с провиснал сивеещ език. Пак се запромъква нагоре. Не искаше Идлис да я види, когато намери хрътката.

– *Дройк!* – Вопъл на неописуемо отчаяние. – Дройк, кученцето ми...

„Не поглеждай!“ Все пак погледна – Идлис прегръщаше огромния пес и плачеше като над умряло дете. Случайно вдигна глава и я видя как го зяпа. Не личеше да я е познал. Трогна се от скръбта му, но искаше да е по-далеч от него, когато престане да жали за псето. Мушна се в някакъв процеп между скалите и затича.

Чак малко преди пладне на другия ден го зърни отново. Неуморният Идлис. Сякаш се гонеха не от седмици, а цял живот, свързани с нишката на някаква обща цел. Каран се чувстваше опустошена, изстискана, с изцеден дух. Счупената й ръка гореше от болка. Защо бягаше? Вече нямаше представа. А той защо я преследваше? Дори не понечи да налудка какви са подбудите му.

Настигаше я, тя вече чуваше скърцането на камъчетата под ботушите му. Денят беше твърде горещ за късната есен, духаше сух вятър, небето беше безоблачно. Каран се спъна и си удари коляното, бързо се изправи. Напразно – Идлис вече я беше докопал. Ама че гнусно създаение! Каран се вбеси и събра последните си сили. Заудря го по лицето, задърпа широката му роба и отскочи. Платът се омота около здравата й ръка. Излинял от слънцето, потта и дългото носене, платът се съдра и дрехата падна от гърба на уелма.

Той извика задавено и посегна да си я вземе. Каран се метна встрани, залитна, но не я пусна. Идлис остана само по набедрена превръзка. Имаше сивкаво белезникава плът като риба, костеливи крайници с удебелени стави, ребрата му се надигаха на широки дъги под кожата.

Каран се затътри напред. Счупената кост се беше разместила и болката беше непоносима. Защо уелмът бе толкова вцепенен? Изобщо не й обръщаше внимание, пулеше очи само към дрехата си и закриваше с длан изпитото си лице от светлината на слънцето. Каран закуцуква поупорито.

Гонитбата се проточи над два часа по голата равнина. Уелмът се влачеше все по-бавно и сковано, накрая се изгуби от погледа й. Що за уловка? Объркана, Каран внимателно се промъкна назад. Намери го свлечен на червеникавата пръст. Отдалеч забеляза, че ръцете и краката

му се сгърчени, а голата кожа е изгоряла до бледооранжево.

Промъкна се към него в недоумение. Нима уелмите бяха уязвими? И костената маска бе паднала от лицето му. Устните му се свиха безсилно. Каран впи поглед в очите му – възпалени и сълзящи.

Не намери у себе си жалост към него. Не и след езерото Нийд. Но нещо я възпря, защото сякаш се вираше в очите на падналия на пътя кон.

– Какво ти е?

Уелмът едва помръдна рамене.

– Прави каквото искаш – отвърна и примигна, за да махне гъстите капки от клепачите си. – Не очаквам милост, защото и аз няма да я проявя към тебе.

– Защо ме преследваш толкова ожесточено? Какво съм ти направила?

– Срамът на господаря е и наш. Няма да намерим покой, докато не те заловим.

Каран недоумяваше.

– Що за зли твари сте вие?

Негов ред беше да се озадачи.

– Ти открадна Огледалото от моя господар, уби любимото ми кученце... *и наричаш нас зли?* Ако служехме на тебе, щеше да знаеш колко сме предани.

Тя не можа да сдържи любопитството си. Пристъпи към него, но все пак внимаваше да не го доближи прекалено. Не бе срещала подобно същество.

– Кой си ти?

– Идлис Лечителя.

– Лечител ли?!

– Защо пък не? И ние се разболяваме, страдаме и умираме.

Думите му събудиха в душата ѝ странен отклик. Досега не го бе мислила за човешко същество.

– Но *какви* сте вие – уелмите?

– Просто уелми. Дошли сме от ледената пустош. А преди това... – Идлис се смути за миг. – Било е отдавна. Загубили сме каквото сме имали някога – свършената връзка между служители и господар. Дори вече не помним истинския си повелител, толкова време е минало. – Той като че се натъжи мъничко, после лицето му се промени, гласът му се вледени от едва сдържан гняв и погнаса. – Затова Игър ни е господар сега, колкото и да ни мрази. Нарича ни „презрените уелми“. А ние му

служим за наш срам.

– Но защо?

– Ние сме уелми! – възкликна той разпалено, все едно нямаше нужда от друго обяснение. – Без господар и цел сме нищо. Не можем да потънем в забрава, затова служим на Игър. Е, ще ме убиеш ли?

– Не.

Той се напъна да помръдне. Каран отстъпи припряно, но се сети, че е искал да я закрива сянката му. Кожата на лицето му се подуваше и се пукаше. Идлис обгърна гърдите си с ръце.

– Как ме изгаря слънцето...

Каран безмълвно гледеше мехурите по лицето му. От очите му течаха гъсти жълти сълзи – но уелмът нямаше да се примири.

– Жал ми е за тебе, макар да е слабост – каза тя.

Маската се въргалаше на двайсетина крачки от него. Каран отиде и я вдигна – бе издялана от цяло парче гъвкава кост. Идлис безизразно я следеше с очи. Би трябвало да му отреди същата участ като на коня си. Но той се мъчеше. Колкото и да се боеше от уелма, тя забрави омразата си.

Върна се и пушна костената маска на земята до него. Той прояви учудващо достойнство – протегна ръка, докосна маската, после с мъка се изправи и ѝ се поклони. Каран го зяпаше смаяно. Идлис се наведе, взе маската и я нагласи на лицето си.

– Слабостта ти е сила – каза уелмът. – Твоето състрадание е унизително за мен, на по-страшно изтезание не би могла да ме подложиш. Никой никога не ми е правил *добрина*. – Той се напрегна при произнасянето на последната дума, сякаш беше обидна, горната му устна се отдръпна над сивите венци и острите зъби. – Как да постъпя? Пусна ли те, ставам изменник. Но честта повелява да се отблагодаря дори на враг за дара му. Позволи ми да се погрижа за ръката ти. Нищо не те заплашва. Днес няма да мъстя за кучето си.

Каран стисна подутата си китка. Тя също се подчиняваше на законите на честта и дълга, но представата на уелма за тях си оставаше загадка. Мислимо ли бе един ден да предлага помощта си, а на другия пак да я гони до смърт? Изобщо не би се доверила на този чужд за нея разум. А щом помисли, че пружиниращата студена кожа на пръстите му ще опипва ръката ѝ, предпочете да страда.

– Не!

– Тогава тръгвай. Давам ти половия ден, колкото и да е тежко за мен.

Каран отстъпи крачка назад. Докато говореха, кожата му продължаваше да почервениява, по раменете и гърдите му се вдигаха големи мехури. Тя усещаше как се мъчи – но го издаваше само треперенето.

Бръкна в джоба си и напипа нещо отдавна забравено – парчето шоколад, което Талия ѝ бе дала в Предъл. Устата ѝ се напълни със слюнка. Разгъна хартията и вторачена в Идлис, разчупя парчето на две.

– Днес е рожденият ми ден – каза и му даде едната половина.

Лицето му се разкриви, жълта сълза прокапа от едното му око.

– Още съм твой враг. – Уелмът сведе глава. – Но в този ден ти желая радост.

Изядоха шоколада в мълчание. За втори път в живота си Каран вкусваше толкова възхитителна сладост. И беше доволна, че я сподели с него.

– Моите братя и сестри – продължи Идлис. – Страданията ми са срам за тях и е техен дълг да се освободят от бремето му. Тръгвай, не се бави.

Очите му примигваха зад костената маска и онова, което Каран съзря в тях, я смрази от страх. Огледа се. Само на половин левга от тях в каменистото поле се кълбеше облаче прах. Закрачи, без да поглежда назад, макар и не твърде припряно, за да опази собственото се достойнство. Но щом се отдалечи достатъчно, побягна.

Още много часове преследвачите не се мяркаха, но от този момент тяхното присъствие и лицето на Идлис не изчезнаха от ума ѝ. Намести костите на китката си: неумело – болката не секваше и много трудно си служеше с тази ръка. Няколко пъти прекоси на зигзаг Сундорските възвишения, но упорито вървеше на изток към Хечет и отвъдните планини. Беше почти сигурна, че уелмите я изтикват натам, за да я сгачят в капан.

Сега бяха петима и язدهа. Често ги виждаше – съвсем дребнички в далечината – въпреки старанието си да не позволи да я настигнат, не можеше да се отскубне от тях. Нямахме друг път освен онзи, по който те ѝ позволяваха да върви. Най-сетне в края на пътя се показа Портата на Хечет пред някога величавия град със същото име.

Изминалият месец бе вкоравил душата ѝ, бе изцедил и последната капка радост от нея. Чувстваше се студена, измръзнала. Точно това я измъчваше най-силно. Уелмите не изоставаха. Сега накъде?

Копнееше да отиде в Чантед, да потърси човек, който да ѝ разкаже Преданията, за да реши правилно участта на Огледалото. Познатите ѝ в града не бяха летописци. Веднъж, още като малка, бе отишла с баща си

на среща с наставника Уистан, съсухрен дребосък: той още беше на поста си, поне допреди няколко месеца. Несъмнено би могъл да й каже каквото искаше да научи. Ако й стигнеше дързостта да отиде при него.

Уелмите обаче бяха съвсем близо, може би препречваха пътя към Чантед. Каквито и тъпци да се бяха събрали за празника, градчето беше прекалено малко да се скрие там, освен ако не се свреше в някое мазе за седмица. Значи не биваше да тръгва към Чантед. Но толкова й се искаше отново да слуша Великите предания. И съжаляваше, че не отказа на Мейгрейт, че изобщо я бе срещнала през живота си. Мейгрейт обаче беше в тъмниците на Игър, а тя – тук.

Огорчена, Каран пое на изток към Тулин и Банадор – умърлушена, с изтощено тяло и отпаднала душа, в пълна безизходица. Луната беше в първа четвърт и тъмнееше – най-нежеланата поличба. Ужасните сънища се връщаха. Загледаше ли се в планините, виждаше поръсилия ги сняг. Дори да прашеше от здраве, преходът нямаше да е лек. Не помнеше някога да е била толкова уморена. Да можеше всичко да се свърши някак...

Уелмите дойдоха в Хечет съвсем скоро след нея. Вместо някогашния град имаше западнало селище, но на всяка крачка се виждаха следи от минало великолепие – широки улици, настлани с плоски камъни, равни и плътно наредени като в първия ден, канавки и тротоари покрай тях, внушителни храмове и колониади, опустели големи къщи в покрайнините. Жителите на Хечет като че ли още носеха този дух в себе си – самочувствие, древност, достолепие.

– Те са най-гордите козари в цял Мелдорин – презрително подхвърли старшият сред уелмите. Различаваше се от останалите с ниския си ръст и якото си тяло.

Подкараха конете си към грамадната порта. Десетима ездачи можеха да минат в редица между стените от резбован камък.

– Търсим млада жена с червена коса – каза един висок уелм с остър нос.

Сивата му кожа се лющеше като от изгаряне. Очите около черните зеници жълтееха.

– Мина една такава наскоро – отвърна пазачът.

– И къде е сега?

Уелмите се наведоха нетърпеливо на седлата си.

Пазачът си бе приказвал неведнъж с Каран, момичето му беше

симпатично. Искаше да ѝ помогне, без да се излага на опасност.

– Попита за пътя към Чантед и тръгна натам – излъга и отстъпи в караулната будка.

– За Чантед? Сигурен ли си, пазачо?

Безжалостните им погледи се впиваха в него. Той се извърна.

– Всеки ден идват и си отиват хора, не ги помня всичките. Тя спомена Чантед. Друго ме знам.

Уелмите потеглиха.

– Защо ѝ е да ходи в Чантед? – попита една жена, която доста приличаше на Идлис. – Какво има там освен Школата? Пазачът май ни излъга.

– Няма съмнение в това, Гайш – отвърна niskият. – Но не бива да се ослабяме в нищо на късмета. В Чантед има хора, за които Огледалото ще е ценно, макар че втората крадла ни насочи към Сит. Двама ще отидат в Чантед. Другите двама идват с мен: ти, Идлис, за да си ми пред очите, и ти, Гайш. Мисля, че тя ще тръгне към Банадор, където е домът ѝ, но няма да намери подслон в планините през зимата. Да свърне от главния път е неизбежна гибел. Ако я намерите в Чантед, доведете я тук. Хайде!

Каран се бе изкачила високо в планините. Една нощ, след безплодно премятане на негодите си в някаква пещера, вмирирана на прилепи, се унесе. Този път сънят беше различен. Отново се озова в Чантед, вървеше по облените от слънчеви лъчи улици край спретнати къщи от жълт пясъчник, нагоре към Школата на хълма. Баща ѝ я водеше за ръка, отиваше да говори с наставника. И ето че бяха в кабинета на Уистан и Галиад вече обсъждаше с плешивия нисичък мъж неща, които тя не схващаше. Сцената се промени – баща ѝ го нямаше, а Каран забързано редеше историята си пред Уистан. Той изглеждаше нелепо по нощница и с шапчица на главата, същинско джудже в легло, правено за великан. В съня ѝ Уистан внезапно се подпря да седне, сякаш току-що го е осенило решението на отдавнашно затруднение. Не отговори обаче на молбите ѝ, а се вторачи през нея и избледня.

Върна се споменът за прекрасното сказание и по-младия летописец – Лиан, вдъхновил всички в залата да го приветстват. Тя отново преживя краткото докосване на съзнанията им. Обикновено го усещаше като блуждаене в лабиринт, само че пътят към Лиан бе белязан на всяка крачка. За малко го виждаше подобен на герой от неговите Велики

предания – и в отчаянието си го потърси.

11. Втори шанс

Чудесните съновидения на Лиан отново бяха прекъснати от грубо тропане. Някой блъскаше така, сякаш искаше да изкърти вратата. Младежът усети, че този път няма да се отърве леко, и викна:

– Добре де!

Отвън заудряха още по-гръмко, резето тракаше. Лиан зашари с ръка по пода, намери наметалото си, уви се в него и се запрепва към вратата.

– Идвам! – изкрещя, за да надвика тропането. Дръпна резето и отвори със замах. – Какво искате... – започна сърдито, но млъкна, щом видя натрапника. – Търлю! – запъна се. – Какво е станало?

Знаеше обаче какво го чака. Бяха открили, че тъкмо той е тършувал в библиотеката в потайна доба.

Сенешалът на наставника държеше фенера високо и оглеждаше неприязнено младежа. Жълтото сияние огряваше симпатичното, малко мургаво лице на Лиан, сплъстената кестенява коса и светлокафявите му очи.

– Стига си се преструвал! – изплъзна се пресипналият глас на Търлю между дебелите влажни устни. – Облечи се. Тази нощ сам се довърши. Уистан има да ти каже нещо, преди да заминеш.

– Да замина? – Лиан се загърна по-плътено с наметалото. – Никъде няма да ходя. Трябва да разкажа преданието.

– Ха! – изфуча Търлю. – Изтърва си шанса. – Погледът му се плъзна по стаята. – В каква гнусна бърлога се свиращ...

– Нищо друго не мога да си позволя, след като ми спряхте издръжката. Пък и моите приятели не се мръщят.

Сенешалът се ухили.

– Не съм изненадан. Събирай си багажа. Имаш един час.

– Къде иска да ме прати?

Търлю се ухили злобно.

– Прогонен си от Чантед. Завинаги.

Сенешалът почука на вратата към канцеларията и Уистан подвижна пискливо:

– Влез!

Търлю влезе и дръпна примигващия Лиан в осветената стая.

Наставникът беше по чехли и нощница, заметнат с наметало. Говореше с Труско, който размахваше косматите си юмуци, всеки колкото главата на събеседника му.

Лиан се помайваше на прага и чакаше Уистан да го покани да влезе. Прогонен! Какво щеше да прави сега?

– Майстор Уистан – обади се накрая. – Викали сте ме?

– Разбира се, глупако. Затвори тая проклета врата!

– Какво лошо съм направил пък сега?

– Влизане с взлом, кражба, проникване в библиотеката и архива въпреки забраната, съпротива срещу законно овластената стража на Школата, телесни повреди... Цял куп престъпления, макар че ако се бе държал прилично, сигурно щях да си затворя очите заради досегашния ти принос.

– Но...

– Не ми губи времето с увъртания. Труско!

Капитанът показа парченце червен плат, поръбено с черно, после повдигна края на наметалото на Лиан и посочи разръфаното място, затиснато от вратата. Раменете на младежа се превиха. Свършено бе с него.

– Но едно престъпление не мога да пренебрегна – ти събори моя фенер в раздела с най-ценните ни документи и не остана да гасиш пожара. Равнодушие, което няма да простя.

– Надникнах само след минута – оправда се Лиан. – Вече нямаше пламъци.

– А можеше и да има! Цяла минута е твърде много време в една подпалена библиотека.

Наставникът помълча; Лиан имаше време да се гризе отвътре за предстоящото наказание. Стискаше устни, сигурен, че ще му отнемат почетното звание майстор. Уистан заговори по-сдържано:

– Приключих с тебе! Десетки са желаещите да заемат мястото ти. Повече няма да ми прахосваш времето. Но тази нощ узнах нещо, за което трябва незабавно да намеря решение. Имам предложение за тебе – спешна мисия в Туркад. Заемеш ли се, ще ти дам достатъчно пари и препоръки, за да си уредиш живота другаде.

– Какво?! – писна Търлю от ъгъла. – Нима ще го *възнаградите*?

– Затваряй си устата! – скастри го наставникът. – И от тебе ми дойде до гуша.

Сенешалът се втрещи.

– Предложение, Лиан – натъртено повтори Уистан. – Втори шанс. Още много можеш да постигнеш, ако най-после възмъжееш. Откажеш ли, ще те изпъдя оттук с празни ръце.

Не поглеждаше към размирника, а се взираше в пепелта на угасналото огнище.

Есента отминаваше и Лиан се питаше какво ли толкова спешно има, че да пътува в планините по това време на годината.

– Ами моето сказание?! Хората ще се чудят защо...

– Загуби правото си! И без това тази нощ долетя скийт със съобщение. Мендарк ни моли да му направим услуга от името на Съвета и не мога да откажа. Познаваш Мендарк и си му длъжник. – Магистърът за нищо на света не би възложил точно на Лиан тази задача, но премълча това. – Ще се заемеш ли?

– Какво трябва да направя?

Очите на Уистан привидно се изцъклиха още повече, като че ли нахалният въпрос го възмути. Той се надигна сковано от стола си и повлече крак към прозореца. Отвори го, опря лакти на перваза и се загледа навън. От студения повеи пламъчетата на свещите се замяха. Зората открояваше хълмовете на изток, на улицата долу първият продавач вече разполагаше сергията си до алеята, палеше мангалчето и забъркваше тесто. Тишината се проточи. Накрая Уистан се обърна.

– Някой откраднал една реликва от Игър. Подгонили крадлата от Орист чак дотук, тя ще се опита да се прехвърли от Хачет в Банадор през прехода Тулин. Казва се Каран. Трябва да я намериш и да я заведеш при Мендарк.

Искрица на спомен просветна в ума на Лиан и отново разпали величавите му мечти. Внезапно той се заслуша с буден интерес в думите на наставника.

– Каква реликва?

– Казва се Огледалото на Аакан. Не бива да разкривам други подробности, освен че съдържа записи или памет за древни епохи. *Ние* не се отнасяме лекомислено към тайните.

„Надут дърт глупак“ – рече си Лиан.

– А за жената не ми е известно нищо. Затова пращам тебе. Не ти липсват умения да се вмъкваш под кожата на хората. – Уистан се подмихна начумерено. – Но напоследък злоупотребяваш с тях, както се вижда.

Младежът не побърза да отговори. Наставникът винаги изпълняваше заплахите си. Ето защо толкова дълго се бе задържал на поста си,

макар да му липсваха други достойнства. На Лиан му се гадеше от принудата да се подчини на омразния дребосък, но след като нямаше избор... А и се надяваше, че тази задача таи семената поне на малко сказание. Нима останалото имаше значение? Ако разполагаше с пари и препоръки, бездруго отдавна щеше да се е махнал от Чантед.

– Как да я открия?

– Напуснала е Хечет преди повече от седмица и се е отправила към Тулин. Тя е млада и червенокоса, не вярвам, че ще ти е трудно да я намериш. Ако искаш да я настигнеш, трябва да тръгнеш незабавно. Е?...

– Съгласен съм – каза Лиан, но не се съдържа и добави неубедително: – Само че не заради вашите заплахи.

– Подбудите за решението ти изобщо не ме засягат. Тръгвай, преди хората да са излезли по улиците.

– Имам нужда от снаряжение за планините.

– Всичко е готово – уверя го Уистан и шракна с пръсти.

Търлю изнесе в средата на стаята голяма издути раница.

Наставникът връчи на Лиан малка кесия със стегната връв.

– Мисля, че това ще ти стигне по пътя. Ето ти и препоръките. – Тикна в ръката му кутия за свитъци.

Лиан претегли кесията в шепя. Задоволително тежка. Мислите му се отплеснаха. Представеше ли се добре, щяха да са му признателни... но още не знаеше дали е готов да тръгне по света. А и какво щеше да поиска от него Мендарк, когато стигнеше до Туркад? Очите на Търлю следяха зорко кесията. Лиан я пусна в джоба си.

– Още нещо – подвикна след него Уистан, когато младежът хвана дръжката на вратата. – Никога не се връщай в Чантед.

Щом младежът излезе, Труско попита:

– Защо се спряхте на него? Мнозина от моите стражници щяха да се справят по-добре. Лиан е мечтател, а в този сезон планините не са за слабаци.

– И той се радва, че няма да е тук, както и аз съм доволен, че ми се маха от главата – отсече Уистан. – Дадохме му всичко необходимо – най-дебелата подплатена куртка и най-топлия спален чувал, здрави ботуши, непромокаемо наметало, да не говорим пък за парите. Никой не може да ме обвини в скъперничество.

– Не е за вярване, че го възнаградихте така след престъпленията му – свадливо се обади Търлю.

– Каквото и да казах, това са си обикновени младежки шуротии – възрази наставникът.

„Колко ниско паднах – заклеявам един летописец за постъпки, каквито би трябвало да очакваме от него. Но някои тайни не бива да излизат наяве. Той застрашава всичко, за което съм се трудил, но как да споделя това с тъпанарите около мен?“

– Зейните са си извор на неприятности – добави той. – След приказките му в кръчмите цял Чантед осмива наставника и Школата. Търпях прекалено дълго.

– Всеизвестно е колко сте снизходителен и отстъпчив – измърмори сенешалът.

– Той обаче прекали. Не бих допуснал да се яви на празника и да тържествува отново. Другите майстори и без това говорят само за неговото сказание. А тълпата е способна на странни деяния – преди се е случвало да използват празника, за да издигнат нов наставник.

– Ще злословят за вас, ако научат какво стана.

– Ще се примиря. Времето ми като наставник изтича, но не бих понесъл мисълта да ме замени точно той. Сляп е за всичко освен за своите Предания и нищо не би го възпряло, ако може някак да извиси занятието си или да обогати знанията си. И ме смята за нищожен стар глупак, какъвто може би съм и в твоите очи.

Търлю отвори уста да го разубеждава лицемерно, но на наставника не му се слушаше.

– Нищо чудно да съм такъв. Аз обаче обичам Школата, а той ще я съсипе. По-добро да не е тук. Гениалната дарба без ограничения на морала е гибелно оръжие.

Постояха смълчани в стаята, всеки потънал в мислите си. По едно време Уистан заговори и гневът отново зазвуча в гласа му:

– Не, предпочитам да се избавя от него и така всичко се подрежда добре. Това Огледало ми се присъни и тутакси се сетих за Лиан. Нека отиде там, където могат да се възползват от таланта му. Мендарк ме принуди да го взема преди много години – сега му го връщам. Забавна ирония...

– Той не е по-голям размирник от другите, но пък е доста по-умен от повечето – каза Труско. – Какво като залита по мечтите си? Лиан е чест за Чантед.

Наставникът махна с ръка.

– Стига! Изпрати го до портата.

– Аз ще отида – предложи Търлю и си облиза устните. – Тези млади

летописци се мислят за нещо повече от останалите. За мен ще е удоволствие да го видя как си тръгва от Чантед.

Уистан го изгледа преценяващо.

– Каквито ще да са прегрешенията им, в тях е и миналото, и бъдещето ни. Труско, иди да го изпроводиш.

Лиан направи първите крачки от изгнанието си в потрес, объркване и покруса. През повече от половината му живот Чантед беше дом за него и други се грижеха за нуждите му. Сега трябваше сам да се справя с всичко. Какво щеше да стане, когато парите в кесията свършеха? А на друг въпрос се налагаше да намери по-скорошен отговор – къде ще спи довечера? Нямаше странноприемници оттук до Тулин, значи четири дни пеша. Никога не бе вървял сам в планините. Дори не му беше много ясно как да си накладе огън. Бяха му отнели любимите Предания и книги. Носеше си само дневника и саморъчно изписания и изрисуван сборник с Великите предания.

Преди обяд мъглата се вдигна, но вече не можеше да види Чантед. Прекрасен слънчев ден, толкова приятен за ходене с лекия ветрец, въпреки усещането за изчакваща реда си зима. От раменете на Лиан сякаш падна огромен товар. Каза си, че щеше да е по-добре, ако бе напуснал Чантед още преди години, за да намери свое място в света. В сегашното му настроение дори възшебните видения от снощи изглеждаха осъществими.

Веднъж-дваж му се причу потракване на копита отзад, но не се появи друг пътник. Не му се умуваше за това в тези ведри мигове.

Отначало пътят беше добре поддържан и широк, но късно следобед се превърна в осеяна с дупки пътека. И все пак той добре познаваше тази област. Всяка порутена стена, паднал мост или все още изправена колона му говореха без думи и той можеше да разкаже историята им.

Пусна раницата си на пътеката и навлезе между гъсто пораслите гелони дървета. Презрели плодове бяха покрили земята и изкустителният им аромат насищаше въздуха. Лиан седна под следобедното слънце: похапваше гелони и отново мечтаеше. Между стволите виждаше гладкия кафяв склон на планината, Чантед беше петънце далеч долу, а натаък равнините на Фолк се губеха в омарата.

Повървя още малко, но го заболяха краката, а и гърбът, и се огледа за място, където да ношува. И това се оказа по-лесно, отколкото очакваше. Намери предостатъчно нападали клони за огън, дълго избива искри

от огнивото, за да го запали, но накрая пламъците се издигнаха. Нарязва хляб, сирене и ивици тлъст бекон в тигана и го сложи над огъня. Не че беше новак в готвенето, но днес се бе уморил повечко и не му се занимаваше. Набързо омете мазната смес и откри, че му е свършила водата и че безупречното кътче за бивак е доста далеч от околните ручей. Изруга, изсмука последните капки от празния мях, пусна го на земята и се напъха в спалния си чувал.

Заспа почти мигновено, но скоро се събуди премръзнал – бе се измъкнал до кръста от постелята си. Отново чу чаткането на копита – май беше същият кон. Надникна неспокойно между дърветата. До първия завои пътят беше пуст. Не можа да заспа отново на каменистата земя, рече поглед към звездите и играта на отънъци в жаравата. Ожадня истински. Намеря меха и ботушите си и неохотно се повлече по надолнището през гората. През клоните едва проникваше светлина от луната, колкото да не се пребие някъде.

На връщане се залута два пъти. Накрая седна на един паднал дънер и се зачуди дали да не изчака зората. След малко обаче надуши дим, продължи напред и излезе на пътя близо до огъня.

Не много далеч от него изпръхтя кон. Брей... Какво ли търсеше пътник тук в толкова късен час? Наоколо нямаше нито къщи, нито стопанства, дори дърварите не се катереха да секат по тези чукари. И само човек с неотложна работа би рискувал да поеме по този път в тъмнината. Или... Лиан се прокле за недосетливостта си. Или човек, тръгнал да се разправи с него.

Нямаше оръжие освен тъпия нож, с който едва си бе накълцал храната за вечеря. А и не бе обучен да се бие. Кой с неговия занаят имаше нужда да борави умело с оръжия? Не можеше да се отърси от мисълта, че някой го дебне. Граба меха с водата и се запровира към огъня.

Зад него про шумоляха листа. Сепна се, но май нямаше нищо тревожно от повей. Затова пък от другата страна на огъня изтракаха разместени камъчета, нечия сянка затъмни осветените стволоче. Сянката се появи отново до спалния чувал, удари свирепо по постелята, после изруга и я ритна настрана.

Лиан се прокрадна към пътя и излезе до някакъв кон, вързан за едно дръвче. Щом пристъпи към животното, то изцвили, разтърси глава, издърпа поводите от клона и бързо закрочи през гората. Някой кресна... и Лиан позна гласа. Търлю! Припряно откърши един клон и тръгна предпазливо след коня. Недалеч от огъня животното подрипваше и халеше въздуха, а сенешалът висеше на юздата и се опитваше да го

укроти.

Под крака на Лиан изпраща съчка, Търлю се извъртя, зърна го и скочи към него с нож в ръка. Лиан замахна с меча, залитна и преди да се опомни, лицето му се зарови в нападалите листа. Ръката на сенешала се стегна около шията му, острието на ножа опря в гръкляна му.

– Защо? – изхленчи Лиан.

Търлю грубо го обърна по гръб и блъсна главата му в земята.

– Мразя те, изчадие на предателската зейнска сган! – Съскаше толкова злобно, че поръси лицето на младежа със слюнка. – Все се фукаш със сладкото си гласче и се перчиш с почестите. От години си мисля как да те стъпча. Падна ми най-последно!

Лиан се заизвива. Върхът на ножа се премести над сърцето му.

– Пък аз набеждавах Уистан!

– Онзи стар глупак ли? Тъкмо се зарадвах, че го убедих, а той ти даде цяла кесия злато и те отпрати не къде да е, а при Мендарк! Всеки летописец в Чантед ще се съгласи да му отсекаат дясната ръка, стига Мендарк да го вземе при себе си!

– Но... аз нищо не съм ти направил. Почти не те познавам.

– Тъй ли било? Твърде добре си спомням как те доведоха в Чантед – циврещ сополив дребосък. Натресоха те в моя клас, а аз бях първенец преди да дойдеш. Измести ме някакъв си долен зейн...

– Изобщо не помня – възрази Лиан, жегнат от желанието да го уязви още по-силно. Не бе забравил обаче подмазващото се червейче от първите си години в Школата. Търлю си беше все същият. – Първенец, а? Ти си чиновник, а не летописец.

– Провалих се заради тебе. Ти ме съсипа. И сега ще ти го върна тъпкано.

– Бездруго с този твой глас нямаше да те изтърпят като разказвач.

Търлю го зашлеви и се изкикоти гадно.

– Аа, даде ми идея. Много по-приятна, отколкото просто да те заколя. Я да видим колко ще си хубав без нос, как ще разказваш без език и що за мъж ще си *като ти пръжна оная работи в тигана*. – Опита се да разтвори зъбите му с ножа. – Хайде, оплези се...

12. Странноприемницата в Тулин

Лиан никога не бе изпадал в такъв смъртен ужас. Пръстите му – шареха безцелно по земята – напипаха гърлото на меча с вода и той

замахна с все сила, Търлю се обърна неволно, мехът го плесна по носа, спуска се и заля и двамата. Сенешалът се закашля. Лиан изби с юмрук ножа, събори го и затисна гърдите му с един сух дънер. Търлю хъхреше и едва си поемаше въздух. Лиан върза ръцете му с каишката на меха.

– Махни това от мен! – изпищя Търлю.

Младежът затисна дънера с крак, за да не се търкулне, хвърли още клони в огъня и каза:

– Какво пък толкова? – Говореше на пленника си с нехайното любовитство на разказвач, който търси нова тема за сказание.

В играещата светлина на пламъците видя огромен мъхнат паяк: беше излязъл от пукнатина в сухото дърво в пълзеше към брадичката на сенешала.

– Ама защо е тази паника? – добави Лиан. – Най-обикновен черен паяк.

Паякът спря до дебелиите влажни бърни на Търлю, той завъртя глава и изкрещя:

– Убий го веднага!

– Допреди малко ти се канеше да убиеш мен – напомни злорадо Лиан. – На твоє място щях да мирувам. Стига ти и едно ухапване...

Сенешалът замря. Младежът издърпа една главня от огъня и видя, че паякът не е мъхнат, а стотици дребни паячета са се вкопчили в тялото на майка си. Потръпна. И той не беше любител на подобни твари.

Паякът пробяга по челото на Търлю и Лиан го смачка с един удар на спукания мях. Мъничките паячета се разхвърчаха на всички страни, потърсиха убежище в косата, ушите и носа на сенешала. Письците на нещастника не секнаха, докато Лиан не изля малкото останала вода върху главата му.

Не беше жесток по природа и изгуби желание да изтезава врага си. Завлече го до коня, провеси го по корем на седлото и го върза. Въпреки стегнатите ремъци Търлю се гърчеше и опитваше да стигне с ръце до ухото си, защото паячетата гъделичкаха непоносимо. Лиан ядосано плесна коня, който хвърли къч – само педя не стигна да му сцени главата – и после пое в мързелив тръс по пътеката. Виковете на Търлю се чуваха дълго.

Лиан седна до огъня. Още беше сачисан от победата си, произшествието вече изглеждаше немислимо и някак съчинено. Бе се счепквал с други младежи само в двора на Школата, но рядко излизаше победител.

Стъпка огъня, премести се по-далеч от пътя и ядно се свря в чувала да поспи. Въртеше се на каменистата земя и си спомняше топлото легло

в Чантед.

Накрая засънува – чудата смесица от схватката, откъси от Преданията и собствените си романтични приумици. Той беше герой, защитник, смелчага и хитрец, неспирно изненадваше врага и се справяше с невъобразими опасности. И когато накрая влезе в Туркад, хората крещяха името му по улиците.

Бе толкова погълнат от сънищата си, че когато се събуди на разсъмване, развеселен, но и леко натъжен, не се сети веднага да обмисли новата си задача. Отиде до близкото поточе да напълни котлето и седна да попълни дневника си и да пие чай, както бе свикнал да започва всеки ден. Чак когато записа случките от предишният ден, се замисли сериозно за думите на Уистан.

Дори не знаеше трябва ли всъщност да се престарава с това издирване. А и защо биха избрали него? Не беше заслепен от самочувствие и можеше сам да изброи недостатъците си. Признаваше, че извън собствения си малък свят на сказанията и летописите е твърде невеж и неумел. Каквито и скрити намерения да бяха вложени в мисията му, дължеше всичко на злобата на наставника. Нищо чудно да нямаше никаква крадла, нито Огледало. Не помнеше да е срещал дори едно споменаване на такава реликва в Преданията.

Смръзна се от внезапно подозрение, извади кесията и я изсипа на земята. Всичко беше наред. Истинско злато и сребро, за бедняк като него – цяло богатство. Откри също, че в препоръките на Уистан качества и постиженията му са изброени справедливо, макар и без топлота. Каквото ще да приписваше мислено на наставника, не можеше да го обвини в подлост.

Значи задачата от Уистан не бе коварна шегичка. Защо обаче жена, на която е стигнало хитроумие да измине толкова път, без да ѝ отнемат Огледалото, ще се нуждае от спътник като него? Това го озадачаваше. Дори не му се мярна догадката, че Каран е откраднала Огледалото не за Мендарк, а за друг.

Както и да е, за всеки млад летописец бе задължително да си намери богат и влиятелен покровител, иначе щеше да свърши като презрян бродещ разказвач. Мендарк беше прастар, извънредно богат и още помогъщ. Кой по-добре от него би подпомогнал Лиан в диренето на истината? А и несъмнено би предложил интересна работа на летописец. За един зейн, прогонен да се оправя сам в изпълнения с незначайни обрати

свят, си струваше да се примири с какво ли не, за да получи такава работа.

В сегашната бъркотия интереса му будеше единствено Огледалото. Древна реликва, подтикнала някого към толкова нагла кражба... И това стигаше. Но още по-занимателно беше, че нямаше нито дума за нея в Преданията. Охотно би избродил от край до край Сантенар, за да научи тази история и да я разкаже.

Внезапно се усети, че слънцето е високо в небето, а той си позволява да блуждае във видения. Ако Търлю се бе освободил и бе яздил цяла нощ, може би сега събираше в Чантед цяла банда главорези. Имаше и по-важен за близкото бъдеще на Лиан въпрос – ами ако отидеше в Тулин и научеше, че Каран отдавна е минала оттам? Забърза нагоре по пътеката и вървя чак до свечеряване и спря само два-три пъти да си поеме дъх.

Двамата уелми, които тръгнаха към Чантед да търсят Каран, бяха капнали от умора, колкото и несекваща да беше издържливостта им. Язدهа неспирно дни наред, подпитваха всеки срещнат, но от момичето нямаше и следа. Прахосаха още дни в самия град, където напразно задаваха еднообразните си въпроси.

– Изобщо не е идвала насам – каза жената.

Тя беше едва ли не красавица сред уелмите, макар и кльоцава и начумерена, с черна коса и черни очи. Тънката безкръвна линия на устните ѝ почти не личеше.

– Да, не е идвала – съгласи се мъжът. – Пазачът излъга, за да ѝ помогне. Ще го науча аз него, ако някога пак го срещна.

– Тогава да тръгваме към Тулин. Може би на Джарк-ун му е провървяло повече.

Следобед продадоха конете, защото по стръмнините оттук до Тулин можеха да вървят само пеша. На следващото утро се натъкна на любопитно зрелище – мъж с вързани ръце и крака, проснат на калната пътека. Жената подпхна крак и го обърна по гръб. Търлю се бе натъртил лошо от падането, но щом му дадоха да пие вода, изохка и се напъгна да седне.

– Чувал ли си за Каран от Банадор? – попита жената, както десетки пъти досега.

– Да, знам за нея – изстена Търлю и яростно се зачеса с вързаните си ръце по ухото. – Колко ще ми платите?

– Един златен тел – обеща мъжът, като потисна нетърпението си. – Стига да имаме полза от сведенията ти. Къде е тя?

– Първо ми дайте месо и още вода.

– Да чуем вестите ти, отплатата ще почака.

Търлю изграчи каквото знаеше за посланието от Мендарк.

– Мендарк... – процеди жената.

Мъжът я прихвана под ръка като любовник, дръпна я встрани и зашепна:

– Мендарк е враг на нашия господар! Лоша новина.

– Вярно казваш. Ако се сдобие с Огледалото, ще разкрие всички замисли на господаря. А Магистърът е неумолим враг.

– Значи е още по-важно да върнем Огледалото.

Отново застанаха над Търлю.

– Имаш ли други сведения за тези събития?

Той им обясни, че Лиан е изпратен да придружи Каран.

– Кой е този Лиан? – Мъжът докосна нежно ръката на жената преди тя да е отворила уста. – Чухме това име в Чантед. Нали, Йеча?

Тя сви вежди.

– Да, някакъв летописец, който изчезнал.

– Той е зейн, глупак и злосторник – враждебно изсъска Търлю.

– А, значи той те е подредил така – позна Йеча. – Явно не е чак толкова глупав, колкото искаш да го изкараш.

Даде му да пие пак от манерката си, после не забрави да избърше гърлото с ръкав.

Мъжът отрязва парче от незнайно зеленикаво вещество, пхна го в ръката на Търлю и отброи двадесет сребърни тара, равни на един тел. После двамата уелми загърбиха сенешала и продължиха с широки крачки по пътеката.

– Ей, ами въжетата? – викна Търлю стъписано.

– Нямаме такава уговорка – подхвърли жената през рамо и уелмите се скриха зад завоя.

– Твърде особена история – промърмори мъжът.

– Не е за вярване – съгласи се тя, – но аз не се усъмних. Защо не следваме този Лиан, докато я намери? Нека сам ни отведе при нея. Предчувствам, че ще успее.

– Добре. Ще бъдем потайни.

– Дори за Джарк-ун и Идлис ли?

Той са изплю на пътя.

– Много шансове изтърваха. Време е ние да покажем какво можем.

Следобеда на третия ден Лиан подмина развалините на Бенбоу. Дори белезите от необуздания пожар бяха скрити под тревата, а по овъглените греди на кметството висяха бледосиви лишеи. Порутените стени може би стърчаха така от хилядолетие, ако се съдеше по увивните растения, които ги разяждаха и закриваха. Лиан бе разказвал „Сказание за Бенбоу“, една от по-малко популярните трагедии, само преди месеци. Няваше желание да се застоява тук. Всичко толкова нагледно потвърждаваше сказанието, че му се привиждаха пламъци и му се причуваха писъци. Не бе имало кой да спаси обречените.

Към края на четвъртия ден изгази калта около висока скала и зърна старото селище Тулин. Оттук се виждаше главният път от Хечет към Банадор – криволичеше по стъмните склонове. През нощта бяха поръсили снежинки и най-дълбоките сенки белееха, а на запад снегът покриваше плътно планините и отново се трупаха тъмни облаци, които вещаеха още сняг.

Стигна до селището, сгушило се в падината до билото на продълговатото възвишение. Състоеше се от разхвърляни нарядко стари каменни къщурки. Над всички се издигаше странноприемницата, яка страда от сив камък с покрив от цепени плочи и малки прозорци, защитени от дебели дървени кепенци. Предната врата бе боядисана в тъмносино и заздравена с железни ивици. Отгоре стърчеше прът, но на него не се развяваше никакъв флаг. От комините на странноприемницата и няколко къщи се виеше дим. Не се мяркаше никой.

Лиан бутна вратата и влезе в дълъг коридор с врати от двете страни. Първата отляво беше отворена и през нея видя голямо помещение с висок таван, открито огнище заемаше половината от отсрещната стена. Там мъждукаше малко жарава. Иначе залата беше безлюдна и студена. Той подмина тясна стълба, която се виеше нагоре. Рече си, че е твърде малка и крехка на вид за толкова масивно здание. В дъното намери кухня с огромна нажежена печка. И задната врата беше отворена, чуваха се удари на брадва.

– Ей, има ли някой? – извика Лиан.

Шумът спря. Иззад голяма купчина насечени дърва се подаде побеяла глава.

– Помогни ми да ги внеса – помоли старецът.

После пак размаха брадвата. Лиан приседна на един пън до купчината и прекалено показно смъкна единия си ботуш.

– Ще се радвам да ти помогна – промърмори и опипа пришките по ходилото си. – Само първо да се превържа.

– Не ме занасяй, Лиан – засмя се старецът. – Предишния път ми пробута същия номер. Сега няма да се хвана.

Тъмнозелени очи искряха на лице със загар на планинец. Старецът приглади с мазолестите си длани сивата си коса, оредяла отпред, но падаща до раменете му. Беше по-нисък от Лиан, но здравеняк въпреки годините си. Още личеше какъв красавец е бил на младини.

– Здравсти, Шанд! – Лиан се ухили. – Изненадан съм да те заваря жив. Минаха пет години, откакто идвах в Тулин.

Огледа са весело и се намести по-удобно на пъна.

– Живичък съм си – изсумтя Шанд. – Как да пукна, като има толкова дърва за носене?

– Къде са другите?

– Тулин запада. А колкото жители има, тръгнаха по пътя за Хачет, търсят някаква залутала се пътничка. Ще се върнат скоро и ще искат пламтящо огнище и топла вечеря.

Старецът погледна към пътя на запад, който се виеше надолу по склона.

Лиан се примири, приклегна и взе един наръч дърва.

– Пътничка ли каза?

– Голяма глупост – да се мотае сама из тези места малко преди зимата. Пък и пострадала – счупила си ръката или нещо подобно. Цяла вечер ли ще клечиш?

Лиан се затътри вътре и изсипа товара си в преградената ниша до печката. Върна се навън и видя първите прехвърчащи снежинки.

– Как научи за нея? – попита, докато вземаше още цепеници.

– Ами ей това е най-чудатото – подхвана Шанд, опря брадвата на дръвника и премести един пън, който Лиан не би и помръднал. – Дойдоха да я търсят други странници – трима чужденци чак от Орист. Били се запътили на изток. И много бързали. Само дето нещо не се връзва, щото хич не бързаха тази сутрин. Тръгнаха да я дирят из планините.

Старецът награби куп цепеници и тръгна нагоре по пътеката. Лиан се тръшна до купчината. Побиха го тръпки. Нали и Уистан бе споменал, че някой преследвал Каран...

Шанд се върна и се вторачи в него хем добродушно, хем с досада.

– Лиан, заваля...

Младежът скочи, взе няколко цепеници и ги отнесе в кухнята.

– Случайно споменаха ли името й? – попита, докато се

разминаваше със стареца по пътеката.

– Каран от Банадор – отвърна Шанд.

Докато внесат дървата и напалят огъня, притъмня съвсем. Лиан седна до огъня с чаша греяно вино в ръка, а Шанд шеташе – палеше фенера, носеше чаши, чинии и прибори от кухнята.

Излезлите да търсят пътничката се върнаха с гръмогласна врява малко след свечеряване, изтръскаха ситния сняг от наметалата си пред огнището и настойчиво се запровикваха към Шанд за храна и питиета. Лиан си кротуваше – засега му стигаше да ги опознава. Собственикът на странноприемницата, едър мъж с яки кости, пясъчно руса коса и сплескан нос, видя смълчания непознат и го доближи.

– Аз съм Торген, съдържателят, а това е жена ми Мая.

Мая беше ниска и закръглена, изненадващо симпатична, на средна възраст, с черни очи, розови бузки и сияеща усмивка. По тънките ѝ китки звънтяха множество сребърни гривни.

Торген му представи и другите. Възрастен мъж с войнишка шапка се връщаше на запад от Туркад. Двама вестоносци пък пътуваха на изток. Имаше и младоженци, ако са съдеше по взаимното им прехласване, макар да си приличаха като брат и сестра. Те пък се бяха запътили към Хечет. И един жрец с воднисти очи. Плюс петима-шестима от тукашните селяни, но те побързаха да се отделят на една маса в ъгъла и забравиха всичко освен играта на зарове.

– Направо навалица за този сезон – подхвърли съдържателят. – Виждам, че вече познавате Шанд. Имаме и трима от Орист... ма те не приказват много с другите. Още не са дошли. Моля ви да ни извините, но бездруго закъсняхме с вечерята. Денят беше тежичък. – Той продължи през рамо в отговор на въпроса, зададен му от Шанд: – Не я намерихме. Сигурно е в някоя пряспа – доста е наваляло горе.

Войникът Джаред и жрецът седнаха при Лиан. Младежът поръча за себе си и жреца кана греяно вино, а Джаред поиска чай.

– Каква е тази залутала се пътничка? – невинно попита Лиан.

Жрецът и войникът се спогледаха. Джаред си свали шапката, разтърка петнистото си теме, намести шапката и безмълвно преви рамене над чая си. Жрецът също мълча дълго.

– Е, *казват*, че се залутала. Но за мен цялата тази история е съшита с бели конци...

– Как тъй?

Жрецът примижа насреща му.

– Защо нещастното момиче ще тръгне нанякъде дни преди зимата? И защо толкова напират да я намерят тримата мършави грозници от Орист? Че и нас накараха да си рискуваме живота в такива времена... – добави сприваво.

Алчно си сипа още вино от каната, изгълта го с мляскане, бутна стола назад, сякаш щеше да се махне, но само се загледа намръщено в огъня.

– Май не разбрах това за времената... – промърмори Лиан.

– Нима не усещате? Миналото ни връхлита, отново завладява настоящето. Толкова е неизбежно, че чак костите ме болят нощем от предчувствия. Иде цикълът на смъртта, на разрухата.

Жрецът потрепери, очите му са насълзиха още повече и той ги попи с ръкава на наметалото.

– Жрецо – гърлено се обади войникът, – моето и твоето верую са много различни. Аз съм практичен човек, но също виждам предостатъчно знамения. Задава се нещо, каквото не е имало в Сантенар от цели епохи. И кой има волята да му се опълчи? Аз – не.

От думите им и настроението на Лиан се помрачи. Какво ли виждаха, за което той още беше спял?

Входната врата се тресна, той се извъртя на стола си и видя трима новодошли сред облак от снежинки. За да ги огледа по-добре, се изправи и опря лакът на лавицата над огнището.

Носеха еднакви дрехи – роби от тъмнозелена вълна, стегнати на кръста с връв. Първите двама бяха високи, с ъгловати сивкави лица. Мъжът имаше белези по бузите, а жената – тежки гърди въпреки кльошавата си фигура. Държаха къси тояги, друго оръжие не се виждаше. Третият беше набит и мускулест, с гъста прошарена коса. Кожата му сивееше като стомана.

Очевидно беше старши, защото подхвана разговор със съдържателя, чиито шарещи очи издадоха притеснението му, после огледа властно залата. За миг се вторачи в Лиан, който си придаде флегматичното изражение на селяндур, даде знак на спътниците си и те тръгнаха към стълбата.

Нещо познато в тях прикова вниманието на Лиан... образ от прас-таро сказание, но не го налучкваше. Върна се до масата, но жрецът бе предпочел да седи сам на съседната, а войникът бе излязъл. Младежът си поръча вечеря и още една кана греяно вино. Вече му се струваше, че облагите от тази задача не могат да се мерят с опасностите.

Шанд му донесе вечерята – къшей черен хляб и голяма паница гъста гореща супа със зеленчуци и пушено месо. Лиан не искаше да си пари устата, топна един залък и го задъвка, улисан в мислите си.

Дали Каран се бе изплъзнала покрай преследвачите си, или се беше скрила и ги бе оставила да я подминат? Или лежеше ранена, а може би и мъртва далеч от пътя?

Шанд се върна с вдигаща пара паница и чаша за себе си и младежът го покани с жест да седне при него. Старецът извади нож от единия си джоб, дебел комат от другия, нарязва хляба на кубчета, пусна ги в супата и ги натопи с лъжицата.

– Кои са тези? – попита Лиан.

Шанд снижи глас.

– Доверените слуга на Игър. Наричат ги уелми. Онзи плещестият им е началникът – Джарк-ун. Жената се казва Гайш. Дойдоха снощи. И поискаха да вечерят в стаята си. Викаха ме няколко пъти горе за още одеяла, още дърва, такива работи. Кой да знае, че ще им е студено, като идват от Орист? А последния път онзи с белезите – Идлис ме привика да пита кога си е тръгнала червенокосата. Ама не потайно, а направо, стресна ме. „От седмици никой не е пътувал сам – отвърнах му – и не ми се вярва някои да посмее цяла зима. Чудя се, че вчера отседнаха двама, щото обикновено или мнозина тръгват заедно, или няма никого“. И той, и останалите ме зяпаха, все едно съм скрил някъде жената. Само че им казах истината.

– Ама стига сме говорили за тях – изсумтя Шанд. – Ти какво търсиш тук? Чух, че вече си се издигнал до майстор. Не ти ли отредиха скъзание на празника?

– Да, падаше ми се по право – промърмори Лиан, вторачен в паницата. Не знаеше колко откровен да бъде. – Честно казано, малко загазих в Чантед. От месеци се присмивах на дъртия Уистан по кръчмите. На пиячите им беше смешно, а и кръчмарите не бяха против, но наставникът взе, че ме прокуди.

– Хм... – Старецът го изгледа косо. – Май не си признаваш всичко.

Или беше добре осведомен, или плашещо проникателен. Лиан заговори за друго, поръча още една кана греяно вино и с всяка чаша редеше още по-пиперлива историйка. Шанд го слушаше смълчан, макар че се засмя веднъж-дваж.

Лиан не можеше да разбере дали старецът се забавлява от бръщолевенето му, или просто го търпи, или пък тайничко му се подиграва. Шанд отскоча до тезгяха за поредната кана и на младежа изведнъж му

стана безразлично. Подаде чашата си непохватно и както гледаше изливащата се червена течност, в съзнанието му изплува неговият съкровен и плащещ копнеж. Посмути се за миг – нали имаше някаква важна причина да не отваря приказка за преданието?... Не я помнеше. А и как щеше да научи нещо, ако се боеше да попита?

– Шанд... ти чу ли за моето Велико предание?

Завалеше думите и най-сетне разбра колко е пиан.

– Кое? Дето го разказа преди четири години ли? „Самотата на Фейеламор“?

– Не, „Предание за Възбраната“, което съставих за Сказанията при завършването през лятото.

– А, да... Доста необичайно си го извъртял. Един пътник ми разказа.

– Ами... – Младежът пак се подвоуми. – Нещо ме тревожи в края му.

– Тъй ли?

– Една подробност. Едва ли си я запомнил.

– Като ще питаш – питай – сопна му се старецът. – Помня цялото сказание.

– Е, добре. Значи помниш и че сакатото момиче като че не пострадало от Възбраната. Намерили го обаче мъртво. Това някак не пасва.

– Тя не се ли е самоубила?

– Намушкала се е в гърба ли?

– За какво говориш?

– Мисля си, че там е била открита голяма тайна и са убили момичето, за да му запушат устата.

– Нима е толкова важно след цели епохи?

– Моето сказание вярно ли е, или лъжливо? Има ли скрито още по-велико предание? Ако съм изопачил фактите, свършено е с мен.

Старецът присви устни, сякаш в чашата си виждаше нещо противно.

– Че защо питаш мен? Цепя дърва, за да се прехранвам. Но ако там са научили нещо и оттогава го крият, плещенето в кръчми след няколко чаши вино не е ли твърде опасно?

– Просто исках да споделя с някого.

– Не знам с какво да ти помогна. Най-добре не ровичкай. Впрочем накъде си се отправил?

– Към Туркад. Може и да се срещна с Мендарк там.

– С Магистъра! Още по-зле... Лиан, изсилваш се. Каква работа има

някакъв си летописец с Мендарк?

– Той ми беше... – Младежът си прехапа езика. – Познавам го – смънка. – Веднъж пътувахме заедно към Зайл.

Шанд явно не му повярва.

– Ако човек не го гони нуждата, няма да мине по този път към Туркад, когато идва зимата. Стига да няма друга причина да дойде в Тулин. Да речем, за да се види с някого. Внимавай на чия страна заставаш. Вие, зейните, няма ли най-последно да си извлечете поука? Мендарк е твърде несигурен приятел.

Старецът се надигна тежко и го остави да предъвква сам тревогите си.

Събуди се в тъмната студена стая. Спомни си, че бе поседял пред огнището. Сигурно беше задрямал. Лампата не гореше, просветваше само жаравата. Олюля се към прозореца и отвори кепенците. Навън цареше непрогледната чернилка на гробница, едри снежинки полепнаха по ръцете му, щом ги опря на перваза. И как да подреди живота си от днес нататък?

За кой ли път премисли възможностите. Най-разумно щеше да е, ако забрави за сакалото момиче. Колкото и да диреше отговор, след толкова хилядолетия не беше много вероятно да го намери, нито пък да състави свое Велико предание. А и вече не вярваше, че някой някога ще поиска да докаже грешката му. Да, здравият разум му казваше да загърби всичко това и да се заеме с нещо по-практично.

Опря до несравнимо по-оплетената главоблъсканица около Каран и Огледалото. Нейният живот беше застрашен, а той бе дал дума... Тръгнаше ли обаче да я търси и да се прокрадва след уелмите, всеки миг можеше да си докара белята. Не искаше дори да си спомни краткия поглед, който му хвърлиха в кръчмата.

А пък Мендарк... може и да беше несигурен приятел, затова пък бе щедър покровител. Лиан нямаше да получи по-добър шанс от това. Знаеше обаче колко придиричлив господар е Магистърът. За да спечели благоволенieto му обаче, трябваше да отиде с Каран и Огледалото в Туркад. Всеки друг завършек щеше да се смята за пълен провал. Как да стигне до нея в толкова лошо време? Как да я отведе и да я опази от такива силни врагове?

Силният напор на вятъра напълни очите му със сняг и той се опомни. Пръстите му бяха изтръпнали от студ. Затвори кепенците, стря

ръцете си над жаравата, разпали отново огъня, залости вратата, свали само ботушите и се пхна в студената постеля.

Сякаш цяла вечност ту потъваше, ту изплуваше от сънищата, безпокоеше се за Каран и си задаваше безброй въпроси за Огледалото, но отговори нямаше. Вятърът се разбесня, намери някъде разхлабен кепенец и от време на време го тряскаше в стената на странноприемницата, после го отпускаше да скърца на пантите си. Лиан прехвърляше наум какви ли не смахнати планове, но в нито един не виждаше и помен от надежда. Кой би го обвинил, ако изобщо не намереше жената в тази вилнееща стихия?!

Накрая почти окончателно реши да зареже това начинание, да забрави мечтите си и да се задоволи с участието на презрян пътуващ разказвач или дори на тъп писар.

През нощта снегът обърна на дъжд, тежките капки трополяха по плочите на покрива и се стичаха да бълбукат в улучите. Пороят намери пролука и Лиан се събуди от тупкане и съскане в огнището. Разтърка очи. В следващия миг беше буден и нащрек от нечие присъствие. Това пък какво беше? Толкова слабичък отглас в главата му, че дори не схващаше дали е дружелюбен, или злонамерен. Може би Каран, свряла се в пещера или заслон недалеч оттук? Или уелмите опипваха беззащитния в съня свят с някаква незнания сила?

Покрай тупванията на капките, срещащи жаравата, долови и ритмично туптене в съзнанието си. Ту ставаше отчетливо, ту замираше. Затвори очи и легна по-удобно, опитваше се да вникне в смисъла, защото май имаше смисъл. Но тъкмо налучка някакво послание и то се отдаде в сяло бръмчене и заглъхна.

Опипом намери малко трески, разрови с тях пепелта и търпеливо разпали огъня. Заяпа се в пламъците и пак се пренесе духом към Чантед и празника. Там бе отминала последната вечер, през която трябваше да разкаже най-величавото от всички сказания – Преданието за Възбраната. Ех, защо не можа!...

И както винаги поредицата събития се разгърна в ума му и стигна до неразрешимата си загадка. Захласнат в бляновете за върха в своето изкуство, той не почувства веднага, че посланието се е върнало. Смая се – някой като че ли слушаше мисления му разказ...

Внезапно до него стигна кристално ясен копнеж, разгорял се с паническа настойчивост. Не беше ли вик за помощ? С духовния си взор

най-сетне я видя – не можеше да е друга освен Каран, свита в снега, мръзнеща и с нетърпима болка в китката. Накрая не остана нищо друго освен бремето на решението, от което тя не можеше да се освободи.

Образът бе толкова натрапчив, че Лиан сякаш вече я познаваше по-добре от всекиго досега. Неволно кимна:

– Къде си?

Но тя не го чуваше, само в главата му проехтя: „Помогни ми!“

„Къде, къде?...“ – Мислено се опитваше да стигне до нея.

Всичко спря за миг, сякаш Каран не бе очаквала отговор, Всякакви мисли изчезнаха от ума му, чу въздишка и думи: „Побързай, аз съм...“

Картините се смениха по-бързо, отколкото можеше да ги осмисли. Стръмен заснежен склон със скалиста корона, някой се гърби до малък огън. Сумрачен тунел, дребна фигурка гази във вода до коленете. Висок мъж в широки одежди, вдигнал едната си ръка. И после лицето на уелма Идлис, сгърчено от ярост. То се задържа твърде дълго.

Но друг образ го изтри, разгърна се мудно – Нощната пустош с реещи се в нея ивици, подобни на мъгла, сенчеста твърдина, мрачна зала с обсидианови колони. Грамаден силует в каменно кресло, към което го задържат окови от най-яка стомана. Фигурата бавно се надигна в целия си великански ръст и с лекота се отърси от веригите. Крачка напред, втора, после протегна могъща десница. Завихри се мъгла и разми силуета, виждаха се само очите – тъмночервени въртопи, които го поглъщаха... Съзнанието на Лиан се сви и от всякъде го притисна мрак.

Свести го нечий вик в коридора. Отвърна вопъл, пронизал нощта като лъч на фар върху канара. Врати се удряха в стени, разнесоха се още кръсъци, после някой блъсна вратата и на неговата стая и нахълтаха Идлис и Гайш. Уелмът го вдигна във въздуха и го разтръска, както куче разтръсва плъх, и също толкова неочаквано го хвърли на леглото. Гайш доближи лицето си на педя от неговото. Заговори с глас като желязо, стържещо по стъкло.

– Къде е тя, летописецо?

Все едно се озова в някое от най-страшните си сказания. Колкото и да му са виеше свят, в едно се увери веднага – тези бяха смъртни врагове на Каран. На *неговата* Каран! Краткото свързване на съзнанията им го бе сближило с нея, както не му се бе случвало никога. Задърдори шурутии – откъс от някаква историйка, за да им отвлече вниманието, докато умът му се избистри. Гайш вдигна пред очите му грамаден нож, после го притисна в гръкляна му и изсъска:

– Щом не можеш да говориш разумно, що за разказвач си?

- Нищо не знам – изхъмка той.
- Ти я сънуваше, летописецо. Разкажи ни съня си.
- Няма какво да разказвам. Просто... Ох!

Тя го цапна по гърлото с ръба на дланта си и очите му почти изскочиха.

- Хайде, решавай – изръмжа Гайш и пак опря ножа в шията му.
- Изведнъж стаята се освети по-ярко и на вратата застана Шанд.
- Пуснете го – тихо заповяда старецът.

Уелмите се обърнаха към него и го изгледаха презрително. От тона на Идлис по кожата на Лиан полазиха мравки.

- Махни се, старче, да не се захванем и с тебе.
- Пуснете го, казах! – Гласът на Шанд изплющя като камшик.

Фенерът блъвна сияние, ушите на Лиан забучаха. За миг му се стори, че цялата странноприемница се разклати.

Двамата уелми се изнизиха през вратата. Стъпките им изтрополиха по стълбата и по камъните отвън зачаткаха копитата.

Шанд хвана ръката на Лиан и му помогна да седне. След това отвори кепенците и се загледа след препускащите уелми.

- Ела да поговорим, щом съмне – нареди Шанд. – Навън!

Излезе и затвори вратата. Явно не беше само старецът, за каквото искаше да го мислят, но на прекалено объркания и уплашен Лиан не му се мислеше за това. Вече втори път само за три дни едва не го заклаха. С каквито и блага да го обсипеше Мендарк, не си струваше да продължава в същия дух.

13. Пътят към развалините

По някое време Лиан се надигна от пода, довлече се до прозореца, бутна кепенците, провеси се и повърна на снега долу. Слънцето изгриваше. Избърса се с ръкав, заклатушка се обратно към леглото и се тръшна на него. По тялото му се плъзгаха горещи и ледени вълни, в слепоочията му сякаш бяха забити шишове. За пръв път изпитваше такъв страх – но вече не искаше да се откаже, след странно привичния досег със съзнанието на Каран.

„Ела да поговорим, щом съмне“... А слънчевите лъчи вече нахлуваха в стаята. В този ранен час странноприемницата пустееше. Лиан обаче завари Шанд да седи на една възглавница на каменните стъпала пред кухнята. Държеше в едната си ръка гелон. А в другата – чаша чард.

Взираше се през долината към още тъмния планински склон и издигащото се светило. Лиан си наля чард от чайника на печката, взе си къшей черен хляб и седна до стареца. Главата още го цепеше.

– Някакви новини от уелмите?

– Няма. Другите обаче се размърдаха. Двамата вестоносци отпътуваха още в зори. А до днес не се държаха като хора с поръчения, за никъде не бързаха. Дори жрецът вече е на крак, онези двамата влюбени също. Джаред излезе да се поразтъпче. – Старецът отхапа от плода и каза доволно: – Гелоните са сладки тази година. Вярно, повечето ги очука градушката, но тук винаги си е така.

– Уелмите ще се върнат ли?

– Ами май зависи какво ще намерят из пущинаците, не мислиш ли?

– Снощи се заприказвахме за Мендарк... – уклончиво почна Лиан.

Шанд се вторачи в него, без да мига. – Ти каза, че е твърде несигурен приятел.

– Момко, могъщите хора са опасни във всеки миг. Подбудите им си по-сложни, кръгозорът им – по-всеобхватен. И наложи ли се, употребяват за своите цели дори най-близките си приятели. Мендарк е Магистър от прастари времена, но светът се променя. Не се ли приспособи, този повратен момент ще е гибелен за него. Някога го познавах добре. Внимавай с него, това ти казвам.

Шанд остави огризката на стъпалото и избърса ръце в крачолите си. Погледът му беше пронизващ.

– Я да си поприказваме за снощната неразбория. Обикновено няма никой по пътищата наоколо в началото на зимата, но не щеш ли, събра се цял панаир. Как да не се чудя дали всички не сте се стекли тук с една и съща цел? Ако имаш намерение да направиш нещо за нея, по-добре се размърдай – добави той и зелените му очи блеснаха.

Лиан въздъхна.

– Не знам нито къде да търся, нито какво да правя.

– Ами тогава тръгвай след уелмите – те не се помайват.

– Не съм тъп войник. Как да се изправя срещу тях?

– Тъп си, но за войник не ставаш, вярно е. Защо не попиташ нея?

Щом е извървяла толкова път с вещ, която Игър иска да си върне на всяка цена, сигурно находчивостта ѝ ще допълни твоите видимо ограничени умения.

– Накъде тръгнаха? – промърмори Лиан.

– На изток по пътя към прохода и Банадор. Наблюдавах ги. Но от билото свърнаха на юг по старата пътека към връх Тинтинуин. Най-

високият по тези земи, ако не броим двата върха близнаци. Ей там – посочи старецът. – Виж къде стърчи. На четири часа път нагоре има развалини. Останки от древна крепост. Там трябва да е момичето.

– Как... как научи?

– И аз имах особени сънища.

– Но те вече са преполовили пътя... немислимо е да ги догоня пеша. Освен това ще се изгубя, знам си.

Шанд изпухтя, погледът му беше недвусмислен: „Как можах да пратят тъкмо тебе?“

– Ела с мен горе.

Лиан го последва в стаята му. Навсякъде по стените имаше карти.

– Ама че са много... – Младежът зяпна.

– Любимо занимание. – Шанд сми рамене. – Цял живот събирам карти, а и сам ги чертая. Погледни тук. – Посочи малък лист вдясно от прозореца. – Ето го Тулин. Старият мост към крепостта рухна преди петнайсетина години. Ще им се наложи да слязат в дефилето и пак да се катерят. Няма да доближат развалините преди мръкване. Ако тръгнеш по обраслата пътека от тази страна на хребета и след час поемеш по дяското разклонение – те минаха по лявото, – ще стигнеш до място, където ще пресечеш лесно. Е, може и да не е лесно, но е възможно. Страх ли те е от височини? Така ще стигнеш до развалините от другата страна, и то още следобед. Те няма да изберат този път, защото от изток изглежда непристъпен. Тръгвай веднага, задава се буря.

Лиан обаче не беше уверен в себе си, а и от височини му се виеше свят. Грубата действителност никак не приличаше на неговите сказания.

– Шанд, ще дойдеш ли с мен? – ненадейно попита той.

Старецът се слиса.

– Аз съм един нищо и никакъв грохнал дъртак.

– Уелмите бяха на друго мнение.

– Само ги подплаших, момко. Каквито и сили да имах, отдавна ги изгубих.

– Но ти познаваш и планините, и уелмите. Как да успея сам?

Шанд не каза нищо и Лиан вече очакваше да се съгласи, но по лицето му мина сянка и той заговори, сякаш отдавна му бе омръзнало да повтаря тези думи.

– Няма да тръгна с тебе. Делата на света сега се падат на друго поколение и каквото се случи, така ще бъде. Някога бродех навсякъде из Сант, набърквах се в какво ли не, въобразявах си, че върша добрини. Неведнъж съм проклинал съдбата. Беснеех, ругаех, заричах се да спра

самото време, та дори и да го запратя назад. Но то не пропусна да ме прекърши и да ми отнеме всичко, за което милеех. Ех, Аелиор...

Гледаше Лиан, но погледът му се губеше в невъобразимо далечен печален спомен.

– Ако зависим само от случайности, за какво са ни стремежите? – възрази младежът. – Възпитаха ме да вярвам, че винаги има път към успеха, но трябва да го търсим. И че участта ни не е предопределена. Няма как да възпрем съдбата или да отменим онова, което се е случило. Но ако напрегнем силите си докрай, понякога е възможно да я насочим накъдето ние искаме, дори да не знаем къде ще ни отведе накрая. Ако за тебе не е така, защо ми се притече на помощ преди малко?

– Някога вярвах в същото – промърмори Шанд по-скоро на себе си. – И трудът ми даде богат плод, но аз го разпилях. Не съдбата ми отне постигнатото, а времето и собствената ми глупост. Няма да дойда с тебе. Моята намеса рядко води до добро. Върви и не забравяй честта си.

– Коя е Аелиор? – тихо попита Лиан.

Очите на стареца се напълниха със сълзи.

– Загубих я преди много години...

Стисна рамото на Лиан и трмаво се прибра в странноприемницата.

Главата на Лиан направо бръмчеше от въпроси, чиито отговори не знаеше. Отиде да остави бележка и сребърна монета зад тезгяха, нагласи раницата на гърба си и тръгна по пътя.

Към средата на склона мина недалеч от двама криещи се уелми – същите бяха разпитвали Търлю преди няколко дни. Те се бяха добрали до Тулин преди разсъмване, не можаха да се срещнат с останалите трима и си намериха скривалище, откъдето да наблюдават странноприемницата и да дебнат Лиан. Чак когато той влезе в гората под билото, тръгнаха подире му бавно и безшумно.

Вечерта на следващия ден Шанд пак цепеше дърва. Видя още една пътничка да идва бавно по пътя от Хачет – висока чернокоса жена. Водеше коня си, който стъпваше трмаво с един заден крак. Докато доближаваше странноприемницата, съвсем притъмня. Тя настани животното в конюшнията, влезе да се измие, после седна до огъня. Този път залата пустееше. Старецът отиде при новодошлата и каза:

– Аз съм Шанд. Какво ще поръчате?

Жената се изправи и се оказа с почти цяла глава над него. Протегна му ръка с тънки пръсти. Кожата ѝ имаше наситения цвят и гладкостта

на любимия ѝ шоколад.

– Аз съм Талия. Ще бъда откровена с теб. Изпраща ме Мендарк. Търся Каран от Банадор. Чувал ли си нещо за нея?

Шанд я огледа засмян, веднага му стана симпатична. „Ето ти човек, заслужаващ доверие. За разлика от нейния господар“. Да ѝ каже ли каквото знаеше? Защо пък не? Все пак по-добре е Мендарк да притежава тайната на Каран, каквато ще да е тя, вместо уелмите. Въпреки всичките си недостатъци Магистърът искрено мислеше за доброто на Мелдорин.

– Познавам Мендарк – подхвърли старецът.

– Да, говорил ми е за тебе.

– Не се и съмнявам, че ме е описвал като глупака, който пренебрегна дълга си. Но не си дошла тук, за да слушаш празни приказки. Да, знам нещо за Каран, но историята е стъкмена от няколко късчета и ще отнеме време. Нека първо ти донесе нещо за ядене и пиене.

Талия се нахрани мълчаливо, Шанд донесе чай и зелено вино. Тя охотно изпи първата чаша вино и си наля втора.

– Слушам те.

– Като гледам, Лиан го чака неприятна изненада при срещата с нея – засмя се накрая старецът.

Талия поизви вежди.

– Познавах добра баща ѝ – добави Шанд. – Каран още беше малка, когато той умря, скоро след това се самоуби и майка ѝ. За последен път я видях на погребалната церемония. Мъничко свито хитро момиче с непреклонен инат. Науми ли си нещо, няма спиране.

– Доказа го и наскоро. Но не ти ли се прииска да ѝ помогнеш?

Шанд се смути.

– Каквото можах, направих. Ако питаш защо не са кача в планината да я браня от уелмите и да се забъркам в разправията ѝ с Игър... Това няма да го бъде!

Талия упорстваше.

– Но нали сте били приятели с баща ѝ?

– Мислиш си, че не държа на дружбата. Но Каран вече е зряла и способна жена, а аз... аз съм вече стар. Повече от това не мога да направя.

Млъкнаха задълго. Накрая пак Шанд отвори уста.

– Питам се какво ли ще си помисли Каран за него...

– Чувам, че е великолепен разказвач.

– Вярно. Сладкодумен е, пък и много усърден летописец. Рядко съчетание. Обаятелен, щедър, добродушен. Но прекалено обсебен от Преданията. И излишно любопитен. Опасна склонност. Нещо у него винаги ме е притеснявало. Може би защото е зейн.

Очите на Талия издадоха колко е изненадана от предубедеността му, но тя не каза нищо. Старецът тръсна глава.

– Да, обаятелен младеж. Освен това е наперен, суетен, нахален самохвалко. И почти безпомощен извън малкия си свят на сказанията. – Той отново прихна. – Ех, защо не мога да присъствам на първата им среща...

– Ще потегля призори – сподели Талия. – Ще ми покажеш ли какъде да тръгна?

Шанд кимна.

– Но не вярвам да ги намериш в този сняг. Каран познава планината, ще измисли как да се скрие.

Дъждът в ранната утрин бе разтопил повечето преспи, но във въздуха не се усещаше топлина, а ниското слънце едва грееше. Щом изкатери склона, Лиан се залута из шубраците. Накрая намери трудно различимата пътека по западната страна на хребета.

Навлизаше във се по-диви места, често се натъкваше на каменисти падини. Някога над тях бе имало превъзходно иззидани мостчета, но сега повечето се рушаха. Тук-там покрай пътеката стърчеше назъбен остатък от стена или в тревата тъмнееше съборен каменен идол.

Слънцето полека стопляше гърба му и той се отърси от досегашните си съмнения. Отново се залиса с романтични мечтания. Една част от съзнанието му вече съчиняваше сказание за Лиан и Огледалото – то щеше да се слуша на бъдещите празници, а друга наблюдаваше с присмех поредната приумица.

Стигна до разклонението и тръгна надясно, както го бе посъветвал Шанд. И не след дълго се озова върху скален гребен, по който трудно биха се разминали трима души. Отляво – стръмнина, отдясно – пропаст. Подвоуми се изтръпнал, но нямаше връщане назад. Тук-там стърчаха ръбати шистени издатини, по които трябваше да пълзи или да заобиколи, вкопчен страховито в скалата.

Хребетът продължаваше на запад, после плавно извиваше на юг. На запад се откриваше изглед към стръмни възвишения и дълбоки клисури. По-нататък пътеката се изкачваше към обримчено със зъбери плато,

където скалите ставаха тъмночервени. Лиан зърна развалините върху широка издатина. Недалеч от тях буен поток се хвърляше през ръба и много по-надолу руслото му продължаваше на изток.

Погледът на Лиан се плъзна по водопада. Долу имаше котловина с отвесни склонове, широка няколко левги. Вторият хребет, по който сигурно бяха тръгнали уелмите, я затваряше отсреща и се сливаше с платото от другата страна на руините. Различаваше добре улея, изрязан от потока в ръба на котловината, и останките от срутения мост.

Хапещият вятър влачеше тъмни, натежали от сняг облаци. Малко след пладне въздухът почна да изстива стремително. А Лиан виждаше, че ще ходи доста по-дълго, отколкото бе казал Шанд. Около всеки голям камък имаше заледени снежни петна. Жилава трева драскаше пръстите му и жулеше прасците му дори през панталона.

Спря да подкрепи силите си с две-три глътки вода и парче твърд хляб. Приклепна зад един голям камък, за да се скрие от вятъра, и се загледа надолу. Не забелязваше никъде уелмите.

Или грешеше? Онези точки на снега в подножието на канарата... Хора ли бяха? Взираше се, докато очите му не се насълзиха. Увери се, че вижда поне двама. Небето зад него вече чернееше, бурята връхлиташе толкова бързо, че Лиан се уплаши. Нарамн раницата и продължи.

Доближи платото и разбра защо не са прокарали пътя оттук. Хребетът се стесняваше и толкова стръмно се извиваше нагоре, че Лиан трябваше да лази последните петстотин крачки. Би се върнал, ако не се страхуваше да падне. Тук камънаците бяха остри, ронливи и заледени, а западният склон приличаше на отсечен с нож, по него нямаше нито пръст, нито стръкче. Източният се смъкваше към котловината в поредица от тераси, наръбени подобно на трион.

Суграшицата жилна бузите му, щом припъзля към платото, после вятърът за малко не го издуха. Пръстите му се пиваха в скалата, очите му примижаваха надолу към дъното на котловината, но влажната мътилка го скриваше. Не вярваше да му остане голямо разстояние до развалините, само че не ги виждаше. Рече си, че наистина може да стигне до там преди здрач.

Израпа последните разкрани и се изправи на платото. За миг вятърът стихна и пак задуха бясно, мятане ледени капки в лицето му. Лиан залитна, тупна на колене и слепешком запъзля по-надалеч от ръба. Скоро стихията се поукуоти и дъждът отслабна. Краката на Лиан жвакаха по подгизналите туфи треви; надяваше се, че върви точно към развалините.

Имаше поне една утеха въпреки мразовитите струйки, които се стичаха под яката му. В такова време уелмите не можеха да изкачат канарата, а след залез водата навсякъде щеше да замръзне. Разчиташе да е в безопасност до сутринта.

Руслото преди водопада се бе врязало дълбоко в платото. Макар че на ширина не надвишаваше десетина разкрача, водата се надигаше видимо и скоро преминаването щеше да е невъзможно. По-нагоре тясната река реवेशе между две скални ребра, но по няколко големи камъка, подаващи се над нея, можеше да се стъпва. Лиан спря нерешително. От брега първите три камъка му се струваха устойчиви, но последните два бяха по-ниски и водата ги заливаше. Паднеше ли, потокът като нищо щеше да го изхвърли през ръба. Друг брод обаче нямаше.

Напъна се за по-дългия скок до първата опора, прекрачи широко върху втората, после и върху третата. И щом краката му се отделиха за скока към четвъртия камък, осъзна колко се е изсилил – кракът му се хлъзна по далечния край. Размаха напразно ръце и цопна във водата. Течението го запремята.

Въртеше се безразборно, бързеят го блъсна в една скала и му изкара въздуха от дробовете. Стори му се, че остана без ребра. Полежа малко, реката го дърпаше, раницата го теглеше надолу. Издърпа се мъчително с пшкране и охкане. Дори не усети как си счупи един нокът. От рана на челото му се процеждаше кръв, отляво всичко го болеше при всяко вдишване и издишване.

Откъсна парче от ръкава си и се опита да си превърже главата. Трудно свиваше изподраните си пръсти. Захапа счупения нокът, дръпна и изплю. Сгръ пръсти в устата си и продължи нататък на пресекулки. Превръзката все се смъкваше на очите му, но да я стегне наново беше прекалено трудно. Как му се искаше да си е в Чантед... Сега и Уистан вече не му изглеждаше толкова противен.

Спомни си обаче връзката със съзнанието на Каран снощи. Искрено бе откликнал на зова за помощ, на самотата, на страданието... Тя не беше безлика непозната. Непременно щеше да я намери, да чуе историята ѝ. Нали беше летописец преди всичко?

Мислите му се стрелкаха накъде ли не. Огледалото, уелмите, загадката на Шанд и тайната на Каран се сливаха и преплитаха като в кошмар. Стигаше му обаче искрицата здрав разум да е наясно, че не намери ли подслон тази нощ, студът ще го довърши. Клатушкаше се, падаше през няколко крачки, но се надигаше и тътреше крака още малко.

Цяла вечност студ, вятър и болка; накрая безформеният силует на

развалините се изпречи пред него. И те напомнях някакво мрачно сказание, но от изтощение му беше все едно. Изпълзя по купчина отломки и се свлече в основата на някаква стена. Поседя там, докато главата му се избистри малко. Надушваше слаба миризма на дим, но само виелицата шумолеше, нямаше нито светлина, нито други звуци.

Пред него се разстилах руините на много постройки – тук ъглова стена, там стърчащ комин. Вдясно имаше високо укрепление, вляво – изтърбушеното туловище на кула. На това място дъждът май не бе влял толкова упорито, защото още имаше заледени преспи. В късния следобед светлината бледнееше. Мокрият до кости Лиан замръзваше, волята му отпаднаше. Тръшна се за малко в снега; дори вече не трепереше. Кръвта пак се стичаше в околото му, превръзката бе паднала някъде. Затисна раната с длан и се повлече към кулата.

Към нея бе долепена зала със запазен отчасти покрив; вятърът обаче проникваше през всевъзможни дупки и пролуки. Тук димът се усещаше по-силно. Зърна преддверие по-надясно в дъното. По стените мъждукаха отблясъци, вече наддушваше и изкусителния аромат на яхния. Добра се до празната рамка на вратата и видя, че вътре има друга, запазена врата на бронзови панти. Избърса кръвта от околото си и я натисна. Пантите изчегъртах. Седнала до огъня ниска жена се изправи със скок, ръката ѝ опипа канията на кръста. Хвърли се встрани, грабна ножа си от лавицата над огнището и го вдигна пред себе си.

– Аз съм Лиан – смънка той.

Очите ѝ се ококориха невярващо, ръката с ножа увисна.

– Дойдох да те спася – добави Лиан.

Краката му се хлъзнаха на изтърканото стъпало, той залитна и се просна на пода в краката ѝ. Удари си главата в камъните и всичко пред погледа му угасна.

ВТОРА ЧАСТ

14. Тъмниците на Физ Горго

Стражниците хвърлиха Мейгрейт в килията. Тя се хлъзна по слузестата мръсотия на пода и си удари коляното в каменната скамейка. Вратата се хлопна. Тя се подпря на камъка, опитваше се да прогони болката и страха. Ето че беше пленница на Игър, затворничка във Физ Горго. Каран бе избягала с Огледалото преди часове и Мейгрейт можеше да разчита само на себе си.

В живота ѝ не бе имало по-опустошително усилие от борбата с волята на Игър. Все още недоумяваше как успя да го удържи толкова време. И сега си плащаше прескъпо. Идеше ѝ да вие от болките в главата, да я блъска в камъните. Изтезаваше я илюзията, че зад очите ѝ растат дълги и остри като игли кристалчета.

Изведнъж се замая, игличките се нажежиха като от пламъче на свещ. Просна се до скамейката в напразни опити да повърне.

Не знаеше кога събра сили да стане. Вече усещаше и жаждата, и студа. Бяха ѝ взели раницата, но ѝ бяха оставили манерката. Ръката ѝ подкачаше, тя разливаше струйки по гърлото си и все пак успя да пийне малко, остана ѝ вода колкото да си избърше лицето.

Опипа скамейката – дълга и тясна, грапава отстрани, затова пък гладка отгоре, сякаш е лакирана. Споходи я невеселата мисъл: колко ли затворници са се присвивали на този камък, за да го излъска така? Умът ѝ отказа да се занимава с такива догадки. Надигна се от пода и седна. Очите ѝ откриха оскъдните подробности в килията – четири стени, вътрешната леко изпъкнала, скамейката и тесен процеп вместо прозорец. Зазоряваше се.

Изтегна се разтреперена по гръб, внушаваше си, че съзнанието ѝ трябва да остане празно, както бе научена. Но една сцена се повтаряше натрапчиво. Игър се навеждаше над вцепенената Каран, Мейгрейт се мъчи да ѝ помогне, но е безсилна. И после... заповедта на Игър и ужасеният шепот на Каран – „Фейеламор“. Накрая младата ѝ спътничка прекъсва връзката и побягва.

Против желанието си виждаше страданието, сковало лицето на Каран, могъществото на Игър, подхранвано от яростта му, с което прекърши съпротивата ѝ, сякаш буря цепеше на трески прогнило дърво. Но и

нещо твърде смуцавашо – как той се вираше в Каран напълно озадачен. Мейгрейт пришпорваше ума си в търсене на обяснение, обаче не го намираше.

Заряя поглед в тъмния мръсен таван, смазана от осъзнатия си провал и от опасенията си за Каран. Колко гнусно се държа с нея... Как ще се справи сама? Може вече да я бяха заловили, а можеше и да е мъртва.

Паметта я пренесе към последната ѝ среща с Фейеламор, малко преди дългото пътешествие до Физ Горго.

– Тръгни сама – бе заповядала господарката ѝ. – И не споменавай за мен пред никого!

Но сега Игър знаеше тайната и армиите му щяха да настъпят на изток. Още какви злощастия щяха да последват? Как би могла да признае пред Фейеламор неволната си измама?

Зачо трябваше да се бави толкова? Защо Огледалото я обсеби за толкова дълго? Зовът беше неустоим, всичко друго бе загубило смисъл. Щом го взе, Мейгрейт прозря, че то ще преобрази живота ѝ. Но защо точно нейния? Все едно – Огледалото вече не беше тук.

Процепът хвърляше повечко светлина върху отсрещната стена и показваше тясна килия с голи стени и под. Вратата от дебели дъски беше обкована с желязо. Нямаше нищо друго – нито съд за вода, нито кофа да се облекчава в нея затворникът, нито одеяло. От влагата навсякъде се вдъдеше плесен освен около прозореца, където вирееше някакъв мъх.

Тя смъкна подгизналите си ботуши и пак легна. Замръзваше. Макар че бяха минали поне десетина часа, откакто с Каран се бяха гмурнали в резервоарите, дрехите ѝ бяха мокри. Не бе хапвала от цяло денонощие, не бе мигвала от две. Измъчваше я обаче единствено влудяващата мисъл за провала. Не само че всичко потръгна накриво със задачата, но и не бе опазила тайната на Фейеламор, крига грижливо столетия наред. Представяше си студеното, подобно на маска лице и очите, чийто поглед беше по-унищожителен от гнева. Неоспоримото, безмерно презрение към негодната за нищо слугиня.

„Права беше – не съм достойна да ѝ служа. Дори ако нарочно бях поискала да попреча на всичките ѝ отдавна подготвени планове, едва ли щях да навреда толкова...“

Денят отмина, свечери се, никой не идваше. А тя очакваше всеки

миг вратата да тресне и Игър да влезе, за да я разпитва. Дали протакаше, за да отслаби волята ѝ?

Мейгрейт не можеше да заспи. Колкото и да беше изтощена, не се унасяше. Кръстосваше из килията – четири крачки в едната посока, четири в обратната. Щом престана да трепери, легна пак, но ходилата ѝ още бяха ледени и студът скоро се просмука нагоре в краката ѝ. Не чувстваше нищо освен безмерно опустошение.

Посред нощ вратата се блъсна в стената, без други шумове да подготвят Мейгрейт за това. Влезе извънредно мършав мъж с ъгловато лице и дълга сивкава коса. Уелм. Махна ѝ да тръгва с него.

Мейгрейт се изправи мудно, като заслони очи от светлината на факлата.

– Аз съм Джафит – каза той със стържещ глас. – Хайде, идвай!

Тя посегна към ботушите си.

– Нямах нужда от тях! – изграчи той и стисна ръката ѝ над лакътя.

Костеливите му пръсти бяха корави и студени. Отведе я по много стълби надолу към голямо помещение без прозорци, но с ярки фенери по стените. И тук беше мразовито като в килията, миришеше на мухъл. В голямото огнище бяха наредени незапалени дърва.

Вътре чакаха още двама уелми, мъж и жена с остри черти като на Джафит. В средата на стаята три къси пейки бяха подредени като квадрат, отворен от едната страна. Жената бутна Мейгрейт между тях.

– Седни!

Мейгрейт се отпусна на влажния под. Тримата уелми се настаниха на пейките и се загледаха отгоре надолу в нея. Носът на слабата кокалеста жена се извиваше като острието на брадва. Въпреки студа носеше сандали на бос крак, костите на тесните грозни стъпала изпъкваха под кожата и вените. Мейгрейт настръхваше от вида ѝ – нещо не беше наред в нея, във всички уелми...

Накрая погледите им станаха непоносими и тя сведе глава. Жената отвори уста.

– Значи се казваш Мейгрейт?

И нейният глас чегърташе, лицето ѝ беше непреклонно.

– Защо дойде тук?

Мейгрейт не продума. Въпросът прозвуча повторно. Та пак не каза нищо. Тримата уелми се поклащаха на скамейките си, слятата им воля я обгръщаше, лишаваше я от сетивата ѝ, притискаше я. Сърцето ѝ биеше все по-трудно. Устата ѝ пресъхна.

– Дайте ми вода, моля ви – дрезгаво помоли Мейгрейт.

– Ще пиеш, когато отговориш на въпросите ни – отсече жената.
 – Коя беше помощничката ти? – попита Джафит. – Накъде тръгна?
 Мейгрейт мълчеше. Знаеше си, че отвори ли уста, няма да може да спре.

- Как се промъкнахте във Физ Горго?
- Кой те изпрати?
- Защо твоят господар или господарка иска Стъклото?
- Стъклото ли? – неволно се учуди тя.
- Огледалото на Аакан! – сопна се жената. – Защо го иска?

Мейгрейт седеше безмълвна; въпросите се сипеха като удари. Сега уелмите я плашеха повече и от Игър. У него поне се долавяше нещо човешко, у тях – не.

- Кои сте вие? Защо ме измъчвате? – изпъшка задавено накрая.
- Ние сме уелми. Аз съм Вартила – отвърна жената. – Игър е наш господар. Във всичко му се подчиняваме.

Задушаващото покривало на волята им я обви още по-силно и породи подозрението, че проникват в ума ѝ и че зададените на глас въпроси са по-маловажната част от разпита. Усещаше ледено боцкане в слепоочията.

Това се проточи дълго и макар че не се покоряваше, Мейгрейт сякаш се смали на пода, а уелмите се извисиха великански. Нямаха умора. От жажда губеше гласа си. И мисълта ѝ се изтощаваше, защото я изпълваха видения как уелмите с радост биха я изтезавали. Не... не с радост, а с удовлетворение. Не ги разбираше. Струваше ѝ се, че не различават добро и зло, увлечени от желанието да изпълнят заповедите на господаря си. И затова щяха да са доволни, ако с изтезания постигнат целта си.

Часовете се низнаха и цялата ѝ глава се замрежи от гъстата паяжина на болката. А още никой не я бе докоснал.

Може би около пладне на втория ден след залавянето ѝ в стаята ѝ влезе още един уелм. Всички се скупчиха в ъгъла за малко. Мейгрейт не схвана новината, но явно беше лоша за тях, защото щом вестоносецът излезе, чу другите трима да си говорят:

- Над нас властва опасно слаб господар – промълви Джафит, сякаш станал още по-мършав и стар.
- Така е, но що да сторим? Без господар сме нищо.
- Дължни сме да бъдем силни – нагърти Вартила. – Не бива да губим повече време с тази.

Върнаха се по местата си на скамейките.

Джафит протегна ръка и дланта му опря в гърлото ѝ. Пръстите бавно се плъзваха надолу. Студени и горещи нишки плъзнаха навсякъде в плътта на Мейгрейт. Натискът отново я прикова към пода, в гърдите ѝ се надигаше отвратителен, смахнат кикот. Кожата ѝ настръхна, все едно някакъв паразит я гризеше и пихтиестото му тяло се издуваше в нея.

В някакво притаено кътче на душата ѝ замъждука гняв от посегателството, разгоря се мудро, но накрая избухна неудържимо.

Самата тя дори не долови точния миг, когато вдигна към Джафит ръка с разперени пръсти, забрави всички предупреждения и наставления от дългогодишната си подготовка и стовари върху него цялата мощ на своето побесняло от болка съзнание.

Уелмът млъкна наред думата, която изричаше, застина като изваяние, на цялото му лице се избиха червени петна и той тупна по гръб на пода. Лицето му се гърчеше, ръцете му се увиваха конвулсивно около тялото.

„Прекалих, а пък и закъснях – сгълча се Мейгрейт. – Още един от присъщите ми недостатъци“.

Другите двама не шавнаха. Мъжът бледнееше, пръстите му се впи- ваха в ръба на скамейката. А Вартила се усмихна като привидение и Мейгрейт се стъписа.

– Джарк-ун трябва да научи за това – обади се Вартила към мъжа. – Помоли го да дойде.

– Още не се е върнал.

– Значи ще го потърсиш, щом се върне. Тази тук ме безпокои. Много сила има в нея. Длъжни сме да научим кой я е изпатил. Може би ще е по-лесно да пречупим другата.

Вратата се отвори. Игър надвисна над всички. Носеше дебело наметало, по шапката му още искряха капки, по бутушите му лепнеше черна кал.

– Аз ще се заема с нея – каза той тихо. – Доведете я в работната ми стая.

– Но, господарю...

Вартила не продължи и се извърна.

Мейгрейт едва прекрачи прага, изтощена от дългото изкачване по стълби, пък и отново я налегна слабост, след като си послужи с Тайното изкуство. Игър говореше, но звуците се сливаха в ушите ѝ, дори не го

виждаше, ако не застанеше точно пред нея. Тръшна се на пода и присви колене към гърдите си. Той стърчеше над нея като сиво петно. Мейгрейт не съзнаваше нищо освен жаждата и непоносимото напрежение в главата си.

– Вода... – изхъхри тя. – Моля те, дай ми вода.

Игър приклепна неловко и се взря в лицето ѝ. Зачерви се и тя отметна глава немощно, защото се уплаши да не я зашлеви. Той обаче се надигна с охкане, провлачи крак към вратата и дръпна шнура, увиснал до рамката.

Тутакси влезе една прислужница. Игър ѝ каза нещо и пак дръпна шнура. Дойде и втора жена и двете отнесоха Мейгрейт в съседните покои. Там я изкъпаха в неопикуемо приятна топла вода и я облякоха в чисти дрехи.

След това я заведоха в просторна стая и поднесоха храна и вода на масичка с извити черни крачета до огнището. Гозбите бяха съвсем обикновени – маринувана риба, задушени зеленчуци, черен хляб с кана ласий – слаба светла напитка, която винаги присъстваше на трапезата в Орист. Тя веднага изгълта две големи чаши. И през цялото време двете слугини я наблюдаваха неотлъчно. Щом се засити, я върнаха в покоите на Игър и я настаниха на дивана до току-що запаленото огнище с още една пълна чаша на масата. Мейгрейт се почувства чиста и стоплена за пръв път, откакто бяха нагазили в блатата на Орист... и по-уплашена от всякога. Колкото и слабо да беше питието, я потапяше в дрямка, затова тя веднага седна, сковано и изпънато.

Скоро влезе и Игър. Носеше дълга вълнена блуза, дебел панталон и сиви ботуши. Слугините си отидоха. Яростта му не бушуваше и продълговатото му лице беше невъзмутимо, едва ли не приветливо. Мейгрейт не знаеше какво да си мисли. Каквито и способности да бе развила у себе си, не умееше да разгадава чуждата душа.

– Е, сега малко по-добре ли си?

– Благодаря – отвърна Мейгрейт, още по-смутена от любезността му.

– Уелмите се престарават, а аз се забавих заради преследването.

Не и се вярваше, че чува тези думи. Нима се оправдаваше пред нея?!

– Какво направихте на Каран?

Игър придърпа стола си към нея и се вторачи в очите ѝ. Май търсеше нещо, но отново изглеждаше озадачен. Мейгрейт потръпна и притисна гръб в облегалката.

Той заговори бързо, без да се запъва:

– Вече нямам време за губене. Коя е Каран и накъде понесе Огледалото?

Възможно ли беше Каран да се е изплъзнала? Направо изумително. Мейгрейт сведе поглед. Игър се славеше с лукавството си, а в нито един слух не го хвалеха за състрадание или благост. Би си послужил с какви ли не хитрини и беше най-добре тя изобщо да не отваря уста.

– Нищо няма да ти кажа...

Той обаче упорито повтаряше въпросите си, дори се опита отново да прекърши волята ѝ както предишния път, но тя не продумваше. Игър се разгневи само веднъж, с един замах помете чашата ѝ от масата и вдигна юрук, но нейният поглед пак не трепна. Тя долавяше, че той се преструва най-хладнокръвно, нямаше и помен от онзи сляп бяс. Защо се бе променил така?

Накрая от умора не можеше и да седи. Игър отново повика прислужниците и те я отнесоха в малка стая с легло. Съблякоха я, както стоеше със затворени очи, и я сложиха в студената постеля.

Вратата се отвори безшумно и Игър влезе. Носеше фенер. Мейгрейт беше права да не разчита на дружелюбието му. Яростта отново бушуваше в него, докато крачеше по коридора, макар че засега не я заплашваше. Вбесяваше го загубата на Огледалото, толкова важно за отдавна обмислените му планове. Надяваше се, че щом Мейгрейт е с изцедени сили, ще намери начин да изкопчи истината от нея.

Защото Игър не само използваше Огледалото да разкрива защитните мерки на противниците си. Знаеше, че в прастарото изделение е скрита несравнимо по-важна тайна – път отвъд ограниченията, наложени от разстоянията, задържащи повелителите на Сантенар в дребните им владения. Път към премахване на отдавнашната неправда, на която той бе станал жертва. Тласкаше го не само жаждата за мъст, но и една мечта – да обедини Мелдорин, а защо не и цял Сантенар. Изобщо не се съмняваше, че той е най-подходящият човек да постигне това. Дребното отмъщение беше само стъпало към целта. Успееше ли да постави Сантенар под своя власт, щеше да впрегне всичките му сили, за да сбъдне и желанието си за истинското възмездие.

Но сега дойде в стаята на Мейгрейт, за да удовлетвори любопитство си и да разсее недоумението си. През онези тежки часове на борба за надмощие двамата взаимно надникнаха в съзнанията си. Може би

самотата и тъгата на тази жена му напомнях за неговата душа. Или вече налучкваща какво всъщност представлява Мейгрейт... и в какво може да се превърне?

Сложи фенера на пода до леглото, седна на един стол и се загледа в спящата жена. В тези мигове беше толкова безметежна...

Тя се обърна и насила отвори очи, сепната от светлината на фенера. От преумора не можа цяла минута да осъзнае къде се намира, а после в миг привычното напрежение и унижение изопнаха лицето ѝ.

„Какво ти е причинила Фейеламор? – чудеше се Игър. – Защо те е тормозила така?“ Мейгрейт събуждаше у него твърде особени чувства, каквито не бе изпитвал през целия си дълъг живот. Коя всъщност беше тя? С какво коварство си служеше?

Мейгрейт седна в леглото и се уви плътно със завивката. Застави се да срещне погледа му, въпреки че сънят още тегнеше в мислите ѝ. Пламъчето на фенера потрепваше и хвърляше по лицето на Игър заплашителни сенки. Хлътналите му очи тъмнееха и хвърляха редки проблисъци.

Гласът му прозвуча с прекомерна сила в притихналата нощ и отекна от стените.

– За какво ѝ е Огледалото на Фейеламор?

– Прочети Преданията! – озъби му се Мейгрейт.

– О, чета ги – кротко я увери Игър. – Но през последните столетия се смяташе, че Фейеламор е мъртва, а фейлемите са изчезнали. Откъде се взе тя? И защо точно сега? А ти откъде изскочи с цялата тази сила и неznайни цели?

– Аз само ѝ служа. Нямам свои цели, изпълнявам дълга си.

Той я изгледа косо.

– Нещо не ми се вярва. Твоят път не съвпада с нейния – ти не принадлежиш към фейлемите.

Думите му я притесниха, засегнаха онова, за което си бе забранила да мисли.

– Няма да говоря с тебе за нея.

– Ами за приятелката си? Името ѝ е Каран, нали?

„Значи не сте я намерили“. Мейгрейт си позволи отпаднала усмивка.

– Тя е от рода Фърн в Банадор.

– Ааа... Фърн, тъй ли? Хора с крехко душевно здраве. Безумието е същинско проклетие за този род. Тя е толкова млада. Товарът може да я смаже. Нима не се тревожиш за приятелката си?

Мейгрейт се извърна; боеше се да каже каквото и да било. Но откъде бе научил толкова много?

– Не я познаваш – отрони печално накрая. – Вярно, наглед е съвсем млада и се шегува с онова, на което държи, но в нея се крие желязно упорство. Тя познава и грозното лице на света. Никога няма да я хванете.

И себе си не можа да убеди. Защо говореше така с врага си? Как успял да я обезоръжи?

Игър се взираше настойчиво в нея.

– Накъде е тръгнала? Към морето ли? Или на изток – към езеро Нийд? Аха, виждам отговора в очите ти. Отива към Нийд. И може би ще се срещне с някого там?

Очите на Мейгрейт за кой ли път я предадоха. Нищо ли не можеше да скрие от него? Умората надделяваше. Тя зарови лице в ръцете си, очакваше със страх следващия въпрос.

– Накрая да те попитам къде Каран ще се види с Фейеламор?

Тя не си позволяваше дори да мисли за Сит. Но Игър изведнъж се озова за нея, дългите му пръсти покриха цялото ѝ лице.

– Къде? – прошепна той и напорът на волята му отново я приклеши.

Стори ѝ се, че ще припадне. Пръстите на Игър не притискаха кожата ѝ; силата му обаче беше по-непоносима от паднал върху нея каменен блок.

– Нека позная. – Трудно го чуваше, макар тънките устни да шептат до ухото ѝ. – Фейлемите са живели далеч на югоизток. Само че е прекалено рисковано да го носи чак дотам. Значи Фейеламор е някъде в Мелдорин, и то близо до морето. В Туркад, да речем?

Мускулите на лицето ѝ се отпуснаха за миг, колкото и да не ѝ се искаше.

– Не е в Туркад. Да не е Виликшатур? Или Алсифър? Не. Гнулш? Много път има дотам. Ами да – не е на морския бряг, но е наблизно, и то на голямата река Гар! – Клепачите ѝ трепнаха. – Оо... Сит! Вече можеш да заспиваш. Това исках да науча.

Игър погледа още миг голите ѝ рамене и тъмната коса, паднала на красивото печално лице, изправи се рязко, взе фенера и излезе. Вратата се затвори с тихо щракане.

Мейгрейт бавно се свлече в леглото. Нямахше да мигне повече тази нощ. Толкова години обучение, толкова усилия... за нищо. Достатъчно беше да не се наспи и той я прекърши.

Намери само една утеха – бяха минали два дни, откакто Каран бе избягала в тунелите. Но вечерта ботушите на Игър бяха изцапани с кал от устието, влажните му дрехи носеха дъх на море. Каран се бе измъкнала от крепостта. Трябваше да ѝ помогне някак, да им отвлече вниманието, ако ще и за съвсем малко.

Облече се безшумно в мрака, открехна вратата и надникна. В рамката на отсрещната врата се мяркаше силует. Прокрадна се по-наблизо, молеше се да не е уелм. Оказа се обикновен прислужник, обърнат с гръб към нея. Босите ѝ крака стъпваха безшумно. Тя го цапардоса с ръба на дланта си по тила и го издърпа в ъгъла на стаята. Дали имаше още някой? Тук – не, но навън? Допря ухо до вратата. Не се чуваше нищо. Напрягна се, дръпна рязко, готова да повали стража, но не видя никого.

Поколеба се. Знаеше, че засега не ѝ стига жизненост да избяга. Влезе в покоите на Игър. Осветяваше ги само гаснещата жаравя в огнището. Мейгрейт се вмъкна и огледа помещението, Стопанинът не беше тук, но присъствието му се долавяше. Дългата маса, отрупана с карти и книжа, привлече вниманието ѝ. Тя взе оставената най-отгоре карта, показваща източните области на Мелдорин от планините до Туркадско море. Имаше много знаци, нанесени на ръка. Обърна листа към огнището, за да вижда по-добре. Студена ръка стисна китката ѝ изотзад. Пак я побиха тръпки, за малко не изпищя от уплаха и погнаса.

– Този път ще си довършим разговора – обеща Вартила.

15. Не каквото очакваш

Оръфаният нещастник в краката ѝ *наистина* беше Лиан, но за жалост много се различаваше от великият разказвач, на когото се възхищаваше във въображението си. И все пак макар да изрече нелепи думи, гласът му галеше слуха. Как бе успял да дойде тук, без дарбата ѝ да я предупреди? Как изобщо се бе домъкнал в планината? Нима безцелно блуждаещите ѝ сънища и копнежи го бяха откъснали по някакъв начин от уютното сигурно съществуване? Това вече беше немислимо – та тя не разполагаше с подобни сили. Трябваше да е някакво съвпадение... Но какво ли съвпадение бе необходимо, за да се катери Лиан из тези чукари? Ама че чест за нея!

Той изохка и се сгърчи. По челото му се стичаше кръв. Каран го обърна по гръб с една ръка – другата бе негодна и за най-нищожното усилие. Кожата му беше леденостудена, целият бе подгизнал. Можеше

да умре от премръзване и тя щеше да е виновна за гибелта му.

Тя разпали огъня така, че пламъците забучаха, после съблече Лиан. С изненада видя, че кожата му е гладка и бледа почти като нейната, въпреки че беше насинена и одрана от раменете до кръста. Изсуши го с ризата си за преобличане, разтри ръцете и краката му, за да ги стопли, накрая го зави с одеялото си до огъня. Лицето му вече не беше толкова бяло.

Порови в раницата му за сухи дрехи, но от всичко капеше вода. Каран опъна едно въже и окачи дрехите му толкова близо до огъня, че веднага взеха да изпускат пара, а и да димят. Но пък иначе как да изсъхнат за една нощ?

Опитваше се да проумее как се бе стигнало до този нов обрат. Последната седмица беше от най-лошите – неспирно катерене по заснежени стръмнини. Счупената ѝ китка нарастваше накриво и я болеше. Ободряваше се с фантазии за великия летописец в редките моменти, когато мисълта ѝ беше ясна. Без романтични глупости, разбира се – просто копнееше да поговори с човек, който ще разбере колебанията ѝ, ще ѝ разкаже преданията за Фейеламор и Игър, за Мендарк, а и за Тенсор. Нуждаеше се от помощ, за да стигне до правилното решение за Огледалото. Предстоящият избор тегнеше над съзнанието ѝ. Не искаше да сбърка и това се оказа по-важно от дълга към Мейгрейт, дори към аакимите.

Снощи, когато бе призовала Лиан от Тулин, тя го *помоли* да побърза... и той ѝ се изтърси. Какво да го прави сега? Колкото и да беше безмерен талантът му, очевидно не знаеше как да се грижи за себе си. „Дойдох да те спася“. Как пък не!

Лиан изстена и отвори очи. Лежеше на пода до огън. Червенокосата жена се бе подпряла на коляно до него с парцал и канче топла вода: почистваше раната над окото му. Той трепна. Главата му сякаш щеше да се пръсне. С всяко вдишване нещо го пробуждаше отляво. Жената стана, порови в раницата си и извади малка каменна кутийка. Отвори я непохватно, намаза раната с кафяв мехлем и наново превърза главата му, като стегна възела с една ръка и със зъби. Изобщо не се стараше да не му причини болка.

Къntenето в главата и смъденето в очите му превръщаха лицето и в размита скица – червени завъртулки вместо къдрави кичури, нефритено-зелени кръгчета за очи. Не, цветът им беше по-тъмен, като на

малахитовите колони в залата на Школата. Той напрегна мускули да седне. Не беше лесно. Стисна клепачи, за да махне сълзите.

Лицето ѝ беше с толкова чисти очертания, сякаш го е изваял резец. От косата ѝ се носеше смътно познато ухание. Лиан я огледа – сиво-зелени панталони в куртка, превръзка на дясната китка. Общо взето, отговаряше на описанието, но му се стори прекалено млада. Долавяше още нещо у нея, което вече бе срещал, но...

Каза си, че е очарователна, макар и по доста забавен начин. Ако беше малко по-зряла и по-висока, а и не с такава ужасно червена коса, сигурно би му се сторили привлекателна. Каква прищявка на съдбата я бе оплела в тази история? С този неин момичешки вид човек не можеше да я възприема сериозно.

– Ти ли си Каран? – попита Лиан недоверчиво.

Тя се взря за миг в лицето му. Само няколко думи, а магията на гласа му подейства. Изви очи към тавана.

– И сега какво да го правя? – Говореше меко и ниско, с снизхождението в гласа ѝ го смути. – Ако това е откликът на молбата ми за помощ, нямаше нужда да си губя времето...

Засмя се кратко. Много седмици на бягство, гонитба, сънища и кошмари я бяха променили в по-жилава Каран от онази, която плашливо се вмъкна във Физ Горго. Беше преуморена, но все пак не бе загубила докрай чувството си за хумор.

Лиан се почувства уязвен от неблагодарността и присмеха ѝ.

– Наистина ли си Каран? Очаквах... предполагам, че си по-голяма.

Усмивката ѝ се стопи. Тя също го погледна с обида – човекът, от когото се възхищаваше, се отнасяше към нея несериозно.

– На двадесет и четири съм. – Каза го, сякаш се оправдаваше, и незабавно съжали за това.

– Срещали ли сме се?

– Е, не сме се *запознавали*.

Не че се надяваше, че Лиан я е запомнил сред хилядите си слушатели, но мъничко се натъжи.

– Ами... аз дойдох да те отведа в Туркад...

Каран се слиса. Той се надигна и все едно някой заби клин в хълбока му – щеше да падне, ако тя не го бе подпряла с рамо. Презрението тутакси изчезна от лицето ѝ – виждаше, че Лиан е по-зле и от нея. Дали не плещеше глупости от болка?

Той изведнъж посивя като пергамент и притисна длан към ребрата си. Каран се олюля под тежестта му и го побутна да седне.

– Я пак да погледна какво ти е...

Разгърна одеялото и с върховете на пръстите си махна няколко остри камъчета, набили се в кожата.

– Имаш счупени ребра. Ще се опитам да ги наместя, но ще трябва да стискаш зъби – не съм лечителка.

Наистина беше болезнено. После Каран почисти раната от нишките плат, пясъка и мръсотията. Лиан се присвиваше при всяко докосване и накрая съчувствието ѝ взе да отстъпва пред досадата. Навън съвсем притъмня. Тя затвори плътно вратата и я заклони, след това събра клоните в огъня накуп. Напълни две канчета от малкото почерняло котле и подаде едното на Лиан.

– Супата поне е гореща, ако не друго.

Седна и се загледа в него – с мъничко съжаление и присмех, но и гузна, че волно-неволю го бе придърпала да сподели тегобите ѝ.

Колкото и да бе прегладнял, той се вторачи придирчиво в зеленикавото вариво с мътни мазни петна по повърхността. Още първата предпазлива глътка потвърди подозренията му. Супата като че ли се състоеше от сушен грах, гранясала мас и нагарчащи билка.

– Чудесна е! – промърмори Лиан, докато се мъчеше да не повърне.

Все пак беше вярно, че е гореща, а другото не го интересуваше в момента.

– Само това ми остана – промърмори Каран.

Той посочи раницата си.

– Донесох храна за из път.

Погледът ѝ отново издаде колко нелепи са думите му според нея. Той най-сетне си припомни какво го бе довело тук.

– Долу в клисурата има уелми. Видях ги малко преди да започне бурята.

– Знам. Вече ги усещам, щом ме доближат. Няма да се качат тук през нощта, пътеката е заледена. Аз обаче трябва да се махна преди разсъмване. Но къде да отида? – Тя се извърна, за да не проличи колко е разколебана. – А и умът ми не побира какво да правя с тебе. – Изведнъж се озъби. – *Какво умееш?*

Той се смути. Срещата им изобщо не потръгна, както я бе рисувало въображението му.

– Познавам добре Преданията – изтърси глупаво.

Каран се разкикоти. В гласа му имаше магия въпреки празнодумството и само като напругаше волята си, можеше да ѝ устои.

– И какво ще правиш, когато ни нападнат уелмите? – отново

прихна тя. – Ще ги залъжеш с някое сказание ли?

Лиан се поизпъчи и заговори по-самонадеяно, отколкото се чувстваше.

– Сега не е толкова опасно за тебе. – Говореше й като на дете. – Ще те превода през прохода до Банадор, а оттам ще отидем при Магистъра.

Зелените й очи се присвиха неприветливо. Дали само се правеше на глупак, или главата му наистина беше чак толкова куха? Всякаква топлина изчезна от гласа й.

– Няма да ходя в Туркад. Уелмите бездруго са между нас и прохода. Как мислиш, че можем да стигнем дотам?

А може би той знаеше път, който тя още не бе научила? Тутакиси обаче се прости с напрасната надежда.

– Ами на юг през планините, после на изток...

– Бродил ли си и преди по тези стръмнини?

– Не съм се качвал толкова нависоко, но...

– Зимата настъпва. Още не е валяло обилно, но снегът ще започне да трупа съвсем скоро. Най-близкият друг проход е на тридесет левги оттук, както криволичат пътеките. По сняг и лед дотам се стига за петнайсетина дни... а може би и петдесет. Няма начин храната да стигне.

– Ами ако се върнем в Чантед?

– И какво ще правят уелмите през това време?

– Защо да не се крием, докато не се махнат?

– А ти защо не ме научиш как да си направя криле и да отлетя към някое безопасно място?

– Само се опитвам да помогна.

– Не ми стигат силите да търпя и това! – избухна Каран. – Я си върви, откъдето си дошъл.

Скочи и застана до огъня с гръб към него. Лиан дори не я погледна, а промълви замислено:

– Според мен е най-добре да...

Не само беше глупак, ами и не слушаше! Горчиво разочарованата Каран се извърна и го погледна. Срамуваше се от доскорошните си мечтания за него.

– Ти живееш в измислен свят – каза му троснато. – Твоите Предания са били съчинени, за да развличат беззъби дъртаци, докато сърбат попарката. Не са нищо друго освен романтични разказчета. И от твоята помощ има полза колкото от тях.

Лиан изпадна в пълно недоумение. Не бе свикнал да чува подобни думи.

– Преданията са самата истина! Или поне най-доброто приближение до нея, което можем да извлечем от миналото. Те са основата на нашата култура.

– Махай се! – кресна тя. – Не ми трябваш. За нищо не те бива.

Най-после го принуди да го чуе. Той ахна, преви рамене, после се надигна и повлече крака към вратата, както беше увит в одеялото. Каран не знаеше дали да вярва на очите си.

– Не сега бе, малоумнико! Утре или вдругиден, когато се поправиш.

Той се обърна послушно и със същите немощни крачки се върна на мястото си. Не й се гледаше това тътрене. Тя излезе навън да се успокои, разкъсвана между смеха и отчаянието. Как да се държи с това същество? След няколко минути надникна през откренатата врата – Лиан седеше, забил поглед в пода. Изглеждаше толкова умърлушен, че Каран омекна. Не биваше да му говори толкова грубо. В края на краищата тя бе причината той да попадне тук. Влезе и каза решително:

– Ти се връщаш в Тулин, аз продължавам сама. Сега събирай сили. – Свали котлето от огъня и го изплакна, като се мръщеше от болката в китката. Наля вода от напуканата каменна делва до огнището и я сложи да кипне.

После обърна дрехите му, за да не се опърлят, пусна във водата щипка билки, чукна с юмрук по котлето да се утаят на дъното и скоро наля от зелената течност в канчетата. Лиан с облекчение притисна длани към топлия метал. Може би си помисли, че предложеният чай е знак за помирение, и сподели каквото му хрумна:

– Снощи ми се стори, че си загубила надежда, съчувствах ти искрено. Но днес...

Каран се настрои по-сговорчиво.

– Минаха почти два месеца, откакто избягах от Физ Горго, и през цялото време ме преследват. Щом се отърва от тях и нещо пак ги насочва по следите ми. Вчера са крих в преспите, без да паля огън, и враговете ми се навъртаха толкова наблизко, че лесно ги усещах. Накрая се отказах до зазоряване, но нощта беше страшна, една от най-лошите досега. Зовът ми беше фантазия, сън. И за миг не допусках, че си някъде наоколо и ще дойдеш.

Лиан се загледа в нея през струйките пара над канчето. В това съннопослание на Каран бе имало още нещо, по-опасно и от уелмите. Каква беше онази великанска фигура? Игър, стремящ се да си върне Огледалото?

Тя седеше с кръстосани крака, зяпаше пламъците и драскаше разсеяно по камъните с обгорената пръчка в лявата си ръка.

– Какво се случи във Физ Горго? – престаши се да попита той.

– Игър се върна по-рано. Мейгрейт намери сили да го задържи, но не и да избяга с мен. Направих каквото тя поиска от мен – изплъзнах се.

– Не знаех, че сте били две. На кого служиш?

– Прекаляваш с любопитството. Изгърси ми се ненадейно и очакваш да ти се доверя. Няма да го бъде. Не ти искам помощта. Самонадеян си и май не те харесвам много. Ще продължа сама. Водата ще спадне след ден-два и ще можеш да се върнеш в Тулин.

Лиан се изчерви от унижение и Каран за миг го съжали.

– Какво друго ми остава? – Опита се да говори по-благо. – Пострадал си по зле и от мен, а и не познаваш планините. Ти си добър и отстъпчив човек. И аз бях такава. Не ти е мястото тук.

– Но ти нямаш храна, а ръката ти е зле. Сама помоли за помощ.

– Да, но не от тебе. Ще ти платя за храната, която можеш да отделиш. Ще имаш нужда от запас само за утре. Сега отдъхни. Най-добре ще ми помогнеш, като ги забавиш: дори час няма да ми е излишен.

Тя се смълча до огъня. Лиан се обърна на здравия си хълбок върху каменната плоча и поумува над положението си. Не можеше да ѝ се натрапи против волята ѝ, нито пък искаше. Явно се налагаше да изплати дълга си към Мендарк другояче. Само че изгаряше от желание да види Огледалото, да научи историята му заедно с историята на самата Каран.

Потънал в мислите си, не забеляза, че тя е излязла. Заслуша се във вятъра, свирещ из пролуките на порутения покрив. Понякога въздушните течения се завихряха, караха пламъците да подскочат и пръскаха искри из стаята. Той се огледа. Малката раница на Каран бе оставена в ъгъла. Дали не държеше Огледалото там? Изкушението пак го загриза. Седна обаче твърде припряно и го прониза толкова остра болка, че извика. Налагаше се да почака.

Предпазливостта му послужи добре, защото само минута по-късно тя отвори вратата с ритник и довлече вътре голям клон.

Насече клонки с едно сатърче, натроши ги и ги хвърли в огъня. Навря в пламъците и дебелия край на големия клон, който се простираше чак до средата на помещението.

Лиан скоро се унесе в тежкия сън на пълното безсилие със сгъната под главата му дреха на Каран за възглавница. Тя пак седна на раницата си и загледа играта на светлини и сенки по стената. Понякога се надигаше и пробутваше клона още малко в огъня.

Ако успееше да мине през прохода и да стигне до Банадор, щеше да намери по-голяма безопасност в родните си земи, но на единия път нататък я причакаха уелмите, на другия пречеше придошлата река. Как можа точно накрая да им позволи да я натикат в такъв капан? И какво ли замисляха сега? Щяха ли да се опитат да я сварят неподготвена в ранни зори, или щяха да дебнат да тръгне към прохода? Имаше ли начин да се възползва от неочаквания „подарък“, който ѝ бе натресла съдбата?

Лиан се въртеше и пъшкаше. Дори в съня си изглеждаше окаян и безпомощен. Защо човек с толкова оскъдни умения бе положил толкова усилия да я намери? И това ли беше капан? Какво щеше да направи, ако я бе сварил заспала?

Тя се изсули през вратата и закрачи през разрушената зала. След бурята небето се бе прояснило, но от запад напиреха още плътни облаци. Сред развалините вятърът бе струпал преспи с фантастични форми. Каран отиде при ниската стена до ръба на платото.

Опря гръб в зида, за да се скрие от вятъра, но въпреки това мръзнеше. Лиан от Чантед... Лиан зейнът... Казваха, че гласът му е като ангелска песен. И тя се убеди колко верни са тези думи, когато чу сказанието му. Вярно, че се отнесе с него ненужно жестоко, но как да се държи дружоче? Неговият глас нямаше да я отведе у дома.

По звездите определи, че е настъпил десетият час. Чуваше се само съскането на повеите и шумоленето на изсъхнали листа по храстите над пропастта.

„Ако го зарежа, може би ще спечеля половин ден, докато се разправят с него. Проклет да е! Не съм го молила да идва. Не, лъжа сама себе си... И онзи ден, и вчера го призовах. Но уелмите би трябвало да проумеят веднага, че той няма нищо общо... О, не. Ще го разкъсат, за да изтръгнат от него какво знае за мен. Може и да го погубят ей така, от злоба, защото ще го помислят за мой приятел. Значи съм длъжна да го закрилям“.

Прихна. Тази иронична промяна на ролите им би трябвало да е забавна и за разказвач като него.

„Що за глупачка съм, та бих влачила и такъв безполезен товар! Но как да го оставя в ръцете им?“

Далеч под нея в огромната плоска паница на долината звездната светлина блещукаше по реката – извита сребърна ивица. Лъцяха бели петна сняг и лед, тук-там тъмнееха горички. Платото се губеше от погледа ѝ на изток и на запад. Над него се издигаше тромавото туловище на

върх Тинтинуин.

Пак се загледа в долината. Мъчеше се да подреди мислите си. Заздравяващите костици в китката ѝ боляха от студа. И както рееше поглед по стръмния склон, тя осъзна, че там нещо се движи. Кой би дръзнал да пълзи нагоре в тъмата по коварния лед?

Да, нямаше грешка. Дотам имаше петдесетина разтега, дори по-малко. Някой упорито се катереше по почти отвесната канара. Къде ли бяха другите? Огледа се навсякъде, но виждаше една-единствена фигура. Щом преследвачът се добереше до платото, веднага щеше да ги открие по дима от огъня. Нямаше време за бягство – Лиан дори не беше обличен. Нямаше обаче и добро скривалище в развалините.

Понечи да се втурне към Лиан, но спря, надигна се на колене и пак надзърна над ръба. Силуетът се промуши под един гладък скален навес и колебливо опита да пропълзи първо наляво, после надясно. Накрая явно намери къде да се хване и продължи нагоре. От време на време Каран виждаше блясъка на вдигнати към платото очи. И тя се катереше изкусно, само че не би се претрашила на такова изкачване без въже и клинове. Кокореше се втрещена от майсторството на противника си. Вече беше само на някакви си десетина разтега под нея, вече можеше да различи бледите му черти и оголените зъби. Идлис!

Отдръпна се рязко и неволно пренесе цялата си тежест върху счупената китка. Подскочи, опомни се и трескаво се заозърта за оръжие. Наоколо нямаше клони или дънери. Затова пък камъни се намираха в изобилие. Напъна се да помръдне един, втори, но се оказаха прекалено тежки. А, ето и откъртен къс. Вдигна го и се изтътри до ръба.

Идлис беше само на три разтега под платото. Тя си спомни как по тялото му изскачаха мехури от лъчите на слънцето и се смути. Колкото и страшен да ѝ се струваше, все пак беше човешко подобие. Не знаеше какво да направи... но той пълзеше към нея. Очите му отразяваха студената светлина.

Той я видя и се ухили като вълк. Каран се сепна. Идлис може и да приличаше на човек, но си оставаше враг. Надигна се и пусна камъка върху него. Прицели се точно – но той се отдръпна в последната частица от секундата. Камъкът забърса слепоочието му, отскочи от рамото му и пропадна в мрака. Идлис се олюля, задържа се с една ръка. Лицето му се кривеше.

Каран го чакаше да падне, не искаше да повярва, че още може да се е вкопчил в скалата след такъв удар. Но той се напрегна, прокара длан по очите си, сякаш махаше нещо от тях, и пак се закатери. Тя беше

потресена – и от постъпката си, и от неуспеха. В следващия миг побягна.

Вратата зееше, както я бе оставяла, и все пак от жаравата вътре беше по-топло. Дългият клон бе изгорял, беше останала само ивица пепел и въгленчета по пода. Раницата ѝ беше недокосната, Лиан си лежеше на камъните. Каран пипна челото му – пареше. Той отметна ръка и смънка неразбираеми думи.

Тя залости вратата и сложи дърва в огъня. Взе сатърчето, притисна се в една плитка ниша зад вратата и замря. Пращането на клоните в пламъците постепенно стихна. Нощта отминаваше.

16. Страх от високото

Лиан се замята в съня си със странни приглушени вопли и тя сложи хладната си длан на челото му. Той млъкна. Вятърът също стихна до шепот, после се възцари пълна тишина.

Отвън долетя издйнически звук – хрущене на камъче под подметка. След малко нещо пак изчегърта. Идлис беше пред вратата. Напънна я и тя поддаде един пръст навътре. Каран настръхна.

Идлис се засили, връхлетя с цялото си тяло и вратата отлетя към стената. Той залитна напред в слабо осветеното помещение, едва се задържа на крака.

Лиан подскочи, извика от ужас, оплете се в одеялото и падна. Уелмът се хвърли върху него, затъркаляха се по пода, удряха се слепешком. Лиан кресна от болка.

Каран изскочи от нишата, халоса Идлис зад ухото с тъпото на сатърчето и той се просна безмълвно върху Лиан. Тя го смъкна от полуудушения разказвач, сложи дърва в огъня, за да вижда по-добре, върза ръцете и краката на Идлис и ги съедини с въже зад гърба му. Натика в устата му дървесна кора и го завлече в ъгъла. Не можеше да свикне с отвратителния допир на кожата му.

Лиан седна зашеметен. Каран стоеше над него задъхана, с подивял поглед.

– Ти ми спаси живота! Бях заспал. Откъде се взе този?

– Изпълзя по канарата. Помисли те за мен.

Лиан се опули.

– А ти защо не ме събуди?

– Не ми се вярваше, че можеш да помогнеш. Стига вече – време е

да тръгваме. Щом той преодоля такъв склон въпреки леда и тъмата, нищо чудно другите да го последват. Няма как, ще дойдеш с мен.

Той кимна примирително.

– Не бива да обсъждаме нищо тук – добави Каран. – Другите сигурно ще успеят да изкопчат от него какво сме казали, макар че сега той е в несвяст. – Тя припряно прибираше вещите си в раницата. – Как се чувстваш? – подхвърли му през рамо. – Дано си по-добре.

Лиан се усмихна плахо. Всъщност се чувстваше твърде зле, но искаше да тръгне с нея.

– Доста по-бодър – заяви колкото можеше по-наперено. – Само да хапна нещо топло и съм готов да вървя ден и нощ.

Каран се взря изпитателно в него, докато той се обличаше. Дрехите му бяха почти изсъхнали. Тя клекна до Идлис и опипа главата му. Тилът му беше подпухнал и окървавен, отстрани на челото имаше превързана надве-натри огромна цигина.

– А с това как се е сдобил? – почудя се Лиан.

– Пуснах му един камък, докато се катереше – обясни Каран – Провървя му. Но май ще съжалява, че е оцелял, когато спътниците му го намерят тук. Изпий това. – Подаде му канче с остатъка от супата.

Докато Лиан я изгълта. Каран вече беше до вратата.

– Как тъй ще го зарежеш жив, за да ни подгони отново? – стъписа се той.

– Ти можеш ли да убиеш безпомощен човек, та ако ще и да е уелм? Аз не мога. Стига ми и срамът, че стоварих камъка на главата му.

„Три пъти го пощадох – мярна се в главата й. – В Банадор щяхме да кажем, че това е поличба, и дори враг би сметнал, че ми е задължен...“

Понеже бе държала живота на Идлис в ръцете си, сега с него я обвързваше някаква отговорност. Както и с Лиан. Изведнъж животът й се бе оплел ужасно.

Навън вятърът не брулеше. Изгрялата луна в последна четвърт им показваше пътя с оскъдните си лъчи. Имаше още часове до деня. Каран закрачи на запад.

– Къде отиваме?

– Към реката и водопада. Понякога планинските потоци спадат толкова внезапно, колкото и прииждат.

Още преди да зърнат буйстващата вода, чува рева й и тракането на камъни по дъното. Намериха си закътано местенце сред скалите, за да дочакат изгрева.

Утрото започна сивкаво, облаците от запад закриваха цялото небе.

Реката още си беше черен порой.

– Водата се е надигнала, откакто пресякох – изсумтя Лиан.

– Ще почакаме. През деня трябва да спадне.

Каран се опита да подремне, увита в наметалото си, а Лиан пазеше. Отмина неуловимият миг, когато светлината надмогна чезнещата нощ. Той се обърна разсеяно към реката и се смрази – отсреща, по нагоре по течението, имаше двама души.

– Каран! – Той я побутна.

– Ъмм?...

– Има двама на другия бряг, май и те са уелми.

Тя се разсъни мигновено, обърна се по корем и пропълзя да погледне през един процепа в скалите. По гърба ѝ сякаш полазиха мравки. Да, уелми, но не онези, която я преследваха последните дни, а по-млади, мъж и жена. Преди Хечет бяха петима, сега отново се бяха събрали да я гонят заедно...

– Сигурно са ме проследили – умърлушено каза Лиан. – На няколко пъти ми се стори, че някой дебне зад гърба ми.

– Все едно как са ни намерили. Пък и всеки път успяваха и когато те нямаше.

– Виж, мъжът се кани да прекоси реката.

Двамата уелми се хванаха за ръце, завъртяха се и жената помогна на мъжа да се хвърли във висок плонж, с който той стигна до един стърчащ над пясната камък. С още два уж тромави, но огромни скока уелмът се озова наред реката – бе двойно по-широка от предишния ден. Жената му подвикна, той ѝ махна с ръка и се метна във водата със събрани пред главата ръце. Течението тутакси го погълна. Лиан се блещеше – не бе забравил какво бе преживял. Една ръка замахна над повърхността и се скри. Жената се бе вторачила в реката. Далеч надолу уелмът се изтръгна от потока и се измъкна на камъните. Изправи се замаяно, махна още веднъж на жената и тръгна към развалините.

Жената спокойно се отпрати обратно към хребета.

– Ама че храбър плувец! – възхити се Лиан. – Ей такива гледки радват душата на разказвача! Вече съчинявам сказанието.

– Докато се хвалиш, не забравяй, че ни е смъртен враг – намръщено промърмори Каран. – А тя отиде да чака при пътеката за надолу.

– Днес бездруго не бихме могли да минем на отсрещния бряг.

– Не и тук – съгласи се тя, – но нагоре по течението може би има безопасен брод. Сега единствената ни надежда е да се прокраднем покрай другите уелми и да слезем от източната страна. Нямаме големи

шансове.

– И те ще ни чакат.

– То се знае. Но има и втора пътека. Тоест някога е имало. Слизането ще е трудно.

От небето се стелеше рехава снежна пелена. Заобиколиха от юг развалините, където уелмът вече претърсваше. Скоро на кухня му протяжен вик, каквито Каран бе чувала из блатата, се отзова по-пронизителен кръсък. Лиан потръпна – спомни си за Гайш и опрения в гърлото му нож.

– Търсят Идлис – изсумтя той.

– Може би са го намерили и вече търсят нас.

Във все по-гъстата виелица се отклониха към самия край на платото.

– Какво си намислила? – попита Лиан.

Каран набързо му обясня:

– Недалеч оттук склонът се спуска към някогашния мост. Има пътека, която криволичи чак до водата. И там можеш да се прехвърлиш на другия бряг, но не когато реката е придошла. Има обаче и по-стара пътека по отсрещната страна. Видях я вчера, само че беше много късно да тръгна по нея. Уелмите може и да не я знаят. Ето, стигнахме.

Поведе го към втория скат, пропадащ към Тулин. Той беше много по-широк и заравнен за прокарването на пътя още във времената на потопъл климат, когато земите около изоставената крепост били гъсто населени. Макар че по пътя растяха бурени, вятърът издухваше снега и двамата напредваха бързо. В сумрака пред тях се очертаха два черни каменни стълба – като навъсени пазачи. Нищо друго не бе останало от моста, простираше се някога над урвата.

– Пътеката започва ей там, до дясната колона – посочи Каран. – Извадихме късмет, никой не ни дебне тук.

В същия миг иззад колоната се подаде висок уелм – Идлис с омотана в изцапани бинтове глава.

– Назад! – извика Каран, обърна се и побягна по пътя.

Лиан се заклатушка след нея, притиснал ребрата си с ръка. Озърна се – Идлис не мърдаше, може би бе получил строга заповед да не напуска поста си. Мятащите се снежинки го скриха, след миг мощен кръсък отекна от зъберите и склоновете на долината.

Каран откри един клон от някакъв храст и се зае да заличава следите им.

– Това няма да помогне – спривахо възрази Лиан; болката в ребрата

му беше непоносима.

Каран свърна в сухите шубраци и се смъкна към почти отвесния червеникав склон.

Не беше лесно да намери старата пътека под снега. Най-сетне тя като че ли я откри – несигурен корниз, изсечен в скалата, отрупан с камъни и сняг и заледен. Запристъпваха внимателно. Заради страха си от височините Лиан забрави за раните си. Викът на Идлис проехтя пак. Ако уелмът застанеше на ръба и погледнеше надолу, щеше да ги види, защото вече не валеше.

– Хайде! – Каран дърпаше Лиан за ръката. – Ще ни настигнат.

Той се стресна и се помъчи да върви по-бързо. Беше го страх, че всеки момент ще падне. Стигнаха до ледено петно.

– Не се мотай де!

Лиан нерешително стъпи върху леда, кракът му се пързулна и той се просна по гръб. Понечи да се задържи с лявата ръка, но пръстите му само драшиха по леда. С падането си повлече и Каран и тя падна на колене. Успя обаче да запъне единия си ботуш в някаква пукнатина и да се задържи.

– Съжалявам... – вайкаше се Лиан.

Каран опипваше китката си и се мръщеше.

– Не си виновен ти. Нямаше смисъл да те карам да бързаш. Тази пътека е по-коварна, отколкото си си мислех.

Пак огледа леда – заемаше цялата ширина на корниза и продължаваше три-четири крачки. Опасно за нея и гибелно за Лиан.

– Какво ще кажеш да мина напред и да опъна въже, за да се задържиш?

И това не му харесваше, но не искаше да я бави.

– Да опитаме – съгласи се той неохотно.

– Добре. Мирувай тук.

Каран върза единия край на въжето за як корен, омота другия примка около кръста си и бавно запълзя по леда, като сечеше със сагърчето. Мина по опасното място и закрепил въжето и там.

– Сега ще се справиш ли?

– Да, струва ми се.

Лиан се вкопчи като удавник във въжето и направи първата страховлива крачка. Преди втората Идлис ревна силно и настойчиво точно над тях. Лиан извъртя глава и го зърна: уелмът се бе вторачил отгоре в двамата. И Каран вдигна глава. Никой не отвърна на призива, но не се знаеше дали и другите не идват. Изведнъж Идлис излезе от вцепенението си,

натисна с рамо един голям камък, каквито имаше немалко по ръба, и го разклати.

– Лиан... – ахна Каран.

Не смееше да го подканя, но знаеше, че разполага с броени секунди да мине по леда.

Той плъзна крака малко по-напред и застина. Не можеше да откъсне поглед от камъка над себе си. Идлис се напъваше, пъшкеше и полека го накланяше. Лиан не мърдаше, макар да знаеше, че камъкът ще се стовари точно върху него. Ако затичаше, щеше да изпревари уелма – но той се тътреше.

Камъкът се изсули от ръба.

– Върни се! – изпищя Каран в последния миг и той отскочи назад.

Тежкото парче рухна върху корнизата там, където бе стоял преди секунда, отскочи, удари се много по-надолу и предизвика свличане, чийто грохот се проточи безкрайно.

Лиан отмалело се свлече на колене и се облеци към Каран. Въжето беше скъсано, в корнизата зееше дупка, дълга два разтега, а под нея имаше само грапава стръмна скала. Снегът отново се завъртя и скри всичко освен тясната пътека с цвят на кръв.

Каран премери на око дупката. Лиан не би са справил дори да се върнеше да му помогне. Защо бе стърчал и чакал толкова идиотски?

– Е, дотук бях – подхвърли той. – За мен няма мърдане и нищо не може да се направи. Трябва да продължиш сама!

Каран се терзаеше от принудата да реши. Тръгнеше ли, уелмите сигурно нямаше да могат да я настигнат. След няколко дни щеше да си е у дома в Банадор. Вкъщи... Непреодолимо изкушение.

– Върви де, аз ще се оправя. Друго не ти остава.

Тя не мърдаше.

Лиан не издържа.

– Сбогом! – извика въпреки унието си. – Ей, ще те навестя в Банадор, за да ми разкажеш завършека на историята. Не забравяй нито една подробност. – Приятният му глас стана малко по-дрезгав. – Ще ми липсваш, Каран. Пази се.

После подчертано ѝ обърна гръб закричи обратно по корнизата.

Каран хем се смееше, хем плачеше. Ако не бе постъпил така, сигурно щеше да продължи, но не можеше да го зарече, като го гледаше как се отдалечава. А и не се залъгваше – той просто щеше да намери смъртта си, ако го изоставеше. Ето, единият му крак се хлъзна по пода и той се спаси на косъм от падане. Сърцето ѝ заблъска в гърдите. Лиан се

подпря и продължи, без да се обръща.

– Върни се – кресна тя във виелицата. – Няма да те изоставя! Като гледам, ще мога да мина под дупката, но после трябва да ме издърпаш.

Лиан пак се промъкна покрай скалната стена. За Каран не беше трудно да пропълзи като паяк по натрошения, разчистен от леда склон. Нищо не я тревожеше освен зейналата бездна под нея. Първия път Лиан не можа да улови протегнатата ѝ ръка, после я стисна и дръпна. Олекна ѝ, че той още има сили. Неволно се притисна в прегръдката му.

– Сега какво ще правим? – попита той нещастно. – Всичко провалих.

Тя допря студените си пръсти до устните му.

– Стига! Имаме още един изход... на отчаянието – прошепна в ухото му. – Една пътека, която навлиза в планините.

– Но нали каза...

– Не бива да ни чуят. Наистина е само за краен случай, но по-добре това, отколкото...

Забързаха се по пътеката. Каран влачеше клона след тях за да изтрива следите. Веднъж се скриха в шубраците от профучалите наблизил уелми. Накрая се върнаха на платото недалеч от развалините и тръгнаха към връх Тинтинуин. Още се стелеше сняг, но не колкото да ги скрие напълно.

– Пътеката започва източно от върха. Дано я намеря. Ще вървим дълго по много трудни места, а и опасни през зимата. Пътеката води на юг към по-високите планини. Прастара е, никой вече не минава по нея. Ако прикриваме следите си или завали по-силно, просто ще изчезнем. Ти как си?

– Ужасно.

По-късно небето се проясни и видяха, че тримата уелми са по следите им, макар и да изоставаха с около два часа. Но по пладне преследвачите скъсиха разстоянието наполовина – с дългите си крака и широките си стъпала имаха предимство в дълбокия сняг. Лиан хъркаше от усилие да не изостави. На всяка крачка му се струваше, че хищна птица го кълве в хълбока. Лицето му сивееше.

– Тази пътека до Банадор ли води?

– Оттук също можем да стигнем до Банадор – измъкна се тя с полуистина.

– Нали снощи каза, че човек не може да носи толкова храна, че да му стигне.

– И за това мисля.

Каран млъкна: знаеше, че уклончивите ѝ отговори само разпалват недоверието му. „Постъпвам с него както Мейгрейт с мен“ – прозря в един миг. По тази пътека можеха да тръгнат или към Банадор, или към Шазмак, скрития в планините град на аакимите. Но не биваше да разкрива тайната и би се престашила да престъпи забраната само ако бъде изправена пред неизбежна гибел. А дори и тогава би поела прекомерен риск, като заведе чужд човек там.

До средата на следобеда уелмите отново скъсиха разстоянието наполовина. Каран се насочи към обрасли с храсти възвишения. Никак не беше приятно да вървят между драскащите тръни, а и вече не виждаха потерята. Тя продължаваше да замита следите. Все повече се тревожеше за Лиан, който престана да се оплаква и очевидно беше към края на силите си. Всеки миг очакваше да се свлече, но той някак си се влачеше напред.

Стигнаха до приток на планинската река с водопада. Каран поведе по скалите край руслото, където водните пръски бяха стопили снега. По едно време нагазиха в ледената вода; скачаха от камък на камък, без да оставят следи. Накрая и куче не би могло да ги надуши. Вървяха до смрачаване, потоците ги принуждаваха да се отклонят на запад, встрани от нужната им пътека.

Щом се стъмни, спряха за нощувка до един голям камък и събраха бодлив пирен за постеля. Хапнаха сирене, пушено месо и корав хляб от раницата на Лиан – преглъщаха хапките със студена вода. Разбира се, не посмяха да накладат огън. Каран веднага придърпа спалния чувал до брадичката си, но не можеше да заспи.

Пречеше ѝ натрупаната преумора и гневът към Лиан, въпреки че се опитваше да го прикрие. След глупавото си помайване на скалния корниз той се опитваше да бъде сговорчив и полезен, но тя не обръщаше внимание на старанието му да ѝ угоди.

Лиан спеше неспокойно, при всяко събуждане усещаше, че напрегатата Каран го наблюдава. Реши, че я е страх да заспи, защото не знае какво ще направи той.

Станаха призори, хапнаха малко от сухата храна и пийнаха хладка вода от манерката на Каран – тя бе я държала в спалния си чувал. Разпиляха бурените, за да не личи къде са спали, и потеглиха.

Напредваха твърде бавно в дълбокия сняг, натрупан в долината. От тази страна на планината времето беше още по-лошо: цял ден се сипеха твърди зрънца, които сплътстваха косите им на ледени кичури. Снегът лепнеше на буци по ботушите им. Каран се поддаде на изтощението и

унието, затвори се в нерадостните си мисли. Как да намери пътя по тези места, на много левги от всяка позната ѝ земя?

На следващата сутрин времето се промени. Вече не валеше, облаците се разнасяха. Лиан вървеше след нея нагоре по склона, без да хленчи, макар да се чувстваше смазан.

Пред тях се изпречи стръмнина от разпадащи се шисти, покрити с кафяви лишеи. Макар че скалните пластове се редяха като наклонени стъпала, не изглеждаха особено безопасни.

– Ето ти едно правило на планинаря – промълви Каран. – Когато можеш, следвай билото, а не долината. Носиш ли въже?

Лиан завъртя глава.

– Оттам май ще е по-лесно. – И посочи полегат наклон с по-широки стъпала.

– Вярно. Ако паднем, шансът да се пребием е по-малък.

Катеренето се оказа мъчно, защото мократа скала се трошеше под краката им. Веднъж-дваж Каран дори се зарадва, че Лиан е наблизо – повдигна я, когато се протягаше да хване следващия ръб над главата си, освободи раницата ѝ, закачила се в някакви трънаци, подпря я да изпълзи през ръба на последната отвесна канара. И тя на свой ред му протегна здравата си ръка, за да го издърпа. И видя, че челото му лъщи от пот.

– Откакто се помня, ме е страх от високото – призна той и избърса влажните си длани в панталона.

Каран се престори, че гледа на юг, където планината се издигаше още по-нависоко. Очевидно не бе напълно лишен от смелост – която обаче щеше да бъде подложена на безмилостно изпитание преди края на това пътешествие.

Следобедна на третия ден вече пъплека по западния склон в подножието на връх Тинтинуин и се насочиха към нацепените скали на юг. За тези неприветливи и трудно достъпни места дори нямаше сказания, които Лиан да знае. Преследвачите им не се мяркаха никъде и Каран си позволи плаха надежда, че са се отгървали от уелмите. Към края на следобед слънцето се показа иззад облаците, от северозапад повя топъл вятър и дори им стана горещо в дебелиите дрехи.

– Ту сняг, ту дъжд, а сега и това – промърмори Лиан. – Зимата позакъсна тази година.

– Късната зима е сурова. Не приказвай така, че ще съжаляваш.

Тук скалите бяха застинали във всякакви извивки, след като ги бе

избълвала планината. Почти на всяка крачка трябваше да избират откъде да минат. Търсеха пътеката на юг, но Каран не я откриваше и ставаше все по-сприхава.

– Не трябваше ли да тръгнем натам? – посочи Лиан обратно, на север.

Объркваше се безнадеждно в посоките.

Тя изобщо не го удостои с отговор. Ама че нещастник! След съня на пресекулки през последните три нощи изтощението не й позволяваше да мисли свързано.

Вятърът стихна, налегна ги влажен задух.

– Май е време да си намерим закътано място за нощувка – подвикна след малко Лиан. – Времето се променя.

Каран се огледа. Провираха се по южния склон. Пред тях имаше островче от дървета между хаотично стърчащите скали и втвърдени лавови потоци. Тук-там се бяха образувала и кухини, които подмамваха, но се оказваха запълнени с чакъл. Макар че на север небето оставаше ясно, от югозапад напиреха в стена зеленикавочерни облаци, под които неспирно са кривяха и пресрещаха мълнии.

– Ето нещо по-удобно. – Лиан посочи малък чернеещ отвор в скалата.

За малко не го бяха подминали заради избуялите наблизко храсти.

– Донеси дърва, аз ще запаля огън – отвърна Каран, за да надвика тътена на гръмотевиците.

Със здравата си ръка събра пожълтяла трева и съчки. Лиан хукна към дърветата и започна да кърши сухи клони. Настъпващите облаци погълнаха залязващото светило и ги обгърна плътен сумрак.

Въпреки тесния си вход пещерата беше широка десетина разкрача и висока към два. Не се знаеше докъде продължава. Каран накладе димящо огънче на няколко крачки от дупката. Отдавна не смееше да използва светлика – опасяваше се уелмите да не я намерят по него. Запали стиска клонки вместо факла и огледа внимателно тунела. Стените му приличаха на мътно стъкло. Извиваха се нагоре ту рязко, ту плавно и криволичеха. Нататък корените на дърво бяха пробили тавана и образувала жилава завеса. Бели паяци и други слепи гадинки се разбягваха от светлината. Стотина стъпки по-нататък въздухът беше застоен, имаше следи от прилепи. Рухнала скала препречваше пътя.

Каран се върна и отвори раницата на Лиан да види какво имат заядене. Разпиляха се множество пакети, увити в промазан плат, повечето все още сухи. Дали пък сред това богатство нямаше и истински чай? Тя

отвори един и го подуши. О, да! Хубав сорт, отглеждан по хълмовете над Чантед. Боклукът, който бе успяла да си купи в Хечет, беше от твърдите листенца на някакъв пустинен храст и нагарчаше неприятно.

Бурята ги връхлиташе; съвсем притъмня. Лиан още се бавеше навън и тя нямаше дърва за огъня. Изпълзя през отвора и се загледа към дърветата. Щом блесна следващата мълния, забеляза Лиан – бе отсякъл едно изсъхнало дръвче със сатърчето и сега се напъваше да го довлече по камънаците. Озърташе са през рамо към небето. Каран също погледна нагоре.

– Зарежи дървото! – кресна му, уплашена за него, но гръмотевицата заглуши гласа ѝ.

Вятърът побесня и стовари същинска канонада от градушка, поредната мълния удари толкова наблизко, че косата на Каран засъска и изпуща. Из въздуха се разхвърчаха ледени трошки.

Лиан изгърва дървото, свлече се на колене и закри главата си с ръце. Остана така поне половин минута, чак тогава се надигна и побягна към нея. Нова светкавица се заби сред мъртвите дървета, нацепи най-голямото и трески колкото Каран полетяха във всички посоки. Едно парче се стовари над дупката на пещерата. Лиан най-сетне се напъха вътре.

– Това беше глупост – скастри го тя. – Можеше да донесеш един наръч, щяхме да вземем още, след като бурята отmine. А сега нямаме нищо. И за какво ти беше цяло дърво? Пълно е с клони. Ако мълнията бе ударила по наблизко... Лиан, ти наистина си малоумен.

Седна до гаснещия огън. Изопнатият ѝ гръб показваше гнева ѝ поясно от всякакви думи.

Лиан седна настрана. Нищо не потръгваше според очакванията му. В Чантед не беше така. Унизително съзнаваше, че е същински тъпанар, презряно нищожество.

17. СПЪТНИК

Лиан надникна навън. Бурята отминаваше, градушката бе спряла. Издрапа по купчинката чакъл и застана пред побелял свят, който засияваше при всеки проблясък на мълния. Докъдето му стигаше погледът, ледените парчета се бяха натрупали в дебел цяла стъпка слой. А първите снежинки се плъзваха призрачно във вечерта, съгстиха се и накрая замрежиха дори най-близките дървета. В пещерата огънят съвсем гаснеше. Лиан изгази стържещия лед, събра наръч вледенени клони, внесе ги,

разпали огъня, сложи котлето да кипне за чай и седна до Каран.

– Съжалявам. Дори още не разбирам какво правя правя тук.

Тя го погледна. Съчувстваше му (колкото и някаква част от ума и да ѝ подсказваше, че той може би злоупотребява с мекото ѝ сърце). Беше объркана. В края на краищата май го харесваше, колкото и да беше смешен.

Сложи ръка на рамото му.

– И аз съжалявам. И аз се набърках в това не по своя воля. Дадох дума и не мога да се отметна.

– С удоволствие ще ти разкажа някоя история... ако искаш.

– Не ми се вярва, че очите ми ще останат отворени до края. По-добре ми кажи как точно тръгна да ме търсиш?

– По заповед на Уистан ме вдигнаха от леглото и ми съобщиха, че съм прогонен. Друг път ще ти обясня причината. После ми предложиха пари и препоръки, за да те издира и да те съпроводи до Туркад. Отдавна искаше да се отърве от мен и сега му се паднаха закуп удобни поводи.

Каран поумува. Ами да, горе-долу по това време се бе примолила на Уистан насън. Тя ли му бе внушила идеята? Поне ѝ олекна малко, че и друг има роля в сегашните несгоди на Лиан.

– Можел си да откажеш.

– Що за живот като летописец щях да си уредя без неговите препоръки?... – Поколеба се и добави с въздишка: – Нали съм зейн.

– Знам. Да не мислиш, че ме интересува? Но защо си се застоял толкова дълго в Школата?

– Самият аз се виждам по-скоро като летописец и чак на второ място – разказвач. За мен няма нищо по-важно от Преданията, а Школата е най-доброто място да ги изучавам.

– Точно тебе ли им е шукнало да пратят?...

Той не се обиди.

– Уистан си бе втълпил, че плета интриги срещу него и се стреми да го изместя от поста наставник на Школата.

– А ти искаш ли да си наставник?

– Ако исках, вече щях да съм. – Чак сега Каран долови що за железен инат се крие под мекушавата му благост, но след миг гневът му угасна и той пак ѝ се усмихваше. – Но не както си го представя той. Не обичам хитрините. Нямах желание да бъда наставник, но доста прекалих с осмиването на Уистан в кръчмите. Правех го с удоволствие, защото той е коварен дребнав вкиснат дребосък, който мрази всички, а дори и себе си. И всекиго мери със своя аршин. Хората се събираха на тълпи,

за да се посмеят, и той се уплаши за поста си.

– Имало е защо – вметна Каран.

– Знаеш ли, в Тулин още малко оставаше да се откажа да те търся, но ти ме намери със съзнанието си. И оттогава някак си те опознах. Стори ми се толкова отчаяна... Не можех да те изоставя.

Ето ти още една изненада... Настроил се бе така към нея след краткия досег на умовете им? Какво ли би помислил, ако го бе зарязала на тясната пътека над пропастта?

– Все си мисля, че и преди съм те виждал... – Той се наведе да погледне лицето ѝ отблизо. – Червенокосата жена сред слушателите, когато за пръв път разказах Преданието за Възбраната! Но в онази порутена крепост ти ми каза, че не сме се срещали.

Каран се засрами.

– Ами ти беше много досаден. Пък и наистина не се *запознахме* тогава. Ти изобщо не подозираше коя съм.

– Но и тогава ме достигна със съзнанието си! Случи ми се за пръв път. И тогава... зададе въпроса, който преобърна живота ми.

– Това пък как го измисли?!

– „Кой я е убил?“ Попита ме за сакатото момиче, нали? Това е другата причина да ме изритат от Школата. Уистан се страхуваше от онова, което може би щях да науча.

– А ти откри ли нещо?

– Предчувствах, че има огромна тайна, може би цяло Велико предание. Не можеш да си представиш как копнея да съм летописецът, съставил ново Велико предание. – Погледът му се замъгли. – Но не успях да разкрия нищо. А ако узная цялата истина и се окаже, че съм сбъркал в сказанието? Опозореният летописец не може да изчисти петното от доброто си име. Дори да има ново Велико предание, друг ще получи почестите. Да не забравяме и за истинската опасност – каквато и тайна да са потулили след гибелта на Шутдар, дори и днес има хора, готови да убият заради нея. Така затънах, че не знам какво ще правя.

– Има изход – увери го Каран и пак сложи ръка на рамото му.

– Я да чуя – промърмори Лиан без особено любопитство.

– Разкрий истината, сам състави сказанието и го разгласи надлъж и нашир. Независимо от тайните, които ще научиш, важно е да ги чуят още стотици хора. И тогава за теб няма да има никаква опасност.

– Но аз дори не съм измислил откъде да подхвана тази работа – накумерено изсумтя той.

– Е, тогава недей да се торМОЗИШ, докато не те споходи

просветлението. Убедена съм, че и от нашите неволи можеш да скальпиш историйка.

– Да, поблъсках си главата над това. Откровено казано, още нещо ме привлича към теб – Огледалото! В тези времена малцина знаят повече от мен за Преданията, ако ще и да ме сметнеш за самохвалко...

– Самохвалко си – лукаво подхвърли Каран. – Но какво ли да очаквам от разказвач? Хайде продължавай.

– В преданията обаче няма нищо за Огледалото – нито с това название, нито с други. Защо е така, щом предметът е толкова древен? Защо не е отбелязан от летописците? Трябва да знам. Това ме измъчва.

– Може би летописците, съставили Преданията, са имали сериозни подбуди да не го споменават.

– Не е изключено, само че са описани подробно други любопитни, забележителни и крайно опасни неща.

Каран реши да смени тягостната за нея тема.

– Ти как попадна в Чантед? Известно ми е, че зейните отдавна не живеят в Мелдорин.

– Вярно, макар че винаги ни тегли насам. Повечето сме в Джеперанд, бедна земя далеч на изток. Едва ли я познаваш.

– О, познавам я – тихо отвърна Каран.

Той продължи, сякаш не я чу:

– Разположена е на север от Уан Баре – Планините на гарвана, и западно от страната Крандор. И до ден-дневен не възприемаме Джеперанд като свой дом, нищо че живеем там от почти хилядолетие. Бесплодно място, обрасло с трънаци, а откъм Сухото море неспирно духат солени ветрове. Но ние вече нямаме друг дом.

Каран се облегна и затвори очи прехласната. Какъв прекрасен, богат, сгряващ глас... Готова беше да го слуша цяла нощ. Лиан се обърна усмихнат към нея, видя затворените ѝ очи и млъкна.

– Не спирай – помоли тя. – Разкажи ми историята на зейните.

– Историята на зейните! – прихна той. – И цял месец няма да ми стигне. А ти трябва да се напиш. Ще нахвърлям най-важното набързо. В отдавна отминали столетия сме живели в имперските земи на Зайл. Тогава не е бил само западащ град насред пустош. Цял Мелдорин е принадлежал на Зайл! Зейните били малоброен народ – проникателни книжници с взор, обърнат навътре. Такива сме си и сега. Обща наша слабост, от която не съм свободен и аз.

– Значи взор, обърнат навътре, а? Ти? Защо ли мисля, че по-скоро си приличал на разгонен пръч? Кое ли момиче в Чантед е устоявало на

този твой глас?...

Каран се засмя, но Лиан се почувства неловко.

– Ако се вярва на някои сказания, мнозина от учените мъже не са били чужди на похотта. – Сети се за Тандаи, която бе останала в Чантед. Какво ли правеше сега? Вероятно залягаше над преданията в библиотеката. Колкото и дълго да беше приятелството им, лицето ѝ вече избледняваше в паметта му. – Искях да кажа, че просто сме били недалновидни в борбите за власт. Както и да е... Тъкмо зейните основали Голямата библиотека в Зайл, съхранили се и до днес, въпреки че империята е забравена. Прадедите ми се увлекли по жаждата си за знания и Рулке ги покварил през войната в епохата на Прочистването. Платили прескъпо за съюза с него – след затварянето на Рулке в Нощната пустош малцината зейни, оцелели от клането, били прокудени. Скитали сме се много години и навсякъде ни мразели и охулвали. Още ни парят спомените от онези времена.

– Каква е била уговорката ви с Рулке? – сънено попита Каран.

– За жалост не мога да ти обясня. Знам само, че кароните влезли в сблъсък с аакимите, които създали своя защита, опустошаваща съзнанието. Кароните не успели сами да измислят как да се опазят. Открили обаче, че зейните единствени в Сантенар имат вродена устойчивост. И помогнали на моите предшественици да разгърнат тази своя дарба. Зейните не се интересували от нея, но неудържимо ги привличали знанията, които притежавали само кароните. Отначало дарбата била Дарът на Рулке, а по-късно – Проклятието на Рулке. Тя е клеймото, отличаващо ни като зейни. Всички дарове на кароните водели до съсипия. Вече няма значение – с всяко столетие дарбата чезнела, сега малцина дори подозират, че я имат.

– А как зейните разпознават надарените? – Каран впи в него съвсем буден поглед. – Ти имаш ли дарбата?

– Едва ли. – Лиан се подсмихна. – Имаме си начин да проверим и надарените не напускат нашите земи, защото рискът за тях е прекалено голям дори и днес... Накрая сме стигнали до Джеперанд, безводни земи с отровни твари, където нямало други хора. Там сме намерили убежище от скиталчеството. Само с ум и неуморен труд сме съградили дома си. Отказали сме се от прекомерните амбиции.

– Тогава ти как се озова толкова далеч от дома си?

– Децата, които проявяват други дарби, отиват да учат в чужди страни, защото ние почитаме знанията и изкуството. Така попаднах в Школата. Мендарк ме избра и стана мой покровител. Това обаче ми

навлече неприятности в Чантед.

Очите ѝ се присвиха.

– Наистина не разбирам защо си прекарал толкова години в Школата.

– И аз често се питам. Може би се плаших от мисълта да напусна. От малък живеех там.

– Никога ли не си пътувал извън Чантед?

– Няколко пъти. Бродех в планините, но до Туркад не стигнах. Отидох на север и на запад. Два пъти бях в Голямата библиотека. За човек, изучаващ Преданията, Зайл е като магнит. Но у дома тъй и не се върнах, издръжката ми не беше чак толкова голяма.

– И сега... какво ще правиш?

Зелените очи на Каран се взираха в неговите и научиха отговора, преди той да отвори уста.

– Ще вървя с тебе, ако ме изтърпиш. И ще науча за Огледалото всичко, което успея да изкопча. Накрая ще допълня сказанията с Предание за Огледалото. Е, няма да е Великото предание, за което си мечтаех, но ще си струва да го чуе човек. Приемаш ли ме за спътник?

– Избираш труден път – предупреди го тя, – и ако можеш да предвидиш какво те чака, нямаше да си толкова самонадеян. Освен това ще се убедиш, че и аз съм спътница, която е трудно да изтърпиш.

Негов ред беше да се подсмихне.

– Разбрах го още щом те зърнах.

Надигна се и видя, че водата в котлето е почти извряла. Излезе да донесе още дърва.

Когато се върна и сложи котлето, натъпкано с лед и сняг в единия край на огъня, му направи впечатление колко бледа и посърнала изглежда Каран. Седеше, обвила коленете си с ръце. Очите ѝ го поглеждаха, но личеше, че в мислите си е далеч оттук. Чудеше се на волята ѝ. Какво сказание щеше да напише!

Огледа пакетите с храна – сравнително запазен зарзават, загнил лук, парче месо в промазан плат и подправки в овлажнели хартиени кесийки. Извади тенджерката и накълца лука в нея. Подсвиркваше си, докато домакинстваше привично. Изсипа една кесийка с подправки, сложи малко мас и запържи всичко с месото. Пак излезе, събра лед в пешовете на куртката си, изсипа го в тенджерката и я сложи на огъня. Накрая добави зарзавата и шепа булгур.

И котлето закъкри.

– Готово е! – подвикна след малко Лиан.

Тишина. Обърна се – Каран си седеше в същата поза, но спеше дълбоко.

Подът между огъня и едната стена беше по-равен. Той направи постеля от двата спални чувала. Побутна Каран по рамото, но тя не мърдаше. Вдигна я на ръце, колкото и да го мъчеха ребрата, и я настани удобно – подпря счупената ѝ ръка на раницата. Нагласи сгънатото наметало под главата ѝ, свали ботушите и ги остави до огъня да съхнат. За пръв път, откакто я бе срещнал, виждаше лицето ѝ толкова спокойно.

Навън снегът натрупваше. Лиан си наля още една чаша чай и отиде до входа. Вятърът се бе обърнал на югозапад и навяваше преспа пред входа, затова той се покатери на близките камъни. Пак виждаше само снежинки, появяващи се от мрака над главата му.

Потръпна и се уви в наметалото. Умираше за сън, но трябваше да донесе още дърва. Заради снежните навей не виждаше къде стъпва; ожули си глезена в ръбатите парчета изстивала лава.

Сложи върху жаравата един клон с полепнали по него сухи листа и те изпращаха силно.

Внезапния шум май гласна нанякъде виденията на Каран, защото тя извика приглушено:

– Не! – Размаха ръце да отпъди нещо. – Не мога. Няма...

Едната половина на лицето ѝ се разкриви като стисната във великански пръсти, очите ѝ се изцъклиха.

– Каран – повика я той. – Аз съм – Лиан. Успокой се.

Очите ѝ шареха, сякаш търсеха някого в тълпа. Тя млъкна и се скова. Лицето ѝ стана тебеширенобяло. Лиан я прихвана нерешително, тя изведнъж се отпусна и насмалко да си блъсне главата в камъните. От допира в съзнанието му се мярна образ – женско лице в профил, видно през огледало. Намести сгънатото наметало под главата на Каран и я зави. Тя дишаше тежко, но скоро потъна в сън.

Не беше обикновен кошмар. Защо ли подозираше, че тя преживяваше отново някакъв ужас от миналото? Или пък нещо се опитваше да стигне до нея в сънищата ѝ. И коя ли беше тази жена? Необикновено лице. Напомняше му за един релеф на стена в Голямата библиотека. Това ли беше *Огледалото*?...

От мига, когато Уистан бе споменал, че Огледалото съдържало

памет за древни епохи, Лиан изгаряше от нетърпение да го види. И сега желанието се разгоря. Не се стремеше да го притежава, дори да го пипне. Не можеше обаче да сдържи копнежа си да види истината от Преданията. Нима това не надхвърляше и най-безумните мечти на всеки летописец? Кой ли бе държал този предмет през вековете? Безброй възможности...

А Каран тънеше в безпаметния сън на изцедената докрай животност. Дори Лиан да надникнеше в раницата ѝ, тя никога нямаше да узнае. Наведе се над нея. Тя поотвори очи, усмихна му се унесено и се сви под завивката.

Не... Напълни котлето с вода за още чай и извади дневника си – не го бе докосвал още отпреди Тулин. Пропъди насила мислите за Огледалото и се съсредоточи в описанието на всяка подробност.

Нощта се изнизваше мудно. И когато вече си мислеше, че утрото никога няма да настъпи, по небето навън плъзна бледа светлина. Той стана, отиде до входа – и долови присъствие зад себе си, леко като перце. Каран лежеше на една страна, придърпала спалния си чувал под брадичката си. Очите ѝ бяха отворени, гледаше го безметежно.

Той не знаеше какво да каже.

– Искаш ли чай?

– Да. – Тя се подпря на лакът, погледът ѝ не се откъсваше от него. – Толкова бях уморена... Сложил си ме да спя. Благодаря ти.

– Стотвих и вечеря – промърмори Лиан. – Обаче отдавна изстива.

– Стопли я. Вече свикнах да ям такива неща, че изобщо няма да се оплаквам.

Той си спомни противното вариво първата вечер и дори не помисли да възрази.

18. Планинска болест

Когато слънцето се показва, вече бяха готови да тръгнат. Лиан изпълзя по снега, надникна навън и застина.

– Ето ги – изсъска на Каран, която чакаше да му подаде раниците. – Идлис и онзи... тантурестият.

– Какво правят?

Тя бързо се покатери при него.

– Ето ги! Стоят до дървото, дето го разцепи мълнията.

– Не – до другото което отсече. По-добра следа от тази – здраве му

кажи. – Гласът ѝ обаче не звучеше сърдито. – Сниши се. Може и да не се досетят, че тук има пещера.

Лиан си каза, че не могат да разчитат на това, щом са ги проследили чак дотук.

– Изобщо не разбирам как са ни намерили в този сняг.

– А как ме намираха досега? Случваше се да не ги виждам по цяла седмица – и изведнъж ме догонваха. Снощи сънувах за пръв път от няколко дни... и те пак ни настигнаха. Започвам да си мисля, че някак проникват в сънищата ми.

За техен късмет вятърът избутваше дима навътре в пещерата. Това обаче нямаше да ги спаси от старателно претърсване. За всеки случай Каран хвърли няколко шепи сняг върху въглените и го утърпа.

Сгушиха се възможно най-далеч от отвора и не посяха да шавнат цял ден. Без огъня беше много неприятно. Лиан се напъха в спалния си чувал да дремне, докато Каран будуваше, но като знаеше колко наблизко са преследвачите, не можа да мигне. Накрая се отказа и седна при Каран. А уелмите ту се показваха, ту се скриваха, оглеждаха всяко кътче от околността. Доста след пладне необяснимо защо затичаха косо по склона, като че бяха забелязали нещо.

– Странно – прошепна Лиан. – Махат се.

– Защо ли?

– Май подгониха някой друг.

Не научиха нищо повече. В късния следобед зърнаха уелмите – пещице върху снега далеч на запад; после те се изгубиха от поглед.

Щом притъмня, Каран и Лиан се измъкнаха на студа. От юг още духаше мразовит вятър, снежинките кръжаха около тях. Отначало се зарадваха на лошата видимост, но скоро затънаха в кошмар наяве – газеха в преспи, мъчеха се да преодолеят назъбени ридове и внезапно пропаднаха до гърдите в омекнал мокър сняг. Само за половин час подгизнаха и премръзнаха. А снегът валеше неспирно и към полунощ стана немислимо да продължат. Намериха съмнителен подслон край една скала.

Това не беше мимолетна есенна буря. Вятърът напираше, придаваше на леда стоманена якост. Вятърът на дълга сурова зима. А двамата се бяха залутали в планината.

Лиан страдаше от студа много по-тежко от Каран. Опасяваше се че ще загинат още тази нощ. Топлината на телата им не стигаше да изсуши дрехите. Налагаше се неуморно да разтриват пръстите на ръцете и краката си. По едно време не издържаха, направиха си подобие на пашкул от спалните чували и наметалата и се притиснаха един в друг като

любовници. Все пак оцеляха и дочакаха утрото.

– Това няма да се повтори – изръмжа Каран, докато разчупваше леда по пашкула. – По-скоро ще се изправя срещу уелмите. Ако трябва, аз ще ги подгоня, както те мен.

Закръглените ѝ бузи бяха толкова хлътнали, че личаха подскачащи мускулчета по челюстите. Кръвясалите ѝ зелени очи се присвиваха в цепки; Лиан за пръв път виждаше в тях да бушува подобна ярост. Внезапно се уплаши и от нея, и за нея. Не проумяваше тези неочаквани страни от характера ѝ.

През нощта бяха изкачили висок хребет и сега пред тях се откриваше дълга права широка долина, проснала се на няколко левги. През гъстите гори криволичеше замръзнала рекичка. Нямаше помен нито от човешки селища, нито от друг живот. И навсякъде наоколо стърчаха високи планини. Двамата се запускаха към долината, за да се скрият от вятъра.

Петата нощ след развалините. Седяха един до друг в плитка пещера под ниско хълмче. Повече не бяха видели уелмите. През целия ден и вечерта се влачеха в дълбокия сняг между дърветата, за да стигнат до южния край на долината. От юг се събираха още облаци.

– Сигурна ли си, че знаеш накъде сме тръгнали? – за стотен път попита Лиан. – Изядохме почти половината храна.

Каран го изгледа. И на нея ѝ беше ясно, че няма да се доберат до Банадор.

– И защо ни трябваше да идваме тук? – сприхаво продължи той.

– Избрах да тръгнем насам – ледено отвърна тя, – защото *нямаше* друг път. Не съм те молила да идваш. Мъкна те с мен, защото те съжалих.

Стана и се отдалечи в нощта. Лиан седеше, мръзнеше и се мръщеше. Приятелството им от последните дни се бе изпарило.

След два часа Каран се върна безшумно от друга посока. Завари Лиан задрямал, от огъня бе останала само малко жарава.

– Събуди се – подкани го тя весело и го погъделичка по бузата с нещо меко и мокро.

Той се опомни бавно и видя опашката на малка тлъста риба. Още четири бяха окачени на връв.

– Откъде ги взе?

– Седнах над един вир. Скорпионът в небето светеше толкова ярко,

че видях сенки под леда. Строших го и те си кротуваха отдолу. Хванах ги с ръце.

Тя разпали огъня и почна да чисти рибата.

– Съжалявам, че се държах грубо с тебе. Безпокоях се, но сега знам къде сме. Отклонили сме се много далеч на запад. Трябва да вървим покрай хребета и да го прекосим по онази седловина, която видяхме днес.

– А ще имаме ли храна да стигнем до Банадор?

– Може би. Ако ни провърви с времето.

В утрото на шестия ден тръгнаха, щом се развидели. Пътеката излизаше от долината и следваше склоновете източно от нея. Ботушите им хрущяха по бурени и сухи треви, щръкнали от снега. Напредваха бавно два дни, после пътеката се заизвива нагоре.

През следващите три дни се катериха на юг. Околните върхове изглеждаха още по-високи и сякаш им внушаваха, че начинанието им става все по-трудно. Най-непреодолимите стръмнини бяха на юг и на запад и в техния завет северните каменисти склонове като че оставаха голи. Вече не бяха принудени да газят в мекия сняг и им олекна, но от разредедения въздух всяка поредна крачка бе усилие, принуждаващо ги да вдишват с широко отворени усти. Дори опразнените наполовина раници бяха непосилна тежест.

Закъсвах и с водата – всичко наоколо беше замръзнало, а рядко намирах с какво да запалят огън. Натъпкваха сняг в манерките и ги носеха под дрехите си, за да го стопят. Жаждата ги изтезаваше непрекъснато, а също и студът, макар да се топлеха взаимно нощем. Имаше поне една утеха: Каран не сънуваше и уелмите не се мяркаха.

Лиан се влачеше тежко, налагаше се Каран да го изчкава начесто: изнервяше се, че има още много път. Храната им щеше да свърши много преди Банадор. Значи имаха една-единствена възможност, за която изобщо не й се мислеше...

На единадесетия ден Лиан се събуди омаломощен от неспокойно въртене цяла нощ. Болеше го главата и това мъчение само се влошаваше с всеки час. Два пъти повърна, дори в почивките се задъхваше като куче под жарко пустинно слънце.

Животинските пътеки се сливаха и разделяха неразлично. Каран се затрудняваше и неведнъж стигаха до върха на каменист хълм само за

да надникнат в непроходима плетеница от клисури. Връщаха се. На всяка крачка под ботушите им скърцаха и се пропукваха шистени плочи, блещукащи като сребро. Пътеките се изкачваха на зигзаг и не знаеха какво ще заварят на билото.

Лиан се тръшна на един плосък камък. По лицето му бяха избили червени петна.

– Толкова прежаднях... – изграчи той. – Още колко ще вървим?

Каран му подаде манерката си и безмълвно посочи нагоре.

– Това пък какво означава? – заяде се той.

Каран го опари с поглед. И тя не знаеше откъде да намери сили, но поне не хленчеше непрекъснато.

– Щом изкачим хребета, ще видим прохода. Какво те е прихванало?

Лиан не отговори и стана. Скоро се добраха до билото. Заснежени планини се простираха като стена от запад на изток.

– Погледни, ето там е проходът. – Каран посочи някъде по средата.

Той не забелязваше място, откъдето да прекосят застрашителната преграда.

Тя пак протегна ръка.

– Ето го, на юг и малко на изток. Направо ще ти извади очите. – Лиан се оплака, че не вижда никакъв проход. – Не се нервирай толкова – сопна се Каран. – Достатъчно е да вървиш след мен.

Събудиха се рано на следващия ден и хапнаха малко сушени плодове и понамирисващо сирене, докато чакаха слънцето да се издигне над хоризонта, после тръгнаха. От глад и главоболие Лиан се цупеше, а Каран не можеше да съдържа гнева и тревогата си.

Към края на следобед най-после стъпиха на най-високата точка от прохода. Пред тях се ширна цяло море от побелели върхове и сякаш бездънни урви. Лиан се втрещи, пусна раницата си на земята и се стовари върху нея като труп. Каран и от десетина крачки чуваше свиренето в гърдите му.

– Това пък що за място е? – попита той отпаднало. – Мислех си, че оттук ще видим Банадор.

– Де да беше така... – кисело се засмя Каран. – Всички тези чукари пред очите ти са областта Чолаз. До Банадор има още цяла седмица път. Трябва да спрем за отдих. Виж, там има заслон!

Заслонът беше кръгла каменна къщурка с тесен вход. Някога бе имало врата, но изгнилите ѝ парчета лежаха пред входа. Вътре поне не

им дояваше вятърът, но на Каран ѝ беше неприятно затвореното пространство и седнаха отвън до стената да се нахранят. Само няколко проскубани храстчета наоколо можеха да им послужат за гориво.

Лиан беше толкова нещастен, че тя се уви в наметалото си и тръгна надолу по пътеката. Отдалечи се колкото да не вижда огъня, седна на един студен камък и се загледа в мъгливата нощ. Само лъчите на най-ярките звезди стигаха до земята. Каран си мислеше, че е загубила ясната си мисъл, откакто Лиан увеличи проблемите в живота ѝ. Какво да направи? Дори оттук чуваше несекващата му кашлица.

Скоро студът стана непоносим и тя се върна при гаснещата жаравя, за да се стопли. Намести се до Лиан, който се гърбеше, подпрял глава на ръцете си. Кашлицата го раздруса, той вдигна глава и Каран с ужас видя кръв по устата му.

– Откога си така?!

Огледа и очите му – биха яркочервени.

– От следобед. Толкова съм зле, че май ще се мре. Какво ми е?

Тя познаваше признаците.

– Планинска болест.

– Лекува ли се?

– Е, от нея може да се умре, но повечето хора се оправят. Единственият лек е да слезем от планината.

Той едва не се разплака.

– Не мога! – Каран се заблуди, че говори за спускането, но Лиан продължи: – Не мога. Трябва да напиша това сказание. Няма да умра!

– Няма да те оставя да умреш – обеща Каран. – Но негодите ни са жестоки, дори ако беше здрав като камък. Нямаме храна да се върнем, нито пък да стигнем до Готрайм. Пъплихме като буболечки последните дни. Толкова ми се иска да съм у дома...

– Да не бях аз, щеше вече да си там...

Той пак се преви задавен и от слабост се свлече на земята. Каран му помогна да се вдигне и избърса с шепа сняг розовата пяна около устата му.

– Не можем да направим нищо, освен да продължим.

– Сега ли – в тъмното?

– Щом се развидели. Тук е най-високо, утре ще слизаме. Ще започне да ти олеква.

Надяваше се думите ѝ да са истина, макар да знаеше колко упорита е болестта понякога.

– Къде да отидем? Има ли смисъл да се влачим, щом бездруго ще

умрем от глад?

Тя не се колеба повече. Как да спазва забраната за споменаване на Шазмак, щом иначе не би го накарала да помръдне оттук?

– Има един град... Недостъпен е за чужди хора, но нямаме друга надежда. – Замълча. Той я гледаше неспокойно. – Град на аакимите. Е, голям е, макар и вече малцина да го обитават. Но все още си е твърдина. Малцина знаят за него, защото на аакимите не им е потребно почти нищо от външния свят. Рядко излизат от града, и то винаги потайно и предрешени.

– И аз знам това-онова за аакимите от Преданията – вметна Лиан, – но не съм чувал за такова място.

– Наричат го Шазмак.

– Шазмак ли?! Разбира се, че знам за него! Но той е бил изоставен в прастари времена.

– Не. Скрит е, заличен от паметта на света. Живях там шест години след смъртта на родителите ми. Моите приятели ще ми помогнат.

– А на мен?

Отново дълго мълчание.

– Аакимите... Огледалото на Аакан... – проточи Лиан, умуваше над скритото в думите значение. – Знам едно предание за аакимите, но в него не се споменава Огледалото. Ох, как ми се иска да го видя!

– Не може – отсече Каран и стана, за да не слуша увещанията му.

Пак слезе по пътеката и спря до изсъхнало старо дърво. Мъртъв клон над главата ѝ натежаваше от шишарки. Тя го откърши и се върна. Седна при Лиан и почна да хвърля шишарки в огъня. Те запукаха и се обвиха в червени и сини пламъчета.

– Огледалото наистина ли е принадлежало на аакимите? – обади се той след малко.

– Да. Отдавна.

– Значи ще им го върнеш?

Каран отвори уста и се запъна.

– Не... не знам. Не съм решила нищо.

– Според мен няма съмнение, че те си го искат.

Тя не отговори. И без това мислите ѝ непрекъснато се въртяха около Шазмак, откакто проумя, че могат да отидат само там. Най-прекрасното място на света, колкото и неприветлива да беше тази красота.

Лиан се бе вторачил пронизващо в нея.

– Защо не ми се довериш? – попита натъртено. – Ако искаш доверие, не можеш да го отказваш.

„Да – рече си Каран, възряна в зачервеното му намръщено лице. – Би трябвало. Но защо ми е толкова трудно да ти се доверя? И у мен ли са вкоренени предразсъдъците срещу зейните? Или е заради този блясък в очите ти, щом заговориш за Огледалото? Няма да се удовлетвориш с недомлъвки, а ще задаваш нови и нови въпроси“.

– Ще ти кажа малкото, което мога да споделя – каза накрая Каран, – а в замяна ти ще си държиш устата затворена. Не искам да изтървеш нищо дума в Шазмак за Огледалото, дори да те разпитват. Все едно нищо не знаеш.

Мислено отново се пренесе в Шазмак. Дали Раел нямаше да е там? Той много се отличаваше от останалите и беше най-близкият ѝ приятел. Мил, търпелив, печален. И сега виждаше отчетливо всяка черта на лицето му както в деня, когато го изпратиха на изток – къдравата червена коса, тъжните зелени очи. И сега чуваше меланхоличните мелодии, които свиреше, уж за да я разведри.

Усети как се разтуптя сърцето ѝ само от надеждата да го види. Вярваше му безрезервно. Можеше да сложи Огледалото в ръцете му и да знае, че е постъпила правилно. Изведнъж мъчителното двоумене остана зад гърба ѝ. Точно така – щеше да върне огледалото на аакимите. На Раел.

Лиан превиваше рамене почти над жаравата, кашляше и плюеше кръв. Преданията се сливаха и разделяха в ума му, ликовете на великите люде са въртяха като понесен от вихрушка дим, шепнеха му тайните си с глъхнещи гласове, присмиваха му се, обиждаха го. Издълбан високо на стената барелеф се сля с лице от Огледалото. Лиан пропълзя през входа и зарови лице в снега от отчаяно желание да пропъди виденията.

За аакимите се разказваше още в най-древните Предания, дори в първото – за Шутдар и златната флейта, която направил по желание на карона Рулке. След Възбраната аакимите събрали мощ и се впуснали в безкрайните войни срещу кароните, войни, известни като Прочистването.

– Но нали са загинали при Прочистването – измърмори той. – И понатък в Преданията няма нищо за тях.

– Някои оцелели – възрази Каран, – обаче се откъснали от света. Планините им напомняли за Аакан и те се оттеглили в тях, за да построят железните си градове. Отишли в Тиртракс, в Стасор на осемстотин левги източно от нас и в други студени усамотени места. Дошли и тук. Някога Шазмак бил тяхното средище в Мелдорин, но напоследък не е нищо повече от преден пост. И все пак го пазят, отпъждат случайно

доближилите го пътници.

Тя го издърпа в заслона и махна полепналия по лицето му сняг.

Лиан беше потресен – аакимите още ги имаше, а Преданията отдавна не разказваха нищо за тях. Защо? Нима съставителите на Преданията лъжеха чрез премълчаване?

– Тебе как те пуснаха? – изхърка немощно.

– Моят род отдавна е в съюз с аакимите, а едната ми баба е била от тяхната раса.

– А с мен как ще постъпят? Не забравяй за заговора между Рулке и зейните. Аакимите са били наши врагове.

Каран премълча. Това я тревожеше не по-малко от него.

Лиан потъна в бълнуване сред размити лица и имена, после бълнуването премина в неспокоен сън.

19. Признания

Мейгрейт се бореше свирепо, но напразно – Вартила се оказа невяротна жилава и упорита, нищо не би я принудило да отхлаби хватката си. Влачеше я към някаква вратичка в отсрещния ъгъл на стаята, за да я разпита далеч от чужди погледи. Мейгрейт обезумя. Понечи да се разреши, но студена длан тутакси запуши устата и носа ѝ. Гадеше ѝ се, задавяше се. Плъзна стъпало по глезена на Вартила и я ритна по свода на ходилото с цялата сила, която успя да вложи. Ако носеше ботуши, може би щеше да ѝ натроши костите и да я осакати.

Вартила сподави вика си до пискливо скимтене, подскочи на един крак, докопа една тежка линия от масата и цапардоса Мейгрейт по слепоочието. Ударът беше неимоверно болезнен. Мейгрейт падна на колене, причерня ѝ. Металният ръб сцеди кожата ѝ и в косата ѝ лъсна кръв.

Вартила пак замахна с линията.

– Ставай! – заповяда задъхано. – Влизай тука и повече нито звук.

Мейгрейт беше съвсем безпомощна. Опипа слепоочието си и бавно вдигна ръка пред очите си, вторачена в ярката кръв. Склони глава смирено, хвана се за ръба на масата и се изправи. Олюля се, направи крачка към вратата и наглед случайно се блъсна в една поставка с висока порцеланова ваза. Вартила скочи, не успя да хване вазата и тя се счупи на пода. Мейгрейт размаха ръце, други съдове се разхвърчаха и почнаха да се пръскат с приятен за ушите ѝ трясък. След миг Вартила я събори, стисна я за гърлото и забълва въпроси с леден бяс:

– Имаш минута, после ще те удуша. Коя си ти? Откъде дойде? Какво...

Вратата отлетя към стената. Хлътналите сиви очи на Игър мигновено прецениха гледката. Той заговори на Вартила измамно меко, без изобщо да заеква.

– Какво си намислила да правиш с моята пленница? Не съм ти запоявдал да я докосваш дори.

Вартила не се смути – пролича, че този сблъсък ѝ допада и че го очаква отдавна. Гласът ѝ прозвуча студено и нагло.

– *Вие* допуснахте да вземат Огледалото, господарю. Наш дълг е да го върнем. Предупредяхме ви за тази тук, но вие подхванахте с нея игрички, които замъгляват разума ви.

Игър се изуми.

– Какво?! – загърмя гласът му. – Презрените уелми се бунтуват? Безполезните уелми обвиняват мен за някакъв провал? Е, къде е Огледалото? Една дребна твар, едва съзряла до своята женственост – необучена, неподготвена, с дарба, незаслужаваща и да се говори за нея – опозори великите уелми. Откажете се от призванието си. Негодни сте дори да носите помия на свинете.

Вартила стоеше невъзмутимо срещу него, но очите ѝ издаваха гнева и унижението ѝ.

– Ние сме уелми и служим! Но господарят също има дълг към слугите си, *а вие не го изпълнихте*. Правите мили очи на тази *слуг*. Трябваше да я сломите веднага. Ние щяхме да го направим, ако вие не можете. Криехте Огледалото от нас и го изгубихте. Не ни давате сведения, които са важни за издирването. Вие сте недостойният!

За момент на Мейгрейт ѝ се стори, че Игър не владее положението. Изглеждаше, че не знае как да постъпи. Тя гледаше ту него, ту Вартила; обзе я смъртен страх.

– На вас е писано да служите, не да се репчите. И... ще... служите – процеди Игър през зъби.

Още цяла дълга минута стояха така, после Вартила направи нисък поклон и оголи в усмивка остриите си зъби.

Игър като че се отпусна.

– Тя е моя. Върни я в покоите ми – нареди той и излезе.

Вартила поведе Мейгрейт по коридорите, стиснала безмилостно едната ѝ ръка.

– Твоят господар е недоволен от теб – прегракнало каза Мейгрейт, докато се качваха по стълбата.

– Той не знае какъв трябва да е господарят – презрително отвърна Вартила.

– Но вие му служите.

– Само докато си намерим по-добър.

След опита на Мейгрейт да избяга, Игър заповяда да ѝ направят специална клетка – отделиха един ъгъл на работната му стая с решетки от пода до тавана. Тя не проумяваше защо не я бе хвърлил в някоя килия на тъмниците под Физ Горго. Може би заради загадката, която намираше в нея и която май още го стряскаше всеки път, щом я погледнеше. Каквато и да бе причината, тя по неволя го наблюдаваше цял ден иззад решетките. А той на свой ред се вирише в нея. Само едно кътче бе закрито със завеса, за да се уединява тя при нужда.

Дните се трупаха в седмици. Всекидневието на Игър беше почти неизменно. Всяка сутрин той се появяваше преди зазоряване, веднага сядаше до една масичка в ъгъла между два библиотечни шкафа и четеше около час. По изгрев идваше слугиня с две кошници – закуска за Игър и за Мейгрейт. Възрастната жена се боеше от нея и не я поглеждаше, а оставяше кошницата пред килията – внасяше я Игър, когато отклонеше вниманието си от работата. Отначало просто отваряше вратата, подаваше кошницата на Мейгрейт и затваряше. С изнизването на дните обаче като че ли взе да търси компанията ѝ – или това просто беше поредната брънка в кроежите му. Внасяше кошницата предпазливо, не я изпускаше от очи, докато не излезе и не заключи, после сядаше на леглото и я гледаше как се храни. Отначало Мейгрейт се гневеше от това, но накрая свикна и дори въпреки недоверието си към него започна да очаква тези моменти. Приключе ли със закуската, той отделяше още около час да преглежда картите и книгата по голямата маса и да попълва някакъв дневник.

После през стаята минаваше нескончаем поток хора. От околните земи се стичаха вестоносци, а може би и съгледвачи. Игър слушаше безстрастно, докато му говореха или четяха документите. После идваха уелмите, но враждебността между тях и Мейгрейт беше толкова силна, че след няколко дни престанаха да се вясват, а Игър излизаше да разговаря с тях и само стражниците оставаха да стоят мълчаливо по местата си. Няколко пъти обаче уелмите нахълтваха неочаквано и Игър винаги заставаше между тях и нея, макар че тя беше винаги заключена зад решетките. Уелмите се вторачваха в Мейгрейт със смущаваща острота и

тогава Игър видимо полагаше усилия да запази спокойствие.

Хладно трезвият ѝ поглед не пропускаше тревогите и грижите му, откриваше чудатостите, които той прикриваше от останалите, а също и болките му. Учудваше се на себе си, че изпитва състрадание към него. Обикновено чувствата на другите хора си оставаха за нея затворена книга.

Често се замисляше за уелмите. Какво у нея ги притесняваше толкова? При първия разпит ги интересуваше само Огледалото и се стремеха да го върнат, но след несполучливото ѝ бягство явно искаха да я опознаят. Коя беше тя? Откъде се бе взела?

Всекидневните срещи с Игър бележеха края на утрото. Двамата споделяха скромен обяд: безквасен хляб, салатата от зелените листа на растения, които тя не можеше да определи, счукани ядки, наkisнати в цедено мляко и подправени, а за пиене – ласий. Игър рядко хапваше месо. Не отделяше много време за обяда и щом прислугата отнесееше съдовете, влизаха неговите военачалници. Часове наред обсъждаха съобщенията на вестоносците и съгледвачите, разположението на армиите, промените на времето, състоянието на пътищата и мостовете или качеството на добитъка и посевите във всички околни области. Разстилаха големи стари карти от кожа и платно – носеха ги по двама души, толкова бяха тежки. Развиваха ги на пода в стаята и Игър пълзеше по тях като ученик, вираше се във всяка подробност, а военачалниците го следваха както патетата майка си. Често викаха старшия картограф да попълни някой нов детайл или да промени отдавнашен.

Мейгрейт слушаше слисана и притеснена. Игър знаеше за съседните страни повече от управниците им и тя вече осъзнаваше защо той вдъхва такъв страх. Не със способността си да внушава ужас у околните, която му приписваше мълвата, макар че може би притежаваше и нея, а със студения си ум, с гения си на стратег и с вниманието си към всяка дреболия. Несъмнено и заради Огледалото – шпионина, който не познаваше умора.

Настъпваше и времето да се занимае със собствените си владения. Игър беседваше със своя сенешал и подчинените му пристави, понякога водеха при него участниците в някой спор. Той изслушваше жалбите им и вземаше решение. Но това се случваше рядко. Личеше си, че подвластните му земи са под добро управление, а неговите помощници знаят какво иска от тях и го изпълняват точно според волята му.

Доносяха вечерното ястие късно, дълго след здрач. И пак беше оскъдно. Понякога обаче Игър май се поддаваше на склонността да се засити по-изобилно. Тогава му поднасяха гозби от тесто, в което бяха запечени меса, смлени ядки или зърно, с най-различни уханни подправки, нерядко кисели или парещо люти. Имаше блюда със сушено или пушено месо, киснати в билкови отвари мръвки или пък залети с изтънчени, необичайни сосове. Имаше и туршии, солена риба и накрая пасти, поръсени с ароматна настройка от цитрусови цветове или розово масло и пълнени с плодове. Игър понякога я заприказваше или отново сядаше да чете или да пише. Често я подпитваше за Фейеламор, Каран и Огледалото, но след време се убеди, че няма да измъкне нищо повече, и се зае със самата нея.

След онази, първата нощ, тя отново намери сили да му се опълчва и въпреки това при всеки разговор се боеше, че пак неволно ще издаде нещо, затова го дебнеше бдително. За да го разсейва, му задаваше въпроси за самия него – за миналото му, за рода му, за опасенията и желанията му. Той се подсмиваше, защото схващаше уловките, но винаги й отговаряше.

– Игър, как стигна до тук? – попита Мейгрейт една вечер.

– Нима не си чула предостатъчно?

– Знам само историите, които други разказват за тебе.

– И какви са тези истории?

Опушено сивите му очи потъмняха.

– Говорят за тебе, че си бил най-младият, най-блестящият чародей, канен някога да участва в Съвета. И си се впуснал във велико начинание – прогонването на кароните от Сантенар. Но заради покварата си и младежкото си безразсъдство си прибягнал до магическата мощ на Забранените опити и така те е оплел Рулке, предводителят на кароните. И дори тогава не си поискал помощ, а си се борил сам, докато малко оставало Рулке да избяга. А това те тласкало отвъд пределите на лудостта.

– Лъжите на Съвета вече дори не ме ядосват, просто са ми досадни – увери я Игър, но в очите му тлееше негодувание. – Пробутват ги, за да прикрият собствените си простъпки и глупост, но не младежка, а глупостта на хора, стигнали до алчността и покварата чрез неограничена власт. Съветът отдавна се стремеше да прогони кароните и сама по себе си тази цел беше достойна. Прибягвах до Забранените опити не веднъж, а много пъти, но все се проваляха. Накрая ми се *примолеха* и моето

безразсъдство се състоеше в това, че дадох съгласието си.

– Отгоре на всичко постигнах успех, но когато Рулке нападна, смелостта им измени и те ме изоставиха – продължи той. – Никои на Сантенар не би могъл да му устои сам, аз също. Той овладя съзнанието ми, беше на косъм от освобождаването си, но аз още се мъчех да го отблъсна. Накрая онези в Съвета се уплашиха за собствената си безопасност, и то с пълно право, защото изтръгнаше ли се Рулке, първо върху тях щеше да връхлети. Обединиха силите си и го натикаха в онзи сенчест свят, където го държат и досега – Нощната пустош, и отново запечатаха прохода.

– Защитиха ли ме те, излекуваха ли ме? – Гласът на Игър натежа от отровна злоба. – Зарязаха ме да умра, описаха ме пред всички като глупака, отговорен за всички злощастия, които причиниха самите те, а тези злощастия никак не бяха малко. И за пореден път се представиха като спасители на Сантенар. Но аз нямах намерение да умирам. Оцелях, възвърнах си силата и след време умът ми възстанови. Толкова години търпях хорския присмех, че съм глупец и безумец. Тогава защо се чудиш, че съм заплаха за тях днес, когато съм могъщ, а те – слаби?

Седеше на леглото, делеше ги само масичката. Изправи се толкова рязко, че крачетата на леглото изчегъртаха по каменния под.

– Да ти кажа значи? Защо пък не? Всичко се случи отдавна и онези хора от Съвета са мъртви – *освен Мендарк!* Но той ще си плати, а заедно с него и сегашният Съвет – за прегрешенията на някогашния. Това ще е по-малкото ми отмъщение. А за по-голямото... би трябвало да си прозряла. Ще довърша каквото започнах преди толкова време. Ще приключа с Рулке веднъж завинаги.

Той се въртна към вратата, но Мейгрейт протегна ръка и го хвана за китката.

– Има още нещо. Каж ми. Виждам как се бориш със себе си.

Игър я погледна, взря се в пръстите ѝ, после и в лицето ѝ. И и за своя, и за нейна изненада пак седна на леглото.

– Така е заради спомена за... Рулке. – Думите му се накъсваха, лявото ъгълче на устата му се сгърчи. – Още усещам как раздираше съзнанието ми. – Той се напрегна. – Ще го помня, докато съм жив. Страхът от него е всепоглъщащ, сякаш носех огромен скорпион на гърба си, скорпион, чието жило вече се впива в тила ми.

Тялото му се разтресе – от черната коса до високите сиви ботуши – и той закри лицето си с ръце.

– Нима не е затворен на сигурно място?

– Докато някой бди, Рулке не може да избяга. Възможно е обаче да бъде освободен, ако бдящите са нехайни, или *пуснат* оттам, когато бъде намерен ключ. А ти подхвърли в света точно такъв ключ – Огледалото, и сега всеки малоумник може да се натъкне на него. Аз изчаках, подготвах се. Намерих Огледалото и малко оставаше да го овладее. Да, скоро щях да разкрия тайните му.

– Огледалото привлече и мен – въздъхна Мейгрейт и си спомни как я бе обсебило.

– Щом е така, пази се. Това е коварна, измамна вещ, ще направи всичко, за да те прикотка и покори.

– Тъй ли?

– Сега всичките ми замисли се обърнаха надолу с главата. Огледалото е незнайно къде и може да попадне в ръце на всекиго. Онази Фейеламор, която познавах преди цели епохи, беше предпазлива, не би постъпила глупаво, но знае ли се как са я променили столетията? Ами ако го докопа Мендарк? Или още по-лошо – съперникът му Тилан?

– През последните седмици – продължи Игър – се наложи да преосмисля стратегията си за настъплението. Онова, което можех да постигна чрез тайната на Огледалото, сега трябва да бъде извършено с армии и кръвопролития. Войските ми очакват заповеди, няма как вечно да ги поддържам в готовност. Да дам ли заповедите си, или да се надявам, че Огледалото ще бъде намерено?

Игър гордо изправи гръб и я изгледа свирепо.

– А с теб какво да правя? Уелмите преследват Каран, но тя все им се изплъзва. – Очите ѝ се разшириха. – Аа, виждам, че тя може да изнепада дори и тебе. Явно у нея се крие повече, отколкото успях да съзря. Според последните вести от съгледвачите ми сега е далеч на север, близо до Хачет. Но не се знае къде е Огледалото. Може би вече е при Фейеламор, а Каран само отвлича вниманието им. Уелмите се провалиха с нея.

Игър закричи из стаята. „Трябва да знам повече, но как? Доколкото виждам, Мейгрейт не е осведомена за плановете на Фейеламор. И все пак дали дълбоко в ума ѝ не се крие някаква нишка? Уелмите си имат начини да изтръгват сведения, но мога ли да я оставя в ръцете им? Вече не ми е безразлична и не искам да пострада. А мога ли и да им поверя каквото ще науча от нея? Уелмите, които уж бях подчинил, почват да се бунтуват. Искат да властват над мен, а не обратното. Светът, който градих толкова грижливо, се разпада. Ето го и ужасното прозрение – сам, доброволно опрях отново жилото в гърлото си“.

Погледна Мейгрейт и с омраза към себе си се възхити на храбростта ѝ. Излезе от килията с тежки стъпки.

Самоувереността на Мейгрейт се изпари. Не се съмняваше, че той ще я даде на уелмите.

Но това не се случи.

През следващите дни го виждаше рядко. Удвоиха стражата ѝ, защото Игър се занимаваше с подготовката на армията си. Мейгрейт беше самотна и уплашена, нямаше какво да прави и все повече потъваше в унили размишления за уелмите и какво ще я сполети, когато се захванат с нея.

Мина седмица, без да зърне Игър. Накрая той дойде и тя веднага забеляза промяната у него.

– Какво ще ти направи Фейеламор? – троснато попита Игър.

Мейгрейт се удиви – откакто я бяха пленили, не си бе задавала този въпрос. Изобщо не можеше да предположи какво ще направи Фейеламор. Защо просто да не изостави своята негодна за нищо служителка и да не започне наново с някой друг?

Игър постоя надвесен над нея, после седна и каза:

– Как попадна на служба при нея?

Мейгрейт се замисли, но не ѝ се стори, че ще навреди с нещо, ако отговори.

– И майка ми, и баща ми умрели скоро след като съм се родила. Изобщо не ги помня. Първите години за мен се е грижело друго семейство, макар че нямам представа как съм се озовала при тях. После се появила Фейеламор. Бях съвсем малка, може би на три години – оттогава е споменът за първата ми среща с нея. Помня, че ме уплаши. Както е и до ден-дневен. Идваше от време на време, вземаше ме за цели седмици, за да ме обучава. Смятах я за някаква чудата леля, но не ми се вярва да имаме кръвна връзка. Поне е ясно, че в нищо не си приличаме. Когато станах на пет години, тя ме отведе в Мириладел, където живеят феилемите. Намира се южно от Големите планини, студена земя на езера и гори. Но ти несъмнено знаеш това.

Игър мълчаливо кимна – не искаше да я прекъсва.

– Цял живот съм с нея, тоест много отдавна, защото съм много по-възрастна отколкото изглеждам. Имах най-добрите учители, а и самата Фейеламор ръководеше подготовката ми. Трудех се, учих неуморно. Подходът ѝ бе особен, похватите – изключителни. Научих неща, които

са известни само на фейлемите. И ти се убеди в това... – добави Мейгрейт разсеяно, сетила се за първия им сблъсък. – Но никога не ме приеха като една от тях. Отнасяха се с мен хладно, колкото и да са мили иначе. Докато бях още дете, стараях да ме отбягват. Често си задавам въпроса що за позорни дела са извършили родителите ми, щом трябва да тегнат и върху следващото поколение, защото един ден с Фейеламор неочаквано напуснахме фейлемите и заминахме в изгнание. Дори те се почувстваха опетнени от връзката си с мен. Струва ми се, че изгнанието много ѝ тежеше.

Тя помълча и го погледна със странна замислена усмивка, сякаш тепърва се учеше на това изражение.

– Ама че работа... – продължи Мейгрейт със същата странна усмивка. – Ти си първият човек, когото като че ли разбирам. Може би защото сме подобни, и двамата сме в плен – ти на мъчението, наложено ти от Рулке, аз на волята на Фейеламор.

– Имаш Каран.

– Тя ми е скъпа, но никога няма да я опозная.

Мейгрейт млъкна и мислено се пренесе в годините на израстването си. Дългата ѝ кестенява коса закриваше лицето ѝ. Игър плъзна поглед по чертите ѝ – гладка като мрамор кожа с цвят на мед, овално лице и дълъг прав нос, тъжни очи, много по-сумрачни отпреди. Само те намекваха за тайната ѝ.

Накрая той отвори уста.

– Каж ми къде да намеря Фейеламор и защо иска да притежава Огледалото. Тогава и аз ще ти кажа кои са родителите ти, каква е участта им и защо така са посрамили фейлемите.

Мейгрейт вдигна глава и на лицето ѝ се изписа толкова детински копнеж, че дори Игър се трогна. Тя отвори уста да каже нещо, преглътна, после пак наведе глава, за да не вижда сълзите ѝ, и прошепна:

– Не мога...

Игър се бореше със себе си. Тя виждаше нерешителността му и се уплаши вече наистина.

– Мои хора хванаха един скийт далеч на север. Мендарк е научил за Огледалото и ще прерови света, за да го получи. Но аз няма да позволя това – натърти Игър и се изправи. – Трябва да си го върна, ако ще това да означава, че ще те дам на уелмите. Ще поема този риск. Давам ти време до сутринта.

После излезе и Мейгрейт не го видя повече през този ден. Седя в килията си до късно следобед, страхуваше се от нощта и от утрото... но

уелмите дойдоха още по свечеряване, вдигнаха я грубо от леглото и я отведоха.

20. Преданието за Тар Гаарн

През нощта Лиан пак се събуди от кашлицата и не можа да заспи. Още го мъчеха слабост и треска от планинската болест. Вдигна глава и видя, че Каран го гледа в слабата светлина на огъня.

– Знам сказание за аакимите... – промълви той.

– Все това повтаряш – въздъхна тежко тя. – Извинявай, но съм уморена.

Лиан се засегна.

– Помислих, че...

Мълчанието се проточи. После Каран изведнъж легна по гръб, затвори очи и попита:

– Какво си помисли?

– Че сигурно ще ти е приятно да го чуеш. То... май е единственото, което мога да ти дам.

Каран се почувства гузна.

– Разкажи го тогава.

– Това е Преданието за Тар Гаарн. Вероятно го знаеш, щом си израснала сред аакимите.

– Знам за предателството, но не съм чувала историята. В Шазмак избягват да говорят за това.

– Дълго е, както го разказваме в Чантед. Едно от най-дългите.

– Лиан, тази нощ не искам дълго сказание.

Чак сега осъзна иронията на положението, в което бе изпаднала. Откакто се помнеше, най-силното ѝ желание бе да слуша разказвачите в Чантед и ето че един от най-способните сред тях беше готов да говори само за нея, но тя го разубеждаваше.

– Не... Разкажи го, както решиш. Току-виж ми помогне.

„Каквото знам за аакимите, чувал съм го от тях. То се знае, че летописците виждат историята другояче“.

Лиан се усмихна отпаднало.

– Тази нощ сказанието няма да е дълго, уверявам те.

Закашля се и попи устата си с един парцал. Прекрасният му глас звучеше продрано.

– След Възбраната аакимите проумели, че няма как да се върнат

на Аакан, и съсредоточили усилията си да се приспособят към Сантенар. Не им липсвали сили и волята им била несломима, щом си поставили цел, затова бързо се наложили като велик народ. По онова време намислили да издигнат град, с който никои друг на Сантенар да не може да се мери, дори построените от кароните, за да се превърне в символ на тяхната гордост и могъщество.

Избрали Питлис, защото нямал равен на себе си като архитект и строител. И сътвореният от него град наистина бил несравним. Куполи, кули и извисили се арки, които сякаш висели без опора – сливане на въздух и вода, на метал и камък. Щом го видели, всички ахвали, и никои не си тръгвал оттам, без да пророни сълза. Средище на музиката и поезията. Място и на сплотената общност, и на уединението. Такъв бил Тар Гаарн, преди да дойде Рулке.

Разказът бе прекъснат от такъв пристъп на кашлица, че изтощеният Лиан се подпря на ръце, за да не падне.

Каран отвори очи и се загледа в мъгливите звезди. Студът се просмукваше през куртката, наметалото и завивките – беше се вкочанила, чак костите я боляха.

Гласът на Лиан вече напомняше за чегъртане на чакъл в кофа.

– Но имало и друг замисъл, вложен в Тар Гаарн, защото аакимите знаели, че войната с кароните, с Рулке, е неизбежна. Този град бил най-яката им твърдина и последно убежище, ако всички други рухнали. На него се крепяла и гордостта, и надеждата им. Скоро след това започнало Прочистването – страшните войни между кароните и аакимите, които продължили векове и опустошили Сантенар. Но в тези войни нямало победа. Защото силата на Рулке, най-великия сред кароните, била неимоверна. Тар Гаарн пък бил непристъпен, изграден толкова умело и здраво, че неизброимите набези почти не оставяли белег по вечната му красота. С огромните си запаси можел да удържи и на най-продължителната обсада.

Но накрая, изглежда, дори Рулке се уморил от този нескончаем сблъсък и един ден се срещнал тайно с Питлис, за да потърси път към мира.

– Нека прекратим тази безплодна война – казал му. – Аз искам да намеря ключа към най-големия въпрос на нашата епоха – премахването на Възбраната. Това начинание ще е от полза и за вас, а имам нужда от помощта ви, защото съм длъжен да се върна при своите.

Питлис бил стар, опитен и недоверчив. Твърде добре знаел, че Рулке се слави с лукавството си. Нямал намерение да излага на риск нито

Тар Гаарн, нито народа си. Но и той копнеел за своя свят. „Аакан е наш – рекъл си. – Ако разкъсаме Възбраната, ние ще си отидем там. А приберем ли се у дома с могъществото, което постигнахме тук, ще си го върнем и ще прогоним Стотината (ето колко наброявали короните, когато завзели Аакан – нищожен брой!) обратно в пустотата, от която нахлуха. Ще се придържам към плана на Рулке, докато не настъпи времето за моя“.

И така, Питлис дал съгласието си, но сключил и таен съюз със Съвета на Сантенар срещу Рулке. Тогава, както и днес, начело на Съвета бил Мендарк, а влиянието му уравновесявал безмерно надареният Игър, все още толкова млад, че не му се налагало да удължала своя живот с изкуството си на чародей.

Най-сетне Прочистването завършило. И задълго изглеждало, че Рулке наистина се е променил, защото примирието се проточило в не-сигурен мир, а след много години с избледняването на спомените – в съдружие между равни. За аакимите настъпили покой и благоденствие, каквито те не познавали дотогава. И всички почитали Питлис.

Рулке отново дошъл при него.

– Желая да построя град в своите земи. – Наглед едва ли не засрамен, ако някой може да си въобрази такова изражение на карон, той попитал: – Аакимите и самият Питлис ще склонят ли да съградят такъв град за мен?

– Че за какво ти е толкова голям град? – недоверчиво попитал Питлис.

– Искам го като паметник и символ. Но и за друга цел. За да премахна Възбраната, ще се нуждая от цяла армия книжници и механици, алхимици и хора от всички други науки. А за да изкова такива инструменти, са ми потребни подходящи ковачница и наковалня. Ще се заемеш ли?

„Как е възможно да се премахне Възбраната? – усъмнил се Питлис. – Само с устройство като флейтата, а ако Рулке беше способен да си го направи сам, не би потърсил Шутдар. Може би аз ще успея. Виждам шанс. Но ще съм бдителен като скийт“.

– Не бива да се доверяваме на Рулке, ако ще да са минали хиляда години или хиляда пъти по хиляда! – възнегодуваха и останалите аакими. – Не давай съгласието си.

Голямата слабост на аакимите било тяхното високомерие и когато гордостта и надменността им избуявали, те ставали податливи на безразсъдството, сключвали необмислени съюзи и се впусkali подир

безнадеждни стремежи. Щом направели избора си, не търпели съвети и продължавали безогледно, та дори така да се опропастявали. Същото се случило и с Питлис, който се поддал на гордостта си. Той бил убеден, че Рулке лъже чрез изричаните истини, но не успявал да разгадае намеренията му. Съгласил се, защото и неговият замисъл се избистрял – изкусно да насочва погрешно, да възпре или при възможност да отнеме новото оръжие на Рулке, каквото и до е то, за да го обърне срещу него.

Лиан изведнъж се запъна и изграчи развълнувано:

– Може пък да е използвал Огледалото, за да шпионира Рулке! Какви ли тайни... – Млъкна и се изчерви. – Ох, за такова вмятане бих изпъдил от изпита всеки чирак...

– Питлис наругал другите аакими, казал им да се махат и отишъл при Рулке – продължи след секунда.

– Ще издигна за тебе такъв град, какъвто още не са виждали и на Трите свята.

Каран потрепери. Грешката на Питлис била неизбежна, а трагедията – неописуема.

– Години наред двамата упорствали в осъществяването на своите планове, защото проектирането на град изисквало усърден труд и Питлис не желаел да го сподели с никого. Рулке знаел много добре какво иска – нещо необичайно и красиво. Не можело да се познае предназначението на много от нещата, за които настоявал, но той държал да бъдат изработени точно.

Когато напрягал ума си в преодоляването на някой проблем, Рулке не давал покой на ръцете си. Непрекъснато създавал странни устройства, без да спомене и думичка за какво се използват, а после захвърлял повечето от тях. И всяка нощ Питлис са занимавал с отпадъците от изминалия ден, трескаво ги изучавал, за да проникне в същинския замисъл на Рулке.

Представи си ги заедно. Рулке бил великан, чернобрад мъж, по-грамаден и от мечок, с толкова черна коса, че проблясвала в синьо. Щеше да е с две глави над мен и двойно по-тежък, ако застанеше тук. Отличавал се с нечовешка красота и обаяние. Всички го харесвали и търсели компанията му.

И Питлис бил много едър, бедрото му било по-широко от кръста ти. Имал източено слабо лице с широк нос и квадратна брадичка. В никакъв случай не бил хубавец, на пък имал несъкрушима воля. Бил извънредно талантлив, но не и симпатичен.

Все пак предназначението надделявала у него. Питлис дебнел и за най-дребната грешница на Рулке, подлагал го на какви ли не прикрити изпитания. Рулке обаче не бъркал в нищо и не злоупотребявал. Трудили се десетки години, защото времето не означавало нищо и за двамата. Питлис бил обсебен от творението си, този по-изящен, по-хармоничен и по величав дори сравнен с Тар Гаарн градеж. И напълно различен – въплътената същина на кароните. Знаел, че това е най-голямото дело в живота му.

Питлис често се срещал със Съвета, но никой не успявал да проумее с какво се е захванал Рулке. И когато на Рулке му се налагало да замине, Питлис си отмъщавал на дребно. Правел незабележими промени в проекта, по мъничко изкривявал замисъла му, но винаги влагал по-голяма хармония, завладяваща хубост и завършеност. И най-сетне творението било готово.

Но нещо не било съвсем наред. За да има съвършенство, липсвал някакъв детайл, но никой от тях не го налущквал. Рулке не криел колко е разстроен.

– В миналото съм бродил из градовете на аакимите и във всеки имаше цялост, каквато не откривам тук, а трябва да я постигна. Само ако можех да откроя какво е нужно... Как е направено в Тар Гаарн? – винаги гласял последният му въпрос. – Ех, ако видя Тар Гаарн... Но дори не моля за това.

Заемал се с нещо друго и повече не продумвал. С всеки ден Рулке бил още по-потиснат от неуспеха. И накрая Питлис...

– Не! – неволно ахна Каран.

Лиан вдиша тежко, изтри алената влага от устните си и изхърка:

– Май няма да довърша сказанието...

В очите му избиха сълзи на срам.

– Няма значение – успокои го тя, но разочарованието й все пак пролича.

Сигурно от много години не бе разказвал толкова зле, но за нея думите бяха скъпоценни. Той продължи насила:

– Не искам от тебе да предадеш народа си – подхвърлил Рулке и на Питлис му олекнало, макар да се почувствал гузен. И тогава последвал ударът. – Бездруго те опознах толкова добре, че вчера приех твоята външност и обиколих целия Тар Гаарн, без никой да ме разобличи.

Питлис изпаднал в ужас от своята глупост и наглостта на Рулке, а и от гения му, с който бил осъществил невъзможното за всеки друг. Но работата му се била превърнала в опият, от който не можел да се

откаже, и скоро Питлис се заел да променя проекта по мъничко, за да добави още към красотата и съвършенството на творението си.

Изнизали се още месеци. Питлис полека осъзнавал, че Рулке пак не е доволен и че нещо продължава да го терзае.

– Тук, тук и тук – сочел той някои подземни съоръжения. – Толкова незначителни подробности, че чак не ми се иска да ги споменавам, но знам как се стремиш всичко да е безупречно.

Питлис прегледал стотиците чертежи на града и наистина открил нищожни недостатъци, макар и единствено в градежа, които нямало да се виждат. Вече му се струвало, че Рулке се заяжда напразно, но недоволството му било изразено толкова смирено и с такава жажда за съвършенство, че Питлис измислял други варианти, намирал по-хармонични решения.

Изчерпал силите си докрай, но разбирал, че градът е най-завършеното му творение, което не би могъл да надмине.

– Тежи ми умора и в душата, и в тялото – казал той. – Нищо повече не мога да направя.

Рулке му благодарил, обявил работата му за безукорна и прегледал чертежите един по един. И в един миг се смръщил.

– Какво е това? – посочил той. – Разваля всичко. Не мога да се примиря.

Питлис предложил други възможности. Рулке ядосано отхвърлил всички, сякаш подозирал Питлис в измама. Питлис бил смазан и отчаян. Нима Рулке никога нямало да е доволен?

– Покажи ми как е построен Тар Гаарн – настоял Рулке. – Ще видя как проблемът е решен там.

На Питлис толкова му омръзнало да човърка, че мислел само как да се отърве. Смирен пред неочаквано властното държане на Рулке, той се съгласил.

Каран трепна с отворена уста.

– Тъй ли било... – процедил Рулке и се взрял в Питлис. – Значи все пак си готов да предадеш своите. Точно това очаквах. Ето я слабостта, която позволи на Стотината да ви отнемат света. Но аз не се нуждая от чертежите, защото няма по-хармонично решение.

И благодарил най-любезно на Питлис и заминал за земите си. Питлис не знаел какво да прави, нали бил приключил проекта. Намерил малка схема, паднала (или оставена нарочно) зад един шкаф. На нея Рулке бил нанесъл собственоръчно в пълни подробности едно от най-тайните защитни съоръжения в Тар Гаарн. Толкова отблизо бил опознал ума

на Питлис, че се досетил за тайните, без дори да зърне чертежите му.

Булото паднало от очите на аакима и той разбрал колко глупав е бил. Рулке го бил изиграл – градът, устройствата, оправданието с Възбраната били само уловка. През цялото време Рулке се канел да унищожи Тар Гаарн. Колко безмислено изглеждало сега дребнавото отмъщение на Питлис – нищожните промени в плановете, които Рулке тъй и не забелязал. И през цялата тази жестока и нескончаема зима той живял в смъртен ужас, изтерзан от толкова безмерната си недално-видност, че дори мисълта да говори за нея била непоносима.

А напролет страховете му се сбъднали, защото от юг настъпила огромна армия и обсадила Тар Гаарн. Аакимите призовали почитания си предводител, но срамът и ужасът вцепенили Питлис и той им признал какво е сторил. И макар да се съпротивявали доблестно, градът бил обречен, защото отчаянието ги налегнало като тежка сянка, а Рулке познавал тайните на отбраната им. За броени седмици Тар Гаарн бил превзет, а аакимите – изклани. Малцина се спасили високо в планините. Питлис се повлякъл след тях – измъчен, охулен и отбягван. Оттогава живеел в самота, нямал свой дом, а бродел из други земи с копнеж за смъртта, но тя не идвала.

Години по-късно попаднал във владенията на Рулке като просяк по друмищата и чул мътва за великолепен нов град. Наричали го Алсифър – най-славния в цял Сантенар. Болезнена уплаха стегнала сърцето му, но трябвало да се убеди с очите си и уморен се запътил натам. Влязъл в града и насреща му застанал Рулке.

– Виж какво сътвори – казал му засмян. – Никога досега същината на кароните не е била възлъщавана толкова съвършено. Скоро ще хвана лостовете, ще стоваря мощта на Алсифър срещу Възбраната и тя ще се пръсне като стъкло на прозорец. И Стотината вече няма да бездействат от страх да не бъдат заличени. Нашето семе ще избуи из Трите свята.

И Питлис най-сетне прозрял. Алсифър бил удивителен град – суетен и горд, жесток и хищен, величав, безупречен. Такъв го бил съградил. Но градът имал и предназначение. Всички алхимици и механици, книжници и черноработници наред със самия Рулке били цяла жива машина, посветена на една-единствена цел – премахването на Възбраната. Рулке го бил измамил с единственото обяснение, на което Питлис не могъл да повярва – истината!

През живота си не бил намразвал нещо или някого по-силно. Разярен се заклатушкар към Рулке. Но след разгрома на Тар Гаарн Питлис

бил съсухрен, бил остарял. Рулке го отблъснал с жезъла си и го повалил смазан на пътя.

– Така ще умре най-видният сред аакимите, а с него и мечтите им. Какъв гений... и какъв глупец. Гибелната слабост на цялата ви раса.

– Е, хващай лостовете – изхъркал Питлис и в предсмъртната му гримаса се мяркала ликуваща усмивка.

Ето как отлетели надеждите на аакимите. Те се оттеглили в планините и в миналото си, делеели безнадеждни кроежи за възмездие и повече не се намесвали в делата на Сантенар. Едно от многото коварства на Рулке, но може би най-изтънченото. Затова е прочут като Великия предател. Така завършва сказанието.

„По-лошо не съм разказвал“ – помисли Лиан.

Каран мълчеше.

„Тази история съдържа всичко за аакимите – умуваше тя. – Величие. Трагедия. Обреченост“.

Отвори очи. Мъглата се бе разнесла, небето гъмжеше от звезди.

– След това някои от тях построили Шазмак – промълви и се загърна по-плътно със студените завивки.

– И все пак – изгъгна Лиан – краят води неизбежно към следващата история. Един ден Рулке наистина хванал лостовете, подчинил Алсифър на волята си и насочил цялата му сила срещу блещукащата стена на Възбраната. Стената незабавно се издула навън като огромен тумор, притиснал се в пустотата. Ако ги нямало мъничките изменения, направени от Питлис толкова отдавна, Рулке щял да осъществи пробива. Но в последния миг туморът се обърнал и откъснал частица от пустотата. Тогава Съветът на Сантенар, който дълго изчакавал сгоден случай, нанесъл удара си, като си послужил със Забранените опити.

– С какво? – озадачено попита Каран.

– Чародейски похвати, които са били забранени в прастари времена заради опасността да излязат извън контрол. Натикали насила Рулке вътре, отнели му властта над Алсифър. Туморът се свил в мехур, в непробиваемия затвор на Нощната пустош, която има досег и с всичко, и с нищо. Рулке и до днес още е уловен в този капан. Така че в края на краищата Питлис си отмъстил.

– От това се породила и безмилостната вражда между Мендарк и Игър – довърши Лиан. – Но това е съвсем друга история.

Погънала в нерадостно умуване за чутата история, Каран стигна до смразяваща мисъл. Тенсор бе досущ като Питлис, осъзна тя в звънтящата като камбана яснота на нощта. Изведнъж всичко, което знаеше за него, се преобърна в главата ѝ. Начумереното, неотстъпчиво изражение, което винаги бе виждала, се прегърна в маска. Под нея се криеше отмъстителен, неумолим, невъобразимо горд мъж. Не толкова сдържан, колкото пресметлив, по-скоро манипулатор, а не водач.

В никакъв случай не трябваше да му даде Огледалото – така само щеше да разпали яростта и омразата му, да му даде шанс да се докопа до власт, към която той всъщност не смееше да посегне. В края на краищата Лиан ѝ бе помогнал да се отърси от колебанията си.

Спътникът ѝ спеше, дишаше пресекнато, почти се задъхваше. Тя се заслуша. Хриповете се забавиха, после спряха. Тя чакаше, затаила дъх – но той не вдиша отново.

„Умира!“ Все едно някой заби нож в корема ѝ. Тя отметна завивките и кресна:

– Лиан, събуди се!

Но в следващия миг той задиша пак и пак почна да се дави. Тя внимателно махна полепналите по челото му кичури и Лиан ѝ се усмихна, но поредният пристъп на кашлица заличи усмивката, той се отпусна като парцал, с изцапани в червено устни. След малко се унесе.

От страх, че Лиан ще умре, и от току-що споходилия я ужас заради Тенсор, тя повече не мигна. После се сети, че Тенсор не е в Шазмак, защото бе минал през Банадор в началото на лятото. Бе тръгнал чак за Стасор далеч на изток, значи щеше да отсъства около година.

Преди да настъпи утрото, успя да си внуши, че все пак всичко ще е наред, щом Раел и другите ѝ приятели са в Шазмак, а и Тенсор не можеше да е толкова зъл, колкото си го представяше. Каза си, че той ѝ желае доброто, подтикната от умората, а и не можеше да отхвърли просто така предаността, която искрено изпитваше към забележителния ааким. „Ако Реал е там, а Тенсор го няма, ще им дам Огледалото. Но ако Тенсор случайно се е върнал, изобщо няма да споменавам за Огледалото и ще си тръгна“.

Лиан не беше по-добре сутринта, от слабост едвам се държеше на крака. Заради възпаленото си гърло не можеше да хапне нищо. Налегнат от мъчителна жажда, изпи половин манерка и скоро пак я надигна към устата си.

В студения прозрачен въздух виждаха как планинският хребет, на който стояха, обгражда областта Чолаз в неравен овал, прострял се на

юг, и завършва със стена от назъбени непристъпни върхове. Под тях минаваше урва, очертана с мъгла в ранното утро – клисурата на река Гар: завиваше на югоизток и излизаше от планинската верига към Банадор. Нямаше никакви признаци на живот – нито къща, нито храст, нито птица.

– Сега накъде? – изграчи Лиан.

– Натам. Да вървим.

Хвана го за ръка и се спуснаха от прохода по пътеки, които накрая ги изведоха в дефилето на Гар, която тук беше широка не повече от тричетири разтега. Слизаха все по-надолу. Пътят се стесни до тесен корниз, издълбан в плътната скала, по който едва можеше да се ходи. Тук-там имаше врязани площадки за разминаване. Нямаше къде да се подпрат, а вдясно под ръба зееше бездънна наглед пропаст – слънчевите лъчи проникваха в нея само по пладне, но не и през зимата. Болестта бе притъпила страха на Лиан от височините, иначе изобщо не би стъпил на пътеката.

– Не мога – каза той, когато Каран се опита да го поведе по корниза – Ще падна.

– Няма друг път. Дръж се за ръката ми и върви зад мен. Не мисли за нищо освен за следващата крачка. Не поглеждай нито надолу, нито нагоре.

Лиан стисна ръката ѝ – топлотата ѝ му помогна. Каран се усмихна и без да го пуска, направи крачка заднешком. Каран пак пристъпи, но Лиан се запъна.

– Какво има? – попита тя.

– Сега пък се боя за тебе.

– Недей. Живях тук шест години. Свикнала съм с тези пътеки.

– Обърни се. Не мога да те гледам как ходиш с... ами с гърба напред.

Каран прихна.

– Добре.

Но не пусна ръката му.

Корнизът криволичеше и се спускаше в урвата, а от едно място нататък се изравни и следваше течението на реката. През множеството издатини бяха пробити тесни тунели със стени като полирано стъкло, украсени с резба, почти заличени от времето. Лиан се огледа. Нямаше обаче нищо за гледане освен надвисналите канари и пенещата се река долу.

– Не сме ли близо? – попита по-късно следобед.

– Минахме към две левги с криволиците на реката, но по права

линия няма и една. Ще стигнем до Шазмак чак утре следобед.

Бе очаквала, че състоянието му ще се подобри, щом слязат от шеметните височини, но той още кашляше кръв, дрехата му отпред бе цялата червена. Струваше й се, че го е повела към гибелта му.

А щом се сетеше за Тенсор, си казваше, че може да навлече гибел и на себе си. Ако той все пак беше в Шазмак, нямаше да има сили да му се опълчи. Волята му се налагаше съкрушително. А и Тенсор сякаш винаги познаваше, когато е сбъркала в нещо. Изобщо не би могла да опази такава тайна от него.

Нататък пътеката се оказа зле поддържана, ръбовете й се ронеха. На няколко пъти се натъкнаха на купчини паднали камъни. Нямаше начин да се покатерят по тях и ги разчистваха парче по парче. По скалата се стичаше вода и ги пръскаше, краката им се хлъзгаха. След това пък пътеката се бе срутила и двамата пропъльзяха по неравностите в скалата. Лиан приличаше на зомби – стъпваше където му каже Каран, чакаше, докато тя го спре, оставяше я да насочва ръцете му към удобните за хващане издатини. Беше убеден, че на следващата крачка или най-много на втората ще сбърка или камъните ще поддадат и ще падне в пропастта.

Така се изниза денят.

По здрач стигнаха до прав участък, проточил се на юг. Недалеч от тях при стеснението на дефилето пътеката се свързваше с друга от изток чрез изящен мост от метал и тел. Странна, крехка наглед конструкция.

– Оттук се стига до Банадор и Готрайм, моя дом – каза Каран.

– Защо не тръгнем натам? – изгъгна Лиан.

– Няма да стигнем. Както вървиш, до Готрайм има повече от седмица.

Щом видя моста, Лиан сякаш излезе от безчувственото си вцепенение.

– За пръв път виждам такова нещо – възкликна той. – Така би го направил само паяк – толкова фин, красив и несиметричен. На никой инженер в Ягадор не би му хрумнал подобен замисъл.

– Аакимите строят така от памтивека – отвърна Каран; гледаше моста с радост. – Много пъти съм го гледала. Връзката между моите два живота.

– Тук пътят изглежда по-добре.

– Вярно. От трите, които водят към Шазмак, само този още се използва.

Пътеката продължаваше по течението още петдесетина крачки и завиваше на изток по стената на странична клисура, достатъчно широка, за да виждат върховете на хребета, макар че бяха доста под ръба.

Спряха да ношуват при моста, където имаше издълбана площадка. Купчина отломки, нападнали безразборно в единия край, им осигури убежище – крайно необходимо, защото с падането на нощта вятърът се засили до вледеняваща стихия, която виеше около моста.

– Тежка нощ ще е тази – отбеляза Каран, докато се мъчеше да опъне заслон от наметалата им.

Нямаше с какво да си запалят огън.

От храната им бе останала само шепа влажно овесено брашно. Лиан го разбърка в хладка вода от манерката и двамата седнаха хълбок до хълбок да изядат оскъдната кашлица. Имаше вкус на плесен. Краищата на изопнатите водоустойчиви наметала все се измъкваха изпод камъните и Каран непрекъснато се надигаше да ги затиска, за да не ги издуха вятърът.

След вечерята Лиан малко се оживи. Още дишаше тежко, но кашлицата бе спряла.

– Моля те, разкажи ми за Огледалото – изрази накрая копнежа си, който го човъркаше от много дни. – Мисля за него денем и нощем, сънувам го. Откъде се е взело? И не може ли да го зърна?

На изток небето замъждука и открии върховете. Каран се вторачи натам; луната се показа почти пълна.

– Не мога да ти го покажа – промълви накрая. – Но ще ти разкажа каквото знам, не е тайна. Макар че така само ще подклаждам любопитството ти и не се съмнявам, че по-късно ще си имам неприятности заради него. Каквото научих, чух го от баща си. Ето какво запомних. – Смущаваше се, че трябва да разказва тъкмо пред Лиан, и започна неловко: – Огледалото е старо... много старо. Изработено е на Аакан в отдавна отминали времена, за да показва далечни места. Подобни устройства били обикновени там. Донесено е тайно на Сантенар, когато Рулке довел поробените ми предтечи. Но тук не било лесно да си служат с него и понякога показаното от Огледалото било лъжовно. Може би самата му същност не била в съгласие със строежа на този свят. То се променяло с времето и след всяка употреба, както често се случва с такива предмети. Придобивало отглас от живота и нрава на притежателите си. Огледалото станало ненадеждно, в него се виждало и онова, което никога не е

съществувало или пък никога няма да го има. Ако взиращият се в него бил неумел или небрежен, то криело различни неща или подлъгвало. И постепенно заради чудатостите и объркването опасността нараствала. Аакимите вече не си служели с него. Някои твърдят, че го изгубили в годините на Прочистването наред с още много предмети.

Вятърът завъртя малка вихрушка в заслона им, единият ъгъл на наметалото изплюща и ги посипа с камъчета. Тя изчака Лиан да го затисне и продължи:

– Не разбирах някои от думите, които казваше баща ми, но мога да повтора по памет всичко разказано от него. Някои смятат, че Ялкара, Господарката на заблудите и третата от кароните, дошла тук, откраднала Огледалото при превземането на Тар Гаарн и го отнесла чак в Уан Баре, Планините на гарвана. Тя знаела как да получи от него изпълнението на желанията си, а научила и другата му тайна. На Сант Огледалото придобило – или в него била вложена – памет. Запазвало картина, които е показвало някога, и макар че отпечатъците били объркани и неясни, умелият познавач можел да ги разчете. Ялкара подчини Огледалото на волята си, използвала го, за да наднича из целия свят, да извлеча тайни от миналото. Така умножила могъществото си, а с него растяла и жестокостта ѝ. И накрая намерила каквото търсила толкова време – изкривяване във Възбраната. Избягала обратно на Аакан.

– Как е избягала? Как се е промъкнала през Възбраната?

– Не знам. Това го нямаше в историята. Нека довърша каквото знам от баща ми. След това Огледалото било или изгубено, или скрито. Така му казал Архиварят.

– Архиварят ли?

Прозвището веднага събуди професионалния интерес на Лиан.

– Баща ми го спомена няколко пъти. Знаел много от старите сказания.

Лиан изведнъж се ободри.

– Разкажи ми за Архиваря.

– Нищо повече не знам за него.

– Значи Огледалото служи и за *наблюдение*... и може би това обяснява победите на Игър!

– Всеки се надява, че ще го овладее и ще разгадае тайните му...

Гласът ѝ секна. Тя се вторачи в луната, без да мига, лицето ѝ се изопна в студената сивкава светлина. Вятърът опъваше наметалата, ропсеше косата ѝ.

– Толкова ме е страх... – промърмори тя, потрепери и се дръпна в

сянката.

– Всичко свърши. – Лиан помисли, че тя говори за уелмите. – Изпльзнахме им се.

– Не! Нищо не е свършило, докато не се отърва от него. Не знам какво да правя, на кого да се доверя – промълви потиснато тя. – Питам се дали да не върна Огледалото на аакимите, но как да се престраша след твоето сказание?

Лиан си спомни нещо.

– Онази нощ в пещерата долових откъслечно твоя кошмар, сякаш гледах в повърхност от лъскав метал, и там за малко се появи лицето на жена. С тъмни очи и коса, макар и посребрена тук-там. Коя е тя?

– Често размишлявам за нея. Може би затова ти се е явила. Видях я в Огледалото точно когато влезе Игър. Същинска Мейгрейт, макар и по-възрастна. Или наистина е Мейгрейт в друго време и място, или е друга жена. Или пък е някаква заблуда на Огледалото.

– Видя ли още нещо?

Лиан затаи дъх в очакване.

– Не. Опитах веднъж-дваж, но нямаше нищо. А и защо да има? Не съм се обучавала как да боравя с такива предмети.

Лиан седеше, обгърнал колената си с ръце, и се взираше през урвата. Мостът висеше като паяжина в нощта, полюшваше се, посребрен от луната. Вятърът виеше в опънатите въжета, стенеше около камънаците, издуваше платнището на заслона, реवेशе в заслона. Младежът чувстваше как се вледенява. И Каран беше дребна фигура в играта. Какво ли събираше по-могъщите около нея? Само случайността ли? Или някаква приливна вълна в огромното море на Преданията изхвърляше всички на този студен бряг?

Имената се въртяха из ума му: Рулке, Великият предател; Ялкара, Господарката на заблудите; Мендарк; Игър; Мейгрейт; Архиваря... Толкова имена, толкова хора. Познаваше един от тях.

Мислено се върна във времето. Още беше ученик и за да докаже способностите си, му възложиха да открие отговора на загадката в Балада за Скиталците, сага от епохата на Зурската империя. Той потегли на запад към Зайл, за да се допита до библиотекаря, и известно време пътува с един опърпан мъж на средна възраст. Откриха, че ги свързва интересът към сагите, или поне така изглеждаше тогава. На Лиан му беше приятна компанията му и чак много по-късно се досети, че този спътник е бил предрешеният Мендарк, който го е преценявал.

Обзе го отчайващ страх. Нямаше обикновени съвпадения. Нещо се

мътеше в недрата на света и напредваше с мудро търпение към отдавна очакван завършек. В тази мразовита нощ почти усещаше тази зла воля. Кой местеше фигурите? Той сгуши глава в раменете си и се примъкна до Каран да потърси топлина и утеха през дългата нощ.

21. Раздор между стари приятели

Докато Каран и Лиан дремеха в студения си заслон, в далечния Туркад, на цели петдесет левги по права линия от тях, както би прелетял скийт, предстоеше важна среща. Мендарк, който още от древността заемаше поста Магистър във Висшия съвет, седеше до камината в убежището си и се зъбеше от страх. Дори прислужниците знаеха за интригите, който се плетяха срещу него... и вече не срещаха погледа му, когато се разминаваха. Лиан трудно би разпознал човека, с когото бе пътувал до Зайл преди пет години. Тогава Мендарк имаше тъмна коса, яркосини очи и весели бръчици около устата, пиеше много вино и се смееше на всичко.

Сега дългата му коса беше оредяла и прошарена, от чесането с пръсти брадата му бе на мърляви масури, а вместо бръчиците от устата към брадичката се бяха врязали дълбоки линии. Още нямаше вест от Талия. Само на нея се уповаваше сега. Сякаш цяла вечност бе минала, откакто тя пое на изток. Узна, че е отишла в Тулин, после – нищо.

Вратата се отвори без предупреждение и един лакей влезе нахакано.

– Долу един мъж казва, че иска да се види с вас – съобщи той фамиларно. – Не желае да назове името си, само помоли да ви покажа това.

Прислужникът подаде на Мендарк гривна, сплетена от черно сребро. Тежеше учудващо за толкова изяшно изделие.

– Този човек да не е едър, мургав и чернокос? – Лакеят кимна. – Покани го да се качи. А следващия път почукай и изчакай да те повикам.

Прислужникът излезе, като затръшна вратата.

– Тенсор, стари друже – каза Мендарк, щом грамадното тяло на приятеля му запълни рамката на вратата – Твърде отдавна не сме се виждали в Туркад.

Стиснаха си ръцете и домакинът отведе госта при камината и повика отново лакея. Седнаха един срещу друг на топло. Тенсор не свали

дебелата си куртка, макар че огънят грееше силно. По буйната му черна брада и рошавите му вежди имаше лед, в гъстата му черна коса се топяха снежинки.

Особеностите, издаващи у него представител на друга раса – аакимите, бяха грижливо прикрити: малките кръгли уши, необичайният клин, който косата му образуваше на челото, костният ръб по темето му, допълнителните сетивни жлези в носа, закрънялата опашка. Само един белег нямаше как да скрие – удивителните пръсти, едва ли не двойно по-дълги от дланта. Но той внимаваше да ги показва колкото се може по-малко. Не че някой подлагаше аакимите на гонения, напоследък те бяха почти забравени, но той предпочиташе да не се набива на очи.

Пред него Мендарк изглеждаше блед и немощен, а сплъстената му брада – проскубана. След малко прислужникът се върна с блудкави напитки и изстинала храна.

– Не очаквах да се срещнем в Туркад тази зима – подхвана Мендарк, зарадван от срещата със стария си приятел. – Ти не тръгна ли на изток?

Тенсор не отвърна на усмивката му.

– Пътувах към Стасор и възнамерявах да се върна чак по-следващата година. – Плътният му глас можеше да звучи и като мъркане, и като ръмжене. Този път ясно издаваше настроението му. – Но скорошните случки ме принудиха да се върна бързо. Те са важни за аакимите.

Млъкна и зачака Мендарк да отговори с явната надежда, че той ще опровергае слуховете, но Магистърът също не продумваше. В камината изпука цепеница и се разпадна на жарава. Пламъците подскочиха, въглените потъмняха до червено, после до оранжева нишка. Тенсор се взираше в огъня, сплел пръстите на огромните си ръце.

– Какво знаеш за това? – попита накрая. – Разполагаш със свои шпиони на изток.

Мендарк като че се подразни от думата.

– Имам хора там, но им е много трудно. Границите на Орист са затворени, Игър е окупира околните земи. Мъчно е да вкараш някого там и още по-мъчно е да се измъкне.

– И така да е – вметна Тенсор, – ти сигурно си измислил нещо.

– Получавам някои сведения от хората си, но са неясни и противоречиви.

„Досуц като тебе, приятелю – рече си Тенсор. – Вървиш към заник и не би пропуснал такъв шанс. Аз също няма да го пренебрегна. Но това ще ни раздели“.

Реши да подхване разговора иначе.

– И аз чух за настъплението на Игър. Армиите му вече са се разположили в Куилсин и Галардил и той се готви да напредне към Ягадор от юг. Какво го е подтикнало към действие?

Щом чу името на Игър, Мендарк се сепна, като че ли предпочиташе да не мисли за него. Заговори с необичайно безчувствен глас.

– В Галардил пътищата са добри, проходими са и през зимата.

Мълчанието отново се проточи. Тенсор впиваше поглед в Мендарк, който пък се извърещаше. Надигна се и разрови жаравата, в комина излезтя облак искри. Доля чашите и се върна на креслото си. Тенсор заговори за друго:

– Как е при тебе? Чух за разногласия в Съвета.

Изведнъж Мендарк се настрои словоохотливо.

– Добре си осведомен. Влиянието ми над тях отслабва. Говори се открито, че прекалено дълго заемам пост на Магистър и вече остарявам. Малцина държат на главното ни начинание – да прогоним окончателно Рулке, дори на необходимостта да бдим. Но нима има друга цел, която да ни обединява? Тилан иска да стане Магистър. Алчен е за власт, обаче ще тласне Съвета в различна посока. Ти как узна?

– Случайно срещнах Хения отвъд морето, в Ларнат. Поприказвахме си. Тя ми разказа какво става в Съвета след последната ни среща, както и за твоите тревоги.

– Тези тревоги скоро ще бъдат *наши*. Опитах се да свикам заседание, но времето и разстоянията са против нас. Надирил отказва да дойде. Опасявам се, че повече няма да се отдели от Зайл и Голямата библиотека.

– За човек възрастта му е преклонна – меко отбеляза Тенсор.

– Така е. Оставаме само аз, ти, Нелиса, с която никога не сме постигали съгласие. Тилан, разбира се, който не би пропуснал възможността да ме свали от поста – неприязнено промълви Мендарк, – зейнката Хения. Но тя ще си стои настрана както винаги. Съмнявам се, че Уистан би могъл да пътува през планините до пролетта. Орстанд е от другата страна на морето, останалите са толкова далеч, че нямаме никаква полза от тях. Върнахме се към старите си шуротии – воюващи градове и държавници, и отново настъпва тиранин, който ще ни смаже.

– Игър не е просто поредният войнствен пълководец. За твоё добро ще е да не го подценяваш. И това е една от причините да се отправя на изток. Исках да се посъветвам със своите събратя аакими, дори да ги помя за помощ, но те са далеч отук и няма какво да направят.

Помайвах се, когато трябваше да бъда чевръст, и изгървах сгоден случай. Но макар че трябваше да прекоси морето, един вестносец се добра до мен с новина, която ти, *стари друже*, някак не желаш да споделиш. Предпочиташ първо да научиш какво ми е известно, за да прецениш какво да ми кажеш.

Мендарк явно се смути, защото заусуква – в подобни моменти прибягваше до пищни слова:

– По този въпрос интересите ни може и да не съвпадат напълно, но в такива времена е редно да търсим път към укрепване на дружеските връзки, вместо да се гризем като кучета заради дреболия.

– Мендарк, не ми говори като пратеник на някой владетел! Огледалото на Аакан не е дреболия. То е наше, откраднаха ни го в древността. Твърде добре знаеш колко дълго и упорито го издирвахме. Не сме се отказвали от правата си над него. Огледалото ще ни освободи. Самата мисъл за Великия предател ни лишава от решимост. Едва когато Рулке бъде премахнат завинаги, ще се върнем към разцвета, постигнат преди Прочистването.

„Ох, какъв глупак си – мислеше си Мендарк. – Ако ще да вървя към заника си, поне това знам. Твоята гордост води аакимите към бездната и ще повлечете със себе си цял Сантенар. Откажи се от неосъществимите си мечти. Наричат го и Лъжовното огледало, защото е измамна, опасна вещ“.

Нищо не каза на глас и Тенсор прие мълчанието му за сговорчивост.

– Ние – аакимите, няма да се пазарим. Ако ми се противопоставяш в това, значи си мой враг. – Тонът му се промени. – А и за какво ти е всъщност? За какво се надяваш да ти послужи?

– Ялкара успя. Направи смятаното от всички за немислимо – намери проход през Възбраната.

– Нима се сравняваш с нея? Поне от това зло се избавихме.

– Игър настъпва – напомни Магистърът, – но срещу кого? Макар че е тиранин и пълководец, поставил си е по-значима цел. Иска да се разправи с мен или да отмъсти на някогашната тъпота на Съвета, заради която толкова дълго бе осакатен. Той е силен, а моят късмет се изчерпва. Уплашен съм, Тенсор. Това стъписва ли те? Защо се чудиш, че съм готов да грабна всяко оръжие, което ми е подръка? Аз – *Мендарк*, съм уплашен. Наближават огромни премеждия и Сантенар ще се преобрази. Но кой ще му придаде новия облик?

Тенсор се усмихна замечтано.

– Да, съвпадение, кулминация за нас... – Опомни се. – Какво знаеш за крадлите?

– А ти какво чу?

– Някой проникнал във Физ Горго и откраднал много ценна вещ от Игър. Предполага се, че е Огледалото на Аакан. Онази, която го отнела, била преследвана през половината Мелдорин, но попаднала на някого от твоите хора.

– Общо взето, вярно е. Били са две. Едната е пленена. Другата избягала, *след като ги заварил Игър*.

– Не е за вярване. Друго има ли?

– Знаем името на избягалата. Може би я познаваш, защото е от Банадор – Каран. Дребничка, млада, червенокоса.

Тенсор беше потресен.

– Убеден ли си? Не може да бъде!

– Талия ми съобщи, значи е истина. Е, познаваш ли я?

– Ако е тя, познавам я добре. Баба й – обичната ни и свършила трагично Мантил, беше от аакимите. Сам знаеш колко рядко някой от нас се обвързва с човек извън нашата раса. Смесването на расите обикновено има зловещи последици, както се случи и в рода на Каран, макар че така тя се сдоби с дарба. Връзките на този род с нас са от хилядолетие, тя живя в Шазмак. Не! Невъзможно! Бездруго такава задача е прекалено тежка за нея. Каран не може да се мери с Игър нито в неговата твърдина, нито другаде. Силата й не е в това.

– Виж ти... – отрони Мендарк. – Тя е *мелез*! Това обяснява много неща. Би могла да ми е от полза тук. Сигурен ли си, че тя е по-слабата от двете?

– Толкова сигурен, все едно ми е родна дъщеря. – Мрачното лице на Тенсор се смекчи, в гласа му се прокрадна печал. – Тя е умна, заръчаш ли й нещо, ще измисли как да го направи. Надарена е с прозрение, с изпращане на мисли, може би дори с досег до други съзнания. Извънредно могъща дарба, но тя не е добре подготвена да служи с нея. И то нарочно, защото никога не би могла да стане една от нас. Никой не може да предвиди как ще се развият способностите на един мелез. И за нас ще е опасно, но за нея още повече, ако се разчуе какво представлява. А защо би постъпила така? Защо би се обърнала срещу нас?

– Може само да е помагала, да е била избрана заради дарбата си. И да не знае, че това е Огледалото. Онези, които го търсят, се стремят да опазят тайната.

– Нищо чудно, но не ми се вярва. Както и да е, черен е този ден за

аакимите, защото много я обичаме: тя толкова прилича на Мантил. Къде е сега? Наистина ли е в твои ръце?

– Уви, не. Не знаем къде е. Избягала е от Физ Горго преди повече от два месеца. Уелмите на Игър са я гонили на север поне до Хечет, но тъй и не я заловили. Щом научих, че е около Хечет и бяга на изток през планините, изпратих скийт на Уистан в Чантед. Помолих го да възложи на някого да отиде в Тулин и да я доведе тук.

– Изпълни ли молбата ти?

– За жалост Уистан предпочете да си уреди старите сметки с мен. Спрял се на човек, който нито е изкусен боец, нито опитен планинар. Предполагам, че е искал да се отърве от него, защото е зейн. Казва се Лиан – млад летописец.

– Чувал съм за него – бавно каза Тенсор. – Не е ли под твое покровителство?

– Платих му обучението в Школата.

– И защо? Обикновено не си склонен към благодеяния.

– Стига де... Той не е първият. Открай време за мен е важно да насърчавам способностите, които няма да се проявят без моя помощ. Той вече разви таланта си и непременно ще го впрегна да работи за мен. Летописците научават всичко и разбират какво са чули. Превъзходни шпиони. А като зейн Лиан изобщо не би попаднал в Школата без моята намеса, затова ми е много задължен.

– Не се ли прочу с прекрасно сказание на празника в Чантед преди четири години?

– О, да, а както ми казаха, неговото предание през лятото било неравнимо, но още не съм го видял написано. Уистан ми го обеща, обаче не го получих. Както и да е, отчаях се, когато научих, че е изпратил Лиан. Той обаче се справи по-добре, отколкото се очакваше. Намерил я недалеч от Тулин и двамата избягали в планините, гонени от уелмите. Това беше преди около две седмици. Един от моите хора пристигна и ми съобщи вчера.

– Каран познава планините. Имаше една стара пътека към Шазмак, но не минаваме по нея от много години.

– Май на една от картите ми е отбелязана.

– Може би е взела Огледалото, за да го отнесе в Шазмак, да ни го даде.

– Може би – съгласи се Мендарк, но според него едва ли беше така.

– Ако още е жива и ако уелмите не я намерят преди това.

– Ще наредя да я търсят – промърмори Тенсор по-скоро на себе си.

– Но кой ще я държи под око бдително, ако я отведат в Шазмак? – Красивото му лице се начумери като от противна мисъл. – Да, има един подходящ, колкото и да е безчестно за мен, че го използвам. Но заради Огледалото!... Не съм си и представял, че ще получим такъв шанс. Какво е честта ми пред тази сполука? – Вторачи се в Мендарк. – Имаш ли скийт?

Магистърът врътна глава, без да среща погледа му.

– Само три ми останаха и нито един не е при мен. През последните седмици доста намаляха. Всеки момент очаквам да долети скийт от Талия. Той е жилава твар, обаче ще има нужда от поне ден за отдых, после пък трябва да бъде дресиран за новата посока. Ща го получиш, когато пристигне. Ще изчакаш ли дотогава?

– Не мога. Пътят до Шазмак е тежък през този сезон. Дори на мен ще ми отнеме седем дни и нощи, дори и повече, а времето е скъпоценно. Ще напиша бележка, а ти я изпрати, когато е възможно.

Мендарк му донесе хартия, мастило в перо и Тенсор внимателно състави посланието си. Запечата го с восък от свещта и написа отгоре една дума – „Емант“. Написа втора бележка, запечата първата в нея и понечи да даде писмото на Мендарк... но се поколеба и отдръпна ръката си.

– Не, в Туркад има и други скийтове. – Пусна писмото в джоба си. – Сега да се разберем за Огледалото! Ако бъде донесено в Шазмак, пада се на нас. Ако го донесат на тебе, дай дума, че няма да го използваш или предаваш другиму, а ще го пазиш, докато не дойда. Тогава ще обсъдим условията.

– Това мога да ти обещая.

Стиснаха си ръцете.

– Стигнахме и до собствения ти проблем – Тилан. Вече знаеш, че говорих с Хения, ще се видя и с Нелиса, преди да тръгна. Както и с Тилан, стига да пожелае. Според мен си в безопасност, докато Игър не настъпи към Ягадор. Съмнявам се, че ще предприеме нещо преди пролетта.

– Не знам дали Тилан ще чака. Щом научи, че Огледалото може да попадне в чии ли не ръце, ще се разшета. Тази случка ме сполетя в най-лошия момент.

– И какво ще правиш?

– Подготвил съм се. Засега вилата ми тук, в Туркад, е сигурно убежище. Но накрая ще се наложи да напусна града, за да съм в по-голяма безопасност. Знаеш ли къде ще отида?

Тенсор кимна.

– Пази се и не забравяй за какво те предупредих.

„Няма да забравя – зарече се Мендарк, докато го изпровождаше с поглед. – Ти събуди у мен опасения, каквито дори не си въобразявах. За нищо на света не бих ти позволил да притежаваш Огледалото, каквото и да струва това лично на мен. Постъпи благоразумно, че не ми даде писмото“.

Тръгна по коридора към стаята с картите и прерови най-старите, на които бяха показани планините. После седна да напише припрянно бележка на Талия и я изпрати със скийт в Тулин още същата нощ.

Укреплението Туркад
8-и сорд

Талия,

Пиша ти спешно, защото съм в безизходица. Тилан открито се опълчва срещу мен, а останах без приятели. Има и нещо по-лошо. Тенсор дойде днес, той също знае за Огледалото. Дълго пазих тази тайна, но сега трябва да научиш. Той е ааким, предводител на малцината от неговата раса, които още са в Мелдорин, и живее в скрития сред планините град Шазмак.

В предишна епоха Огледалото принадлежеше на аакимите и е било у Тенсор известно време. Кани се да си послужи с него, за да възвиси отново народа си, защото гордостта у него надделява и само безогледността му може да се мери с нея. Накрая ще съсипе всички ни.

Тенсор познава Каран, дори са близки, а тя някога е живяла в Шазмак. Според него тя върви по изостанала пътека към града. Прерисувах част от картата и, току виж, ти помогна да я откриеш. Ориентирай се, но не разчитай изцяло на картата. Намери Каран на всяка цена и я върни. Направи каквото е нужно. Ще се опитам да задържа положението тук. Ако се нуждаеш от помощ, вероятно може да се разчита на Шанд.

Мендарк

22. Шазмак

Следващият ден започна студен, но слънчев. Лиан се чувстваше по-добре, възстановяваше се от планинската болест. Щом се развидели

достатъчно, тръгнаха, защото предпочитаха да ходят, вместо да треперят, а и нямаха нищо за закуска, та да се бавят. Тук издълбаната пътека беше широка и старателно поддържана. Лиан вървеше бързо зад Каран, нямаше ги ужасите от предишния ден. Не им се говореше, всеки бе улисан в собствените си грижи. Малко преди пладне оставиха зад себе си последния завой на клисурата и Каран спря.

– Погледи. – Посочи напред. – Ето го Шазмак.

Лиан се взря. Кафявите стени на урвата се спускаха почти отвесно над триста разтега към бялата резпенена Гар. Извисяваха се още толкова над пътеката. Половин левга по-нататък реката се разделяше около стръмните склонове на канара, а върху нея беше градът. Лиан се ококори от почуда.

Шазмак бе град на шеметно източени кули, въздушни мостчета и спирални стълби, преплетени и свързани в някак жива асиметрия и сложност с метални нишки, които имаха цвят на старо желязо. Градът сякаш бе израснал върху скалата. От двете страни с каменните стени на клисурата го свързваха фини мостове, подобни на онзи, при който ношуваха, но по-големи и сложни, по-подобни на паяжина.

Дори оттук се виждаше с каква сяпа свирепост блъскат водите на Гар в подножието на канарата. Виждаха и как насочените от дефилето ветрове налитат върху кулите и ги карат да потрепват. Чуваха писъците на въздуха, срязан от тънките метални нишки. Дори и от такова разстояние звуците изопваха нервите на Лиан. Шазмак! Гор ефирен, но с непоклатимостта на камъка долу – това сливане на изящество и здравина беше недостъпно за въображението, бе толкова съвършено, че никой не би могъл да открие къде свършва скалата и започва металът.

– Изграден от аакимите след Прочистването – обади се Каран. – Нито веднъж не е бил превзет, а напоследък е изчезнал от паметта на света. Обичам го повече и от родния си дом в Банадор. Много е хубав, нали?

Лиан не отговори. Как бе възможно да няма сказание за това място? Безподобно прекрасен и всяващ страх. Как щяха да се отнесат аакимите с него?

Тръгнаха към града. Коремът на Лиан туптеше, сякаш всичките му вътрешности се бяха сплели на възел, и то не само от глад, усещаше прекомерна тежест в краката. Как щяха да го посрещнат? Шазмак беше в упадък, а аакимите се затваряха в себе си. Ровеше из паметта си за

други истории, свързани с тях, но намираше единствено откъси, обикновено за предателство или отчаяние. Потрепери. Аакимите бяха останали извън сказанията преди безброй столетия. Каквото знаеше за тях, бе го прочел във Великите предания. Несъмнено имаше още какво да научи, но не и в библиотеката на Чантед.

Пътеката влезе в тунел. Каран вървеше до него, но той не я виждаше в мрака. Откакто слязоха от прохода в Чолаз, тя изглеждаше все по-наежена. А щом видяха града, безпокойството ѝ стана съвсем ясно.

– Защо няма нито стража, нито укрепления? – изненада се Лиан. – Нима аакимите са вече толкова уморени и малобройни, че не се пазят?

– Не разчитат за отбраната си на стражници освен в краен случай. Още преди часове са разбрали, че идваме. Ако желяха да не ни допуснат тук, вече щяха да са направили необходимото.

Светлият овал и края на тунела се уголемяваше пред очите им и скоро излязоха на широка площадка, от която започваха други тунели. Мостът се простираше пред тях, широк не повече от две стъпки, без странични стени или перила. Подпорите му в края на скалата бяха изработени от черен метал, украсен със сребро.

Лиан се облещи от ужас. Каран му се усмихна със снизходително добродушие.

– След всичко, което преживя?... Да вървим.

И стъпи на тясната ивица.

На Лиан му се искаше да го хване за ръката, но Каран се отдалечаваше. Той тръгна подир нея – отначало бавно, после по-припряно. Повърхността леко поддаваше и макар че по средата се люлееше стряскащо от вятъра, колкото и да беше странно, той не се почувства застрашен. Отвъд моста огромна порта водеше към покрит коридор. Минаха през него и излязоха в широк двор, настлан с черни и кехлибарени каменни плочи и обграден с многогълни спирално виещи се кулички, по които се точеха сребърни плетеници, а отгоре имаше куполи с цвят на нефрит. Малко встрани от средата ромолеше фонтан, в отсрещния ъгъл имаше каменна маса и скамейка. Дворът беше пуст, въздухът – неподвижен въпреки воя на вятъра над тях.

– Трябва да чакаме тук – тихо каза Каран и махна с ръка към къта за сядане. – Може и да не дойдат веднага. И помни какво си говорихме. – Тя доближи устни до ухото му. – Не знаеш нищо за Огледалото.

– Помня. – Лиан беше много потиснат. Седнаха на скамейката. – Къде са се дянали всички аакими?

– Те са хора, подчиняващи се на ритуала, реда и навика – отвърна

Каран. – Когато свършат определената за този час работа, ще дойдат. В Шазмак ще имаш нужда от неизчерпаемо търпение.

Но не изтече много време и се появиха трима: млада жена, следвана от двама мъже. Косата на единия имаше цвят на кафява пръст, а на другия бе оранжево-кафеникава като морков, кожата му също беше по-скоро бледа, не мургава. Лиан ги оглеждаше с трескав интерес, съхраняваше всичко в паметта си, за да опише аакимите правдиво в своето „Предание за Огледалото“.

Отначало не му беше лесно да види разликите между тях и хората от неговия свят. По-възрастният мъж беше грамаден, но другите двама не впечатляваха с ръста си. Косите им падаха на къдрици до раменете, имаха жълти очи с овални зеници или пък зелени, изпъстрени с жълто.

– Раел! – прошепна Каран.

Вторачи се в мъжа с оранжевата коса толкова напрегнато, че чак се разтресе.

И Раел се взря в нея и потръпна, но се овладя. Тръсна глава и кичурите му се разлюляха. Поклони се ниско, прегърна я сковано и се отдръпна. Другите постъпиха като него. Протегнаха ръце към Каран, тя ги стигне поред и се поклони така, че челото ѝ опря в земята. Лиан стоеше настрана, чувстваше се глупаво. Аакимите дори не го удостоиха с поглед.

Жената заговори на общия за цял Мелдорин език, но толкова напевно, все едно бе свикнала да приказва в стихове. Значи на това се дължеше особеното произношение на Каран, което толкова го озадачаваше.

– Посрещаме те с добре дошла, братовчедке Каран. Шест години се изнизиха от печалния ден, когато ни напусна.

– Сунис – отвърна Каран, – боях се от завръщането. Едва когато стигнах далеч отвъд морето, осъзнах колко силно е желанието ми да дойда пак, но се прибрах у дома в Готрайм и установих, че съм пренебрегнала задълженията си.

Церемонията по посрещането продължи официално и неразбираемо и накрая Лиан престана да се заслушва. Мислите му се залутаха другаде. Изведнъж проумя, че обсъждат него.

– Но, Каран – продължи Раел, – какво е това... – издаде слят гърлен звук, но смисълът беше несъмнен – което си довела? Дори не принадлежи към твоя род. Недопустимо е. Никой не би му се доверил.

Големите очи в отънъци на изумруд и мед сазираха пронизващо в Лиан.

Смътната тревога, свивала стомаха на Лиан, откакто бе зърнал

града, се превърна в пробол го страх. В прастари времена зейните бяха заговорничили с Рулке срещу аакимите. Какво ли щяха да направят с него? Обърна се умолително към Каран, но тя се усмихваше на Раел.

– Стига де. От хиляди години родът ми пази тайните на аакимите. Нямахте да го доведе тук, ако не можех да му се доверя. – Тя се пресегна и дръпна Лиан да застане до нея. – Това е Лиан, прочутият летописец от Чантед. Той е мой спътник и близък приятел. Отдавна ми помага и ме води. – Лиан я зяпна. – Ще се закълне да бъде предан на аакимите и да опази всички тайни.

Спорът пак се проточи, скован от ритуала. Друг път Лиан би се опитал да запагети всяка дреболия, но сега беше прекалено изтощен, гладен и уплашен. В тези пазарлъци май не се налагаше да участва, затова той седна на скамейката, облегна се и затвори очи. Слънцето грееше и в закътания двор младежът се стопли за пръв път от много дни. Поолекна му от лишенията по пътя.

Вятърът блъсна бясно близките кули, дори камъните под бутушите му трепнаха. Воят изтъня до писък. Лиан отвори очи и се загледа нагоре към спиралните железни кули, дантелата от мостчета и площадки, необичайните, някак сбъркани извивки и ъгли. „Създали са си кътче от Аакан тук, на Сантенар. Пресътворили са градежа на земята и са наподобили своя свят. Това не може да е мой дом“

Другите се бяха преместили до фонтана и явно привършваха разговора си. След миг се обърнаха едновременно и тръгнаха към него. Засменият Раел му протегна двете си ръце. Лиан ги стисна, както бе направила Каран, и се усмихна неуверено – не знаеше какво държание изиска от него обичаят. Усещането беше твърде странно заради изненадващо дългите пръсти на аакима.

– Обсъдихме твоя проблем – започна Раел с дълбокия си звучен глас. – Не допускаме чужди хора в нашите земи, както ти е казала и Каран Елиенор. И не оставяме... – той се смръщи – живи онези, които са влезли без разрешение.

Лиан се взря отчаяно в Каран, но тя се извърна безстрастно.

– От друга страна обаче Каран се застъпи за тебе. Тя твърди, че не си нито сръчен, нито находчив, но душата ти е чиста.

Тя усмихна ли се? На подбив ли го вземаше?

– Какво да сторим? – Раел помълча и се обърна към жената, която кимна, после и към възрастния мъж. – За да премахнем това затруднение удовлетворително както за нас, така и за тебе, направихме нещо необичайно – обявихме те за *аакимнинг*, тоест приятел на аакимите.

Позволено ти е да влезеш в Шазмак и да го напуснеш, стига винаги да те придружава някой, докато си в града. Каран и аз ще поемем това задължение. Ти приемаш ли условието?

Лиан даде съгласието си, аакимите поред стиснаха отново ръцете му и за негово учудване ритуалът приключи.

– Предполагах, че ще се бавим тук още поне час – подхвърли Лиан на Каран, когато отидоха да вземат раниците си.

– Те обгръщат в ритуали само незначителните неща. Ако няма време или въпросът е важен, не се суетят.

Раел ги поведе от двора в града. Разделиха се с другите аакими и го последваха през лабиринт от коридори, нагоре и надолу по безброй стълби, а веднъж и по ефирен мост между две източени кули. В противоречие с нормалните измерения всяка част от града сякаш бе свързана с всички останали. Проходите криволичеха и често пресичаха сами себе си. Навсякъде таваните, стените и корнизите бяха украсени със сложни чужди шарки и изображения.

Подът в коридорите беше от блед мрамор и шистени плочи, изтъркани от времето. В залите и проходите имаше стенописи с различни картини от тъмна бурна земя. Свят на огромни планини, чиито заснежени върхове наглед бяха покрити със сяра и струи лава. Свят на ледени проломи и бушуващи реки, на застинали мазни тресавища и черно-сини светещи цветя. Между планините имаше плата със сива трева, със заоблени могили и развалини на древни градове. По билата на възвишенията стърчаха жилави железни кули, наклонени под невъобразими ъгли. Понякога през буреносните облаци надничаше малко червено слънце в мътен ореол. По-често в небето властваше великанска оранжева луна, увиснала невесело над хоризонта и окъпала всичко в меланхоличното си сияние. На малко стенописи се виждаха аакими, а и те бяха показани на групички – дребни, заети с тежък труд фигури.

Минаха през много празни помещения с отворени врати, но рядко срещаха други аакими. Накрая Раел спря пред един вход и ги покани с жест да влязат.

– Предишните ти стаи – каза на Каран. – Никои не ги е обитавал, откакто ти замина. Ще се задоволиш ли с тях?

Тя кимна и му благодари. Нямахме и помен от страховете й, по-щастлива Лиан не я бе виждал.

– По-късно ще обсъдим плановете ви. Градът е на ваше разположение.

Лиан също му благодари.

– Ужасно се боях да дойда тук.

Погледът на Раел се смекчи и той заговори благо.

– Когато споменах, че никой не би ти се доверил, казах го искрено, защото така се отнасяме към всички външни хора. Но Каран се застъпи за тебе и това е достатъчно. Знаехме, че си зейн, но враждата ни със зейните приключи отдавна, те си платиха прескъпо за сключения някога съюз. Няма от какво да се плашиш в Шазмак.

Реал се поклони и ги остави.

Стаята беше просторна, с проста украса и с мъждукащи в скоби по стените светилници. И тук беше студено, както навсякъде в града. И тук по стените бяха нарисувани унили пейзажи, вероятно изгледи от Аакан. Преумореният Лиан нямаше желание да ги разглежда подробно. Единствените мебели бяха масичка до стената и два големи дивана наред стаята. Оттук се влизаше в още четири помещения. Едното беше отделено за готвене и хранене, второто – за баня със странни приспособления, третото побираше нар до едната стена, скринове, маса и някакво подобие на кресло. Каран докосна светилника над масата и той засия по-ярко.

– Тази е за тебе – каза тя.

Лиан смъкна раницата от гърба си и я пусна на нара, тя се търкули и се изсипа на пода. Той не я вдигна, а се повлече след Каран.

Последната стая беше по-малка, макар и не тясна, и светла заради големия прозорец в отсрещната стена. Иначе беше обзаведена като неговата. Сега Каран не изглеждаше изтощена – дори сякаш танцуваше из въздуха. Той обаче се чувстваше като твърде тежък охлюв.

– Тук живях, когато бях в Шазмак, промениха я заради мен – посочи тя. – Единственото жилище с прозорец в целия град.

– Как понасят да са затворени в това скръбно място?

– Самите те са убедени, че така оставят нашия свят отвън, за да си спомнят по-добре своя. Трябва да научиш много неща – продължи Каран, – но ще говорим по-късно. Намислила съм да кисна дълго във ваната, най-малко час, за да се отърва от мръсотията през последния месец. Искам и още един час само за себе си. И понеже ти готви последен, справедливо е аз да се заема с това довечера. Надявам се да те надмина. – Засмя се на шегата си, Лиан също прихна при спомена за мухлясалия буламач, който трябваше да изгърпят предишната нощ. – Ще ти сготвя, както го правят аакимите, защото виждам, че в кухнята има много припаси. Сега ме остави, искам да съм сама.

Той излезе. Каран обиколи стаята и седна на ръба на нара. Загледа

се през прозореца към кулите. Толкова спомени я свързваха с града. Това беше нейната стая от първата ѝ нощ в Шазмак, жилището, било неин дом шест години. Стисна клепахи и легна. Вятърът ревеше отвън, но и този познат звук я успокояваше. Помнеше всичко толкова добре, че първата вечер тук все едно беше снощи.

Колко грижовни бяха тогава. Изкъпаха я, отнесоха и изгориха съсипаните ѝ дрехи и ѝ донесоха нови. Имаше и скромно пиршество в чест на Каран и покойния ѝ баща. Направиха всичко по силите си, за да ѝ бъде добре сред тях; показаха ѝ града и областта Чолаз, почнаха да я образават. И винаги Раел ѝ помагаше и я напътстваше, утешаваше я, ако е самотна или нещастна, без да иска нищо в замяна. В мига, когато го видя, осъзна колко ѝ е липсвал.

Лиан дремеше на нара. През отворената врата до ушита му стигаше пликане и безгрижна, глуповата детска песничка, изпълнена от висок звънлив глас. За пръв път чуваше Каран да пее. Гласът ѝ не беше много овладян, но звучеше приятно. Пак затвори очи. Когато се сепна, тя стоеше над него, увита в голяма хавлия, от къдриците ѝ падаха капки.

– Събуди се, сънливецо – подкани го весело, ухили му се и тръсна глава, за да го поръси с вода. – Имаш нужда от къпане, надушвам те чак от кухнята. Побързай.

Лиан зяпа приспособленията в банята десетина минути, преди да установи, че няма никаква представа как да борави с тях, но след скорошните обиди изобщо не му се искаше да признае непохватността си. По някое време Каран дойде да провери от какво са тези шумове – в банята се кълбеше пара, вода пръскаше до тавана, а голият и невероятно мърляв Лиан седеше във ваната и опитваше да се мие с тъничка ледена струйка.

– Не стой там да ми се присмиваш – рече ѝ свадливо. – Помогни ми. Както излиза, не съм нито толкова сръчен, нито толкова находчив, за да се оправя и с една баня.

– Извинявай – съвсем неискрено каза тя и избърса сълзите от смях от очите си. – Просто си много нещастен... и много мръсен. Не можах да се съдържа. Извинявай – повтори по-сериозно. – Да беше попитал. Аз само се пошегувах пред Раел. Моля те да ми простиш.

Наведе се, спря парата и ситните пръски и след няколко бързи движения ваната започна да се пълни с топла вода.

– Така се спира – показа му, – а така се пуска.

Преструваше се на разкаяна до прага, обърна се още веднъж, разсмя се гръмогласно и изскочи пъргаво, като затръшна вратата, преди несръчно метнатия ботуш да се удари в нея.

След половин час Лиан се изсули от банята – чак когато изпра смърдящите си дрехи, се усети, че няма какво да облече. В един от скриновете обаче намери халат в аакимски стил. Въпреки че му беше прекалено широк, поне пазеше от студа. Тръшна се на креслото сърдит, но скоро гладът, любопитството и ароматите от кухнята се съчетаха и го изкараха от стаята, а и гневът му се изпари.

Влезе в помещението за готвене. Каран тършуваше под един плот. Изглежда го с крайчеца на околото си – но щом видя, че вече не е ядосан, устните ѝ трепнаха отново и тя се подсмихна. Носеше кремав аакимски халат на кафяво-черни шарки, доста къс – не стигаше до коленете ѝ. Беше боса. Лиан забеляза, че стъпалата ѝ са добре оформени. Глезените и прасците ѝ също радваха околото – изобщо не очакваше това, след като досега я бе виждал само по торбест панталон. Погледът му се плъзна нагоре.

– Често го носех като малка – обясня тя. – Каквото оставих, още си е тук, но тази дреха най-много ми напомня за онова време. Сега ми се махай от главата, не мога да мисля, като си се облещил така. Вземи това и го отвори, ако можеш.

Подаде му голяма квадратна бутилка от стъкло със стъклена запушалка, запечатана с корав син восък.

– Какво има вътре?

– Вино, разбира се. Побързай.

Лиан за пръв път виждаше вино в стъклен съд, но щом опреше до пиене, не му липсваше желание да опита нещо ново. Изчегърта восъка и отвори бутилката без други преমেждия освен порязан пръст. Каран му наля голяма чаша и го изпъди от кухнята.

И храна като аакимската не бе вкусвал. Имаше малки блюда с мариновани ядки, едри и дребни, гладки и сбръчкани, някои в гъст сладък сос с привкус на джинджифил или уханието на непознати подправки. Имаше и всевъзможни меса на скромни порции: едни изсушени, корави и черни като въглен, други пушени или мариновани в кисело или люто. Плодове и зеленчуци – сурови, в туршии, пушени или с непривични заливки, желирани в мед. Сухи сирена в странни форми, понякога с

единствена ивичка подпалваща устата билка вътре или с люта чушка. Всякакви гъби – дървесни или с дълги тънки пънчета, каквито растат в тъмни пещери, други приличаха на раздърпан памук. Имаше и толкова чудати ястия, че не позна съставките им, нито как са приготвени. Поне с виното не трябваше да се запознава тепърва, но толкова добро пиеше също за пръв път.

В тяхната кула свистенето на вятъра едва се чуваше освен около прозореца на Каран и щом се почувства заситен, чист и уютно настанен, Лиан нямаше от какво да се оплаче, ако пренебрегнеше студа. Но и от него имаше спасение. Каран бръкна в един шкаф и извади дебели сребристосиви одеяла. Увиха се, седяха си и отпиваха от виното, без да имат нужда от думи. Личеше, че Каран се е освободили от тежко бреме.

– Мисля, че тук съм в безопасност... – промълви тя. – Най-сетне.

Не бе спала в легло от месеци и откакто влязоха в Шазмак, трудно мислеше за нещо друго. Остави чашата настрана, облегна се и впери поглед в спътника си. Бузите на Лиан се бяха зачервили, а очите му блестяха от виното, за което жаждата му беше неутолима. Усмивваше се щастливо. И се впусна в сказание, но колкото и да обичаше историите (тази пък беше разказана великолепно), леглото я влечеше по-силно. След малко се изправи безшумно, отиде в стаята си и легна на нара в тъмнината. Магията на гласа му я достигаше през открехнатата врата и я унесе в приятен сън без видения. Лиан я видя да си ляга и се зарадва за нея. Нямаше нужда от слушатели, за да се усъвършенства в изкуството си.

Странноприемницата в Тулин обезлюдя – там бяха само съдържателят и семейството му, старият Шанд, както и една-единствена гостенка. Талия губеше търпение. Направи всичко възможно, претърси навсякъде, но Каран и Лиан ги нямаше. Сега седеше, гледаше меко стелещия се сняг и се гризеше отвътре. Внезапно се надигна, откъсна половин лист от малкия си дневник и написа бележка:

Странноприемницата в Тулин
10-ти сорд

Мендарк,

Получих съобщението ти вчера, но няма утешителни за тебе вести. Търсих повече от десет дни, обаче не успях да ги издиря, намерих само следи. Лиан се е срещнал с Каран и двамата са

избягали в планинската пустош около Тантинуин. Там заварих уелмите да претърсват изровена от пещери и тунели местност и ги подлъгах да тръгнат на запад. Не посмях да се върна веднага, опасявах се да не ме последват. Изгубих повече от ден и макар че случайно се натъкнах на мястото, където са се крили Каран и Лиан, бяха тръгнали, а снегът натрупа толкова, че нямаше шанс да ги открия. После времето ме принуди да се прибера в Тулин. По тези чукари човек не може да броди сам в такава зима. Сега разполагам с твоята карта и знам накъде може да са се запътили, но изгубих твърде много време. Ако са оцелели, вече са далеч. Говорих дълго с Шанд и пребродох цялата околност, в случай че са се върнали насам. Нямаше и помен от тях. Ще остана тук още една седмица и ако нямам новини от теб, ще се върна в Туркад. Дори уелмите са се отказали. Преди няколко дни минаха на път за Хачет и много бързаха.

Изпрати ми пак този скийт.

Талия

Слезе долу и срещна Шанд на прага. Щом чу молбата ѝ, той се усмихна и влезе за малко в съседния хамбар. Върна се с паница, в която носеше току-що убит плъх. Двамата отидоха заедно в бараката зад странноприемницата, където държаха птицата-вестоносец на Талия. Съществуването имаше жалък вид дори за скийт, впиваше нокти в пръта напред сумрачната барака. Все пак щом доближиха, свирепостта се опита да ги клъвне. Големите му черни очи бяха мътни, по гърдите се виждаше черната кожа, където птицата сърдито бе скубала перушината си.

Шанд щракна с пръсти пред нея, като внимаваше да е извън обсега на щракащата грачеща човка. Талия се промъкна отзад и нахлупи върху главата на скийта кожена качулка на дълга дръжка. Птицата незабавно се укроти, Шанд я взе и погали меките пера по шията, докато Талия нагласи ремъчетата на торбичката за съобщения. Щом привърши, Шанд се отдръпна, постави купата с още топлия гризач до пръта, а Талия полека вдигна качулката от главата и дългата извита човка.

Птицата обезсърчено се помъчи да клъвне Шанд, обърна се и шумно разкъса мъртвия плъх, като гълтеше големи кървави мръвки. Металният дъх на топла кръв насити въздуха в бараката. Птицата са премести странично по пръта, изтри си човката в сламата, отпи дълга глътка, после и втора, изведнъж разпери криле с плющени и полетя напред.

Те отстъпиха предпазливо към вратата, открехнаха я и се

измъкнаха встрани от входа. Шанд рязко отвори вратата докрай. Толкова време не се случи нищо, че Талия понечи да надзърне. Шанд докопа ръката ѝ и грубо я издърпа назад. В същия миг големите криле изплюяха отново като камшик, птицата се хвърли през отвора и в движение се опита да разреде лицето на Талия с нокът. Щом се освободи, се зарея за малко, изгледа злобно стопанката си, после крилете уловиха студения вятър и скийтът устремно се издигна в небето към Туркад.

Погледаха го мълчаливо. Щом се смали до петънце в тъмното небе, се върнаха в странноприемницата.

– Трябваше да съм по-внимателна – подхвърли Талия. – Ако не ме беше дръпнал...

– Не бива да се отпускат около тях дори за миг. Веднъж видях мъж да умира с разкъсано от скийт гърло. Но докато имаме нужда от бързо пренесени вести...

След два дни долетя друг скийт. Този път съобщението не беше на пергамент, какъвто ползваше Магистърът, а на изцапано късче кафява хартия.

Талия,

Най-лошите ми опасения се сбъднаха и ме свалиха насила от поста ми. Дойдоха през нощта. Някои от нещастните ми слуги са мъртви, но аз избягах по тайния проход. Мисля, че се канеха да убият и мен в мрака, но сега вилата ми е безопасна и за известно време не ме заплашва нищо.

Няма смисъл да търсиш повече, върни се в Туркад, но бъди предпазлива. Ще се опитам да поддържам връзка с посредниците си, докато мога, само че без възможностите на Магистър ще е трудно. Трябва да се подготвим за обрати, ако Огледалото бъде намерено от други.

Игър настъпва на юг.

Не изпращай птици.

М.

Талия безмълвно подаде писмото на Шанд.

– Тръгваш ли?

– Да, колкото и да вали. Той има нужда от мен. Откакто го познавам, живее в страх от този момент, от Игър. Но и светът да обезумее по същото време...

– Да – отвърна Шанд. – Дори и аз в Тулин вече се тревожа. Макар че се зарекох да стоя настрана, не мога да си го позволя. Ако бях помогнал на Лиан, когато ме помоли... Е, няма полза от съжаления. И аз ще дойда в Туркад, но не заедно с тебе, а по-късно. Първо имам работа тук.

23. Аакимски сказания

На следващия ден Каран стана призори, направи закуска, отиде с подноса в другата стая и раздруса Лиан.

– Какво? – викна той, без да отваря очи. – Да няма земетресение?

– Събуди се, охлюв такъв.

Лиан разтърка очи и се надигна.

– Какво има?

– Закуска – заявя тя и сложи отрупания поднос в скута му.

Той тръсна глава и болката му напомни за изпитото вино.

– Ще отида да се видя с Раел. Искаш ли да дойдеш?

– Имам нужда от още поне десетина часа сън – отвърна той заядливо.

Тя плъзна пръсти по челото му, после изпърха навън. Лиан изчака вратата да се затвори, остави подноса на пода и заспа мигновено.

Раел тъкмо се хранеше. Посрещна я с прегръдка.

– Ела да закусиш с мен, току-що започнах.

– Хапнах вече, но ще пийна чай, ако имаш от любимия ми.

Взе си възглавница и седна от другата страна на масата. Поднесе купичката по подходящия начин и Раел и наля студена отвара от джинджифил, в която тракаха парченца лед.

– Добре е, че отново съм в Шазмак. И толкова се радвам да те видя.

– Липсваше ми – промълви Раел – от мига, когато заминах, и през цялата година в Стасор. Когато се върнах, ти не беше тук и не можех да те намеря.

– Годината, през която те нямаше, беше от най-лошите в живота ми. Емант се опита да заеме мястото ти... сякаш бих се задоволила с всекиго. Порочен, покварен звяр! В Шазмак стана непоносимо за мен. – Тя потръпна. – Постарах се да не оставя следи от страх, че той ще ме последна, и четири години скитах непрекъснато. *А ти* защо замина?

– Тенсор ми нареди.

Името ѝ подейства като плесница.

– Тенсор? Той... тук ли е?

– Има ли значение? – озадачи се Раел. – Не е тук, потегли преди няколко месеца на изток и няма да се върне по-рано от година.

Каран се опита да не покаже облекчението си.

– Когато ти тръгна, бях съсипана. Мислех си... че можехме да бъдем...

– И аз си мислех за същото. – Големите му печални очи се взираха в лицето ѝ. – Върнах се готов да те попитам за чувствата ти и ако бе казала „да“, щях да скъсам със своя народ и да замина в изгнание. Но се оказа невъзможно.

– Въобразявах си, че Малиен държи на мен – прошепна тя, вперила поглед в него същия напрегнат поглед.

– Ти си много скъпа на майка ми, но Тенсор не даде съгласие.

– Защо е настроен срещу мен?

– Заради *кръвта* и последиците от смесването ѝ.

– Имало е случаи...

– Знам. Изброих му ги, но той не отстъпи. Имало нещо в потеклото ти, за което обаче не иска да изтърве и думичка.

Каран се преви, сякаш костите ѝ омекнаха.

– Нищо чудно да е прав. Безумието често е сполетявало рода ми.

– Не е това. На Аакан сме ценили и лудостта заради гениалността, с които са съчетава. Има още нещо.

– Е, не би могъл да му се противопоставиш...

– Преди седем години щях да го направя. Каран, аз... – Раел се запъна и добави: – Наистина съжалявам. Немислимо е.

Тя пиеше чая си смълчана и наблюдаваше Раел, който пък се опитваше да довърши закуската си. Накрая избута чинията, сякаш му загорча.

– Е, както ти сам каза, минаха седем години – безизразно рече Каран. – Изминах дълъг път оттогава. Може би така е най-добре.

– Може би. – Той май прие думите ѝ като знак, че няма нужда да говорят повече за това. – Пътят, по който се върна тук, наистина е дълъг. Откъде дойде?

– От Тулин.

– Но защо си тръгнала точно по тази пътека... или не бива да питам?

– Раел, аз... не искам да те лъжа. Забърках се в странни дела. Помогнах с дарбата си на една приятелка да проникне във Физ Горго и да открадне една вещ от Игър. Заловиха я и аз се нагърбих да довърша

задачата. Преследват ме от два месеца.

Не бе виждала Раел толкова изненадан.

– Истина било, че момичето от онези години вече го няма. А какво откраднахте?

– Заклех се да пазя тайна.

– Все едно. Нима ни засягат интригите на Сантенар? Разкажа ми каквото можеш от останалото.

Утрото отлетя неусетно, докато Каран сподели с Раел цялата история. На няколко пъти едва не изплю камъчето за Огледалото, още малко оставаше да го донесе и да му го даде, но възцарилата се между тях съдържаност ѝ помогна да потисне този порив. Внезапно се усети, че вече е пладне.

– Ох! Заряхах горкия Лиан съвсем сам в чужд град. Какво ли ще си каже за обносните ми?

– Каран! – настойчиво промълви Раел. – Светът е на кръстопът. Скоро мелезите ще са в по-голяма опасност от всякога. Не признавай пред никого потеклото си.

– Няма – обеща тя, целуна го по бузата и бързо излезе.

Щом се върна в покоите си, видя, че добре са се погрижили за Лиан – мнозина аакими бяха наминавали да я видят и се застоявали да поприказват с новия аакимнинг, с този непознат. На Каран ѝ бе потребно време да осмисли казаното от Раел и пак излезе: бродеше из коридорите на Шазмак, витаеше в мечти и спомени и поздравяваше старите си приятели. Понякога ги водеше да се срещнат с Лиан и да им обясни кой е, макар че всички вече бяха научили за него.

Отнасяха се много любезно със странника, някои дори задаваха въпроси за живота и дарбите му. Той се зарадва, че те също съхраняват Преданията и знаят за празника в Чантед, но тайничко посърна, защото не бяха чували нито за него, нито за сказанията му.

В късния следобед – Каран и Лиан пиеха чай – дойде Раел.

– Имам новина, която ще те разведри – каза на Каран. – Тенсор ще е тук след няколко дни, най-много след седмица.

Изгърваната от Каран купичка се строши на масата и чаят плисна към сборника на Лиан. Той грабна книгата и я избърса в ризата си. Докато разчистят, Каран се овладя и гласът ѝ не я издаде.

– Тенсор... Мислех, че е отвъд Туркадско море.

– Натам замина, но явно събитията са го подтикнали да се върне.

Току-що получихме съобщение, изпратено от Туркад преди два дни. Сигурно вече доближава Банадор. Ще ти се зарадва.

– Надявам се – отрони тя с някак особен тон.

Когато Раел излезе и останаха сами, тя дълго седя като вкаменена, без да отвори уста. После стана, отиде в стаята си и затвори вратата. Намести се на широкия като стол перваз и остана така часове наред, опряла рамо в стъклото, дори след като навън притъмня и прозорецът се преобрази в огледало, показващо само нейното лице.

„Тенсор!“ Какво да прави? Нищо не й хрумваше. Бе пропуснала шанса да им даде Огледалото, но се бе озовала в капан тук с него. И бе вкарала и Лиан в клопката.

Отначало той уважи желанието ѝ да се уедини, но накрая любопитството надделя и го накара да почука на вратата. Каран не се обади, но Лиан влезе: носеше горещ чай и чиния с остатъци от вечерята. Тя му посочи нара и той седна, погледна я, после се извърна.

Каран неочаквано скочи от перваза.

– Трябва да се махна! – извика и изфуча от стаята.

Лиан не разбра от него ли иска да се отърве, или от Шазмак. Намушен чоплеше храната и пиеше чай, накрая взе чинията и се върна в голямата стая. Цяла вечер попълваше дневника си – не го беше отварял цяла седмица. Писането скоро го погълна и той забрави всякакви грижи.

Каран се прибра късно. Влезе тихо – уморена и нещастна – и се тръшна на дивана срещу него. Погледите им се срещнаха.

– Искаш ли чай?

– Да – отмаляло каза тя.

– Тенсор... – промълви, докато отпиваше от чая. – Знаех си, че не бива да идвам тук.

– Обясни ми. Току-виж ти помогна.

– Не можеш. – Мълчанието стана неловко и тя добави: – Благодаря ти, Лиан. Добре е, че си с мен, но няма с какво да ми помогнеш.

Посред нощ Каран се събуди от страшен, вледеняващ сън. Сънуваше, че Шазмак е предаден и завзет без съпротива, а приятелите ѝ са заклани като покорни овце. Че всичко, което познаваше и обичаше в града, е разрушено и осквернено, а вината е само нейна, защото е донесла Огледалото тук.

Когато се разсъни, принудата да избира ѝ натежа още повече – не помнеше дали е навлякла бедствието, защото е дала Огледалото на аакимите, или защото го е скрила от тях. Знаеше само, че тя е виновна.

Сутринта беше начумерена, държеше се кисело и отчуждено. Лиан се опитваше да я разведри, но тя го скастрияше.

През следващите дни той рядко я виждаше: Каран се вдигаше рано от постелята и се прибираше чак след като той си бе легнал.

В стаите беше студено и Лиан не се застояваше вътре, предпочиташе да обикаля залите и коридорите на големия град – понякога с Раел, друг път сам, след като Раел му посочи къде може да ходя без ограничения. Всички се отнасяха към него учтиво и отговаряха на въпросите му с неизменно търпение. Дори и с едно примигване домакините не показваха, че неуморното му любопитство ги дразни. Той научи много за аакимите, наместваше историята им в по-обширните рамки на Преданията и си водеше бележки за своето „Предание за Огледалото“, макар че не задаваше въпроси за този предмет, а те пък изобщо не го споменаваха. А колко по-внушително щеше да звучи от неговата уста „Преданието за Тар Гаарн“, след като бе живял в Шазмак!

Скоро му омръзна да се размотава. Макар че всяка сграда или стенопис бяха своеобразни, представяха все същия мрачен свят. Напразно търсеше Каран – тя излизаше, преди той да се събуди, а и никъде не откри Раел. Сутринта се зае да упражнява изкуството си, но така само си напомняше за Огледалото и подклаждаше копнежа да го види, да го *познава*. Залиса се с писане в дневника, само че през този ден това не му стигаше.

И го осени идея. Шазмак непременно имаше библиотека. Спомни си и споменаване за нея, когато минаваха край стълбата към една кула. Какъв невероятен късмет за летописеца, допуснат там! Може би дори щеше да научи още нещо за Възбраната. С тази приятна мисъл той тръгна по коридорите, по скоро се залута безнадеждно – стоеше в подножието на дълга стълба, опрял ръка на парапета, и се питаше накъде да поеме и дали не е излязъл от достъпните за него места; но зърна на горната площадка Раел, който слизаше, и му обясни къде иска да отиде.

Раел се подсмихна.

– Доста си се отклонил от целта. Библиотеката е нагоре, а не надолу, намира се в кулата Синд. Но не бива да ходиш там без придружител. Знаеш ли как да се прибереш оттук?

Лиан не знаеше и Раел го упъти, обаче забеляза неуверено свитите му вежди и предложи да го съпроводи.

– Търсех Каран – сподели аакимът – и не успях да я намеря. Ти

виждал ли си я? Трябваше да се срещнем рано сутринта. Странно е, че не дойде.

– О, може да е забравила – измърмори Лиан.

Акимът се взря изпитателно в него, но Лиан не забеляза това, защото мислите му отново се отплеснаха. Кой ли беше Тензор, от когото тя толкова се боеше? Не му се искаше да пита Раел, но въпросът пак го подсети за Огледалото, за което бездруго рядко забравяше. Особено тук, в Шазмак, където изображенията на Аакан непрекъснато му напомнях откъде е донесено, а и беше сред аакими, които го бяха направили. Така се отнесе в умуване, че пропусна думите на Раел.

– Моля те да ме извиниш – измънка Лиан. – Пак се замислих за Преданията. Питаш защо се интересувам от библиотеката ли? В по-стари времена летописците са имали задължение да възстановяват и подкрепят Преданията, изгубени през Прочистването. И аз продължавам да търся, независимо дали съм във великите градове на древните, или в кръчмите на своя край. Библиотеките на аакимите сигурно са истински съкровищници на забравени сказания.

– Несъмнено – отвърна Раел, – макар че не си представям как би ги прочел. Напоследък говорим в Шазмак на общата реч, позната и на теб, но пишем на аакимски, който за тебе е съвсем неразбираем. Щом толкова искаш, някой ден ще те заведе там. Библиотекарят може и да ти помогне.

Разочарованието на Лиан явно пролича, защото аакимът се засмя и добави:

– Почакай... Ако не си много зает, ела да да обядваме заедно. След това имам някои обичайни задължения, но после ще съм свободен и ще те заведе в библиотеката.

По пътя към стаите на Раел си побъбриха оживено. Заситиха се с по-прости гозби от онези, които бе поднесла Каран първия ден, но с прекрасен вкус, колкото и да бяха непривични. Лиан поседя над купичка чай, прелистваше книгите на Раел – но не можеше да разчете и една дума. Акимът писа половин час в някакъв бележник.

– Понякога сме доста скучни – оправда се накрая. – Какво да ти разкажа, за да те развеселя? Искаш ли да чуеш нещо за Каран?

За половин час, докато стигнат в библиотеката, Раел го развличаше със случки от детството на Каран, безбройните й лудории и шегички с аакимите, както и твърде опасните й шуротии. Веднъж дори се покатирила по външната стена на кулата Синд, защото Раел я уверил, че това е невъзможно.

– Необикновена жена – въздъхва накрая аакимът. – Умна и способна във всичко. Късметлия си ти.

Лиан не го разбра и отвърна:

– Да, много научих от нея. Започвам да вярвам, че ще съставя Велико предание.

Увлечен в разговора, Лиан дори не гледаше откъде минават, само помнеше, че изкачиха не една стълба.

Вече възприемаше Раел като приятел, на когото може да се довери. Сподели с него за края в Преданието за Възбраната и обясня какво търси.

– Не знам, Лиан. Случило се е преди много време, преди аз, а и всички останали тук да се родим – с изключение на Тенсор. А колкото и неустрашим летописец да си, надявам се дори ти да не проявиш дързостта да попиташ *него*.

– Но защо?

– Срамуваме се от онази епоха. Аакимите избягали уплашени, когато Шутдар навлякъл Възбраната на всички ни. Дори Тенсор побягнал. Той е горделив и не понася да му напомнят това. А ние му дължим толкова много, че си мълчим. Не споменавай това пред него, умолявам те.

Лиан обаче не даваше и пукната пара за достойнството на аакима, от когото Каран толкова се боеше. При сгоден случай изобщо не би пощадил самолюбието на Тенсор.

Библиотеката не беше каквато очакваше. Влязоха в приветливо проветриво помещение с извити стени, изненадващо осветено от високи прозорци. Но през тях проникваше и неуморното пищене на вятъра, от което той настръхваше. За пръв път се чувстваше така в библиотека.

– Има още няколко етажета – каза Раел. – Повечето книги и свитъци са тук, защото днес рядко ги ползваме. Но това е оскъдна библиотека, каквато подхожда на стражеви пост като Шазмак. Голямата е в Стасор, далеч на изток. Като аакимнинг ти имаш право да влезеш в нея, но пътешествието ще ти отнеме двеста дни, а и сега е прекалено опасно. Ще доведе библиотекаря. Казва се Емант.

Раел се отдалечи, а Лиан заразглежда книгите и свитъците на най-близкия рафт. Малко от тях бяха илюстрирани, а ситните, богати на завъртулки писмена си оставаха неразгадаеми. Докато прелистваше един малък том, украсен в стила на стенописите, един мъж го доближи безшумно, като че ли бе свикнал да дебне всичко и всички, и Лиан се

стресна.

Взря се в черните очи, хлътнали дълбоко в костите като в пещери. Враждебността в тези очи беше стряскащо явна. Лиан веднага осъзна, че този път няма да има полза от магията на гласа си.

Емант беше нисък за ааким, но все пак стърчеше над него и имаше могъщо телосложение, едра глава и дебел як врат. Въпреки теглото си се движеше с изящна, дори застрашителна ловкост. В гъстата му черна брада се врязваха два белега, извити от дясното ухо до ъгъла на устата.

– Емант, това е Лиан, аакимнинг. Внимавай да не му показваш никакви тайни – весело се обади Раел. – Той е познавач на хрониките от Чантед. Позволиш ли му да прочете нещо, никога няма да го забрави.

– Известно ми е как подготвят майсторите летописци – сърдито отвърна библиотекарят. – Какво искаш?

Лиан обясни защо се интересува от стари сказания, но дори в неговите уши думите му звучаха детински и нелепо.

– Тук не отделяме излишно време да се занимаваме с тези неща – троснато каза Емант, – макар и да попълваме Преданията след идването ни от Аакан, тоест отдавна. Имам екземпляри от много книги, но не мисля, че би намерил каквото търсиш. Томовете са хиляди, обаче нито един не е на твоя език, нито пък на друго наречие от Сантенар. Не можеш да ги прочетеш. А и да можеше, цял живот не би ти стигнал.

– Проучих Преданието за Възбраната – възрази Лиан. – Бих искал да знам какво разказват аакимите за онази епоха.

– Чух вече – ухили се Емант. – Закъснял си със столетия. Изпратихме архивите си за древните времена в Стасор. Ако си дошъл за това...

Лиан губеше надежда. Когато и да попиташе, никой не знаеше нищо.

– Няма ли кой в Шазмак да ми разкаже за онези събития?

Емант стисна ръката му с прекалено дългите си пръсти толкова силно, че чак костите го заболяха.

– Попитай единственият, който е живял тогава и е бил там – посъветва го с тежка злоба. – *Попитай Тенсор*, ако посмееш.

Извърна се, но Раел докосна ръката му в настоя тихо:

– Лиан е аакимнинг. Каран го доведе при вас.

– Каран? Чух, че тази *дарш* се е върнала – изсъска Емант и лицето му се разкриви.

Раел примига, щом чу обидата. И Лиан се стъписа, въпреки че не знаеше значението на думата. Досега бе срещал от аакимите само любовност. Този мъж несъмнено беше опасен. Взря се по-внимателно в

него. Лицето му беше осеяно с белези и говореше с подчертан акцент, който Лиан не можеше да определи.

– Емант! – възкликна Раел. – Това е минало. Ти даде дума. И Тенсор би искал той да се чувства добре сред нас.

– Да де – измърмори Емант. – Тенсор вече ми прати вест за Каран.

Гледаха се втренчено няколко секунди, после библиотекарят вдигна рамене и пак се обърна към Лиан.

– Не търсиш ли и друго сказание? – попита някак уклончиво, възвърнал си съдържаността. – Долових, че нещо човъркаше ума ти, когато влезе тук. Какво е то?

Лиан се сепна. „Огледалото!“ Огледало, огледало, огледало... Думата се отразяваше безкрайно в ума му.

Емант впиваше поглед в очите му. Огледало, огледало... Лиан се вторачи в ботушите си, след миг стисна клепащи. Представи си лицето на Каран и я чу: „Не казвай никому“.

Стояха до един от големите прозорци. Навън шумът на вятъра се надигна от хленч във вой. Дори със затворени очи Лиан усещаше изгарящото присъствие на Емант. Накрая вдигна глава и погледна библиотекаря в очите. Силата им го жегна.

– Кое е сказанието? – меко повтори Емант.

– За Огледалото на Аакан – изпъшка Лиан, сякаш нямаше въздух в дробовете си.

– Аха! – Погледът на библиотекаря зашари по лицето му. – И защо точно то? Огледалото е изгубено още в древността, а тайната му се пази строго. Ти как научи за него?

Лиан понечи да извие глава, но ръката на Емант стисна пръстите му. Тялото му се разтърси и той не можа да спре езика си.

– Огледалото е намерено.

Смаяният Раел едва не тупна на пода: веднага сравни чутото от Лиан и от Каран и неизбежният извод го покрусил. Той протегна ръка и хвана рамото на Лиан, който отново можеше да диша и да мисли.

Емант хвърли поглед към Раел.

– Намерено значи? И какво ли знае Каран за това?

Дебелият му глас прозвуча пискливо. Лиан чак сега проумяваше глупостта си. Какво му бе направил този Емант?

– Нищо! – отсече той. – Чух за това в Чантед.

Надяваше се, че гласът му не трепери.

Библиотекарят се вторачи в него с чудато задоволство, после тръгна покрай шкафовете, наредени до едната стена. Махна на Лиан да

отиде при него и се наведе да отвори малък черен сандък. Лиан се повлече натам.

– За Огледалото не е писано много – подхвана Емант почти приветливо, – защото е било незначителна вещ, употребявана единствено за наблюдение. По-късно се променило или било преобразено, някога сме се уповавали на него за избавлението си. Ялара го откраднала и злоупотребила с него, но никой не може да каже какво се случило накрая с Огледалото.

– Извън Шазмак чух други обяснения – възрази Лиан.

– Не се съмнявам, че са били лъжи. Има обаче книга за нашата история на твоя език. – Библиотекарят вадеше от сандъка томове, листове и свитъци и ги редеше на близката маса. – А, ето я. – Наведе се и остана с ръце в сандъка необяснимо дълго. – Това е препис от „Нажак тел Мардукс“, ранна история на аакимите от идването им на Сантенар до края на Прочистването. Ако искаш, наречи я „Предания за аакимите“. Написана е на едно от сантенарските наречия, защото е била предназначена за подарък на наш съюзник, но той не я получил. Прекрасна книга, извънредно стара. И в нея няма нищо, което не ти е позволено да знаеш.

Емант я тикна в ръката му. Стотиците тънки, гладки като коприна листове бяха запълнени с красив почерк. Лиан познаваше тази писменост – някога била разпространена в южните области на Мелдорин. Но езикът го затрудняваше: разпознаваше само отделни думи. Ако имаше достатъчно време, сигурно би разгадал текста поне отчасти.

Лиан обаче недоумяваше. Емант очевидно беше крайно озлобен срещу Каран, а заради нея и срещу него. Каква беше тази ненадейна промяна у него? „Дали не е хитрост, уловка?“ Можеше ли да си позволи друго, освен да върне книгата и да се махне? Но мисълта за Огледалото го бе завладяла. Лиан не си тръгна, Емант го наблюдаваше, а Раел гледаше и двамата.

Лиан прелистваше книгата бавно и грижовно. Великолепна книга, превъзходен почерк... Вместо заглавна страница имаше рисунка на Шазмак от дните, когато бил построен. Лиан я сравни с гледките в паметта си. Градът дори се бе разхубавил с времето. Имаше още илюстрации, но не бяха много. Тутакси позна какво изобразява едва от тях, макар че не бе виждал нищо подобно. Напълно се различаваше от всичко останало – градът, измислен и създаден от Питлис за Рулке. *Алсифър*.

Как в тази голяма и неясна за него книга да открие кратко споменаване на Огледалото? Продължи да обръща страниците. Емант навлезе между рафтовете и щом се скри от погледите им, Раел стисна китката на

Лиан с такава сила, сякаш пръстите му бяха от метал.

– Ела с мен.

Лиан се задърпа, завладян от книгата.

– Веднага! – изплющя тих глас, който не допускаше възражения. – И повече нито дума за Огледалото.

Лиан затвори книгата и тръгна с него. Не разговаряха. Макар че вечерта свършваше, Каран още я нямаше. Лиан хапна набързо някаква храна, легна и скоро заспа.

По някое време от изкусителния, удивителен сън на летописец го събуди разгорещен спор. Единият глас беше на Каран, другия не познаваше. Явно разпратата беше сериозна.

– Значи казваш, че не мога да напусна Шазмак, докато Тенсор не се върне?

– Каран, Каран... Не те задържахме насила тук. Никога не бихме те подложили на такъв позор. Но по света стават големи промени и ние сме длъжни да се защитим. Тенсор изпрати вест, че ти знаеш нещо за Огледалото. Иска да говори с тебе, преди да ни напуснеш. Нима молбата му не е разумна? Дружбата между твоя род и аакимите е прастара, дължиш ни поне това. Молим те да почакаш.

– Не отричам нито дружбата, нито дълга си – отвърна Каран, – но не мога да чакам. И без това се забавих прекалено. С удоволствие ще се срещна с Тенсор някъде по пътя, може би в Нари, защото трябва скоро да бъда в Сит. Не знам нищо за никакво Огледало.

– Каран, днес Раел е бил в библиотеката и е чул аакиминга да казва на Емант, че то е намерено. Нима и сега ще твърдиш, че изобщо не си чувала за това?

– Емант! – отекна разяреният вопъл на Каран. – Какво е направил на Лиан? Не биваше да го оставям сам.

– Зейнът е невредим – увери непознатият глас, после се чу шум от събаряне на стол. – Каран, недей да...

Външната врата се затръшна.

Лиан седна на нара, лицето му се обля в горещина от срам и отвращение към себе си. Каквито и тревоги да я бяха налегнали и въпреки че той бе погазил обещанието си в най-лошия за нея момент, тя първо бе помислила дали той е жив в здрав. Какъв тъпанар беше...

Искаше му се никога да не е чувал за проклетото Огледало. И тогава сънят отново нахлу в съзнанието му. Копнееше Каран да се върне и едновременно се плашеше от срещата с нея. Огледалото... все това Огледало. Дори насън му се явяваше както преди малко. Виждаше го с

въображението си – същия образ, който бе зърнал в сънищата на Каран преди две седмици. Мярна му се огледалната повърхност с женското лице.

Но в *неговия* сън имаше и друго. Нещо се разтвори в Огледалото или *изплува от него*. Но какво? Колкото и да се насилваше да го улови, то му се изплъзваше. Изведнъж просветна отчетливо в ума му и пак изчезна. Все пак се задържа толкова, че да разбере какво е. Каменна плочка с четири съвсем различни писмености в отделните си части. За две се досети по формата на буквите въпреки мимолетното видение. Древни азбуки на Сантенар, които бе изучавал преди години. Третата беше сричкова азбука от източните земи. Нея не можеше да чете.

Но четвъртата позна на мига, както би я познал всеки вещь в Преда-нията човек. Сложната, натруфена, красива официална азбука на кароните, чиято тайна те не издаваха от хилядолетия. Не я знаеха дори аакимите, толкова отдавна покорени да се трудят за тях. Никой никога не я бе разгадал. По гръбнака му плъзна студ. Бе сънувал Тълкувателната плоча – митичния ключ към писмеността на кароните. Съвременните книжници се присмиваха на идеята за съществуването ѝ. А в повечето древни летописци (чиито трудове Лиан бе изчел от кора до кора) се отнасяха с недоверие към мълвата. Според други обаче бе задължително да има такъв предмет, както например е необходима Голямата северна земя, за да е уравновесен светът. Щом писмеността на кароните си остава неразчетена, трябва да има ключ... и значи Плочата съществува.

Разполагаше ли с този ключ, неразшифрованите каронски ръкописи, с които бяха претърпкани някои архиви, щяха да му бъдат достъпни. Само пълните библиотеки на Алсифър му стигаха, изоставени след затварянето на Рулке в Нощната пустош. А убиецът на сакатото момиче можеше и да е бил карон.

Лиан сякаш още сънуваше и щастливото вълнение го понесе към голямата стая. Завари я празна. В стаята на Каран беше тъмно, само шеп-па звезди блещукаха в мрака зад прозореца. Странната логика на съня търсеше отговори. Къде да го намери, ако не в Огледалото? Вдигна ръка, докосна светилника над вратата и той замъждука.

Простичкото обзавеждане включваше малка маса и три стола при прозореца. Бяха изработени от сложно преплетен син, почти черен метал. До лявата стена имаше два скрина, обковани с желязо, и шкаф с множество чекмедженца. Раницата на Каран беше пхнатата между шкафа и единия скрин. По средата отдясно беше широкият нар, също с метална рамка и синкава завивка. Отгоре бе оставена книга с кожена

подвързия – тънка, но с много листове.

Лиан я взе. Първите страници бяха изписани с равен остър почерк, останалите бяха празни. Не знаеше, че и Каран има дневник. Върна томчето на мястото му.

В шкафа нямаше нищо. Отвори първия скрин. Видя само сгънати завивки. Във втория намери купчинка дрехи и снаряжението на Каран – сиво-зеленото непромокаемо наметало с качулка, зацапано и похабено от пътуването, навити одеяла, съдове и прибори за хранене, сатърчето, също ботушите и разни дреболии. Лиан се наведе и зашари с ръка под дрехите. Потните му треперещи пръсти напипаха нещо твърдо...

И тогава чу шум откъм вратата и се обърна гузно. Каран стоеше на прага и го гледаше безутешно.

24. Без изход

– Ама че съм глупачка... – Всяка дума беше като горчив зальк. – Ти показва колко струват обещанията ти. Махни се от стаята ми.

– Но ти не разбираш – трескаво възрази Лиан. – Исках просто да го *видя*. Аз...

Сам разбираше колко са глупави оправданията му.

Тя се озъби в гримаса на невъобразима ярост и пристъпи към него. На скулите ѝ избиха червени петна.

– Махни се – процеди едва чуто. – Доверих ти се. Бих могла да се възхитя на лукав и умен враг, колкото и да го мразя. Но ти даде дума и я наруши, а сега измисляш жалки оправдания. Не заслужавал дори презрение.

Лиан докосна ръката ѝ.

– Не е каквото си мислиш. Емант ми наложи волята си...

В следващия миг получи зашеметяващ удар по лицето и се просна на пода. Надигна се на четири крака и изумено се взря в Каран. По цялата му челюст плъзна заслепяваща болка.

– Ти ме *удари*?!...

Каран пребледня и изведнъж седна. Пръстите на лявата ѝ ръка стиснаха дясната ѝ китка.

– Пак се счупи.

Легна на една страна и притисна ръка към корема си. Лиан усети, че нищо повече не го заплашва. Тя пребледня още повече, малко оставаше да изпадне в несвяст; стискаше клепачи, изпод което протекоха

сълзи. Той се наведе и предпазливо пипна китката ѝ. Вече се подушаваше, но въпреки отока виждаше, че е счупена лошо. Каран не издържа и тихичко изстена. Лиан се огледа за нещо, с което да направи шина. Тя простена изнемощяла:

– Иди в кухнята. Купата с плодовете. Разглоби поставката.

Той изтича в кухнята. Поставката беше сложно изработена, като всичко, направено от аакимите: представляваше триножник от дълги метални тръбички, свързани с по-къси. Не знаеше как да я разглоби и скочи върху нея. Върна се при Каран смутен, с парчетата в ръце.

– Отвинтва се бе, идиот – изпъшка Каран и скоро Лиан успя да отдели две къси тръбички със ситни гравюри.

От тях и една връв приспособи нескопосана шина. Каран отвори очи, седна и се хвана здраво за рамото му, докато той наместваше костите и превързваше китката ѝ. Не издаде нито звук.

Щом направи шината, Лиан пренесе Каран на нара.

– Доведи Раел – каза тя и затвори очи.

Той веднага излезе и затвори тихо вратата.

След дълго дирене срещна Раел, който незабавно си намери помощник и гипс. Понечи да махне измишльотината от тръбички и връв, но Каран му се развика. Устните на аакима се свиха в тънка черта, но все пак той само гипсира шината и излезе.

Каран заспиваше, събуждаше се и пак се унасяше. Лиан седеше на пода гузен и объркан. Накрая Каран се размърда, огледа се, видя го и се надигна. Още беше ядосана.

– Защо му каза за Огледалото? Защо точно на *Емант* от всички в Шазмак? Дори да ми беше враг, не можеше да направиш по-голямо зло!

– Не знам! – прошепна той. – Всичко ми е като в мъгла. Помня как Емант вадеше книги и ми ги показваше. Имаше една по-особена – история на аакимите, успях да разчета знаците, макар да не знаех думите. Много хубава книга – сякаш слънцето изгря, когато я отворих. Не! – Лиан се запъгна сащисан. – Това беше преди да видя книгата. Все едно знаеше всичко за тебе.

– Така е. – Изведнъж гневът ѝ угасна. – Тензор му е изпратил заповед да ме задържи тук. Имаш късмет, че наистина вече е знаел за Огледалото.

Лиан мъкнаше несвързано и продължаваше да рови в паметта си.

– Май бездруго съм си мислил за него... нали все за него мисля. Е

Емант като че ли разбра... Аакимите четат ли мисли?

– Не, но Емант, изглежда, понякога усеща за какво си мислят другите. Убедих се на свой гръб. Ох, грешката си е моя. Трябваше да те предупредя, но изобщо не допусках, че Тенсор ще падне дотам да ме повери *на него*.

– Щом ме пипна, не можех да се спра – сякаш ме омагьоса, Все едно някаква черна твар клечеше на гърба ми и ме побутваше. Но не му казах, че знаеш нещо за Огледалото – оправда се Лиан.

– Ако му беше казал, вече щеше да плуваш в Гар – свирепо го увери Каран.

После обаче опря гипсираната си ръка на рамото му в знак, че не го вини.

– Не се опитвах да го открадна, исках само да го *зърна*. Не разбих ли какво означава то за мен – летописец наред такава сказание, който изобщо не е виждал Огледалото?!

Реши да не споменава за Тълкувателната плоча. Сега му се струваше, че сънят е съвсем неправдоподобен.

Каран се поколеба за миг-два. Ако можеше, охотно би му дала този шанс. Но дали Лиан щеше да се успокои, или щеше да поиска още нещо? Пък и защо да си изкопчи лесно такава услуга? Нека я заслужи.

– Как си позволяваш да ме молиш за това? Огледалото бездруго няма да ти разкрие тайните си. А дори ако беше способен да го използваш, не забравяй същността му – *Лъжовното огледало*. Да не повтарям и че съм се заклела. Аз доста по-трудно нарушавам обещанията си, за разлика от теб.

Лиан се присви. Не бе и очаквал друго.

– Какъв е този раздор между вас? – попита по-късно.

Каран се вторачи в одеялото и разсеяно оправи гънките със здрава-та си ръка.

– И за двама ни историята е твърде неприятна. Когато живях тук, още бях момиче. Емант беше влюбен в мен или поне така твърдеше, макар постъпките му да не съвпадаха с думите. Търпях го прекалено дълго от доброта, защото не знаех как да го отблъсна. И го съжалявах, че е мелез – наполовина ааким, наполовина човек. Той не може да се примири с това. Като отшелник е, но защото сам се поставя в такава положение. Накрая много ми досади и все пак го отблъснах. Тогава той се изпълни с омраза и отмъстителност, разпространяваше за мен лъжи и клевети, все

гледаше да ме свари изневиделица.

– Накрая успя. – Направо я втресе от спомена. – Сбихме се и той ми направи това. – Докосна белега над окото си. – Аз пък го порнах с ножа си, унижих го, защото е подъл и коварен страхливец. Оттогава аакимите не му позволяваха да припари до мен. Но като му се възпротивих, го озлобих: оставих му белези и по тялото, и в душата. Емант също ме опетни и сега се разкъсвам между състрадание и погнуса... и може би той усеща. Как се ненавиждам, че стигнах до насилие! Вече не можех да живея в Шазмак, бях посрамена. Какво ли би си помислил баща ми? Галиад беше едър и силен, но много кротък. – Очите ѝ заблестяха от сълзи. – Щеше да спре Емант, без дори да го докосне.

– На яките мъже не им се налага да бъдат – отвърна Лиан. – Ти обаче имаш право да се защитиш.

– По това спор няма. А и кротостта не спаси баща ми. Попадна на засада в планината и го убиха за няколко монети. – Тя ядосано избърса сълзите си. – Сега насилието ми се удава по-лесно, а и вече не намирам нищо срамно в него.

Докосна с пръсти големия оток на бузата му в безмълвно извинение. Лиан стисна ръката ѝ. Помълчаха. Накрая той попита:

– Няма да ни пуснат, нали?

– Не могат, макар че уронват честта си, като ме задържат. Приемат като свой позора, който им навлече Емант, затова не бързат да ме съдят. Но аз през цялото време си знаех, че сбърках, като дойдох тук. Мислех, че Тенсор е отвъд морето, иначе изобщо нямаше да тръгна насам.

– Значи аз не съм... – почна Лиан с неприсъща за него плахост.

– Не си – меко отвърна Каран. – Но и това можеше да стане. Какво да те правя?

– А те какво ще направят и с двама ни?

– Нищо, докато *той* не се върне. Няма да позорят нито себе си, нито мен. Но ако се докаже, че съм изменница, моето безчестие ще е несравнимо. Наказанието е смърт.

– Не си изменница – натърти Лиан. – Това не го вярвам.

– Не знаеш нищо за аакимите.

– Защото нищо не ми казваш.

– Поблъскай си главата над сказанието си. Никога не биха забравили рухването си, колкото и епохи да минат. За тях предателството е особено гнусно, а възмездие – твърде изкусително. Ако дори мелез като мен попречи на това възмездие, значи извършва измяна.

– Тогава защо не им го върнеш?

– Научих отговора пак от твоето сказание. Сънувах, че от Шазмак са останали развалини и всичко е заради мен.

Каран се заяпа в тавана. Лиан кършеше ръце.

– Какво ще направят с мен?

– Същото като с мен. Но няма полза да мислиш само за това – разсеяно отвърна тя.

– Ще те претърсят и после... изтезания и смърт?

– Прекаляваш с мелодрамите – това не ти е някоя от историйките, които разказваш. Няма да се унижат да ме претърсят. Само Тенсор ме подозира.

– Ти познаваш този град. Хайде да се измъкнем тази нощ. Сигурно има много изходи.

– Няма. Намираме се на остров само с два моста, които са под охрана. Освен това Стражите са разположени и отвън, и вътре, а вече са им възложили да бдят. Една крачка да направиш извън пределите на разрешеното и ще вдигнат тревога. Съжалявам, Лиан. Както се оказва, поведох те към гибел.

– Но какво да направим?! – възкликна той.

– Страх ме е дори да говоря с него – промълви Каран сякаш на себе си. – Как да прикрия ума си?

– Впрочем що за човек е той?

– Най-великият сред тях в момента, предводителят в Шазмак. Убеден е, че неговото предназначение е да събуди аакимите от дългото им бездействие. Досуш суров баща, който не прощава грешки и не понася възражения. Ще надзърне в душата ми и ще прозре какво се мъча да не му покажа.

Лиан изохка.

– Значи сме обречени. Не би трябвало сказанието да има такъв завършек.

Горестните му думи като че ли й върнаха смелостта. Тя го прегърна през врата и заговори с ехидна нежност, която май пазеше само за най-мрачните мигове.

– Сказанието ще си продължи, каквото ще да става. Когато се заблудих, че си ме издал, мислех да си опитам късмета сама. Но щом се потвърди, че си обикновен идиот и все още съм длъжна да те закрилям, се опасявам, че няма надежда.

– Не ми се подигравай. Ужасно ме е страх.

– И ти личи. Но нали тъкмо зейните твърдят, че винаги има изход?

– Права си. Винаги има изход.

– Дълго умувах, но не мога да го намеря.

Изнизаха се още няколко дни. Наближаваше завръщането на Тенсор и Каран изпаднаше в непоносима раздразнителност. Терзаеха я угризеня, че е довела Лиан, само за да бъде погубен, но нямаше какво да направи. Невъзможно беше да напуснат Шазмак, дори тя да дадеше Огледалото. Бе пропуснала момента. Когато не излизаше, си стоеше в стаята – или се взираше в реката далеч долу, или пишеше в дневника си.

Аакимите още проявяваха отчуждена любезност към Лиан. Сага той можеше да посещава библиотеката и макар да разбираше, че и решението за това вероятно е скрита клопка, не успяваше да се съдържи и ходеше там въпреки цупенето на Каран. Отначало само обикаляше рафтовете, вадеше наслуки книги и свитъци и се озърташе през рамо да не би библиотекарят да се промъкне зад гърба му. Емант обаче не се мяркаше.

Скоро това занимание му омръзна – както го бе предупредил Раел, всички книги бяха на аакимската писменост, а той не я бе изучавал. Често разгръщаше „Предания на аакимите“, запаше непознатите думи или се отнасяше във видения за Огледалото. Примири се, че участва му е никога да не излезе от Шазмак, дори да умре тук. Нищо не зависеше от него: както и да постъпеше, краят щеше да е все същият. Защо тогава да не се отдаде на призиванието си?

Настъпи следобедът на седмия ден от пристигането им в града. Лиан седеше сам до масата, грееше си ръцете с непрекъснато допълваната купичка чай и се радваше на топлината, разливаща се по тялото му в студената стая. Мислите му все се връщаха към книгата. Много месеци би загубил, докато преведе нещо от нея. „Но ако мога да чета тези писмена – напомни си развълнуван, – ще я прочета, ще я запазя в паметта си, а по-късно ще я препиша и ще я преведа. Какво допълнение към нашите Предания!“ Успя са отпъда мисълта, че за него няма „по-късно“.

Закрачи припряно към библиотеката. Колкото и да разчиташе на неизтощимата си памет, задължителна за всеки летописец, не подценяваше и работата. За да запомни толкова обемист текст на език, който едва разбираше, се налагаше да вложи неимоверни усилия. Може би най-голямото изпитание за него досега.

Отначало му беше тежко, но после очите му свикнаха с нечетливия почерк и с ритъма на словото и той започна да чете по-бързо. Разбираше

значението на много малко думи, но схващаше общия смисъл. Увлече се в древната мелодична реч и образите, които будеше тя. В ума му се разгръщаше историята на аакимите, идването им на Сантенар, техните прекеждия и победи. Различаваше се от Преданията, които бе изучавал, противоречията бяха безброй. Вече си представяше аакимите по-добре: силен и горд народ, но не и уверен в себе си. Благородни и верни съюзници, които твърде често са били предавани. Творци и строители с ненадминато майсторство, но винаги обърнати към миналото и накрая потърсили самотата. И през цялото време не ги напускаше стремежът да си отмъстят на Рулке, който ги довел на Сантенар, на виновника за всичките им беди.

Времето минаваше незабелязано, навън притъмня, а той четеше в забрава. Мъглявината се носеше мудно в небето, светлината ѝ проникна през високия прозорец толкова силна, че хвърляше по пода сенки, очертани в червено. Вятърът стенеше и пищеше. Лиан седеше до масата, книгата беше в кръга на сиянието от малък светилник на стената. Мъглявината се издигаше. Блясъкът ѝ се измести към източния прозорец и постепенно се процеди навън, залата потъна в мрак. Появи се луната – в последна четвърт, бледите ѝ лъчи се просмукаха вътре. Той най-после довърши книгата и осъзна отново кой е и къде е.

Тресеше се от студ и изтощение, беше прегладнял.

Докато се прибере, дойде и утрото. Вратата към стаята на Каран зееше. Бе спала в леглото си, но сега я нямаше. Лиан поспря, колкото да смъкне дрехите си, и се отпусна на на нара.

Доста по-късно го събуди спор в голямата стая. Каран крещеше сърдито. Раел отговаряше спокойно и разумно. Треснаха врати, пак се възцари тишина и той се унесе. Каран влезе в стаята му и се тръшна до него. Лиан я погледна с мътни очи, прегърна я през раменете и пак потъна в сънищата си. Тя поседя, отмести ръката му и излезе.

Лиан се събуди чак следобед. Хапна набързо и веднага се върна в библиотеката: завари я безлюдна както винаги. „Предания за аакимите“ не беше където я бе оставил и за миг той се уплаши, че я е взел Емант, но скоро я намери на друг рафт. Сега я виждаше другояче. Откриваше смисъл в страниците, смисъл, сякаш независим от думите, които четеше, но поспреше ли да умува над него, всичко пак се сливаше в куп нищо незначещи срички.

Още щом отгърна на първа страница, библиотеката около него

избледня и Лиан се почувства погълнат от света на аакимите. Вървеше с тях, когато следваха Рулке през портала. Изскачаше гол на тревата и за пръв път вдишваше топлия, плътен, благоуханен въздух на Сантенар. Заглеждаше се в стръмните зелени хълмове в далечните синкави обрасли с гори планини. Съпреживяваше радостта и свободата на аакимите в техния нов свят, тяхната жизненост и младежка мощ, с която се отърваха от оковите на Аакан и започваха друг, различен живот. Столетията отлитаха и той почувства щастието им, че градят и набират сила.

Виждаше и отклика у кароните, враждебността им, постепенно задълбочила се в страх, непрестанните им опити да попречат на аакимите, да разрушат съюзите им и да унищожат създаденото от тях. Аакимите се опълчваха и ужасът на Прочистването плъзваше като зараза по всички земи. Стигна и до позната история – аакимите бяха коварно надхитрени от Рулке. Отчаяни, с рухнали надежди, те намериха подслон в планините и миналото си.

Върна се в настоящето. Бузите му бяха мокри от сълзи. Внезапно усети нечие присъствие в тъмнината. Скочи от стола и го събори, огледа се уплашено и видя застанали в сенките Емант. Библиотекарят пристъпи към Лиан и той се дръпна назад.

– Къде го е дянала?! – изръмжа Емант. – Трябва да го притежавам!

Очите му искриха, говореше разгорещено.

– Защо? – изтръгна се вопъл от Лиан. – Ти не си ааким. Какво означава то за тебе?

Емант го стисна за гърлото и залата се люшна в червена мътилка. Раздруска го така, че зъбите му затракаха. През мътилката виждаше втрънените очи на библиотекаря.

– Аз съм ааким! – разкрещя се Емант. – По-истински ааким и от тях! Никой никога не се е грижил за книгите им като мен. Никой не познава по-добре от мен техните Предания. Преструват се, че търсят възмездие. Ронят сълзи и хленчат за изгубения Аакан, но не си мърдат и пръста, за да стане отново техен, само търсят утеха в миналото и тънат в забрава. И когато им дам Огледалото, няма да чувам повече „някакъв си мелез“. Ще ме умоляват да ги поведе и ще го направя! Ще си получат отмъщението, *както и аз моето!* Какво е направила тази *дарш* с Огледалото?! – изрева Емант.

Отново разтърси Лиан и навря лицето си в неговото.

Лиан изхърка немощно и пръстите на Емант се преместиха от шията на раменете му. Лиан вдиша на пресекулки, гръклянът го болеше. Волята за съпротива се изцеждаше от душата му. И тогава си представи

как Каран му помагаше в планините, вкопчи се в спомена... но той се разпадна на късчета и изчезна. Вцепеняващите очи на Емант го приковаваха.

– Кажи ми! – виеше Емант, по устните му лепнеше пяна.

– Аз... – изграчи Лиан.

Хватката се разхлаби; очите обаче още го изгаряха.

Нещо щракна в отсрещния край на залата и библиотекарят изви глава. Лиан не можеше да шавне. Емант отвори уста, очите му угаснаха, ръцете му пуснаха раменете на жертвата и той се обърна към влезлия. Лиан също погледна натам. Каран бавно крачеше към тях с такова кръвожадно изражение, че Емант заотстъпва.

Тя хвана Лиан за ръката и рязко го дръпна към себе си.

– Права съм била да се отнеса така с тебе – каза на Емант с вледеняваща свирепост. Макар че беше двойно по-лека от него и с цяла глава по-ниска, той се стъписа от яростта ѝ. – Ти си един безчестен *хундис*. Никога не ще имаш място сред аакимите. Ти си нищожество!

Думите ѝ го стъписаха. Лицето му първо побеля, после се зачерви, той пристъпи към нея и дори вдигна грамадния си юмрук, като че ли се канеше да я удари, но не му стигна смелост. Каран се изплю в краката му, подчертано го загърби и тръгна, като дърпаше Лиан. Смахнатия, преливащ от злоба поглед на Емант ги изпрати до вратата.

Щом стигнаха до стайте си, тя блъсна Лиан вътре и затвори вратата с ритник. Той продължи напред замаян. Каран го спря, преди да е забил чело в стената, и го обърна към себе си.

– Какво му каза *този път*?

Струваше му се, че е избягал от един жесток мъчител, само за да попадне в ръцете на друг. Виждаше не лицето на Каран, а следващия чифт вцепеняващи очи.

– Няма... да... кажа нищо... – изхърка нещастно.

Тя замахна с бинтованата си ръка, опомни се и го зашлеви със здравата. Лиан се свлече на колене. Още стискаше книгата. Впусна се в дълга реч на незнаен език, прекъсвана от стенания и хленчове и Каран се опули слисана. Изведнъж май проумя нещо, защото излезе и грижливо заключи.

Върна се с Раел, който застана над Лиан и се вторачи в него, после и в книгата. Издърпа я от пръстите му, каза две срички на аакимски, хвана ръката на Лиан и ги повтори. Лиан се разтресе, стисна клепачи, после бавно отвори очи и зяпна недоумяващо Каран.

– Какво стана? – изломоти накрая. – Бях в библиотеката, четох...

Тъмно е. – Озърна се. – Къде е книгата?

Раел му показа „Предания на аакимите“, която бе скрил зад гърба си.

– В нея имаше насочено срещу тебе заклинание, макар и доста слабичко.

Лиан едва успя да се съсредоточи.

– Зачетох се в библиотеката – подхвана с мъчителен шепот. – Отначало почти не разбирах, езикът е толкова необичаен... Днес обаче ми се разкри и въпреки че не знам думите, някак научавах историята. Аз бях там! Превърнах се в един от аакимите, опознах надеждите и страховете им, отдавнашните им тайни замисли. После дойде Емант. Опитах да му се съпротивявам, но не можах. Не ми остана воля. – Внезапно се опомни и впи поглед в Каран. – Вече чезне. Ох, главата ми! Адски ме боли. Гърлото също. Той щеше да ме удуши!

Тя седна пред него и плъзна пръсти по шията му.

– Лиан, прости ми...

Той затвори очи – и отново изплува лицето на Емант: невиджана досега омраза.

– Имаш смъртен враг – промърмори и стисна малката ѝ ръка. – Обещай да не излизаш сама.

Тя за малко не се разсмя при мисълта, че Лиан ще я брани, но долавяше колко се бои за нея и не можеше да остане равнодушна. Махна обаче небрежно с ръка, за да прикрие безпокойството си.

– Той е най-обикновен мерзавец, но ще внимавам. – Обърна се към Раел. – Това е тежко безчестие. Да използва заклинания срещу Лиан, който не подозира за тези неща, а няма и дарбата, е постъпка на долен страхливец.

– Заклинанието беше същинска дреболия, никой от аакимите не би се поддал. И все пак е злонамереност, каквато не ни е присъща. Знаеш, че вече сме предупреждавали Емант. Моля те да ни простиш за неговото провинение.

– Не е само негово. Изпълнявал е нареждания на Тенсор.

Каран бе толкова въбесена, че чак заекваше.

– Писмото за Емант беше запечатано – отвърна Раел малко засрамено. – Не знаехме какво пише в него. Каран, все пак ни е известно, че по някое време си носила Огледалото. Моля те, кажи ни къде е сега. Знаеш какво ще е наказанието и за тебе, и за Лиан, ако ни попречиш да си го върнем.

– Не мога да ви кажа какво е станало с Огледалото. Повече няма да

говоря! Само ще добавя, че не се опитвам да навредя на аакимите. И вашата чест е подложена на изпитание. Няма ли поне ти да ме подкрепиш?

– Подкрепих те, макар че сигурно ще ми струва скъпо. Повече от това не мога да сторя. Очакваме Тенсор да пристигне утре сутринта.

И Раел излезе.

Каран крачеше из стаята. Седна, загриза си ноктите, изправи се рязко и пак почна да обикаля.

– Какво да направя? Не ми е по силите да се опълча на Тенсор.

– Ами тогава му го дай. Може би няма да стане нищо лошо. Току-виж Огледалото е неизползваемо. Спомни си, че аакимите не са злоупотребявали с него в древността.

– Само че по онова време не е било толкова ценно. След всяка употреба Огледалото е все по-важно, защото запазва отпечатък на извършените с него действия. Знаят, че Ялкара си е послужила с него, за да избяга от Сантенар. Тайна, криеща могъщество. И ти си спомни нещо – тъкмо аакимите са сътворили Огледалото. Ако изобщо е възможно тайната да бъде извлечена от него, точно те ще успеят.

– Защо не го хвърлиш в Гар, та водата и камъните да го стрият на прах?

Каран го погледна.

– Не си ли се питал защо сред малкото ми вещи никога не си виждал Огледалото?

– Не. Мисля, че е малко и че лесно може да се скрие.

– Мейгрейт бе намислила нещо – че ако ни подгонят, тя ще вземе Огледалото, а аз ще подмамя уелмите, като се преструвам, че е у мен. – Не го гледаше. Седна и скри лицето си в ръце, все едно щеше да се разплаче. – Аз... Аз не...

Подаващото се от рошавите къдрици малко ухо се зачерви почти с оттенъка на косата ѝ.

Не се ли опитваше да му каже, че в края на краищата не носи Огледалото? Възбледа сянка на съмнение помрачи ума му, свикнал да претегля и най-дребните отклонения от истината, към която той се стремеше на всяка цена. Бе стигнал обаче до повратна точка в живота си и лепописецът у него влезе в раздор с човека. Каран бе проявила такава доброта и вяност – как да не ѝ отвърне със същото? Реши да не задълбава. Нямахше да задава въпроси, нямаше да си позволи и капка недоверие. Не

искаше да я принуждава да прибегне до лъжи.

Отпусна се на колене пред нея и докосна устните ѝ с пръсти.

– Не ми казвай нищо. Не те и питам.

Тя обви с ръце врата му и намокри рамото му със сълзи.

– Не заслужавам... – След малко вдигна глава и се усмихна печално. Махна сплетените кичури от челото си. – Въвлякох те в голямо прежедие. Ще ни убият и двамата.

Той се мъчеше да не мисли за това.

– Значи трябва да измислим как да ги надхитрим.

Изправи се, отиде в кухнята и скоро донесе кана, над която се виеше пара, и две купички. Наля чая. Каран стисна купичката си с две ръце и отпи глътка. Лиан забодя поглед в своята купичка – гледаше мимолетните шарки на изпаренията, но не му се пиеше. Думите му бяха прозвучали кухо, чувстваше се безпомощен.

По-късно, докато лежеше на нара в тъмната си стая и отхвърляше плановете един след друг, потъна в неспокоен сън.

25. Нечовешка връзка

„Този път няма да викам – заповяда си Мейгрейт, когато старецът се върна с инструментите си. – Няма да ме чуят как пищя“. Наблюдаваше с крайчеца на око то как пристъпва към нея. Инструментите подрънкваха в ръката му. Тя впи пръсти в металната рамка толкова яростно, че изпод ноктите ѝ изби кръв. „Този път не!“ Той се захвана с работата си. И Мейгрейт запишя.

Много по-късно осъзна, че виковете ѝ са секнали. „О, вече не пищя“ – рече си безстрастно, за миг сякаш отделена от тялото си. Отвори подпухналите си очи. И болката я връхлетя отново, но беше стара, познатата болка от поне стотина ранички. Старецът най-накрая се махна и тя увисна в рамката: крепеше се само на окованите си ръце. Някой плисна върху нея кофа вода. Облиза я, облекчена от хладната течност – но тя беше солена и не утоли жаждата. Някой, може и същия човек, стегна отново оковите на китките и глезените ѝ. Костеливите ръце с редки жълти косми между удебелените стави на пръстите. После се върна Вартила.

Мейгрейт си спомни заръката ѝ, когато уелмите я донесоха тук вързана и със запушена уста.

– Не ѝ давайте отдик. Тялото, съзнанието, пак тялото. Тя е твърде силна, а болката ще съсредоточи волята ѝ. Ще пострадате, ако ѝ

позволите да я насочи срещу вас. Оковите да са стегнати постоянно, проверявайте ги непрекъснато.

Вартила обаче бе подценила пленницата си. Двама уелми вече лежаха неподвижно, но това не помогна на Мейгрейт. Всеки опит да се опълчи само подклаждаше хладнокръвната им свирепост.

Вартила я разпитваше за самата нея.

– Коя си ти, че така разколеба нашия господар? Коя си ти, че така ни подбуждаш към непокорство? Ние сме уелми, изпълняваме заповедите на господаря си. – Гласът ѝ изтъня, накъса се от страст, каквато Мейгрейт не бе чувала от нея досега. – Коя си ти, че така ни *поквари*?!

Изтезанията се подновиха, още по-мъчителни. Непрекъснато задаваха въпроси за Каран.

– Коя е тя, щом дори уелмите не могат да я заловят? – чегъртаха гласовете им. – Как е възможно нищожен човек като нея да осъществи връзка? Проверихме и тебе, лишена си от тази дарба.

Като в болезнено бълнуване, Мейгрейт си помисли, че няма нищо страшно, ако им каже.

– Това не е тайна. Тя е човек, но баба ѝ е Мантил, от аакимите.

Неочакваната реакция на уелмите я стъписа.

– Мелез!? – възкликна Вартила. – О, вече знам какво да използваме срещу нея.

Свика другите и те притичаха. Изреди припряно заповедите и двама уелми излязоха на бегом.

Вартила се върна при пленницата засмяна, зъбите ѝ лъснаха.

– Ти ни даде власт над приятелката си. Сега няма да ни избяга. Ще ни чака да отидем при нея, неспособна за съпротива, останала без сила и безчувствена, в душата ѝ ще има само безмерен страх. Но ти не спирай – имаш още много за казване, щом вече започва.

Мейгрейт нямаше време да се озадачава от държането им или да се чуди на каква опасност е изложила Каран. Всичките ѝ мисли отстъпиха пред собствения ѝ кошмар.

Вартила я хвана за голото рамо. Отново сякаш я полазиха мравки – и по кожата, и в съзнанието: толкова гнусно и срамно преживяване, че единствено смъртта би могла да го заличи. Но смъртта не идваше. Мейгрейт се вкопчваше в спомена за болката, към който да закотви скимтящото си съзнание и отмаляващото си тяло. „Върнете ми болката – ридаше безмълвно, – нека има само болка, но не и това. Игър, как може да ме подложиш на тези мъки?“ Но се терзаше и как ще пострада Каран заради нея.

– Ще ти кажа, ще ти кажа! – запищя тя, вече без да знае коя е и каква е.

Викаше неспирно и накрая всичко се превърна в хленч, в шепот. Чак когато не можеше и да шепти, изтезанието спря. И във влажната огромна стая са спусна тишина. Мейгрейт отвори уста, но не излезе никакъв звук. Напрягна се, щом се сети за стареца. Този път обаче той не се появи. Някой като че се задави на входа. Извъртя се в рамката, изви глава и отвори очи. Ту жумеше, ту се пулеше, но видението не изчезваше.

Там имаше жена с разпилян облак от светла блещукаща коса. На ръст бе колкото Каран, но крехка и с толкова плавни движения, че наглед се рееше. Измежду свитите ѝ пръсти се процеждаше бледо сияние, плътта просветваше в розово и личаха тънките очертания на костите. Движеше ръката си насам-натам и светлината обливаше уелмите поред. Сацисани, те пристъпваха насила към нея, размахваха ръце, сякаш се вкопчваха във въздуха, и рухваха на пода. Мейгрейт видя как Вартила се преви, все едно се гмуркаше в плитка вода, и падна по лице.

Светлината за миг озари и Мейгрейт, която бе обгърната в тъмна кръжача червенина. Една вълна я подхвана, отхвърли я, после мракът се сви навътре и тя си възвърна зрението. Видението се понесе към нея, мина отзад, оковите се разхлабиха и две ръце я задържаха през кръста, преди да се е свлякла, и я пуснаха внимателно на пода. Мейгрейт стисна очи. Тънки пръсти докоснаха рамото ѝ. Тя настръхна. Хладен глас, който не можеше да принадлежи на уелм, каза:

– Изпий това.

Подкрепиха я да седне.

Искаше да вземе чашата, но не си усещаше ръцете. Чашата сякаш сама се спря до устните ѝ. Тя преглътна гъстото ароматно питие и то я сгръ. Бутна чашата настрана и поотвори очи.

– Фейеламор! – Усмихна се немощно. – Как се озова тук толкова бързо?

– Тръгнах от Сит да те пресрещна и чух, че са те пленили.

Ъгълчетата на устните ѝ се изопнаха от усилие. Тихият глас звучеше дрезгаво – единственото у нея, което в момента не беше напълно овладяно. Явно беше на края на силите си, щом си позволяваше да наруши илюзията дори пред Мейгрейт.

– Но за това ще поговорим след малко – добави Фейеламор. – Трябва да тръгнем незабавно. Можеш ли да ходиш?

– Точно сега – едва ли.

Фейеламор почна да разтрива краката ѝ, за да възстанови притока

на кръв. Мейгрейт лежеше и я гледаше. Очите на господарката ѝ бяха хлътнали, златисти и влажни като на котка. Кожата ѝ бе гладка като лакиран палисандър и прозрачна – придобиваше на места розовия оттенък на плътта, различаваха се сините шарки на вените. Това бе най-очевидната разлика между фейлемите и хората, заради които те обикновено се покриваха от главата до петите или боядисваха кожата си. Фейеламор имаше изящни, безупречно оформени черти на статуетка, но тази крехкост беше маска и Мейгрейт нямаше как да налучка за какво мисли господарката ѝ. Само веднъж лицето ѝ се промени, докато оглеждаше следите от изтезанията.

– Защо са те измъчвали така? Ако бях видяла раните, нямаше да използвам срещу тях само илюзии.

– Не знам – Мейгрейт плачеше от болка. – Просто май ме намразиха от пръв поглед.

Фейеламор плъзна поглед по застиналите на пода уелми, наведе се и започна да смъква дрехите от най-дребния. Върна се натоварена с ботуши, роба и долни дреха. Мейгрейт се вторачи в тях с отвращение.

– Няма да нося долните дрехи!

Позволи обаче на господарката си да ѝ нахлузи робата и за пръв път забеляза, че ръцете на Фейеламор изглеждат стари и малко треперят. Ботушите се оказаха прекалено високи и тесни, стягаха ѝ. Грубият плат на дрехата претриваше раните по гърба и бедрата ѝ.

– Как успя? – промълви тя, щом отново огледа пръснатите из стаята уелми. – Какво държеше?

– Учила съм те, че всеки е уязвим. Нашите отслабващи съзнанието илюзии са достатъчни срещу уелмите, но се преуморих, докато обузда толкова много. Питаш носех ли устройство? Нямах нищо в ръката си, само създавах образ, за да подсиля илюзията. Допий това в чашата – ще облекчи болката. Нищо не мога да направя за раните ти, преди да се отдалечим на безопасно разстояние.

Фейеламор ѝ протегна ръка.

Мейгрейт бе объркана. Не можеше да свикне с господарката си в ролята на закрилница, колкото и да се радваше, че има на кого да се опере, че има кого да следва, вместо да води, че има кой да решава вместо нея. Скоро обаче я видя в привычната ѝ роля.

– Успа ли да влезеш в библиотеката? Огледалото там ли беше?

Мейгрейт се закова на място.

– Не знаеш ли?! Огледалото е далеч оттук. Каран избяга преди седмици, за да го отнесе в Сит. Как е възможно да не си научила?

– Каран?! Онази с усета? Ама че си глупачка! Предупредих те да тръгнеш сама. По-добре изобщо да не бе идвала.

Виж, с това бе свикнала. Студенината, внушението колко е безполезна. Каква неблагоприятна работа – да е подопечна на Фейеламор и колко немислимо – да докаже, че е достойна. Но лошото тепърва предстоеше. Както говореше, Фейеламор зърна лицето на Мейгрейт в светлината на фенера до вратата и изсъска:

– Очите ти! Променили са се. Не си пила *калаиш*, въпреки че ти наредих. Защо забравяш?

– Взеха ми всичко – оправда се Мейгрейт. – Какво е станало? Не съм си виждала лицето, откакто ме плениха.

– Цветът е друг. Сега очите ти са в най-тъмното индиговосиньо. О, това е невъобразимо! И да позволиш *точно той* да ги види...

Мейгрейт не откъсваше поглед от нея. Напрежението, изтощението, искрените терзания... Не познаваше господарката си такава. Тя винаги имаше власт над емоциите си, дори извличаше полза от тях.

– Трябва да ти кажа още нещо – разтрепери се Мейгрейт. – Може би най-лошото. Когато Игър ни завари, почна да ни разпитва за тебе.

Фейеламор застина в мъртвешка неподвижност, стиснала устни в тънка бяла линия.

– Невъзможно е да си му казала. Невъзможно е да си издала тайната ми.

Мейгрейт тънеше в такава покруса и страх, че едва се насилваше да говори, но непоносимите думи трябваше да бъдат изречени.

– Не съм те издала – зашепна, – макар че се опита да ни наложи принуда. И Каран издържа колкото можа. Но той беше прекалено силен, за да му устои. Тя каза името ти.

Фейеламор отново стана смразяващо спокойна.

– Как е научила името ми?

Мейгрейт заекваше.

– Една вечер... беше толкова нещастна... излъчваше чувствата си... Аз... пихме заедно, за да я утеша... и прекалих... изтървах името ти... Съжалявам.

Присви се в очакване яростта на Фейеламор да я поразии, но нищо не се случи. Господарката ѝ не мърдаше, просто стоеше с отнесено изражение и накрая Мейгрейт се усъмни дали изобщо я е чула. Накрая заговори съвсем тихо:

– Почти три века крих името си, живота си. Целият свят ме смята за мъртва, забравили са ме след страшната борба с Ялкара, когато я

прогоних от Сантенар. През цялото време пазех тайната, споделих я с едно-единствено същество, което *създадох*, избрах, закрилях, обучих. А ти ме предаваш като кръчмарска блудница, сякаш името ми е без значение. – Взря се в Мейгрейт не гневно, а с тъга. – Слаби сме. Толкова години замислите ми се уповаваха на надеждата никой да не научи, че съм жива. Само моите сънародници и ти знаехте. Нищо не би заставило фейлемите да признаят. И нищо не беше достатъчно ти да останеш върна на клетвата си.

– Доверявах ѝ се. Имах нужда от нея. Но той беше твърде силен! – извика Мейгрейт.

Ако пред нея зейнеше пропаст, с радост би се хвърлила, за да се избави от тази мъка.

– За какво ти е приятелство? Ти имаше дълг. Да го изпълняваш е по-важно от всякаква близост. Предупредих те да не я намесваш в моите дела. О, намеря ли Каран, свършено е с нея! – Изведнъж се сети за още нещо. – И уелмите ли знаят?

– Не, заклевам се – викна Мейгрейт. – Два пъти ме изтезаваха, но не споменах за тебе. И Игър нищо не споделя с тях – появата ми тук като че ли предизвика раздор. Виждам по лицата им неутолима омраза или неосъзнат страх от мен.

– Вече не си толкова полезна, но нямам време да започвам наново. Талалейм ни зове, нашият свят ни умолява да се завърнем. Аз съм *длъжна* да пробия Възбраната. Ще намеря начин. Но първо трябва да се сдобия с Огледалото. Този дълг е моето страдание, моят кошмар... и моето падение. Не... – добави тя кратко – избрах пътя. Ще отведа фейлемите у дома. Каквато и цена да платя. Аз съм едно с фейлемите.

Гласът ѝ стана делови, сякаш бе забравила всичко казано досега.

– Стореното – сторено, но всички мои замисли трябва да бъдат прекроени, а времето не ми стига. Веднага ще се махнем оттук. Искам да сме далеч навътре в блатата преди утрото. Щом отидем при лодката, пак ще ти дам *калаш*. Дотогава не вдигай глава. Никой не бива да вижда очите ти... но се боя, че е прекалено късно да внимаваме. Опри се на ръката ми. Побързай! Дори аз не мога да те прикрия на дневна светлина.

Налегната от вина и срам, от убеждението, че слабостта ѝ я е провалила, омаломощена от раните, Мейгрейт тъй и не разбра с какви чудеса двете с Фейламор се измъкнаха невредими от Физ Горго. Залиташе, цялото тяло я болеше. Най-сетне навлязоха в гората. Половин левга по-натък започваха мочурищата. Фейламор нагази във водата и след малко се върна – теглеше малка лодка. Стовари я при изпадащата в несвят

Мейгрейт, качи се и отгласна лодката с пръта навътре в блатата.

Зазоряваше се. Игър се прибра необичайно късно в покоите си. Гледаше мътно от недоспиване, лицето му беше изпито. Както и да навредеше на стремежите си, не можеше да я даде на уелмите. Ама че глупак беше... За месец и половина тя бе преобърнала замисли от десетилетия.

На прага се смръзна. Къде бяха стражниците? Вътре видя два трупа... Не, спяха. Не, бяха упоени, надуши го от няколко крачки. Докуцуката до килията на Мейгрейт, видя незатворената врата, съборените маса и стол. Дрехите ѝ бяха наредени спретнато на другия стол. Ботушите ѝ бяха до леглото. Сърцето му подскочи.

Значи бяха дошли да я откънат. Защо не бе минал да види как е тази нощ? Втурна се надолу по стълбите по-устремно, отколкото бе тичал през последните петдесет години. Нахълта в помещенията на уелмите. Нямах я. Зае се с дългото претърсване на пещерите по-долу – и накрая се натъкна на стаята.

Още от вратата проумя какво вижда: увисналите окови, почервения под. Старецът се бе проснал сред пръснатите си инструменти. Другите уелми се въргалиха наоколо. Прилекна до най-близкия – беше в съзнание, но неспособен да шавне.

В оковите се бе закачил дълъг тъмнокаестеняв кичур. Игър го размота и разсеяно го пхна в кесията си. Видя чашата на пода, помириша я, топна пръст в утайката и близна. В ума му се събуди прастар спомен.

„Няма я. Фейеламор е дошла да я вземе!“ Затвори вратата и бавно изкачи стъпалата към покоите си. Бяха някак пусти. Странно, не го бе забелязвал досега.

Спря до работната си маса. Колко му липсваше... Към никого не се бе отнасял така. Как да постъпи? Уелмите се оказаха безсилни срещу Каран, после и срещу Фейеламор. Никой освен него не би успял да я проследи из блатата на Орист. Но извън твърдината си *дори той* може би щеше да срещне в нейно лице твърде силен противник.

Мейгрейт я нямаше. По-добре бе да забрави за нея. Как ли го бе омаяла, че да забрави целта си? Игър знаеше, че Каран ще се насочи към Сит, по каквито и обиколни пътища да върви. Нека *те* също тръгнат на натам. Надигна се и дръпна шнура на звънца. Докато прислужникът влезе, вече се бе навел над картите и книгата по масата.

– Събери военачалниците ми – извика, без да прекъсва припряното писане на заповеди. – Ще настъпим на изток. Повикай и уелмите. Все

още могат да заличат позора си.

Но не можеше да се отърси от мислите за Мейгрейт.

26. Процесът

Каран се размърда. Осени я идея, толкова рискована, че от самата мисъл почти ѝ призля. Прокрадна се към вратата и надникна в стаята на Лиан. Той лежеше на една страна, светлината падаше върху лицето му; спеше. Тя докосна челото му, но той не се събуди. Каран огледа стаята. Какво да използва? „Предания на аакимите“ ли? Не, по-лош избор не би могла да направи, все едно да потърси истината в Лъжовното огледало. Трябваше да е вещ, с която Лиан не се разделя.

Да, нали той носеше малък амулет от нефрит на сребърна верижка. Каран внимателно разтвори яката му. Кожата му беше гладка, искаше ѝ се да го погали. Натисна закопчалката и измъкна амулета. Поднесе верижката към светлината и я събра като сребърно езерце в подложената си шепа. Излезе безшумно и тихо затвори.

Влезе в стаята си, залости вратата, свали си ботушите и седна на пода с кръстосани крака. Амулетът бе в шепите ѝ. Сви пръсти около него, отпусна се и бавно наведе глава над ръцете си. Амулетът се стопли в дланите ѝ, верижката охлаждаше челото ѝ. Случайна картина изникна в съзнанието ѝ: буря над развалините, Лиан нахълтва с окървавено лице и пада по стъпалата в краката ѝ. Прогони я. Последваха други: Лиан изтормозен от страха си да не падне по пътеката над урвата; притеснен при посрещането им от Раел в двора; замаян от заклинанието на Емант. Отърва се от спомена.

Не остана нищо освен бученето на вятъра зад прозореца. Тя се разтревожи. Накрая го усети – слабичък гъдел зад границите на сетивата. Амулетът се сгорещи и Каран го стисна по-здраво. Усещането се засили до светла точка, блуждаеща, после са разду в образ на настоящето: Лиан лежеше в стаята си и сънуваше Преданията на аакимите.

Каран не смути съня му. Съсредоточи се върху предстоящото. Боеше се от Тенсор. Ако той знаеше, че тя има нещо общо с Огледалото, щеше да я прекърши. И после щеше да си присвои Огледалото и да го използва. Пак стигна до ужасния сън за унищожението на Шазмак. Но много преди това тя щеше да е мъртва заедно с Лиан... *нейния* Лиан. Позволи на необуздания страх да се просмуче в нея; сякаш я деряха с нокти отекващи беззвучни писъци.

Пак насочи мислите си към Лиан. Неговите сънища се преобразиха – той също бе изправен на съд пред Тенсор и се боеше, но това беше нормална уплаха, а не безименният ужас, който бе призовала тя. Каран му прати своя образ, сетивата им се смесиха и Лиан я засънува. И тогава тя вплете в ужаса си разказ – правдив, освен в една мъничка лъжа.

„Мейгрейт ме поведе към Физ Горго – изтъкаваше Каран историята си, – защото се нуждаеше от връзка с човек, който има усета. Тръгнах с нея, без да знам какво търси, научих само, че е древна реликва, а дори когато видях предмета, не го познах, а тя не ми обясни нищо. При езеро Нийд дадох Огледалото на друг човек и побягнах на север за отвлечане на вниманието. Чак седмици по-късно узнах, че това е Огледалото на Аакан“.

Лиан преживяваше същото насън. И той беше с нея в ледените води на резервоарите във Физ Горго. Гледаше слисано как Мейгрейт се опълчи на Игър. Заедно с Каран бягаше, обзет от страх, през блата на Орист. А после... лъжата – видя я как дава Огледалото под рушачия се кей на езеро Нийд. Видя и как я предаде водачът, видя безмилостната надпревара с уелмите. Отново почувства нощното ѝ послание в Тулин.

Историята продължаваше. Стояха пред моста в Шазмак. Посрещнаха ги дружелюбно. Лиан мина през всичко това и накрая помнеше, че Каран е била подведена и е дала Огледалото на някого, без да знае какво представлява, а сега се бои и се срамува.

Това беше, повече не можеше да направи. Лиан вече имаше други сънища и Каран остави усета ѝ за него да се свие до точица, скрита в някакво тъмно кътче на неосъзнатото. Вдигна глава. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Пръстите и стъпалата ѝ мръзнеха изтръпнали. Изправи се с мъка и се затътри към прозореца. Верижката с малкия амулет се изплъзна от ръката ѝ и падна до масата. Каран се опря на перваза. Скреж покриваше стъклото отвън. Прилошаването вече стискаше гърлото ѝ, игличките на болката боцкаха зад очите ѝ. Звездите се завъртяха пред погледа ѝ и тя се свлече в безсъзнание на нара.

Лиан се събуди рано сутринта от необичайно дълбок сън и пак се изправи пред проблема, с който не се бе справил предишната вечер. Пригответи закуска с кафе и сладкиши и почука на вратата на Каран. Тя не се обади, вратата беше заключена. Случваше се за пръв път. Той върна подноса на масата и се нареди да изброи шансовете им на празна страница от дневника си, защото винаги мислеше по-добре с перо в

ръка, но на външната врата потропаха силно. Лиан отвори. На прага стоеше висок мъж с могъщо телосложение, черна къдрава коса, пищна брада и самоувереното изражение. Целият беше облечен в сиво, носеше високи ботуши.

– Аз съм Тенсор. Върнах се от изток и свиках Съдниците. Ти ли си Лиан, майстор летописец от Чантед?

– Да.

Тенсор се държеше със съкрушителна властност.

– Изисквам от тебе да говориш на процеса срещу Каран от Банадор. Обвинена е в измяна. Ще говориш ли?

Лиан се задави.

– Ще говоря.

Изведнъж му се наложи да потърси опора в дръжката на вратата.

– Добре. Според изхода от процеса срещу нея може и ти да бъдеш обвинен. Тя вътре ли е?

Лиан кимна. Целият изтръпна.

– Може ли да влезем?

Лиан съзнаваше, че въпросът е само безсмислена проява на любезност. Обзе го неразумното желание да се изграчи върху лъснатите ботуши на Тенсор, но само се дръпна настрана.

Тенсор влезе в голямата стая, следван от Емант и още петима аакими. Раел, с бяло като платно лице, почука на вратата на Каран. Никакъв звук отвътре. Пак потропа и се опита да отвори. Вратата не помръдна.

– Може ли да я разбием? – обърна се Тенсор към Лиан.

– Да – отвърна той едва чуто.

Разбиха вратата. Каран лежеше на пода, където бе паднала. Лиан се втурна към нея, а тя изви глава и се огледа. Лицето ѝ помръкна, щом зърна Тенсор. Отново се отпусна безсилно.

Предводителят на аакимите се наведе към нея, погали нежно челото ѝ и приглади червените кичури.

– Каран, защо се посрами така? – Гласът му натежа от горест. – Ти беше нашата радост. Какъв тъжен ден...

– Защо точно Емант? – изграчи тя ядно. – Как можа да ме предадеш на него?

Лицето му се скова, очите му се извърнаха встрани.

– И аз се срамувам, но *ще взема* Огледалото.

Помълча, изправи се и каза официално:

– Каран Елиенор Мелуселда Фърн от Готрайм, призовавам те да се защитиш пред Синдиците срещу обвинението, че си погазила свещения

дълг на доверието и си изменила на великата цел на аакимите, като си откраднала скъпоценното ни наследство, отдавна изгубено и дълго търсено – Огледалото на Аакан, от Игър във Физ Горго, за да го отнесеш на Мендарк, Магистър на Великия съвет. Ще защитиш ли себе си и честта на своя род?

Каран се озадачи.

– Мендарк ли? – прошепна тя. – Той няма нищо общо с това.

– Ти го казваш! Щом е тъй, защо те придружава човек, когото той покровителства?

Каран не отговори.

– Е, ще защитиш ли честта на своя род?

– Да – вяло отвърна тя.

– Тогава ела – сопнато заповяда Тенсор. – Светът не спира, трябва са започнем незабавно.

Даде знак на двама от придружителите си, те вдигнаха Каран и й предложиха да се опре на ръцете им. Тя се помъкна бавно, боса, гипсираната й дясна ръка висеше безжизнено. Зад нея се влачеше Раел като вдигнат от гроба мъртвец, после Лиан, който толкова се боеше за нея, че малко оставяше свитият му стомах да го изложи. Излязоха всички освен Емант.

Той се задържа за малко. Зорките му очи откриха нещо лъскаво под прозореца, той се наведе и взе верижката с амулета. Прибра находката в кесията си и побърза да настигне другите.

Колкото и да припираше Тенсор, процесът започна чак към средата на следобеда. Проведоха го в огромна като пещера зала, извитите стени от двете страни крепяха купола на покрива. В двата края зееха високи стоманени врати. По стените бе изобразен Аакан: зъбери с железни кули, сякаш изваяни от лед, покрити със спечена сяра жълто-червени планини, същински дебри от лиани с преплетени криви черни листа. Куполът наподобяваше небето на другия свят със зеления си оттенък и издутата оранжева луна, надвиснала нерадостно. Под покрива висяха мъждиви жълти кълба.

Лиан влезе през задния вход. Подът се спускаше в поредица от тераси, на които само най-долу имаше места за сядане. Отсреща се виждаше ниска площадка с полукръг от високи железни столове. Малко встрани от столовете стърчеше каменен подиум, обвит спирално от двадесет метални стъпала и отреден за подсъдимия, с метална площадка и

парапет от мрамор на червени жилки. Каран стоеше унило там и се опираше на парапета. Височината някак я смаляваше, тя изглеждаше дребна, уплашена и гузна.

Лиан седна при аакимите, а облеклият официална роба Раел се качи на площадката и зае мястото си сред Синдиците. Залата притихна. Тогава Тенсор влезе отстрани и застана до столовете.

Процесът започна с размяна на любезности, които Лиан трудно проумяваше, макар да ги изричаха на неговия език. Наблюдаваше Каран, от която понякога се изискваше да отговаря. Тя ставаше все по-разсеяна; порови в джобовете си и в кесията за изгубения амулет, но не го намери и накрая отпусна глава върху ръцете си.

Церемонията завърши, мълчанието се проточи. Лиан знаеше, че тя го търси, че ѝ е необходим за нещо. Изправи се. Погледите им се срещнаха. За миг съзнанието му се замъгли като от заклинанието на Емант, после някой го побутна да седне. Каран наведе глава.

Тенсор заговори. Гласът му, иначе толкова дълбок и звучен, сега беше лишен от всякакво чувство – задължение на всеки явил се пред Синдиците, с изключение на обвиняемия.

– Каран Елиенор Мелуселда Фърн от Готрайм в Банадор, потомка на Елиенор, най-древния род на Аакан. На Елиенор, най-славната ни героиня! Единствената, възпротивила се на Рулке, когато нахлули кароните и започнал гнетът над Аакан! Твоят род открай време е съюзник на Старейшините на Шазмак. Каран Елиенор, внучка на любимата ни Мантил, в тебе виждаме отново нейния облик, почитаема братовчедка. Призована си на съд по обвинение в измяна. Аз – Тенсор, твоят обвинител, твърдя, че ти, която получаваше даровете и научаваше тайните на аакимите, предаде свещения дълг на доверието и великата ни цел. Твърдя, че ти си откраднала Огледалото на Аакан от чародея Игър. Твърдя, че си взела Огледалото, за да го дадеш на Мендарк, Магистър на Великия съвет на Ягадор, който би си послужил с него за замисли, враждебни на великата ни цел. Ще призова свидетелите срещу тебе. След това ти ще изложиш доводите си пред Синдиците, за да могат те да отсъдят.

„Мелуселда... – повтори наум Лиан. – Ама че особено, древно име. Коя ли го е носила преди векове и как ли се е предало на Каран?“ Другото име беше още по-древно и славно, той обаче не знаеше нищо за най-старата история на аакимите. Но нямаше време да умува над това.

Свидетелите заставаха отпред и говореха равно, просто и безстрастно като Тенсор. Словата на всеки бяха справедливи и премерени.

Тенсор пръв разказа за вестоносеца, настигнал го на другия бряг на

Туркадско море с новината, че Огледалото е намерено. Върнал се незабавно и в Туркад научил от Мендарк, че Огледалото било отнето от Игър, че Каран знае повече за това и че Магистърът е изпратил Лиан да я съпроводи от Тулин до Туркад. Добави, че Мендарк говорил уклончиво и въпреки отдавнашното им приятелство не споделил всичко. Тенсор предположил, че Каран ще стигне до Шазмак през планините, и изпратил вест да не я пускат да си отиде.

Синдиците обсъдиха помежду си думите му прекалено тихо, нищо не се чуваше. Разпитаха го за съобщението му до Емант и пролича, че постъпката му им е противна, ако не и нещо повече. Пак се посъветваха и Селиал, старша сред Синдиците, стана – хладнокръвна и достолепна, с падаща на вълни сребриста коса. Лиан малко се успокои от несъмнената ѝ безпристрастност.

– Никой не може да излъже Синдиците – започна тя. – Преценихме думите на този свидетел и те са правдиви.

Тенсор се поклонил на Синдиците, на слушателите и дори на Каран. Върна се и седна при останалите.

Призоваха Раел и той излезе от полукръга. Разказа за идването на Каран и Лиан, за разногласията относно чужденеца и обявяването му за аакимнинг, за странното държане на Каран, след като чула вестта за връщането на Тенсор. Повтори казаното от Лиан пред Емант в библиотеката и разговорите си с Каран. Стоеше вдървено и гласът му беше безжизнен от усилието да не прояви чувствата си.

Синдиците поговориха и Селиал се изправи.

– Нямаме въпроси. Преценихме думите на този свидетел и те са правдиви.

Идваше ред и на другите свидетели: двамата аакими, които заедно с Раел посрещнаха Каран и Лиан пред портата на Шазмак, мъжа, с когото тя се бе скарала посред нощ, още аакими, които Лиан виждаше за пръв път. Призоваха и онези, които претърсили нея, покоите ѝ и всяко кътче, където би могла да скрие Огледалото. Нямаха какво да съобщят. Понякога Синдиците задаваха въпроси, по-често се въздържаха, но приемаха думите на всеки свидетел.

Последен пред тях застана Емант. Повтори безстрастно посланието от Тенсор: „Каран от Банадор се връща в Шазмак. Наблюдавай я прикрито. Научи какво знае за Огледалото на Аакан и ще бъдеш възнаграден щедро“.

Разказа как е следил Каран, но не научил нищо. Описа сцената в библиотеката, когато Лиан бе издал за Огледалото, и как по-късно

отново го разпитал, малко оставало летописецът да признае още нещо, но Каран се намесила.

Този път Синдиците се съвещаваха дълго. Селиал стана.

– Този свидетел каза истината, но не и цялата истина. Ще ни обясниш как се е стигнало до това признание на Лиан.

– Използвах срещу него заклинание. – В гласа на Емант се промъкна нотка на гордост. – Вмъкнах го в книгата, за да отнема от волята му всеки път, когато я докосне, и за да изтръгна насила истината от него.

Синдиците се размърдаха на столовете си.

– А втория път?

– Същото заклинание, но не подейства толкова добре. Наложих се да прибягна до други средства.

– За малко не си го удушил.

– Пфу! – Емант се ухили пренебрежително на Лиан. – Вижте го само това жалко създание, толкова е немошно. На заклинанието не би се поддало и най-малкото от нашите деца. Все пак е невредим.

Синдиците се впуснаха в обсъждане, което се проточи. Селиал отново се надигна от стола.

– Преценихме думите на този свидетел и те са правдиви. Показанията му обаче са опорочени. Не ги приемаме.

Емант не скри потреса и изумлението си, обаче не каза нищо и отиде да седне.

Призоваха и Лиан. Той започна от разговора си с Уистан и продължи с всички премеждия по пътя към Шазмак. Синдиците го разпитаха придирчиво за всичко, което е чул от Каран за Огледалото, но той всъщност не бе научил нищо от нея. Селиал стана и обяви, че приемат думите му за истина.

– Каран от Банадор – изрече Тенсор, – ти чу показанията срещу тебе. Сега се защити и нека Синдиците отсъдят.

Върху подиума Каран бледнееше на фона на огромната нарисувана луна. Изглеждаше самотна и уплашена. Мълча толкова дълго, че Синдиците взеха да се споглеждат.

„Няма какво да им каже – мислеше си Лиан. – Ще я осъдят, без да я изслушат“.

Помръкналото лице на Раел издаваше, че се опасява от същото.

Накрая тя започна с несвързани приказки, дори неясни, не й хрумваше какво и как да говори. Помнеше единствено, че е длъжна да се

защити и че не бива да лъже. Отначало обясни как Мейгрейт бе дошла в Готрайм да поиска помощта ѝ и я бе принудила да положи свещена клетва в паметта на баща си. Аакимите се сепнаха – такава клетва би опетнила паметта му и ако бъде спазена, и ако бъде нарушена.

Каран пак изгуби нишката, прескачаше от случка на случка във Физ Горго, Готрайм, блатата на Орист, запъваше се, мънкаше или гръмко повтаряше откъси от разговори.

Все по-трудно се разбираше какво казва. Синдиците си шепнеха. Тенсор се наведе към седналата срещу него жена и се зае да я убеждава в нещо. Каран знаеше, че я мислят за луда. Нямаше време, ей сега щяха да решат, че трябва да *разчетат* съзнанието ѝ. По неволя трябваше да рискува.

Каран млъкна, вирна глава и се вторачи право в Лиан. Сякаш искра прескочи помежду им. Той усети сърбеж в тила си. Налегна го безпокойство, побрало в себе си всички негови грижи. Развихряше се в съпя безразсъден ужас – страх от аакимите и за собствената му участ. Внезапно се освободи, обзе го покой и преди да мигне, видя Каран и Мейгрейт, които се промъкваха във Физ Горго, крепостта на чародея Игър.

Сънуваше с отворени очи.

Каран застина на подиума и най-сетне заговори смислено.

Внушеното от нея видение избуя в ума на Лиан като неподправена истина и тя го възприемаше и преразказваше на Синдиците със същата правдивост. Звучеше толкова убедително, че всички заедно с нея се потресоха от мощта на Игър, силата на Мейгрейт, злобата на уелмите. Нагазиха заедно с нея в смрадливата тиня под кея на езерото Нийд, където тя даваше Огледалото на своя съучастник. Напъваха се заедно с нея да хвърлят тежкия камък по Идлис посред нощ. Извървяваха всяка крачка в глада и студа на това пътешествие – докато Каран не стигна Шазмак. И когато разказът завърши, се просълзиха заедно с нея от срам и позор, защото прозряха, че тя не е подозирала какво върши. И Лиан заплака.

Но не и Тенсор. Зяпаше я с дълбоко недоумение, защото бе очаквал лъжи, увъртане, отричане на свидетелските показания, накрая заклеяване и разчитане на съзнанието ѝ. Всичко друго, но не и тази история.

Синдиците се събраха за обсъждане. Тенсор обаче ги прекъсна:

– Има нещо нередно в разказа ѝ! Искам съзнанието на обвинената да бъде разчетено. Аз ще извърша това, ако ми позволите.

– Замълчи! – прокътня гласът на Селиал. – На Синдиците се пада да отсъдят, знаеш го много добре.

Тенсор наведе глава и седна. Синдиците подновиха обсъждането,

постигнаха съгласие и Селиал се изправи.

– Каран Елиенор Мелуселда Фърн...

Каран, която се подпираше напълно изцедена, се отблъсна от парапета и изопна рамене. Вторачи се право в очите на Селиал. Лиан й съчувстваше с цялата си душа.

– Ти бе обвинена в измяна. Знаеш наказанието – смърт. Готова ли си да чуеш нашата присъда?

– Готова съм – долетя като ехо гласът ѝ до Лиан.

– Преценихме и твоите думи, както думите на всички свидетели. – Селиал сведе поглед към ръцете си. Лиан не можеше да си поеме дъх. – Отсъждаме, че думите ти са правдиви. Обвинението се отхвърля. Ти си свободна.

Каран въздъхна шумно и се прегърби върху парапета, главата ѝ се наведе. Изглежда, плачеше.

– Не! – кресна Тенсор. – Тя лъже. Съзнанието ѝ трябва да бъде разчетено.

– Не долових нищо нередно – обади се друг от Синдиците и се взря състрадателно в Каран, още един последва примера му. – Немислимо е да разчитаме съзнанието ѝ. Ще навлечем позор и на себе си, и на нея. Не си ли спомняш как тя дойде при нас, каква радост ни донесе и колко тежък е дългът ни към нея заради постъпките на Емант, когато тя живя с нас? Няма престъпление. Държала се е почтено и трябва да бъде освободена.

– Аз пък не желая – начумери се Тенсор. – Тя лъже. Знае къде е Огледалото. Може би презрението ѝ към нас е толкова избуяло, че дори е донесла Огледалото тук. Тя застава между нас и великото ни предопределение. Няма ли да ми позволите да ви поведе към целта?

– Цената е прекалено висока – промълви един от Синдиците.

– Копнежът влияе на разума ти – допълни втори.

– Вече нямаме предопределение – вметна трети. – Задоволяваме се просто да съществуваме.

– Тоест да вехнем – отсече Тенсор. – Аз не се задоволявам с това. Може би претърсването не е било достатъчно усърдно.

– Постарахме се, Тенсор – възрази някой. – Проверихме по няколко пъти всичко, с което дойде Каран.

– А превръзката?

– Ръката ѝ бе гипсирана тук – намеси се Раел. – Аз я превързах.

Аакимът, който му бе помагал, потвърди.

– Може ли да е скрила Огледалото в града?

– Според нас – не. Наблюдавахме и двамата, когато излизаха от по-коите си.

– Трябва да претърсим пак. Няма да се съглася с освобождаването ѝ. Нека я задържим тук още един ден, защото има някаква измяна, ако ще и да не я съзирате. По-добре да преглътнем срама. Какво ще кажат Синдиците?

Те се посъветваха помежду си.

– Така да бъде – обяви Селиал. – Ние не доловихме лъжа, но ще ти дадем още един ден. И ако не намериш неопровержими доказателства, тя трябва да бъде освободена. Каран, вече не си под попечителството на Раел.

Тенсор склони глава.

– Както желаете. Ще поговорим по-късно тази вечер.

Понечи да тръгне към изхода, но Селиал го спря.

– Предстои ни да се занимаваме с още нещо – постъпката на Емант. Да ги дебне е непристойно, но да си послужи с Тайното изкуство срещу този безпомощен зейн е непростимо. Ние сме аакими, по-благородни от останалите, но само докато потвърждаваме това с делата си. Не се нуждаем от долно коварство.

– Грешката е моя – отвърна Тенсор с наведена глава. – Прекалих с копнежа си по величието на аакимите.

– Честта ни е твърде скъпа, за да платим с нея бъдещо величие – натърти Селиал. – Повече няма да паднем дотам. Но грешката на Емант е по-голяма. Прекомерна за онзи, който се стреми да бъде един от аакимите, но вече е бил предупреждаван.

Тя изви глава към Емант, но той бе скочил и се разкрещя.

– Огледалото е у нея! Знам, че е у нея! – Протегна ръка към Синдиците. – Дайте я в моите ръце, оставете ме да върша каквото аз реша. И ще намеря Огледалото, изобщо не се съмнявайте. Моите похвати са сигурни. Ще я дера късче по късче, ще смъкна от нея и маската на измамата. И когато кървящата плът се оголи, ще бръкна в още биещото ѝ сърце и ще изкопча истината за вас. Тогава ще ме оцените...

По доскоро безстрастните лица на Синдиците се изписаха ужас и презрение. Видя ги дори Емант. Селиал се обърна към него със студена строгост и думите ѝ прорязаха илюзиите му като рехав воал.

– Нито звук повече! Отнемаме ти всички задължения и отговорности на ааким. Остани или напусни по свое желание, но отсега нататък не означаваш нищо за нас.

Емант нададе изтерзан вопъл. Надяваше се да го възхваляват и

наградят, а не да го лишат от всичко, за което жадуваше. Беше смазан и се разтрепери така, че се наложи да го изведат от залата. При вратата се обърна към Каран, в очите му светеше злобата, вкоренила се в душата му. Лиан откри у себе си някак извратено съжаление към него, смесено с безграничен страх от този маниак. Емант обаче отвори уста и избълва такъв поток гнусни оскърбления, че и Лиан който не беше чужд на сквернословие, почти повърна. Със същата внезапност Емант млъкна и се остави да го отведат.

– Почакай – отново каза Селиал на обърнатия гръб Тенсор. – Имаме да решим още един въпрос. Все още ли искаш да обвиниш летописеца?

Тенсор умува дълго и накрая каза:

– Ще отложа отговора си, докато не приключим с другия проблем.

– Щом е така... Лиан от Чантед, свободен си да правиш каквото пожелаеш, но без да напускаш Шазмак.

През това време Каран се тътреше надолу по спиралната стълба. На последните стъпала се подхлъзна, залитна и блъсна гипсираната си ръка в железата. Стисна очи и застина като статуя. После изопна рамене и с вирната глава отиде при Лиан, но не издържа и се тръшна изнеможяло на седалката.

Лиан се изпълни с непозната до този ден ненавист към Тенсор. Надделя жаждата да го уязви на свой ред, колкото и да беше дръзко.

– Тогава и аз имам въпрос, стига Синдиците да разрешат.

Аакимите замърмориха.

– Същински самонадеян летописец – промълви Селиал. – Нямах право да разпитваш никого от нас.

– Казахте, че съм свободен да правя каквото искам. А аз искам да получа отговор на един въпрос, зададен в присъствието на Синдиците.

– Така да бъде. По-добре да прекалим с любезността, а не обратното – отвърна Селиал. – Какъв е въпросът ти и на кого искаш да го зададеш?

– Въпросът ми е към Тенсор...

Каран вдигна глава и се облеци. Нима беше способен на такова нахалство?

Оказа се, че е способен.

– Каж ми какво се е случило в Кулата на Хулинг, след като Шутдар е унищожил златната флейта и е била наложена Възбраната.

Тенсор отметна глава. Очите му грейнаха в златисто, цялото му тяло се напругна от срам и бяс.

– Нагъл зейнски пес, ще те съсия за това! Ще бъдеш съден незабавно. Предявете му обвинението!

Селиал като че се преве под яростта на Тенсор, но се стегна и каза твърдо:

– Не! Ще опетниш ли доброто име на Синдиците, за да прикриеш собствената си слабост? – Огледа поред всички и кимна. – В тези обстоятелства признаваме правото на зейна. Не виждаме основания за този въпрос, но щом задава само него, даваме съгласието си. Трябва да отговориш на Лиан и не се съмнявай, че ще преценим казваш ли истината. На подиума, моля.

Тенсор гневно изкачи стъпалата и застана на желязната площадка. Така впи пръсти в парапета, че Лиан очакваше мраморът да се изрони.

Усети как Каран хвана ръката му. Трепереше.

Тенсор тръсна глава и се помъчи да се успокои. Щом го принуждава да признае позора си, поне в това щеше да прояви достойнство.

Взря се в Лиан.

– Унищожаването на флейтата... *Защо* ни отне смелостта?... Не защото самия въздух светеше в червено, жълто, синьо и виолетово, блъскаше ни като втвърдена небесна дъга, като шарена буря. Не защото земята се гънеше на вълни колкото човешки ръст и подмяташе нависоко мъже, жени, коне и дори каруци. Не защото невидима сила сплеска в пръстта всяко дърво на цяла левга околоръст, нито защото светкавиците се виеха от мечове, ризници и шлемове, нито защото птиците падаха мъртви и мозъците им изскачаха врящи през човките. Не заради всичко това или още стотината невиджани дотогава и по-късно чудатости...

– Какво ме накара да побягна като презрян страхливец ли? – продължа той. – Ще ти кажа, летописецо. Ще ти кажа, а ти се моли никога да не видиш същото, иначе вътрешностите ти ще изтекат отзад.

Селиал настръхна от грубостта му, но с неприязнен жест го подкани да продължи. Тенсор кимна на Синдиците вместо извинение.

– Флейтата повали всичко и всички освен нас – аакимите. И смъртта или забравата им спести гледките, които ние съзряхме, летописецо! Флейтата отвори Пътя между световите и за миг надникнахме право в пустотата. Известно ли ти е, летописецо, кой я обитава? Дори въображението на разказвач като тебе е безсилно да си представи това.

– В пустотата животът е по-безнадежден, жесток и преходен от където и да било другаде – продължи Тенсор. – Всяка раса, всяко същество притежава броня, зъби, нокти... и смъртоносна хитрост. Всяко оръжие, защита, неземна сила или способност трябва да се подобряват с

всеки ден, защото в безизходицата на оцеляването там останалите раси и същества вършат същото неуморно. При първия неуспех ги изстребват. Останат ли едни и същи – пак ги изстребват. В пустотата не оцелява никой освен най-приспособените, и то като се пресътворяват непрестанно. Когато кароните били прогонени в пустотата, те наброявали милиони, летописецо, но избягали оттам на оскъдни стотици, на ръба на пълната гибел. Пустотата изисквала свирепост, неумолимост и изобретателност, непосилни дори за кароните. Ето какво видяхме и ето защо побягнахме, но после се спусна Възбраната и нищо не можеше да я премахне. Е, удовлетворих ли твоята любознателност?

Лиан се вледени. Този отговор пораждаше поне десетина нови въпроса, но тук нямаше да чуе отговорите.

– Не. Аз попитах какво се случи в кулата *след* налагането на Възбраната.

– Не те разбирам.

– В кулата имало саكاتо момиче. Било убито скоро след смърт на Шутдар. Искам да знам кой и защо е убил момичето.

– Предполагаш, че някой е проникнал там незабелязано ли?

Нещо просветна в златистите очи, като че ли Тенсор съзираше нова надежда... или заплаха.

– Да – потвърди Лиан.

– Не мога да ти кажа. Не бях там.

– Но кого да питам? Къде да търся? – възкликна Лиан отчаяно.

– Отговорих на въпроса ти. И само това ще добавя – кой влезе пръв в кулата? Открай време съм убеден, че е някой от кароните, вероятно Рулке, но всички факти от онези дни са преплетени със заблуди. Само трима карони стъпиха на Сантенар. Ако е бил Рулке – иди в Алсифър. Ако е била Ялкара – тръгни към Хависард в далечния изток. Ако пък е бил Кандор, основал някога легендарната Персионска империя, още преди да пресъхне морето, търси изгубения град Катаза на сред Сухото море. Това издирване ще те съсухри докрай, каквато си жалка торба кости. Ако имах Огледалото, току-виж, щях да намеря по-добър отговор. Без него нищо друго не мога да ти кажа. Не видях. – Волята му отстъпи за миг, изместена от срама. – *Не бях там!*

Селиал стана.

– Летописецо, ти чу какъв е ключът към разгадаването на тайната. Не се знае кой е влязъл или какво е намерил там, нямаме друго за казване. Чухме и преценихме думите на този свидетел и те са правдиви. Заседанието свърши.

Въпреки туловището си Тенсор се спусне по стъпалата като пантера. Жълтите му очи приковаваха Лиан.

– Ще си платиш стократно – изръмжа, врътна се и излезе.

– Благодаря ти, че се изправи срещу него заради мен. – Каран го хвана под ръка. – Ще ми се обаче да не го бе направил. Сега имаш враг, който нито забравя, нито прощава.

Раел ги придружи до покоите им. След като бе употребила дарбата си, на Каран ѝ беше по-зле от всякога. На нищо не беше способна, освен да легне и да затвори очи. Лиан не го свърташе на едно място, вълнуваше се въпреки опасността и незадоволителния отговор на Тенсор.

– Какво ли правят сега? – подхвърли, както крачеше напред-назад.

– Спорят за мен – отвърна тя отпаднало. – Постигнахме победа, но не е достатъчно. Тенсор никога няма да се примири. Ако разправията се проточи, ще ги склони. Синдиците обаче отсъдиха, а те не променят лесно решенията си. Сега излез.

Лиан отиде в другата стая и седна в мрака да обмисли наученото. Първият влязъл в кулата можеше да е бил карон. Огледалото може би съдържаше отговора. И ако е бил карон, отговорът може би беше скрит в някой от величествените им градове, изоставени отдавна и отдалечени на огромни разстояния.

Ако знаеше къде е Огледалото, щеше да го блазни идеята да се спозумее с Тенсор. Да му даде Огледалото срещу тайната за Възбраната, която то съхранява. И вероятно би се изкушил преда няколко седмици, но не и сега. Дори заради Велико предание.

Ту едни от спорещите надделяваха, ту други, но мина много време, Тенсор също се умори, обаче най-сетне беше на път да ги убеди.

– Не искам от вас да погазите аакимската чест – каза тихо, – а да смекчите строгостта на нашите правила само веднъж. Навлязохме във време, когато или ще продължим напред и ще се възвисим, или ще изчезнем. Падна ни се шанс, за който не сме и мечтали, няма ли да се възползваме?

Смълчаха се, той се взираше настойчиво във всеки от Синдиците. Отговори му Селиал, тъжно и прозорливо.

– Следвахме те, Тенсор, през всички години на покруса след Прочистването. Ти се труди всеотдайно и честно за нас в тези наглед нескончаеми времена, мислеше единствено за величието на аакимите, но не и за своето. Ако не беше ти, може би щяхме да угаснем безследно.

Дължим ти този шанс и няма да ти го откажем... но много сме разтревожени. И те предупреждаваме – пази се от гордостта си. Не позволявай да ти отнема разума. Разрешава ти се да представиш всичките си доводи още веднъж.

Единствен Раел сред Синдиците възрази:

– Цяла вечер мълчах, но няма повече да седя тук. Не правете това, умолявам ви. Спомнете си за Питлис. Безразсъдството е нашето проклятие, този път обаче не ще има спасение.

Тенсор му отвърна кротко:

– Ти държиш на честта, Раел, но си толкова близък с Каран, че не виждаш обратната страна на положението. Трябва да направим този избор, без да се поддаваме на чувствата.

– Или на гордостта – натякна му Раел. – Тогава ми позволете да напусна това събрание на Синдиците. Няма да дам своя принос за окончателната ни гибел.

– Съгласни сме да напуснеш. Но не погазвай доверието ни.

Раел постоя неуверено, поклони се и загърби другите аакими. Още преда да е излязъл от стаята, Тенсор подхвана изложението на доводите си.

Минаваше полунощ и Лиан дремеше. Чу тропане по вратата. Раел носеше издута торба в една на си ръка и раница в другата.

– Налага се веднага да говоря с Каран – настоя и пусна раницата на пода. – Решимостта на Синдиците е разколебана. Да отидем при нея.

– Тя е изтощена и спи. Трябва ли да я будим сега?

– Трябва – натърти Раел. – Изборът вече е бягство или смърт.

– Махнете се! – сопна им се Каран. – Оставете ме да спя.

– Я ставай! – отсече Раел и я вдигна насила. – Тенсор наложи волята си на Синдиците. Скоро ще му позволят да разчете съзнанието ти. И тогава е свършено с тебе.

– Чудовищно! Гавра със закона! – кипна тя. – Никой не може да излъже Синдиците.

– Тенсор обаче твърди, че си излъгала чрез някаква магия или лукавство.

– Всеизвестно е, че нямам никакви способности в Тайното изкуство.

– Това оправдание ще е безполезно, колкото и да е вярно. Познавам

те по-добре от всеки друг.

– Значи трябва да ми помогнеш.

– Не мога, но пък съм длъжен. – Раел усукваше края на торбата. – Помогна ли ти, ще изменя на аакимите, и то още по-зле от тебе. Но иначе ще изменя на семейството, приятелството и...

– Няма как, избирай. Прояви мъдрост. Предадеш ли мен, ще предадеш аакимите във възмездието им, но щом дадеш Огледалото на Тенсор, аакимите ще рухнат безвъзвратно. Помогнеш ли на мен, ще предадеш народа си, но ще му оставиш някаква надежда.

– Ще се закълнеш ли в честта на рода си и в нашата отдавнашна... дружба, че не се опитваш да ни предадеш?

Каран стисна ръката му и го погледна в очите.

– Кълна се, Раел, във всичко, което ни свързва.

– Щом е така, ще помогна на тебе. Опасявах се, че ще се стигне до това, откакто Лиан спомена за Огледалото. Уви! Ти намираш утеха в другия си род и в целта, която криеш. За мен връщане назад няма. – Раел за миг опря чело в стената. – Отговори ми искрено – излъга ли Синдиците?

– Да.

– А какво стана с Огледалото?

– У мен е. Искаш ли да го видиш?

– Нито сега, нито някога.

– Още по-добре. Да тръгваме тогава.

27. Бягство

Още докато Каран и Раел разговаряха, Лиан прибра малкото си вещи и взе от кухнята толкова храна, колкото имаше сила да носи. Скоро стоеше до вратата. Каран огледа набързо стаята, нарами непохватно ранницата си и тримата излязоха. Но на прага той се озърна. „Предания на аакимите“ още си беше под стола, където бе паднала предишния ден.

– Остави я – каза Каран и го дръпна за ръката. – Достатъчно злодеяния извършихме. А и ти все още си аакимнинг.

– Казваше ми, че нямало път за бягство – укори я Лиан.

– Временно лиших от сила Стражите – отговоря му Раел. – Каквото и да решат, Синдиците няма да дойдат при Каран преди сутринта. И ще мине време, докато открият къде сме из лабиринтите на Шазмак. Ако имаме късмет, ще успеем да се спуснем в тях. Но първо трябва да

извървим тези коридори и всяка случайна среща означава нашия край.

– Щом от и до Шазмак водят само два пътя – мислеше Лиан на глас – и по всеки трябва да вървим много дни, как ще се спасим? Каран е болна. Не може да върви дълго...

Тя го прекъсна вяло:

– Лиан, има и трети начин да напуснеш Шазмак. Не по мостовете, а по река Гар. За нас това е единственият изход.

Отначало Каран вървеше отпред, но когато се спуснаха далеч надолу, пролича колко е уморена и неуверена и отстъпи водачеството на Раел. Остатъкът от нощта изтече сред безкраен лабиринт от коридори, стълби и дълги тъмни тунели. Лиан се спъваше и залиташе, но продължаваше, стиснал слаб кръгъл светилник в протегнатата си ръка. Различаваше само силуета отпред и движението на падащата от него сянка. Накрая поиска да спрат.

– Няма смисъл. Трябва да си поемем дъх. Каран няма сили, аз също съм изтощен.

Тя бе ходила като насън. Направи още крачка-две и изведнъж се свлече на пода. Отдъхнаха кратки десетина минути, после Раел настоя, че е време да продължат. Вдигна изгърваната от Каран раница и я метна на другото си рамо. Тя спеше, но щом докосна ръката ѝ, се вдигна, без да мрънка, и продължи подир него със стъпките на лунатик.

След около два часа слязоха в по-стара, явно изоставена част на града. Стените бяха изсечени в самата скала и излъскани до мазен блясък. Тук нямаше унили пейзажи от Аакан, а изящни, малко похабени от древността релефни изображения на растения и животни, присъщи за Сантенар. Лиан ровеше в запомнените Предания, за да провери кой е живял тук преди аакимите, но не откри факти. Въздухът се затопляше, насити се с влага. Тук-там по стените се стичаха струйки и се събираха на локвички във вдлъбнатини по пода. Навлязоха в стария град, преди Раел да разреши нова почивка.

– Навън скоро ще съмне – натърти той. – И не след дълго ще открият, че сме избягали. Не проточвайте отдиha. Ще хукнат по следите ни веднага щом разберат какво сме направили.

Миг след това коридорът около тях се разтърси. Минута по-късно до ушите им стигна кух отглас.

– Стражите вдигат тревога – отрони Каран. – Знаят накъде сме тръгнали.

Забързаха отново по нескончаемите коридори, надолу по стръмни каменни стълби и в края на тесен, миришеш на мухъл тунел се спуснаха по спирална стълба до шахта, покрита с широк метален капак. Отваряше се само с лост, свързан чрез верига с халката върху капака. Слязоха в шахтата. Под капака висеше друга къса верига. Раел я дръпна и металната плоча се стовари гръмовно.

– Няма ли как да заклиним отдолу, за да спечелим малко време? – попита Лиан.

– Няма – отвърна кратко Раел. – Да вървим.

Стигнаха до огромен шлюз, затварящ тунела.

– Тази порта се залоства и от двете страни – обясни Раел.

Тъкмо я затвориха и чуха далечен трясък.

– Тичайте! – кресна аакимът. – Ще залостя портата и ще ви настигна. Близо са.

Лиан дръпна Каран за ръката. Тя беше почти безчувствена, падна два пъти. Накрая той я вдигна, нарами отпуснатото ѝ тяло и закрета напред. Скоро стигнаха до друга порта. Раел залости и нея.

– Трябва да си поема дъх... – изхърка Лиан. – Не мога да продължа, ако ще да са ни подгонили всички аакимски орди.

– Ами да, подгонили са ни! – с вик го отрезви Раел, лицето му се беше сковало като маска. – Продължавай, малко остава. След завоя има трета врата, а зад нея – площадка. Там ще намериш лодка. Ако това не е ден на най-черна несполука за нас, лодката ще е там... Иначе е по-добре да скочим в реката. Тя ще се отнесе с нас по-милостиво от Шазмак.

Хукнаха напред. Скоро видяха проникващата иззад завоя дневна светлина. Каран се попомни и за малко потича до Лиан, но преди да стигнат до последната порта, падна отново и той пак трябваше да я носи. Както бе казал Раел, зад портата тунелът се разширяваше в голяма пещера с висок таван. Отляво скалният под се спускаше полегато в спокойна плитка вода. Каменен пръст се проточваше на десетина разтега срещу течението и образуваше естествен вълнолом. Нататък Гар беснееше и се пенеше. Видяха на площадката две малки лодки.

В тунела отекна глух тътен. Лиан пусна Каран и раницата си в близката до водата лодка и се върна тичешком при Раел, който се бореше с портата.

– Вземи раниците и пригответи лодката за отплаване! Ей сега ще дойда! – извика аакимът.

– Лодките са две.

– Избутай втората в реката, иначе ще ни последват с нея.

Лиан хукна обратно към Каран, върза въжето на лодката за железната кука на площадката и забута. Дъното се хлъзна леко и лодката бавно се понесе към буйното течение. „Много отпуснах въжето...“

Озърташе се тревожно към тунела – Раел все не се показваше. Лиан скочи към втората лодка и натисна с всички сили. Тя дори не помръдна. Огледа се за нещо, което да използва като лост. Нямаше. Пак се втурна към портата. Раел я бе затворил, но не успяваше да нагласи резето в скобите и от другата страна бавно избутваха портата. Лиан също натисна с рамо и най-сетне сложиха резето.

– Все още са малцина, иначе изобщо нямаше да се справим – подхвърли Раел, докато тичаха към площадката.

– Не мога да отместя другата лодка! – изхриптя Лиан.

Натиснаха и двамата, но лодката запъваше като залепена. Раел прескочи да вземе сатърчето, окачено на раницата на Каран.

– Пригответи се да потеглим! – кресна и яростно закълца руля на втората лодка.

Лиан отпусна въжето докрай и остана да чака в ледената вода. Каран вече седеше в лодката с ръка на руля. В тунела се разнесе тежък грохот и откъм вратата изригна облак прах. А Раел сечеше упорито. Двама аакими изскочиха на площадката, после трети, идваха и други.

– Тръгвайте! – изрева Раел, без да прекъсва работата си, прикрит зад борда на лодката.

Лиан се поколеба. Раел погледна през рамо, цапардоса свирепо руля за последен път, прекоси с огромни скокове площадката и срязва въжето, вързано за халката. Тяхната лодка мудно се плъзна към реката и Лиан се хвърли в нея. Раел пък се втурна по вълнолома, гонен от неколцина преследвачи.

Някой докопа влачещия се във водата край на въжето и Лиан извади ножа си и го срязва. Лодката се ускоряваше. Раел стигна до края на вълнолома, метна им сатърчето и скочи. Пръстите му пропуснаха борда на косъм и преди Лиан да го хване, реката грабна лодката и я повлече.

Главата на Раел се подаде за миг в пяната и изчезна. Каран се облеци невярващо, пусна руля и се надигна да огледа беснеещата река. Лодката кривна и в нея плисна вода. Тя дръпна руля, без да го погледне – опитваше се да открие Раел. Този път водата нахлу откъм другия борд и едва не се преобърнаха. Реката сякаш отвори уста с остри камъни срещу тях и Лиан неволно писна. Каран се усети какво става и се зае с руля.

Аакимите избутаха втората лодка във водата и се спуснаха след тях. Справяха се майсторски и бързо ги настигаха. Извикаха на Каран да

спре. Мъжът на носа вече почти можеше да се пресегне и да я сграбчи.

Тя ги зяпна изцъклено, понадигна се и за миг изглеждаше, че ще скочи във водата. Изведнъж обаче аакимите нададоха уплашени вопли – кормчията държеше в ръка парче от счупения рул. Тяхната лодка се завъртя странично и се пръсна на трески при удара в първия стърчащ камък.

Каран и Лиан се спогледаха втренчено, стъписани от мигновено завършилата трагедия, после подминаха един завой и Шазмак се скри.

Дефилето пред тях се разширяваше и мъничко укротяваше течението, което обаче оставаше застрашително бързо. Правият участък се простираше на около левга напред. Седналият на носа Лиан се взря в Каран – малка и бледа, уплашена; стискаше руля с лявата си ръка.

– Винаги ме е обичал – изхлипа тя с мокри от сълзи бузи. – От дете го помня като най-скъпия си приятел. Някога всички те бяха мои приятели, а как им се отплатих... Тензор е прав – аз съм чудовище, недостойно за доверие. Защо ли не се оставих да ме хванат?

Лиан се надигна и неуверено понечи да отиде при нея. Лодката се разклати опасно.

– Сядай! – скастри го тя.

Лодката се носеше устремно. Коритото на реката беше широко, но тук-там запречено от големи отломки, около които водата се завихряше или пък ги прескачаше в бързеи. Скалните стени и от двете страни се издигаха отвесно и ниското зимно слънце не огряваше реката. Каран седеше неотлъчно на кърмата, отказваше храна, но няколко пъти пи вода. Веднъж Лиан предложи да я смени, тя обаче отвърна:

– Надолу водата е буйна, а ти не знаеш как се управлява лодка. Аакимите ме научиха да плавам по Гар. Как ли съжаляват сега!

През целия ден продължиха по течението. Лицето на Каран си оставаше бяла маска, ръката ѝ се бе вкопчила като лапа в руля. Накрая слънцето залезе зад планините, но още беше светло.

– И на тъмно ли ще плаваме? – попита Лиан.

– Не.

Скоро излязоха от клисурата и се озоваха между хълмове по двата бряга. Налагаше се да изберат да слязат от лодката и да я изоставят. Вече чуваха тътена на високите водопади – реката се хвърляше от канарите към земите на Банадор.

Почти се смрачи, преди Каран да свърне към едно скалисто заливче. Минаха по спокойната тъмна вода и килът изчегърта върху чакъл. Лиан скочи на сушата и издърпа носа по брега. Занесе раницата си нагоре по склона и намери място за нощувка – малко петно едър сивкав пясък, закътано между големите заоблени камъни. Върна се да вземе останалото, но Каран му кресна:

– Не пипай! Махни се...

Той тръгна надолу по камънаците и неравните площадки край сбутаните от течението парчетии по брега. Отпред се чуваше равномерен грохот. Покатери се върху една по-висока скала, помъчи се да види водопадите, но в този сумрак погледат му не стигаше дотам. Обърна се към лодката. Не различаваше какво вади Каран от раницата на Раел, но тя внимателно оставяше вещите на земята. Накрая върна разни неща в раницата, затвори я, нагази в реката до кръста и я метна към по-силното течение. Постоя, докато раницата не изчезна, после изджапа на брега и се качи на мястото, където щеше да е бивакът им.

– Ще ни преследват ли? – попита Лиан.

– Не и тази нощ. До другите лодки трябва да обикалят пеша часове наред. И не биха посмели да поемат по реката по тъмно. Няма и къде да слязат на брега от града дотук. Аакимите са малцина и животът на всеки е скъпоценен. Загубата на петимата в лодката и на Раел е съкрушителен удар за Тензор. Както и за мен. Бяха мой приятели.

Тя се изправи рязко.

– Значи ще дойдат тук чак утре по същото време.

– По-рано – около пладне.

– Тогава да останем и да се изсушим. Рисковано ли е да запалим огън?

– Не. Стига да намериш дърва. Сега ме остави на мира.

Каран се отдалечи.

Лиан отцепи непохватно няколко дъски от лодката със сатърчето. Когато се върна с втория наръч, завари Каран да седи на един камък с мокрите си дрехи – пулеше се в пламъците и трепереше.

Заговори я, но по нищо не личеше, че го чува. Той отиде да вземе от лодката другите им вещи – торбата с храна, една малка палатка, спалните чували. Когато се върна, Каран не бе шавнала. Лиан свали наметалото си и загърна рамената ѝ, за да я опази от вятъра. Свали ботушите и чорапите ѝ, за да ги изсуши. Разтърка ходилата ѝ, докато не се стоплиха,

после смъкна дрехите ѝ и я преоблече. Накрая пхна краката ѝ в спалния чувал и я омота с него. Тя само мърдаше ръце и крака, за да го улесни, иначе май не обръщаше внимание какво прави.

Остана все така безучастна и когато Лиан опъна палатката в мрака. Той ѝ поднесе горещ сладък чай и Каран запосрѣбва разсеяно от чашата. Сготви ѝ вечеря и тя яде, без да продума. Лиан добави дърва в огъня и легна в своя спален чувал. Заслуша се в шума на реката, в пукота на пламъците и въздишките на вятъра. Затвори очи и се замъчи да заспи, но главата му се пълнеше с обратите от последните дни и сънят не идваше. Под ясното небе застудяваше. Чак сега си зададе въпроса какво все пак бе направила Каран по време на процеса. Наистина ли Огледалото бе у нея? Как го бе изнесла от Шазмак?

Събуди го дълъг треперлив вой и той изхвърча от палатката. Каран мяташе глава, пицеше и си късаше дрехите. Изведнџ се смръзна, притисна длани към слепоочията си, все едно се опитваше да изстиска нещо от черепа си. Изцъклените ѝ очи изобщо не го забелязаха. Нима бе полудяла от скръб?

Той хвана ръката ѝ и кошмарът на мига се изцеди от нея като въздух от пробит мях. Каран се отпусна на пясъка и заспа дълбоко. Той я взе на ръце, както беше увита в спалния чувал, и я отнесе на завет. После дълги часове лежа буден, отново преживяваше бягството и се чудеше не е ли имало шанс Раел да се спаси. И се боеше дали сутринта няма да се окаже, че Каран е обезумяла. Тогава не би могъл да спаси нито себе си, нито нея, защото изобщо не знаеше накъде да тръгне.

28. В пещерите на Банадор

Събуди се от пукота на дърва в огъня. Къде ли беше?... Видя наклъпаната лодка на брега и паметта му се върна. Току-що изгряващото зимно слънце му подсказа колко малко е спал.

Каран вече беше на крак, вареше чай, закрепил чайничето върху жаравата. Очите ѝ бяха зачервени, не му отговаряше. После отиде при лодката и започна да я сече ядно. Лиан изпъшка и пак затвори очи. Скоро пак бе изтръгнат от сънищата – Каран го разтърсваше неумолимо за рамото.

– Ставай, бездруго се успа. Вземи!

Тикна под носа му чаша с отвара от джинджирил. Острият аромат нахлу в ноздрите му, той се дръпна, неволно блъсна ръката ѝ и няколко

капки паднаха на голите му гърди. Изпсува. Каран тупна чашата на пясъка до него, прекрачи сърдито към палатката и почна да я сгъва. Въпреки пострадалата си ръка се справяше с неочаквана ловкост.

Когато привърши и натъпка всичко освен малкото негови вещи, подвижна сопнато:

– Още ли не си готов?

Лиан изля в гърлото си последните глътки от твърде горещата отвара, облече се припряно и приготви раницата си. Нахраниха се до насита – яйца, лук, месо, зарзават и счукано зърно, изпържени в тиган. Мажеха със сместа дебели филии черен хляб и допиваха отварата. Беше силна, вкусът на джинджифил пареше в гърлото му, но прогони мътилката от недоспиването и Лиан се ободри.

Каран взе една треска, приглади пясъка пред себе си и с натезал глас отговори на въпроса, който той тъй и не бе задал. Върхът на треската прокара криволичеща линия на югоизток.

– Река Гар. Ние сме тук. Планините са тук. Водопадите са тук. – При всяко „тук“ забиваше треската в някоя точка от грубата карта. – После реката навлиза между хълмовете на Банадор и Сейбъл. Южно от Сейбъл, ето тук, реката бележи границата с Плендур, завива в дъга и се разделя на две около остров Сит, свободния град. Трябва да отида там. Докато не влезем в Сит, сме изложени на опасност, а вероятно и в града също. Тук ще се спуснем по хълмовете и ще вървим покрай реката. По източния бряг има градове, вероятно ще можем да наемем лодка да ни откара до Сит. Така ще пътуваме четири-пет дни. Пеша ще се мъкнем седмици.

– Заблудих се, че си тръгнала към Банадор...

– От самото начало се стремя да отида в Сит, а ако се спуснем по реката, пътят е по-кратък, отколкото до дома ми.

– Досега не каза нищо за този път.

– И сега нямаше да ти кажа, ако имах друг избор. Това е спасителен изход за аакимите, но е възможно и оттук някой да се прокрадне в Шазмак, затова го крият.

– Ти... добре ли си днес?

– Добре съм, разбира се – троснато го увери Каран. – Да не мислиш, че съм се побъркала? – Той сведе очи. – Вчера шестима аакими се удавиха заради мен...

Тя млъкна и се загледа в реката.

– Ами уелмите? – попита Лиан след малко.

– Стражите около Шазмак не са ги открили.

– Значи поне те не ни заплашват?

Каран не каза нищо. Три пъти им се беше изплъзвала и те ненадейно я намираха след поредния сън. Добираха се до нощните ѝ видения и протягаха нишка към нея. А по-лоши от снощните кошмари не бе имала. Потръпна. „Пак ще дойдат. Искат и мен не по-малко от Огледалото, но ти не означаваш нищо за тях. Просто ще те стъпчат, без да се замислят. Лиан, не мога да загубя и тебе...“

– Ще ме намерят – промърмори тя – Хайде, да вървим.

Говореше по-оживено – неотложните днешни грижи я отвлечаха от вчерашната беда. Заравни схемата на пясъка и тръгнаха. Нямаше пътека и вървяха покрай брега.

– Не е ли по-добре да заличаваме следите си? – попита Лиан, когато от едрите камънаци стъпиха върху зърнест пясък, в който краката им потъваха дълбоко.

– Защо? – възрази тя. – Тензор знае по кой път сме тръгнали, друг просто няма.

Отдалечиха се от брега, който остана вляво, и прекосиха поле с големи скални отломки, ниски могилки и застояли заледени локви. Спряха в подножието на едно хълмче. На двеста-триста обхвата пред тях имаше плавна дъга, зад която земята направо изчезваше и канарите се простираха далеч наляво и надясно. Недалеч реката се мятеше от ръба и се стоварваше оглушително долу, а руслото ѝ по-нататък между стръмните възвишения се скриваше в ситни пръски мъгла, разнасяна от вятъра. Пред тях се извисяваха планините на Чолаз, непристъпна заснежена стена. Голямата клисура на Гар зееше в нея с черния си пролом.

– Не виждам как ще се спуснем.

Каран не отговори веднага. Накрая каза:

– Ето го пред тебе! Процепа...

В полето до тях започваше пукнатина, която продължаваше успоредно на скалния ръб, но завиваше към него след няколкостотин крачки. Отидоха до началото ѝ и Лиан се взря в здрачните дълбини. Стените от ронещ се варовик бяха почти отвесни, дъното не се виждаше. Стомахът му се сви.

– Не мога да сляза оттук – измънка той. Лицето му бе посивяло. – Чак до подножието ли продължава?

– Не, разбира се. Канарите се издигат на повече от триста разтега, а този малък процепа е дълбок не повече от петдесет. От дъното му се влиза в пещерите. Защо ли не те пусна да слизаш пръв? Ако ще падаш, няма смисъл да събориш и мен.

– Не е смешно – озъби се Лиан. – Знаеш как мразя високото.

– Съжалявам. Аз пък мразя целия свят днес. Ще слеза първа. Този път няма да е толкова зле, джинджифилът помага да не ти се гади. Опирай ръце и крака точно където и аз. Пътеката е твърде стара и скалите може да са се изронили.

Каран нагласи раницата на гърба си, намести превръзката на ръката си и тромаво са вмъкна в процепа. Смъкна се по стръмна купчина натрошени камъни, поспря, напипа опора първо с единия крак, после с другия. Вдигна глава и се вторачи със съмнение в Лиан.

– Ей тук, където става отвесно, трябваше да има метални скоби.

– Може да са ръждясали и да са паднали... или пък да си сбъркала мястото.

– Никой не би изработил такива скоби от *желязо* – натърти Каран, която още се опитваше да намери опора на крака си. Огледа се придирчиво. – Да, това е мястото, убедена съм.

– Откога не си била тук? Ами ако е паднала част от скалата?

– Никога на съм идвала. Казах ти вече, тази пътека е тайна. Откакто аакимите са се отделили от света, минават оттук само при крайна нужда, за да не я открие някой. За нея знаят обаче всички аакими и всички, на които се доверяват. Дори и аз – добави горчиво и се върна нагоре. – Първите скоби липсват. Може наистина да е имало свличане. В раницата имам въже. Извади го. – И се обърна с гръб към Лиан.

Той го извади. Беше дълго четири разтега. Каран омота единия край около гърдите му, внимателно провери стегнати ли са възлите и върза другия край на кръста си.

– Подпри се в този голям камък и когато ти извикам, ме спускай полека.

После отново се скри в процепа. Долу затракаха съборени камъчета, въжето се опъна.

– Отпусни малко – обади се Каран.

Лиан предпазливо прокарваше през юмруците си по малко от въжето. Когато остана част само колкото ръката му. Каран извика:

– Стига! Издърпай ме.

Той я изтегли бавно. Колкото и да беше лека, усилията го затрудняваха и докато главата ѝ се покаже над ръба, ръцете и краката му изтръпнаха.

– Няма да стане – заяви тя. – Част от скалата е паднала заедно с десетина скоби. По-надолу повечето май са здрави.

– Какво да правим? Тук няма къде да вържем въжето. Мога да те

спусна, но аз как ще сляза?... Под ръба има пукнатини. Да забием нож по-дълбоко в някоя и да закрепим въжето на него?

Тя навъсено обмисли идеята му.

– Варовикът е твърда слаб, а не ми се иска да вися на ножчето си от такава височина. Ща имаме нужда от въжето и по-късно, значи трябва да го пуснем двойно, претметнато през някаква опора.

– Само че е много късо. Спуснах го почти цялото, преди да ми извикаш.

– Но ти стоеше горе. Ако заклиним нещо в пукнатината, ще спестим от дължината. Току-виж стане.

Каран премери на око въжето, килнала глава встрани; подсвиркваше си фалшиво.

– Не, пак ще е късо с два-три разтега. – Седна на земята и почна да вади всичко от раницата си. – Можем да нарежем едно одеяло и да добавим усуканите ивици, но нямаме с какво да закрепим въжето. Ти какво носиш?

Лиан прерови раницата си.

– Нищо, на което бих поверил живота си.

Каран зарея поглед в небето.

– Вече ги усещам. Близо са.

– С какво да закотвим въжето? – чудеше се Лиан на глас. – Ха, да го закотвим?! Ами да! – Каран го зяпна. – Имаше котва в лодката! – викна възбудено той. – Точно това ни е нужно.

– А въже имаше ли?

– Не помня. Да отида ли да я взема?

– Да, но побързай... и внимавай. Времето вече е скъпоценно.

Лиан хукна. С нарастваща оловна тежест в душата Каран полегна на камъните и се вторачи в небето. Нима всичко щеше да бъде напразно заради едно въже? А първо за него трябваше да помисли, когато пълнеше раницата.

Затвори очи и остави мислите си да се разсеят, дори мъничкия образ на Лиан, неизменно витаещ в ума ѝ след процеса. Затърси друго присъствие и скоро го откри: грохота, тътена на носещите се по реката аакими и пред всички тях гръмотевичния облак, фучащ от север, набъбващ и разстилащ се с бесните си ветрове, мрак и мълнии. Тенсор! Каран сякаш отскочи от стихията и припряно отвори очи. Що за проклетие е да имаш усета... Слънцето светеше в бледото синьо небе, но тя беше премръзнала и по-уплашена от всякога.

„Повече няма да ме заловят. Никога не ще допусна Тенсор да вземе

Огледалото, ако ще и заради това да изоставя Лиан. Но така всичко ще свърши и за мен“.

Чу тропоти на ботушите му, преди той да се появи. Горкият, сигурно беше на края на силите си. Тя се покатери на една скала и го зърна отдалеч.

– Видях ги! – викна Лиан, щом стигна до нея. – От ей онзи рид. От клисурата излезе лодка.

Беше задъхан и зачервен – но носеше котвата и въжето ѝ.

– Колко са далече?

– Лодката тъкмо се показваше.

– Значи скоро ще намерят бивака ни. Претърсването ще ги забави, но все пак ще са тук до няколко часа. Ох, Лиан, те са толкова силни, а аз се боя... Да побързаме.

Заудря по котвата със сатърчето, докато не я превърна в подобие на лошо изкован връх на стрела. Смъкна се в процепа и я заклини надълбоко точно над отвесната част. Свърза с възел двете въжета и ги прокара през халката, за да увиснат двойно.

– Не ми се вярва да се спусна по това – промърмори Лиан, който пак си имаше неприятности със стомаха.

– Ами направи още възли, но достатъчно малки, за да се провират през халката. Не, по-добре вържи възли само на едното въже, за да издърпаме другото пол-лесно. И по-спокойно – не е чак толкова високо.

Той я послуша; постара се да не мисли какво му предстои.

– Готово.

Каран кимна, свали ботушите и чорапите си и ги натика в раницата. Хвана уверено въжетата и започна да слиза в пукнатината, като се подпираше с пръстите на краката и едната си ръка: с другата стискаше въжето колкото се може по-здраво въпреки превързаната са китка. На Лиан не му стискаше дори да гледа, но накрая тя стигна до първите запазили се скоби, долепи се до скалата и двете половинки на въжето се залюляха свободно. Погледна нагоре към него с измъчена гримаса, разтръска болната си ръка и бавно се смъкна по скобите.

Лиан увисна в процепа, вкопчен във въжетата, и се опита да слезе по тях. Изпотените му длани се хлъзгаха. Лиан стисна трескаво, спря, но тежестта му отново го повлече надолу все по-шemetно... и нищо не можеше да направи. Почти се вцепени от ужас, но стигна до първия възел и се раздруса от спирането. Висеше и се въртеше, пръстите му

отслабваха... беше сигурен, че следващото плъзгане ще е последното в живота му.

– Не се туткай! – подкани го нетърпеливият глас отдолу.

Лиан се стресна и пропадна до следващия възел, преди да се опомни. Остана там секунда-две, преди да се хързулне устремно, с непоносива болка в дланите си. На последния възел се прехвърли върху скобите и впи пръсти в тях. Целият се тресеше.

– Въжето! – напомни му с вик Каран.

Той дръпна тромаво и въжето падна край него чак в дъното на процепата. Тя направи гримаса и продължи надолу. Лиан я следваше, стиснал зъби.

Някога само по две педи бяха разделяли скобите, но някои липсваха, имаше и отчупени или поддаваха халтаво, щом поемеха тежестта им. На една издутината в скалата всички скоби бяха приплескани, очевидно от падането на каменен къс, и двамата едва намираха опора в тях.

Най-сетне стъпиха в подножието на процепата и Лиан се тръшна на земята. Каран дружески отпусна ръка на рамото му.

– Добре се справи.

– Не беше толкова зле, колкото си представях – излъга той.

– Разбира се. На много неща се учиш. Макар че доста смешно се спускаш по въже. Я да ти видя ръцете.

Лиан ѝ ги показа. По дланите му вече се издуваха огромни пришки от прежулването.

– Не бива да стискаш толкова отчаяно – скара му се тя.

Намаза дланите му с мехлем от каменната си кутийка, на която вече се виждаше дъното. От мехлема започна да му пари. Каран се наведе да вземе въжето и го пхна грижливо навито в раницата си. Запровираха се между камънаците в клисурата и скоро стигнаха до нисък назъбен проход във варовика.

Влязоха. В пещерата цареше непрогледен мрак. Каран извади някакво малко кълбо и освети пътя с него.

– Това пък какво е? От Шазмак ли го взе?

– Не, даде ми го Мейгрейт. Това е светлик. Преди време си мислех, че ако го ползвам, уелмите ще ме надушат, затова не го вадох от джоба си.

– Може ли да го разгледам?

Каран му даде светлика и в мъждивото му сияние тръгнаха по прохода.

Щом изскочиха с бързеите от клисурата, погледът на Тенсор се спря на накълцаната лодка. Той посочи натам и кормчията насочи тяхната лодка към брега. Аакимите наскачаха веднага. Огледаха внимателно брега и тръгнаха по следите към бивака. Тенсор са качи на един камък, откъдето виждаше всичко, другите се събраха под него и наблюдаваха мълчаливо. Накрая той им даде знак и те се пръснаха из околността, а той пак стъпи на пясъка. Едно заравнено място прикова вниманието му. До него имаше дълбоки следи от два чифта ботуши.

– Клечали са тук. Защо ли?...

Обърна длан с разперени пръсти над загладения пясък и промърмори нещо. Песъчинките сякаш неохотно се разместиха, после застинаха отново. Тенсор отдръпна ръката си.

– Естествено – карта, но как да я разгадаем? – промърмори по-скоро на себе си. – Аха! Виждам... Тази линия сигурно е река Гар. Разбира се – ето го и остров Сит, където Гар се раздваля. Тази линия пък изобразява планините на Шазмак зад нас. Тази точка е мястото, където сме сега... – гласът му набра сила, – а другата до Сит трябва да е целта им. Така... Поне тези нейни думи са били истина. Най-близкият сал надолу по течението е в Нарн, на два дни пеша от водопадите. Нощували са тук, пепелта още е топла. Няма начин да са ни изпреварили с повече от половин ден.

– Може картата да е хитрина – обади се друг ааким. – Тази Каран е същинска *ждорни* – и умна, и лукава. По-добре да се съмняваме във всяка нейна постъпка.

– Така е! – съгласи се начумереният Тенсор. Много тежко бе понесъл смъртта на Раел. – Ако не ги хванем в тунелите, ще се разделим на две групи – половината ще тръгнат направо към Нарн, другата половина ще вървят по следите на бегълците.

Тръгнаха към ръба на канарите, но скоро след като нагазиха в локвите, Тенсор неочаквано спря.

– Твърде любопитно... Единият от тях, май онзи порочен зейн... да, точно той, се върнал да взема нещо от лодката. И то съвсем неотдавна, защото в тази следа още се просмуква вода, а другите наблизко са се напълнили.

– Тенсор, липсваше котвата на лодката – обади се някой, – а също и въжето. Можа да са се затруднили при слизането.

– Значи вече ги настигаме. Ще ги догоним в тунелите. Тя не

познава пътя. След тях!

Втурнаха се настървено, Тенсор водеше с пъргави скокове, сякаш не знаеше що е умора. С него бяха двайсетина аакими, навъсени и въоръжени до зъби – и мъжете, и жените.

Пещерата се превърна в лабиринт, но отначало Каран налучкваше пътя и напредваха бързо. Постепенно увереността я напускате, но след всеки избор тя тръгваше толкова припряно, почти подтичваше, че Лиан трудно насмогваше. Светликът огряваше само на няколко крачки пред тях. Камъните под краката им ставаха все по-неравни, пукнатините можеха да приклеят краката им при нехайна стъпка. Начесто джапаха или нагазваха дълбоко в мразовити локви. Отгоре неспирно падаха капки. Веднъж се промъкнаха през леден фонтан, бликаш от дупка в пода на тунела, измокриха се до кости и премръзнаха.

Поддържаша тази скорост около час. Накрая Лиан се примоли за почивка: хвана Каран за рамото и изпъшка:

– Не мога повече. Капнах!

Тя отблъсна ръката му и се извъртя към него.

– Искаш да си *почиваш*?! – попита с глас като стъргане на чакъл. – Те не са далеч и ни настигат. Може би знаят и по-пряк път. Не можеш ли да проумееш какво ще ти направи Тенсор? Върви!

Прониза го още веднъж с поглед, дишаше тежко. Косата ѝ лепнеше по главата, по челото ѝ се стичаше вода. В синкавата светлина имаше неземеен вид – твърде свиреп, за да спори Лиан с нея. Той смънка нещо, тя се обърна и закричи с удвоен устрем. Олекна му, че се е избавил от изпепеляващите ѝ очи, и се втурна да я догони.

Скоро се озоваха пред разклонение. Каран се поколеба и избра десния тунел, който се спускаше едва забележимо. Той обаче се стесняваше до пукнатина, през която не можеха да се промушат, и по неволя се върнаха.

– Вече са при процепа – въздъхна тъжно Каран. – Нямаме време, а аз вече се лугам. Лиан, боя се, че натиках и двама ни в капан.

И той се зарази от безпокойството ѝ: все се озърташе няма ли светлина отзад. Не биваше да продължават така. Разколебаеше ли се Каран, нямаха никакъв шанс.

– Имаме време все пак... – каза натъртено. – Ще им се наложи доста да потичат, преди да ни настигнат.

Тя го изгледа питащо, макар че Лиан не разбра какво търси в очите

му, после се обърна и тръгна напред. „Това да ми е за урок – рече си, – колкото и да съм убедена, че се заблуждаваш. Ще минат оттук много по-бързо и ако сбъркам още веднъж, свършено е с нас“.

Левият тунел беше равен, след това слизаше стръмно. По склона под краката им шуртеше вода. Пързалияха се по гладката скала, накрая се крепяха взаимно, за да не загубят опора.

– Май ще е по-добре да си помогнем с въжето – предложи Лиан, след като поредното подхлъзване почти ги запрати презглава надолу.

Стръмнината се точеше наглед безкрайно. Скоро обаче попаднаха в място с изсечени стъпала – но нямаше перила. Насреща им духаше силно въздушно течение и подсказваше, че проходите е с внушителна дължина.

Покритите с дебели утайки стъпала бяха гладки и хлъзгави. Струваше им се, че предпазливото спускане се точи цяла вечност. Все пак накрая стъпиха на площадката долу. Каран седна и се зае да псува на глас.

– Казвали са ми, че от пещерите се излиза след четири-пет часа. Ние вървим над три. Може и да им избягаме, но ми е трудно да си спомня пътя оттук нататък. Нека поровя в паметта си на спокойствие. Мина време оттогава, а и никога не съм подозирала, че ще се напъхам тук. Май съм запомнила нещо само защото пътят ми се е сторил романтичен.

Внезапно зад тях се появи блед отблясък от далечни светлини.

– Тенсор! – смая се Каран. – Те са горе, пред стълбата. Някакъв си половин час! Няма спасение...

Скочи и се заоглежда. Лиан се вкопчи в ръката ѝ и изсъска настойчиво:

– По-бързо! Не бива да знаят колко са близо до нас. – Издърпа я зад първия завой. – Дали са видели светлика?

– Не знам. Слабичък е и го държах пред себе си. Сетивата им обаче са чувствителни. – Тя се замисли. – Вече нямаме надежда да ги изпреварим, защото не съм сигурна за пътя, а той го знае.

– Щом бързината не помага, да прибегнем до хитрост – напомни Лиан – Можем ли да се скрием от тях?

– Не. Толкова отблизо ще ни усетят. Нищо чудно дори да ни надушат.

– Не можем да се бием с тях, да ги увещаваме, да се скрием или да им избягаме – бавно изреди той. – Значи няма друг изход освен да се заврем там, където те не са способна да проникнат.

– Намерим ли пещера, в която да пропълзим, но да е прекалено тясна за тях, ще ни свърши работа. От пътеката се отклоняват десетки

пукнатини и пещерички, но как да познаем дали водят нанякъде, или са задънени? Все пак трябва да се вкопчим във всеки нищожен шанс.

Тичаха покрай отворите на още много тунели и всеки път Каран предпочиташе онзи, който се спуска. Проходите пак бяха стръмни и криволичещи, двамата вече не виждаха светлина зад себе си. След половин час нахълтаха в голяма кухня с дълбоко езерце. По диагонал я пресичаше цепнатина на равнището на водата, а отвън езерцето имаше входи на пещери.

– Пътят е отгук – посочи Каран най-широкия отвор право пред тях.
– Нека опитаме в другите.

Навсякъде се натъкваха на стени или проходите се стесняваха прекалено. Каран се тръшна на пода в последния и сграбчи главата си от безсилен гняв и отчаяние.

– Дотук бяхме – прошепна тя. – Съжалявам, Лиан, опитах се, но нищо не направих. Толкова съжалявам...

За пръв път след процеса той осъзна каква опасност е надвиснала над него.

– Какво ще ни направят?

– Де да знам. Защо да не ни одерат живи за начало?

– Но...

– Но аакимите са толкова учтиви и изтънчени, иска ти се да кажеш. Не и когато някой ги предаде. Хванат ли ни, това е краят, и то гнусен.

Чак в този момент Лиан прозря очевидното.

– Не! Нали видяхме! Водата се стичаше от езерцето в цепнатината. Все нанякъде води, иначе пещерата отдавна да се е препълнила. Побързо!

Скочиха и хукнаха обратно към широката пещера, нагазиха с плик във водата и застанаха до дългия процеп. Каран свали раницата от гърба си и се напъха вътре, после завлече и раницата. Откъм тунела зад гърбовете им се чу тракането на съборено камъче. Лиан също се навря в цепнатината, упорстваше да не изостане от Каран. Трудно се промъкваша, той начесто трябваше да заобикаля стърчащи ръбове, скоро хълбоците му се изподраха и макар че внимаваше със зарастващите си ребра, те го заболяха жестоко. Проломът в скалите се кривеше насам-натам и накрая двамата повяваха, че мъждукащият им светлик не се вижда отгоре. Продължиха надолу.

Само след няколко минути чуха отекващи гласове и джапането на множество крака. Лиан потупа Кара по рамото, тя веднага пъкна светлика в джоба си и замря. „Нека ни подминат“ – молеше се Лиан и

стискаше ръката ѝ. Врявата стихна до далечно шумолене.

– Сигурно претърсват всички тунели – прошепна Лиан на ухото ѝ.

Продължиха напред, стараяха се да не издават нито звук.

Цепнатината се свиваше, накрая се промени в нисък проход, по който се оттичаше водата.

Те пълзяха упорито и дърпаха раниците си. Ненадейно им се причу, че в тунела закънтя рев с безмерна мощ, който сякаш изригваше и от самите тях. За миг всякакви мисли се изпариха от главата на Лиан и той уплашено се обърна към Каран. Тя посегна към бузата му, погали го с върховете на пръстите си и направи опит да се усмихне.

– Не се плаши. Тенсор се е върнал в пещерата и е открил как сме му избягали. Сега иска да ни обърка и потисне, а после да ни придърпа обратно. – Този път усмивката беше истинска, макар и бледа. – Само показва раздражението си. Запазим ли хладнокръвие, може и да се изплъзем. Или не знае докъде води проломът, или му е ясно, че е немислимо и той да се напъха вътре. Принудата не действа на такова разстояние. Ако се инати, просто ще се изтощи и ще помъти разсъдъка си. Да се надяваме, че точно това го чака.

Ревът продължи още малко, после всичко стихна. Дори струящата вода не бълбукаше. Каран и Лиан пак запълзяха напред.

Надолнището вече не беше толкова стръмно. Водата се надигна, започна да ги залива. После се раздели на каналчета, накрая се събираше във вир, широк четири-пет стъпки, проточил се в тъмата, докдето светликът не огряваше. Водата беше дълбока до кръста и студена.

– Сега можем и да отдъхнем малко – реши Каран.

Лиан не каза нищо, но отново хвана ръката ѝ. Седнаха на скалата с увиснали над вира крака и хапнаха хляб и сушени плодове от неговата раница.

– Какво ще измислят? – попита по някое време Лиан.

– Няма да се откажат. Някои ще обиколят всички извори и изходи от пещери в подножието. Други ще дебнат по главния път към Нарн, в случай че успеем да излезем на него. Спечелихме време, колкото да си поемем дъх, но излезем ли от пещерите, опасностите пак ще се струпат около нас.

Нагизиха във вира. След трийсетина крачки таванът се сниши, вече вървяха приведени. Нататък водата запълваше целия тунел. Лиан изви глава към Каран.

– Ами сега?

– Може и да не е много дълъг. Ще проверя.

Тя се съблече по долна риза и грижливо прибра дрехите си в торба от промазан плат. Със светлика в едната ръка се промуши край Лиан, гмурка се и изчезна. Той чакаше неспокойно, но съвсем скоро повърхността пред него се разлюля и Каран се появи. От главата ѝ се стичаше вода, лицето ѝ бе посиняло от студ.

– Ако беше изчакала секунда, аз сякаш да вляза пръв... – каза той неубедително.

– Точно затова не изчаках – каза тя. Зъбите ѝ тракаха. – Не исках после да те търся. А и не го правя за пръв път... Плуването под вода е дълго, почти минута – продължи Каран, след като изцеди косата си. – А с раниците – още повече. Ще издържиш ли?

Лиан кимна. В Чантед се бе научил да плува добре. Студът обаче го притесняваше.

Гмурнаха се в тунела. Наистина се наложи да плуват дълго. От другата страна подът са издигаше плавно, а таванът рязко са извиси и отново можеха да вървят изправени. Само след десет минути с изненада зърнаха дневна светлина. Прокраднаха се към изхода.

– Ама че странно – озадачено каза Каран. – Изобщо не ги усещам. Наоколо като че ли няма никой.

Излязоха предпазливо и примижаха срещу залязващото слънце. Изведнъж Каран се размая и се метна на врата на Лиан. Вдясно от тях бяха водопадите и Гар продължаваше на югоизток.

– Не разбирам – промърмори Лиан и я притисна към себе си.

– Някъде сме минали под реката и излязохме на другия бряг. Пътят на аакимите е по източния, а ние сме на западния. Отървахме се! Преди Нарн е невъзможно да прекосиш Гар, а дотам има два дни неуморно ходене. Ако Тенсор е знаел, не е чудно, че толкова се вбеси. Не заслужава такава сполука. Може би късметът ми най-сетне се обръща.

– Няма ли да ни причакват в Нарн? Ти сама го каза.

– Няма съмнение, но градът не е близо и може да се случи какво ли не. А и ние вече сме в Банадор. Хайде да се отдалечим от водопадите, после ще се нахраним, ще съберем сили и ще решим какво да правим.

Излязоха в самото подножие на отвесните канари, където се трупаха огромни купчини разцепени и натрошени отломъци. Преди да се насочат на юг, трябваше да се проврат някак през тях. Най-сетне се измъкнаха и по здрач се озоваха в хълмиста местност, обрасла с гъсти гори и обгърнатата от стелещите се мъгли на водопада. Все още бяха на високо,

но тук го нямаше острия студ на планините. Вдишвах свежия благоуханен въздух сред дърветата.

– Гора... – отрони Лиан. – След Шазмак не вярвах, че някога пак ще видя дървета.

Седна на един покрит с мъх дънер и се отдаде на съзерцание.

Още два дни прекараха в тази област – вървяха бавно през гъсталациите и не им беше леко. Пътя им пресичаха долини със стръмни склонове, издълбани от притоци на Гар. Скоро попаднаха в толкова пресечена местност, че по принуда се изкатериха към подножието на планината, за да продължат без толкова препятствия. Най-последно намериха тясна пътека, водеща приблизително към Нарн. Земята беше силно нагъната и непрекъснато се налагаше да изкатерват поредния склон, горе оглеждаха унило следващите ридове, слизаха в педината и джапаха в неизбежните ручеи.

Към края на втория следобед Лиан едва се тътреше: следваше Каран, неспособен да се съсредоточи, и се надяваше от поредното било да зърнат град Нарн. Ходенето се превръщаше в тягостно изпитание. Предчувстваше, че ще намрази завинаги пътешествията, ако се състояха само в това. И защо изобщо му бе щукнало, че в подобни истории може да открие някаква романтика? Но поне се избавиха от преследвачите си – те изобщо не се мяркаха след пещерите.

Каран спря.

– Доближихме. Да намерим място за нощувка. Скоро ще притъмнее.

– Не може ли да продължим към Нарн? – примолси се Лиан. – Сигурно не е далеч. До гуша ми дойде да вървя. Искам да седна до огнището в някоя странноприемница с голяма чаша вино пред мен, а наоколо стотина души да правят същото.

– Ще се наложи да почакаш до Сит! – сръза го тя. – Нарн е на другия бряг и ако упорстваме да стигнем там толкова късно вечерта, трябва да минем със сала. А знаем, че и Тенсор ще отиде в града, ще държи под око всички подстъпи към него. Нарн е твърде малък, за да се скрием там. А и хората там не са много приветливи.

Пътеката пресичаше поток, леещ се тихо в каменистото си русло, и Каран тръгна срещу течението. Скоро се натъкнаха на затревена могилка, където гората се отдръпваше от брега, и спряха. Меката зелена трева сякаш ги примамваше. Стената от високи дървета около могилката

създаваше илюзията, че са на сигурно място. Във влажната почва край водата избуяваха ароматни билки. Всичко внушаваше такъв покой, че Лиан, седнал уж за миг до купчината съчки за огъня, отпусна глава на ръцете си и тутакси заспа.

Събуди го Каран, която бе влязла в шубраците със сатърчето и се върна с голям наръч сухи клони. Той гузно понечи да се надигне, но тя го бутна да си седне.

– Достатъчно жилив се показа – каза му нежно.

Лиан се радваше на тишината в бавното сгъстяване на мрака. А Каран шеташе с пъргави стъпки – изряза в кръг чимове, обгради дупката с камъни от потока и нареди малка колибка от дървесна кора и съчки. Ловко я подпали с първата искра от огнивото, раздуха червените пламъчета и ги подхрани с по-големи клони. После долови погледа му и вдигна глава.

– Какво има?

– Просто се чудех, че счупената китка почти не ти пречи. Май няма нищо, което не можеш да правиш.

– Първия път, когато я счупих, бяха да си спася живота. И бях принудена сама да върша всичко, тъй че свикнах. Мина ми скоро, но пречеше и след като се срещнахме с тебе, защото я наместих зле. Вие с Раел свършихте по-добра работа, сега костите зарастват. И вече няма болки, освен ако не си блъсна ръката в нещо. Но пък и няма сила в нея. Иди да се изкъпеш, ако искаш, тази вечер аз ще готвя. На, дръж сапуна ми. – Тя му го подхвърли.

Лиан го хвана и се отдалечи по течението. Съблече се и нагази във водата. Поточето беше тясно и стигаше само до глезените му. Той прилекна на грапавия чакъл и смъкна мръсотията от себе си със сапуна и шепи пясък. Водата бе студена, но не и ледена като на Гар. Изтърканата му до червено кожа пареше.

Каран го погледна веднъж-дваж, докато се занимаваше с вечерята – от дългото бродена бе отслабнал и раменете му изглеждаха прекалено широки над изпъкващите ребра. И въпреки всичко бе запазил нехайния си момчешки чар. Личеше обаче, че е придобил още нещо – беше поуверен, а не съвсем непохватен като преди.

Лиан вдигна глава, както се бършеше с ризата си, видя, че го гледа, и притеснен я изтърва в потока. Ахна и се втурна да я догони. Каран се извърна с усмивка.

– Единствено на тебе би хрумнало да стоиш във водата, докато се бършеш – подкачи го, когато той дойде при огъня.

– А ти къде щеше да стоиш? – уж се сопна Лиан.

– До огъня, разбира се. Къде другаде?

Хапнаха гозбата със зърнест аакимски хляб и стръкчета с вкус на мента, които растяха по брега. Мълчаха, заслушани в пращането на клоните и кроткото бълбукане на потока. Лиан отиде да измие съдовете и ги подпря да изсъхнат. Каран извади шепа кафеени зърна от една торбичка и ги стри с два плоски камъка. Докато кафето завираше, тя също отиде да се наслади на хладната вода. Твърде рядко бе успявала да се изкъпе преди Шазмак, а толкова мразеше мръсотията...

– Кафето е готово – извика Лиан.

Каран изстиска водата от косата си и побърза да дойде при огъня. Въртеше се бавно под топлината му, отблясъците превръщаха капките по кожата ѝ в мънички рубинчета, а къдравата ѝ коса – в медни нишки. Лиан я гледаше безизразно, но тя забеляза как трепери ръката му, докато сипваше кафето – разля малко и на крака си. Каран се изсуши набързо с чистата си риза и се загърна в куртката си. Среса се, колкото можа.

– Дори не помня откога не съм пила такова кафе – въздъхна, когато вдиха аромата му. – Не знам откъде го е намерил... Раел. Вече не вирее в Банадор, заради сланите. Жалко, че нямаме и вино.

– Вярно, но имаме нещо, с което да го заместим. – Лиан си спомни за малката сребърна манерка, останала недокосната на дъното на раницата му през всички седмици, откакто бе напуснал Чантед. – Прием тази настойка зиме. С нея вдигаме наздравица за неочаквана сполука или за завръщането на любим човек.

Отвинти капачката на сребърна верижка и подаде манерката на Каран. Тя помириша предпазливо и отпи малка глътка. Гъстото сладко питие оставаше вкус на лютивни диви билки и опари устните и гърлото ѝ. Тя глътна още малко и засмяна му върна манерката.

Седяха безмълвно от двете страни на огъня, доволни от кафето и унесени в мислите си. Каран имаше безметежен вид в играещата светлина, но Лиан все се връщаше към процеса и Огледалото... и омагьосващия го шанс то да крие сведенията, които търсеше. Твърде нахално ли щеше да е пак да попита не може ли да го види? Отказа се.

– Сега сме в моя роден край – промълви тя. – Колко го обичам...

– Не знаех, че и Нарн е в пределите на Банадор.

– Нарн – не. Гадно грозно свърталище на неприятни хора. Реката бележи границата. Банадор е дълга ивица земя при самите планини.

Каран въздъхна.

– Днес си с ведър дух. Вече не се ли боиш от Тенсор?

– Боя се. Той не се примирява. До сутринта може дори да са прекосили реката.

– А когато предадеш Огледалото?

– Ще насочи усилията си към връщането му, няма да гони мен. Сдобие ли се с него, може би ще ми простят, а може би не. Кой знае?

– А дали не са се качили на сала?

Лиан внезапно се уплаши, че аакимите може би дори вече се прокрават към тях. Заозърта се. Светлината от пламъците трепкаше, мяташе дълги сенки по тревата и преобразяваше гората в плътна тъмна преграда.

– Не ми се вярва. Цял ден мислих. Как ще отидат навреме в Нарн? Може и да наемат някой да ги превози през нощта, но тогава как ще ни намерят в тези гъсталаци? Не, ще чакат.

– Добре де, *какво* ще направиш с Огледалото?

Каран се взря в очите му.

– Толкова планове кроях и всичко отиде на вятъра. Ясно е, че всички възможности се провалиха освен най-първата. В края на краищата ще спазя обещанието си пред Мейгрейт и ще отнеса Огледалото на господарката ѝ в Сит. И ще се моля да не причиня зло. Ще станем рано, ще отидем в Нарн с първия сал, там ще наемем лодка и ще сме в Сит след четири дни.

– А после?

– Щом се отърва от Огледалото, се прибирам у дома в Готрайм. Няма ме много по-дълго, отколкото казах на хората си.

– Колко е дълъг пътят оттук до дома ти?

– Намира се в другия край на Банадор. Седмица-две. Ти какво ще правиш? Към Туркад ли ще продължиш?

И тя, и той затаиха дъх. Само от месец бяха заедно, а все едно се бяха изнизали години – толкова силен бе потресът от мисълта, че скоро ще се разделят и може би никога вече няма да се срещнат.

– Ами натам бях тръгнал поначало. Де да знам. Сигурно ще отида.

Кокалчетата на юмруците ѝ побеляха от стискане.

– Но пък никога не съм бил в Банадор – добави Лиан и я стрелна с поглед изпод вежди. – Какъв е Готрайм по това време? Как мислиш, ще ми е скучно ли, ако се застоя ден-два?

– Най-прекрасното кътче в цял Сантенар през всички сезони – засмя се тя. – Е, стига човек да е убеден в това. Виж какво се сетих – защо не дойдеш с мен дотам и ще ти покажа някои по-хубави места, а когато времето се оправи и прочетеш всички Предания в нашата библиотека, и

чуя всички сказания, които знаеш, и си втръснем до полууда, ще продължиш накъдето ти душа иска.

– Спогодихме се. Не се знае какво може да изровя в библиотеката. Ще дойда с тебе.

Каран се облегна и затвори очи. Лиан се отплесна в собствените си мисли. Как да подхване нишката, която му бе подхвърлил Тенсор? Дори да беше вярна, догадката му насочваше и към тримата карони, дошли в Сантенар заради златната флейта. Значи имаше три града за претърсване. Всъщност какво знаеше за тях?

В Алсифър, величавото средище на Рулке (а и най-близкото от трите), още имаше жители. Крайбрежният град се намирал на някакви си стотина левги южно от Сит. Лиан обаче не се съмняваше, че архивите на Рулке отдавна ги няма. Мендарк сигурно знаеше така ли е, но би ли споделил с него?

Хависард, твърдината на Ялкара, беше много по-далеч на изток, в Крандорските планини, сравнително близо до родината му Джеперанд. Нищичко не знаеше за този град.

Катаза, островната столица на империята на Кандор, беше наред някога красивото Перионско море. Само че то бе пресъхнало преди столетия, а Катаза бе изоставена след смъртта на Кандор. И дотам имаше много път, а и не показваха града на съвременните карти. Цялото Сухо море изобразяваха просто като огромна пустиня. Но ако Тенсор се заблуждаваше, значи Лиан не бе напреднал изобщо в диренето си, откакто бе напуснал Чантед.

– Каран, как изигра Синдиците?

– Не е лесно да ти обясня. Не съм убедена и че самата аз разбирам. Дори не ми е ясно от кого съм наследила тези способности – може би от баба ми Мантил, макар че дарбата се среща рядко сред аакимите, може би от другия ми род. Понякога чрез дарбата си успявам да доловя чувствата или настроението на някои хора, дори и да са далеч. Ако съм загазила, случва се и да изпратя послание, дори да създам връзка, макар че ми струва големи страдания и прилошаване след това.

– Както стигна до мен онази нощ в Тулин ли?

– Да, но тогава не се опитвах да се свържа точно с тебе. Не знаех кога да търся, просто имах смътното предчувствие, че някой наблизо ще ми помогне.

– Хм, сигурно си събудила всички в Тулин – измърмори Лиан.

– Тези послания ме затрудняват, а и са много опасни. Често не сполучвам. Но на Синдиците не съм направила нищо – обясни Каран и се подсмихна. – Направих го на тебе – затова почти не помниш. Тях никои не може да ги излъже. Официалният процес всъщност беше единствено-то спасение за мен, точно затова вдигнах такава врява, че ме обиждат на чест. Дори прекомерна за човек, отдавна изобличил сам себе си в лицемерие. – Тя замълча за миг. – Но ако бяха позволили на Тенсор да ме разпита, двамата с тебе вече щяхме да сме мъртви.

– През нощта преди това ти пратих ново послание и успях с лекота, защото ти още беше отслабен от заклинанието на Емант – продължи тя. – Взех амулета ти, за да те обвържа със себе си. Знам, че ти липсва, но по-късно го загубих. Вложих историята си в твоя ум и всичко си беше вярно освен една случка, след като избягах от Физ Горго. Вмъкнах лъжа в сънищата ти как съм дала Огледалото на друг при езеро Нийд и оттогава само съм отвлечала вниманието. Не бих си позволила да рискувам с по-нагла измама – те вече знаеха твърде много. И значи по време на процеса събудих спомена ти за съня и докато ти наново преживяваше историята, аз я извличах от съзнанието ти и я преразказвах на Синдиците. Твърде рискован опит. Едва ли някой си е позволявал подобно нещо. Но Синдиците повярваха. Още по-добре беше, че знаеха колко е правдив разказът ми, защото за тебе беше точно такъв. Тенсор обаче не повярва. Докато Синдиците отсъждаха, не би могъл да им се противопостави, но като обвинител се възползва от правото си да ги разубеди на тайно съвещание. Малко време оставаше, докато осмислят всичките чудатости в държането ми и отхвърлят измислицата. Съжалявам, че злоупотребих с тебе, но нямаше друг изход.

– Аз пък не съжалявам. Трябвало е да станеш разказвач – не бях чувал толкова убедителна история.

Каран се усмихваше печално, но ненадейно сякаш я поразил пристъп на болка или прозрение и тя закри лицето си с ръце.

– Ох... – обади се приглушено. – Какво мъчение... Не, не мога...

– Какво ти е? – прошепна Лиан.

Тя бавно свали ръцете си и той изобщо не проумя коренната промяна. Топлотата се отцеди от гласа ѝ, нямаше ги и трапчинките от усмивката. Бузите ѝ хлътнаха. Каран заговори хладно, отчуждено и горчиво, все едно не ѝ стигаха сили да изрече думите.

– Бъди нащрек! Аз съм страшна заплаха за приятелите си. Предавам никои, други тласкам към гибел или смущавам умовете им. Защо се помайваш, Лиан? Тръгни си навреме.

Той седеше стъписан, взираше се в огъня и не смееше да вдигне глава, за да не срещне погледа ѝ. Какво ли се бе случило току-що? Тъкмо си бе въобразил, че я е опознал, и тя преобърна представите му.

Изниза се много време. Каран не помръдваше. Пристъпът – или каквото друго я бе обсебило – стихна, но я опустоши. Струваше му се, че пропаст зейна помежду им, а не знаеше как да хвърля мост над тази бездна.

– А какво направи с Огледалото? – попита нерешително. – Каза на Раел, че е у тебе. Пак ли излъга?

Тя се присви като от плесница и в миг я налегна ужасна покруса.

– Не. Нося го. Но точно тази вечер няма да говоря за него.

И се пхна в палатката.

29. Сред хълмовете на Банадор

Лиан се заседя до огъня насаме със съмненията си, разгневен и подтиснат. Но гнетящите го чувства се изпариха внезапно, щом осъзна колко хитроумна е била Каран, как е открила единствения изход, колко упорито се е борила да спаси и него и как е платила прескъпо за това. Кой ли я бе нападнал сега? Тенсор ли опитваше ново оръжие на духа срещу нея, или другите врагове се стараеха да я открият?

След мразовитите планини нощта тук му се струваше мека. Смъкна дрехите си и пропъзля в палатката полека, боеше се да не я събуди. Намести се на спалния си чувал и се зави с наметалото, легна на една страна и се загледа в огъня. Нещо прошумоля в листата от другата страна на поляната и пак настъпи тишина.

Малката ѝ ръка напипа китката му и я стисна.

– Лиан, успокой ме, толкова съм уплашена...

Той протегна ръце да я прегърне и Каран опря буза в шията му.

– Какво стана?

– Нещо ме достигна отдалеч, беше още по-зле от кошмарите, но сега съм добре, няма го... Разкажи ми нещо, любими – унесено помоли Каран.

– Кое сказание искаш да чуеш?

– Кое то и да е.

„Искам гласа ти, думите нямат значение“.

Лиан поумува.

– Знам едно късичко и много тъжно.

– Все едно – промърмори тя.

– Това е историята на двама влюбени – Дженулка и Хенгист. – Млъкна и Каран зарови лице в шията му. – Сказание от дълбоката древност. Прекалено романтично е за моя вкус, нищо повече от развлечение, колкото да мине времето.

– Разказвай.

– Дженулка била съпруга на Федил Жестокия, тирана на Алмадин в една далечна-далечна епоха. Федил бил същинско чудовище – грамаден, тлъст, стар и порочен. Но бил и несравнимо силен, по-злонравен и коварен от него нямало. Най-истинска радост намирал във войните, а удоволствие – в тормоза на поданиците си. Особено се наслаждавал на издевателствата над Дженулка, най-дребничката и прекрасната от трите му жени.

– Естествено – самодоволно прошепна Каран в ухото му.

– Не се знаело защо избрал тъкмо нея за съпруга, защото вече имал достатъчно синове и дъщери, които да продължат рода му, и всички те били наследили зверщината на баща си. А на Дженулка била противна дори мисълта да споделя постелята с него, защото той никога не се къпел, краката му били черни от мръсотия, имал вонящ дъх и огромен търбух. Тъй и не легнал със съпругата си, защото се бил отдал на извратени забавления. Но и това ѝ навличало несгоди – всички придворни, синовете и дъщерите на другите две съпруги и другите две съпруги дори, ѝ се подигравали колко е крехка, та дори Федил не я искал. И тя живеела в горест и била по-нещастна дори от най-презряната свинарка в цял Алмадин.

Лиан спря, защото дишането на Каран се успокои и притихна; той си помисли, че е заспала в ръцете му. Косата ѝ лъхаше на зелен лимон. Докато беше жив, щеше да свързва с нея това уханье.

– Свинарка значи – шавнаха устните ѝ до ухото му. – Продължавай.

– Дженулка свикнала да броди край река Алм в ранната утрин, когато нейната придружителка още спяла. В онези години по брега растяла гъста гора, а по поляните пасели стадата на тирана. Сядала на тревата или на някой камък или дънер и се забравяла в копнежи за млад, хубав и изкусителен любим. Макар и тиха и свенлива, тя била страстна жена, жадувала да дарява и да получава удоволствие.

Каран се засмя гърлено.

– Така се случило, че един младеж също идвал понякога на поляните, сядал да гледа водата и гмуркането на речните птици и да размишлява. Наричал се Хенгист. Сред чираците на майстора на сребърни

изделия годините му били най-малко, но талантът – най-голям. Той се отличавал с дълбочина на чувствата, обичал музиката и четенето, както и всичко красиво, но странял от компанията на другите чираци и от пошлите им забавления. Често се измъквал, за да се уединява. И ако зърнел нещо особено прекрасно, връщал се в работилницата на своя майстор и го пресъздавал от сребро. Той бил тъмнокож хубавец, не много висок, но с чудесно телосложение, пък и чист.

– Както и глупав, без съмнение – вметна Каран.

– Шт!

– Хенгист слязъл при реката в едно ранно утро и там седяла на камък най-прекрасната жена на света. Изгряващото слънце сякаш палело огън в косата ѝ, заслепявало го и той не я познал. Иначе тутакси щял да си плюе на петите – дори да заприказваш жената на тиранина означавало да си просиш смъртта. Но понеже слънцето светело в очите му, Хенгист се промъкнал по-наблизо. Тя се обърнала към него и той бил поразен.

Трудно е да се отсъди кой от двамата бил по-срамежлив, изобщо не биха дръзнали да заговорят на непознат, но погледите им се срещнали и те прозрели, че са открили безсмъртната любов, че са родени един за друг. Хенгист пристъпил към нея като зашеметен, макар че няколкото крачки между тях му изглеждали като бездните, дялящи звездице. И тя се надигнала с протегнати към него ръце.

Хенгист ги поел, целунал пръстите ѝ и сладка тръпка пробягала по тялото ѝ. Той се взирал в лицето ѝ – толкова кротко, мило и красиво, че щяло да му се скъса сърцето. Но наблизо една чапла изпляскала с криле във водата, разпръснала магията и той видял пред себе си съпругата на тиранина. За това, че държал ръката ѝ, го чакала гибел. Отскочил с вик и побягнал, без дори да се огледа.

Върнал се в работилницата. Работил с чукчето ден след ден и нощ след нощ, без да чува закачките на другите чираци, и сътворените от него чапли, горски цветя и сребристи речни риби били най-хубавото, създадено от ръцете му. Как изгарял от желание да се върне на брега и да я прегърне, но нито веднъж не се осмелил.

А Дженулка все така слизала при реката сутрин на същото място, където се били срещнали, но той не идвал и в душата ѝ се спуснала покруса. Но тя била своенравна жена. Знаела, че той се бои, значи трябвало тя да отиде при него. Бродела из града в търсене на своя любим, оглеждала лицата на хората по улиците толкова напрегнато, че всички взели да я одумват. Много дни обикаляла града с

придружителката си и накрая изчерпила поводите за тези разходки и се отчаяла, че някога ще го намери.

Един ден се запътила обратно към замъка на звяра – само така наричала мислено съпруга си – и случайно минала край дюкянчето на майстора. Зад стъклото било сложено сребърно изваяние – чапла с разперени криле. В птицата имало толкова живот и красота, че Дженулка веднага я познала. Точно нейното пляскане с криле ѝ било отнело любимия. Тя се досетила, че единствен Хенгист е способен да създаде това чудо, макар дотогава да не знаела какво е занаятието му. Влязла в дюкянчето и купила изваянието с такива щедри хвалби за прелестта му, че майсторът извел чирака си да го представи на жената на тиранина. Защото и най-незачитаната му съпруга все имала някакво влияние.

В утрото на другия ден Дженулка отново била при реката още преди придружителката ѝ да се събуди. Знаела, че и Хенгист ще е там. Преди да се опомнят, вече се прегръщали. Там до блъбукащата вода и крачеците из плитчините чапли, те слели телата си. Оттогава всяка сутрин намирали мимолетно щастие в минутите заедно.

Това щастие не можело да трае дълго, разбира се, но може би нямало да е толкова кратко, ако не била глупостта на Хенгист. Нощем, след като довършил възложената му от майстора работа, а останалите чираци се потели и пръхтели в домове из квартала на порока, той се захващал с тайното си начинание. Сребърна статуя на гола млада жена, седнала на камък до водата и замечтана за любимия. Много похвален замисъл и тогава, и сега, стига Хенгист да не бил изобразил толкова правдиво лика и тялото на своята възлюбена.

– И ти би проронила сълзи, ако можеше да я зърнеш – с кожа мека като коприна, с кремав оттенък и гладкостта на полиран мрамор. Очи, зелени като нефрит, големи и влажни като очите на крава... Уф! – изпъшка Лиан, когато Каран го сръга в ребрата с юмрук. – Извинявай. Нежни и мили като очите на гълъбица. А косата ѝ червенеела като облачен залез. – Той се разпали. – По-прекрасни форми от нейните и фантазията не би могла да създаде, защото тя била тъничка там, където подобава на жената, но и пищна и закръглена. С източена бяла шия, с изящни рамене, с високи заоблени гърди и с перлен блясък на кожата, който...

– Стига де – скастри го Каран и по гласа ѝ той позна, че се усмихва. – Откъде ти дойде това вдъхновение? Не забравяй, че описваш статуя.

– О, да! Превъзходно творение, с което той се занимавал потайно

и винаги скривал преди зазоряване. Майсторът обаче бил подъл и алчен човек, който знаел с точност до зрънце колко сребро имал, и се разтревожил от намаляването му. Ето и сгоден случай да заслужи благосклонност, защото било всеизвестно, че най-младата жена на Федил е студена и ялова...

– Студена ли? – студено попита Каран.

– Шт, казах! Не забравяй, че това е сказание. И без повече накъсвания, моля. Та значи, майсторът не се съмнявал, че Федил ще се зарадва на шанса да се отърве от нея, а пък той имал дъщеря, която можела да вземе мястото ѝ. Помолил тирана да го приеме и му показал статуята, обаче не получил награда, каквато очаквал. Федил му отсякъл главата с един удар на меча си. Отприщият му гняв обаче скоро угаснал и той решил да следи Дженулка. И преди да съмне на другия ден, я видял да се измъква от леглото си. Тръгнал подире ѝ, предвкушайки наладата от предстоящите ѝ мъки.

Без нищо да подозират, влюбените се събрали на своята поляна при реката и изгрялото слънце ги заварило да лежат голи, сплетени в прегръдка. Дженулка се поддавала на необяснима печал, сякаш любовта ѝ била само сянка на отлетял сън, и обляла със сълзи шията на Хенгист. Плачела безутешно. И тогава дошъл Федил.

Всеки виждал в него близката гибел и заридал за другия, но не напразно Федил си бил спечелил прозвището Жестокия. Затворил ги голи в голяма килия, вързани с окови на глезените за срещуположни стени. И те се гледали, но не можели нито да се докоснат, нито да заговорят, защото ако някой отворел уста, биели другия с камшик. Поквареното сърце на тирана веднага познало кое изтезание ще е най-страшно за тях – Хенгист да вижда сълзите на любимата си, без да може да я утеши, а Дженулка да мълчи, докато го изтезават пред очите ѝ.

Федил намислил още нещо и освен да бичуват Хенгист заповядал да му донесат инструментите и принадлежностите от работилницата на майстора – тигелите, чуковете и клещите, глината и пясъка за отливките и всичко необходимо. Въпреки че бил груб простак, тиранът разпознал голямата му дарба и го заставил да извае от чисто сребро себе си и възлюбената си, за да напомни каква власт има над тях и за да ги уязви. Развеселявал се от мисълта, че последната им прегръдка ще е по негова воля.

За Хенгист най-голямата мъка била да сътвори от сребро образа на любимата си, но ако откажел, щели да я бият и тормозят. Затова всеки ден вземал инструментите си, отправял към нея поглед, пълен с

копнеж, и се захващал с работата си. Познавал всяка извивка и очертане на тялото ѝ, както е по силите само на велик творец, и би могъл да създаде статуята дори и ако ослепее.

Минали месеци. И накрая готовото изваяние било съвършено. Хенгист захвърлил инструментите си на пода и заридал. Дженулка приличала на сянка, бледа и изпита като изоставено дете с огромни тъмни очи. По прежулените ѝ от оковите глезени неспирно кървели рани, а коремът ѝ, на който той толкова обичал да слага глава, бил хлътнал от глад. И тя се възряла в Хенгист и видяла колко е съсипан. Преди бил строен и красив, плътта обаче сякаш се била смъкнала от костите и изопнатата кожа обгръщала черепа му подобно на маска. Но в отчаянието си се обичали по-силно от всякога.

И тогава като че ли се случило чудо, защото те протегнали ръце един към друг, както често се опитвали, но не успявали да се докоснат. Може би и костите ѝ се били смалили от недояждане, но оковите се изсушили от тънкия ѝ глезен и Дженулка се освободила, а нехайният пазач не бил наблизо да стовари бича си върху тях.

И най-сетне се прегърнали и за блаженството им няма измислени думи.

Федил влязъл, за да злорадства при вида на натрошената статуя, и когато зърнал слетите в обятията си влюбени, яростно ги пробол с меча си. Но Дженулка се усмихнала и погледнала изваянието, запазило каквото те двамата били имали преди и били намерили отново.

„Нашата обич ще пребъде, докато има хора на Сантенар, ето го нейния символ. А тебе и децата ти ще прокълнат и забравят“ – казала високо. И умряла, без да се откъсне от прегръдката на Хенгист.

Федил вече нямал никаква полза от статуята. Освирепелият тиранин заповядал да я претонят и сам хванал въжетата да я тегли към пещта. Сребърната статуя се килнала и го премазала. Народът възликувал от смъртта на тирана и унищожил всичко, което било негово дело. После сложили статуята в голямата зала на кметството, където тя стои и до днес – символ на съвършената и безсмъртна любов.

– О, Лиан – промълви Каран и погали устните му, – отказвам се от всяка лоша мисъл, която ми е хрумвала за тебе.

– Казах ти, че историята е малко прекалено романтична. – Той се усмихна в мрака.

Млъкнаха, грижите им отлетяха и те просто се радваха да ги свързва топлината на телата им и общият ритъм на дишането им.

А после Каран ахна тихо и уплашено като от болка. Лиан я

притисна към себе си.

– Какво стана?

Гласът ѝ прозвуча някак далечно:

– Нищо. Мина ми. Ужасно ме заболя, стори ми се, че пробождат очите ми с нажежена тел. – Сгуши се за миг в него, стисна силно ръката му и са отдръпна. – Лиан, ще ми обещаеш ли нещо?

– Обещавам.

– Каквото и да се случи тази нощ, ако ти кажа да направиш нещо, изпълни желанието ми точно.

– Странна молба.

– Обещай... не, закълни се.

Той хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си.

– Обещавам и се заклевам. Кажеш ли ми да направя нещо, ще изпълня желанието ти точно.

– Дори ако смяташ, че е съвсем неправилно.

Той целият потръпна от лошо предчувствие. Усещаше колко е напрегнато и нейното тяло.

– А *какво* ще се случи тази нощ?

– Може би нищо. Може да е друга нощ. Или никога. Лиан! Трябва да се закълнеш. *Трябва*. Довери ми се.

– Заклевам се.

– Никога няма да те забравя.

– Говориш така, сякаш си тръгваш – каза той тихо и уплашено.

Каран обаче не отговори. Вече спеше. А той дълго не мигна неспокоен, но накрая умората победи страховете му и той също се унесе.

Сутринта, когато Каран и Лиан излязоха на пътеката, отвъд реката Тензор ги усети и спря като закован.

Аакимите бяха загубили много време в пещерите за да разчистват рухнали скали, и оттогава не смееха да губят време за сън. Той раздели отряда си – нареди на половината да бързат към Нарн по източния бряг, останалите свика около себе си.

– Те не са далеч, от другата страна са, усещам ги. Не може да са на повече от три левги. И вече не са нашрек. Не биха и помислили, че ще успеем да прекосим реката тук.

– Бездруго не можем – възрази някой. – Прекалено дълбока е, а течението е силно и не можем да я преплуваме. А нямаме лодка.

– Значи трябва да си намерим. По брега все живеят някакви хора.

Разделиха се и цял ден търсиха. Наистина имаше селца заради ивицата плодородна земя и наносите на брега, но местните хора бяха земеделци, а не рибари. Късно вечерта все пак намериха две лодки. Едната беше голяма, много овехтяла, с направо изгнили дъски. Тенсор я огледа придирчиво и поклати глава.

– Не си струва риска. Вероятно мога да я задържа да не се разпадне, но ще е голямо изпитание за силите ми. Ако реката беше по-тясна... Не! Покажете ми другата.

Втората се оказа в по-добро състояние, но пък беше мъничка. Намериха собственика и я наеха, макар и на твърде висока цена.

– Ако издържа и петима ни, ще се прехвърлим наведнъж.

Качиха се, обаче щом четвъртият стъпи в лодката, водата плисна през борда и Тенсор ядосано тръсна глава.

– Дори аз не мога да я предпазя да не потъне. Ще се прехвърлим на два пъти. Побързайте или ще ги изтървем.

Накрая всички се озоваха на отсрещния бряг, но чак на другата сутрин, защото течението бе силно и отнасяше лодката надолу.

Тенсор беше озадачен и разколебан.

– Вчера долових, че тя е натам. – Посочи на запад. – Снощи обаче образът ѝ се стопи в ума ми, сякаш вече я няма. Да тръгваме. Имаме да претърсим обширни гори.

Лиан дремеше, унесен в необичайни сънища – нито заспиваше дълбоко, нито се събуждаше. Каран се обърна и отметна ръка встрани, после притихна. В нощния мрак не се чуваше нито звук. Страх полази по тила му и той потръпна насън. А от гърлото на Каран се изтръгна нисък жален хленч. Лиан настръхна, посегна слепешком в тъмнината и хвана студената ѝ ръка. Нещо го раздруса и в представите му се появи грамаден брадат мъж с пронизващи ярки очи. Същото лице бе видял и онази нощ в Тулия, когато посланието на Каран се вплете във виденията му. Демон, надигащ се да отхвърли оковите!

Мъжът говореше тихо, със смразяваща заплаха, думите не се различаваха. После погледът му се плъзна по Лиан като лъч на мощен фар. Сърцето на младежа заблъска лудо в гърдите му и той викна от ужас и горест – в тези очи съзря смърт.

„Махни се, иди където щеш!“ Сънят ставаше мъчително истински. Дали пък не беше буден? В тази чернилка не можеше де е сигурен.

„Тръгни сега – подсказваше един гласец в главата му, – докато тя

още спи. Винаги си й бил в тежест. Тя вече не се нуждае от тебе. Утре ще е в Нарн.“

Гласът млькна, пак изскочи лицето, почнаха да се редуват. И някак-ва част от съзнанието му се разбунтува. Нямаше да търпи безропотно. „Махни ми се от главата!“ – кресна безмълвно, сякаш предизвикваше лицето.

„Ама че си глупак!“ – отекна гласът, когато лицето пак се обърна към него. Очите олющваха слой след слой душата му и съпротивата не означаваше нищо.

– Тръгни веднага! Просто си върви, глупако!

Той искаше да се махне, но не можеше да я изостави. И прозрение-то се стовари като удар с чук. Гласът беше на Каран – тя го увещаваше.

– Тръгвай! Махни се още сега! Обеща ми!

Юмруците й го налагаха по раменете, по гърдите, по главата.

И сякаш се скъса бент. Лиан се надигна трескаво, навлече припряно дрехите си, грабна ботушите си с едната ръка и раницата с другата.

– Каран, няма да тръгна без тебе.

– Тръгвай! – изкрещя тя в лицето му толкова силно, че дори усети дъха й. – Ще погубиш и двама ни!

– Но къде да отида?

– Където щеш, само да си по далеч! Отиди в Нарн.

Той се измъкна заднешком от палатката, после се въртна и затича покрай поточето към пътеката в гората.

Каран седеше на постелята, вторачена подир него. Щом се скри от погледа й, пак се просна на одеялото и започна да вие от скръб и отчаяние.

В безоблачната нощ искреше само поясът от ярки звезди, наричан Веригата на Тайчид; светеше и мъглявината, но нямаше луна. За броени минути Лиан стигна до пътеката и свърна наляво към Нарн. По земята се стелеше рехав мъгла и преобразуваше околността в безплатно видение. Заразен от паниката на Каран, той тичаше презглава, налиташе на шубраци, падаше, въргаляше се, скачаше, без да забелязва калта по лицето си, драскотините, бодливите клонки и лепкавата трева.

Вече вървеше през по-рядка гора, излезе на поляната, заобиколена от клонати дървета. Спря и се облегна на сгърчената кора на прастар ствол, за да си обуе ботушите. Още му се струваше, че сънува, че е упоеен или омагьосан и няма воля дори да се диви или съмнява.

Нагласи раницата на гърба си и побърза да пресече поляната; сухата трева шумолеше около глезените му. Звездната ивица сияеше. За миг му се привидя, че го следва някой – беше сянката му; после се шмугна между дърветата и отново потъна в мрак.

Вървя още час-два, вдишваше плътната влага, джапаше в поточета и се пързалиеше по склоновете. Ужасът избледняваше в паметта му, надмогна го меко униние, чувството за безвъзвратна загуба.

Накрая видя, че е излязъл на билото на стръмен гол рид. Вдясно тъмнееше реката, а по-нататък блещукаха жълтите светлинки на Нарн. Надолу по течението хълмовете бяха ниски и заоблени, а гората – изсечена чак до планините. Тук-там бяха пръснати още светли точки, може би стопанства.

Студен повей го блъсна в лицето и го отрезви достатъчно, за да прецени, че няма как да се добере до Нарн преди утрото. Намери завет между два големи камъка под някакви дървета и сънят, от който тъй и не се бе избавил, го повлече мигновено в унеса.

Най-после Лиан го нямаше. Каран се свлече на земята. И болката зад очите започна отново, подуваше се като цирей, цялата ѝ глава затуптя. Върнаха се и кошмарните видения. Очите... Къде бе виждала тези пламтящи черно-алени очи? Изчезнаха и не остана нищо, а тя се вцепени. За пръв път изпаднаше в такъв ужас, за пръв път ѝ отнемаха всички сили. А над дърветата мъглявината-скорпион сияеше по-голяма и по-ярка от всякога.

Ето го пак отдавнашното усещане за мъртва твар, чийто изгнил език я лиже студено и слузесто по гърба. Толкова осквернена не се бе чувствала никога, но поне се опомни от магията и си спомни, че е гола. Побърза да нахлузи панталона, закопча ризата си и хвърли дърва в огъня. Пламъците заподскачаха. Тя извади малкия си нож и зачака. Би побягнала, но нямаше къде да отиде, щяха да я намерят навсякъде. Как да се откъсне от онези, които се промъкваха към нея, които я *познаваха*?

Очите. Лицето. Неогледно, непоносимо хубаво, лукаво и жестоко. Много пъти бе сънувала това лице и всеки път то изглеждаше по-могъщо и непреклонно. Но и лице на затворник, обзет от терзания. Жадуваше, а не успяваше. Пак кучето. Очите. Натискът. Болката. Очите. Вцепението. Кучето...

Трудно дишаше, задъхваше се. Очите ѝ шареха лудешки. Светът притъмня, пламна в черно и червено, отново се смрачи. Сякаш отнякъде

задуха вятър и клоните се затъркаха един в друг като мазолести длани. После всичко притихна.

Тръпка започна от главата ѝ, спусна се по шията и към кръста. Пот изби под мишниците ѝ, тялото ѝ се скова пак и тя изведнъж прозря, че е обкръжена от тях. Тъмни очертания се прокрадваха между дърветата. Сандалите им стържеха по тревата. Уелмите бяха дошли. А тя не можеше да вдигне и пръст, защото я познаваха, *знаеха какво да използват срещу нея.*

В пролуката на платнището се подаде ръка. Сърцето ѝ прескочи. Нищо не можеше да се направи!

Но в една мъничка точица на съзнанието ѝ надеждата надделя. Имаше скрита част от нея, за която те не се досещаха, която не бе известна никому. Там се коренеше свирепа решимост, която ѝ заговори. Никой не беше непобедим, дори уелмите, а кой да знае това по-добре от нея? Не се ли бе убедила с очите си в страданията на Идлис? Вцепенението се разкъса, обзе я ярост и когато ръката с изпъкнали кокалчета поsegна, тя замахна. Ръката се отдръпна и се разнесе вопъл.

Но това не беше групата на Идлис – подчиняваха се на по-хладнокръвен ум. Болката се разгоря, главата ѝ щеше да се пръсне. И макар че беше съвсем будна, безмилостното хубаво лице от сънищата се върна. Щеше ли да ѝ наложи волята си? Палатката се разпори, уелмите протягаха ръце, в главата ѝ пулсираше огън, ножът ѝ сечеше плът, уелмът падна, но зад него имаше друг, избиха ножа от ръката ѝ. После – кошмар, водовъртеж, бясна стихия, изстрадалото ѝ съзнание потърси утеха, *излъчваше.* И я намери изумително близо. Но каква цена плати...

„Мейгрейт!“ – нададе безмълвен вик; златна светлина обливаше очите ѝ и ги свързваше.

Сякаш дълбините на бездната въздъхна от безмерно облекчение, на каквото не се бе и надявала. Но звездите зарониха кристални сълзи, които се разпадаха на просветващи късчета и обгориха очите ѝ. Отнеха ѝ грубо връзката, усукаха я и я вмъкнаха в отвъдни измерения. Избухнаха пламъци и болка, пак досегът на уелмите, мъртвото куче, после нямаше болка, нямаше натиск, съзнанието гаснеше в тъмния кладенец на забравата и последното, което долови, беше неимоверното чувство на свобода, пречистващото вълнение у уелмите.

– О, съвършени господарю! – нададоха вик те. – Най-послед! Най-послед!

– *О, верни служители – избумтя гласът, всевластен и заплашителен. – Наближава решителният миг, а престои толкова работа.*

Слушайте и се подчинявайте. Връзката вече отслабва. Помните ли кои сте?

– Сега помним. Ние сме гашадите, господарю.

– *Гашади, имам враг!*

– Сега знаем и врага ти.

– *Измъчвайте го. Дразнете го. Тласкайте го към безумие. Но не му посягайте. Свикайте всички гашади и щом намерите сгоден случай, възползвайте се!*

Сутринта Лиан се събуди още по уморен: натрапваше му се илюзията, че цяла нощ е бил беглец в страна на сенките. Все тичаше и все го гонеха. Великанският му враг трупаше мощ и злоба при всяка крачка, с която скъсяваше разстоянието, а Лиан не можеше да направи нищо, защото и друго присъствие в ума му го терзаше и затваряше всеки път към спасението.

Едва успя да отвори подутите си клепачи. Слънцето му светеше в очите. Изправи се и си разтърка гърба. Отначало главата му бе пълна с мътната поредица от щуротии, заради която бе попаднал тук, сам в яркото утро. Спомените от нощта първо се върнаха крадешком, после се изляха като потоп.

Каран! Що за лудост бе го тласнала насам? И защо да не я назове с истинското ѝ име – що за страхливост? Как бе могъл да я изостави, да спази толкова нелепото си обещание?!

Нарами раницата и погледна към слънцето. Минаваше седем часът. Трябваше да я намери. Сигурно бе отишла на брега да чака сала. Хукна надолу към пътеката и се загледа към реката. Отсреща бяха скупчените постройките и пристани на Нарн. А салът вече пълзеше по водата. От тази страна имаше малък кей на дървени подпори, отчасти скрит сред горичка, и навес, където беше огромното колело с въжето. Дотам имаше половин левга. На бегом щеше да отиде за двайсетина минути. Салът нямаше да е отплавал дотогава.

Понесе се с големи крачки, само че пътеката не беше нищо повече от каменист улей, раницата подскачаше, удряше го по гърба и той залигаше. Два пъти се строполи, отърва се на косъм, без да си счупи глезена, и по принуда забави до бърз ход, докато не слезе в подножието на рида. Пак се втурна, но чак след половин час, с омекнали крака и плувнал в пот, се затътри по кея край рехавата тъпла местни хора, които му хвърляха равнодушни погледи.

А салът вече беше на стотина разтега в реката, потеглил към отсещния бряг. И въпреки дивите му подскоци и умолителните му вопли си продължаваше нататък по възето. На палубата се виждаха десетина души, но никой не приличаше на Каран с бледото й лице и червената й коса.

Лиан се хвърли след групичката селяни, които вече се катереха по склона, и подвикна на вървящия последен – висок грубоват тип с торбеста зелена риза и широк кафяв панталон; носеше мотика на рамо. Никой не спря и Лиан тръгна с групата. Високият изви глава към него; беше небръснат от дни, дебелият му нос стърчеше.

– Не видяхте ли жена с червена коса, зелени очи, ей толкова висока, да се качва на сала? – попита Лиан. Подтичваше заднешком и показа с ръка докъде му е Каран.

– Ъ? – тъпо изсумтя селянинът.

Лиан повтори въпроса бавно и високо.

Месестите устни на мъжа се разделиха в гадна усмивка и се вида истински кратер, пълен с почернели остатъци от зъби.

– Жена? С червена коса? Хубавица?

Говореше, сякаш устата му е пълна с петмез. Ухили се до ушите. Гледката беше толкова противна, че Лиан неволно се извърна.

– Не съм казвал, че е хубавица... – подхвани той, но проумя, че онзи мърмори на себе си. – Е, видяхте ли я? – попита настойчиво; все още вървеше до другия с гърба напред.

Стъпи в някаква дупка и се просна по гръб.

– Не, никаква хубавица нямаше, никаква червена коса...

Селянинът забърза да догони останалите.

Лиан се зае да пресмята. През нощта бе вървял поне два часа. Каран би трябвало да е тръгнала много преди зазоряване, за да се качи на сала. Пак се върна тичешком на кея, не знаеше какво да направи. Свали раницата и седна на нея до едно дърво; взираше се ту към Нарн, ту към пътеката. Никой не се мяркаше, времето напредваше и безпокойството му растеше. Той скочи и закрачи нервно по кея.

Но къде беше тя? Защо не идваше? Внезапно реши – ще остави раницата си тук и ще се върне по пътеката до билото, за да види тръгнала ли е Каран. Натика раницата в един бодлив храст близо до кея и тръгна.

Изкачи се почти до билото и погледна назад. Малко оставаше салът да спре в Нарн. По каменистата земя не личаха стъпки, дори неговите. Нататък пътеката се скриваше в гъсти шубраци.

Налегна го покруса. Нещо я бе сполетяло – Тензор бе измислил как

да мине през реката и я бе подчинил с някоя от достъпните му сили. Затова го беше отпратила. А беше длъжен да остане, за да ѝ помогне. Ама че глупак, ама че страхливец...

Без да се замисля, той заподтичва обратно към бивака; тревогата го завладяваше. След малко бягаше с все сила, после хукна презглава, не биваше да спира нито заради пламналите от друсането ребра, нито заради тежестта в главата – надолу в падина, през поток, нагоре по хълм, по поляна. Тичаше и гърдите му хриптяха при всяко вдишване. Най-сетне стигна до потока, пресичащ тяхната поляна, излезе на нея и спря.

Нямаше друг звук освен хъхренето в гърдите му. Затревената могилка беше сенчеста, студена и влажна, дърветата сякаш се дърпаха от нея. Палатката беше на мястото си. Внезапното спокойствие го заля като вълна. Значи бе решила да остане още един ден.

– Каран!

Нямаше отговор.

Изстина. Тръгна към палатката и видя, че платницето е разпорено. Раницата на Каран лежеше на входа. И тя беше разкъсана. Вещите бяха пръснати и натрошени. Вътре зърна безразборна размятаната постеля. Вдигна едното одеяло. Нарязано и окървавено. И с другите беше същото. Извлече ги навън. Пръстта отдолу беше напоена с кръв. Много кръв. Човек не можеше да изгуби толкова кръв и да остане жив. Лиан се хвърли на земята и заплака.

ТРЕТА ЧАСТ

30. Свързането

Когато Фейеламор най-сетне избути с пръта лодката по протока към гъстите тръстики, слънцето клонеше към залез. Десет часа се бяха изнизали, откакто отвлече от Физ Горго Мейгрейт – сега тя изгаряше от треска и бе почти в несвяст. Носът на лодката се заби в едно кално островче и Мейгрейт изпъшка и отвори очи – хлътна и пожълтели.

Фейеламор нагази в кафеникавата вода и издърпа лодката по полегатия бряг, въпреки че при толкова тръстики наоколо нямаше опасност да я отнесе течение. След това се върна да изправи огънатите стръкове, за да не остане и следа, че някой се е провирал оттук. Излезе от водата и огледа островчето. Колкото и мека да беше калта отгоре, по-надолу не поддаваше, лепнеше на дебели пластове по ботушите ѝ, натрапваше усилие за всяка крачка напред. Трудно стигна до тръстиките от другата страна. Никъде нямаше суха земя, само студена сива кал и едно-единствено тънко дърво, отдавна изсъхнало. По залез мъглата вече се сгъстяваше.

Върна се при лодката. Мейгрейт лежеше повесена през борда и се напъваше да повърне. Вдигна глава, когато лодката се разклати, поредният пристъп я превеи и тя пак се вкопчи в дъските. Фейеламор я наблюдаваше безизразно.

– Ще останем в лодката – каза тя, щом Мейгрейт се посъвзе. – Тук няма друго освен кал. Дай сега да се погрижа за тебе, докато е още светло.

Дръпна полека вкоравения плат от гърба ѝ и внимателно огледа раните.

– Има и някакво възпаление. – Намръщи се. – Предполагам, че е от мръсотията по инструментите. Нося мехлем, който ще помогне.

С три крачки стигна до кърмата и порови в раницата си. Вятърът дразнеше кожата по гърба на Мейгрейт. Грубата ѝ дреха вече се просмукуваше с влага. Фейеламор намаза раните. Допирът на пръстите ѝ беше болезнен, но от мехлема кожата изтръпна приятно.

– Нямам с какво да те превържа, раните ти са прекалено много. Но пък ще зараснат бързо. Облечи това.

Фейеламор извади от раницата си дълга широка риза. Дрехата се

плъзна като коприна по раменете и гърба на Мейгрейт и тя пак я вдигна, за да се земе господарката ѝ с останалите рани.

На сутринта Мейгрейт се събуди и видя, че лодката се плъзга през безкрайна мочурлива гора. Тъмната вода имаше цвят на чай и бе осеяна с жълтеещи листа на сардови дървета. На височина тези дървета достигаха поне двайсет разтега, множество стволоче се разделяха от един корен. Меката кора, подобна на пергамент, висеше на ивици или се носеше на мънички салчета по водата. Слънцето – още беше ниско в небето – се мяркаше между дърветата. Бяха се насочили почти точно на север.

– Добро утро! – каза тя на господарката си, която тласкаше с пръта от кърмата.

Фейеламор, явно прекарала нощта в размисъл за провалите на Мейгрейт, я изгледа, сви устни и извърна глава, без да отвърне.

Цяла сутрин продължиха в същата посока. След всяко принудително отклонение Фейеламор отново завиваше на север. По пладне Мейгрейт опита пак:

– Къде отиваме? Защо на север?

– Млъкни! – развика се господарката ѝ. – Вече няма да те посвещавам в делата си. Не питай. Ти ме подведе – след всичко, на което те научих!

И продължи още по-ядно да избутва лодката напред.

Мейгрейт затвори очи, опря глава в извитите дъски и се опита да поспи. Точно в сън прекара повечето време и този, и следващия ден, а лодката се поклащаше под нея. Изненадващо, сънищата ѝ бяха хубави. Само веднъж сънува уелмите и се събуди с писък. Фейеламор веднага се озова до нея, погали мокрото ѝ от пот чело и промълви няколко успокояващи думи на фейлемската реч. Преди да се унесе, Мейгрейт като че ли за пръв път зърна съжаление в очите на господарката си. Съжаление... или печал. А Фейеламор никога не си ги позволяваше.

На четвъртия ден се размърда късно след полунощ. Сърпът на изгряващата луна висеше накриво зад тънките листи, белите стволоче бяха навсякъде като колони в храм. Лодката бе спряла, Фейеламор отдъхваше за малко на кърмата. Мейгрейт пристъпи към нея и нерешително отпусна ръка на рамото ѝ.

– Съжалявам. Много те разочаровах. Но не всичко е изгубено. Огледалото още е у Каран. Тя ще ти го донесе. Даде ненарушима клетва.

Господарката рязко отблъсна ръката ѝ. Недокоснатото ѝ от времето

лице се набръчка.

– Жалка глупачка... Не ми се умилквай. Никога няма да ти простя. Казах ти да отидеш сама.

Фейлеламор се взираше в нея с неприязън, подхранвана от вековния безсилен гняв на фейлемите.

– Непременно трябваше да си осигурия помощта ѝ. Нямахме да успеем сама.

– Пфу! Този самонадеян наглец Игър не може да се мери с тебе, след като аз те подготвих.

– Може и така да е. Понякога дори аз осъзнавам силата си. Но ти си пренебрегнала нещо в подготовката ми, и то жизненоважно. Стремежа да налагам волята си. Аз изпълних дълга си към тебе, отпратих Каран да избяга с вещта, за която ти толкова копнееше. Дори надделях за кратко над Игър. Но не извлякох никакво удоволствие от това и скоро волята ми измени. А по-късно го опознах, научих за негодите му и започнах да го съжалявам. Ето какво научих във Физ Горго.

– Да го съжаляваш?! – слиса се Фейлеламор и за пръв път си даде сметка, че сътвореното от нея оръжие има недостатък, за който сама си е виновна. – След като ти е сторил това? А би трябвало за цял живот да го намразиш, да пламтиш от желание да го унищожиш. Той не те е пожалил.

– Не вярвам, че той изпрати уелмите. Вече няма такава власт над тях, служат му само докато е изгодно за тях. А и Игър не е единственият отнесъл се зле с мен. Колко пъти съм питала що за гнусно престъпление са извършили майка ми и баща ми *или пък е било извършено спрямо тях*. Ти защо ме взе? С каква цел ме подготви? Защо съм принудена да крия цвета на очите си? – Гласът ѝ изтъня почти до вой. – *Коя съм аз?!* – Внезапно заговори умоляващо. – Защо тъкмо аз? Ти доказа колко лесно би взела Огледалото, защото си майсторка на илюзиите. Защо не отиде ти?

Фейлеламор за миг се смути от нападките и непривичния поток от емоции. Обърка я и откритието, че има страни в характера на Мейгрейт, която не е опознала и не може да овладее. Какво във Физ Горго я бе променило толкова?

– Мисли каквото си щещ, но и за мен не беше леко. За да наложиш илюзията, по-трудната работа се върши предварително.

– Искала си да подложиш на изпитание и мен, и подготовката ми! И после към каква цел щеше да ме насъскаш? Фейлемите са знаели, защото още в детството ми ме прогониха в изгнание заедно с тебе. Защо

не ми се доверяваш? Винаги съм ти била предана. Не мисля за нищо освен за дълга си към тебе.

Фейеламор се взря в очите ѝ, наведе се и я пипна по челото.

– Треската е силна и въображението ти шурее. Трябва да си почиваш.

Почти в същия миг Мейгрейт почувства как я обзема безметежност, мъчителните преживявания се отцедиха от душата ѝ. Възпротиви се за малко, но усилието вече беше прекомерно за нея и тя се остави Фейеламор да я настани да седне. Господарката загърна раменете ѝ с одеяло и Мейгрейт се уви плътно с него, защото изведнъж премръзна. Трепереше и зяпаеше разсеяно благото. Фейеламор ѝ подаде малка паница.

– Изпий това. Ще намали болката и треската и ще ти помогне да заспиш.

„Само че нито усещам болка, нито имам треска“ – помисли Мейгрейт замаяно.

Надникна в паницата – на дъното ѝ се клатушкаше гъста, наглед метална течност; в слабата светлина на луната приличаше на живак.

– Пий – подкани я господарката ѝ и тя се подчини.

Фейеламор проследи зорко дали е глътнала всичко и прибра паницата.

А Мейгрейт отпусна чело на ръцете си и скрита зад тях, остави последната глътка да изтече от ъгълчето на устата ѝ – тя тутакси се смеси с мръсотията по дъното. После умората победи Мейгрейт и тя заспа на секундата.

Фейеламор се вираше в отпуснатата Мейгрейт. С тази роба приличаше на безформена буца, но едната ѝ чудесно оформена ръка се подаваше изпод нея. „Жалостта не ми е непозната, но с нищо не допринася за стремежите ми. Няма да се откажа нито от тях, нито от тебе, но... вече ще съм по-предпазлива“.

Прекрачи леко от лодката на едно обрасло с тръстики островче и намери полянка. Седна и плъзна пръсти през ароматните листа.

„Как стигнах дотук? Да поведе фейлемите към Сантенар... о, как копнеех за тази чест на Талалейм в незапомнената древност. Колко разпалено мечтаех за нея. Как жадно посегнах към славата... и колко нехайно се обремених с този дълг. Тогава можех ли да прозра, че от дълга ще ме избави само смъртта? Не помня. Колко им е хубаво на фейлемите, че могат да стоварят грижите върху плещите на предводителката си.

А колко неохотно ни изпрати съборът тук! Подтикваха ни и дългът, и страхът. Щом кароните излязоха извън Аакан, как да не ги последваме? Трите свята са взаимно зависими. Трябваше да им се противопоставим, за да запазим равновесието, защото всичко е свързано с всичко останало. Но как намразихме Сантенар... О, да, не му липсва красота, но по нищо не напомня за Талалейм. Толкова сме самотни тук. Толкова съм самотна аз. Как ми се иска да съм сред своя народ. Останалите от онези, които доведох, са покварени също като мен.

Аз предвождах фейлемите към този свят и аз трябва да ги върна. Но никой не подхожда за такава непосилна задача. Възбраната беше непробиваема. Дългът ме принуждаваше да открия проход, а проход нямаше. Това противоречие едва не ме лиши от разум, самотата стана непоносима. И тогава невъобразимо находчивата Ялкара, с която враждувах, намери чрез Лъжовното огледало изкривяване във Възбраната, но го затвори зад себе си, когато избяга. Кратка надежда... и безпросветно отчаяние. Тогава се поддадох на покварата. Тънех в мрак, търсех, проследявах и накрая ме споходи надеждата – заедно с шанса.

Ако ни познаваше по-добре, Мейгрейт, щеше да разбереш как можеш да извърши тази ужасна злина, за да проправя пътя към дома. Не е чудно, че те мразя толкова. Аз те създадох и когато си пред очите ми, виждам само своето падение“.

Размишленията се превърнаха в бдение, Фейеламор седеше безмълвно на тревата, отметнала глава към звездите, докато утрото не ги угаси.

Мейгрейт се събуди късно, с пресъхнала уста и смътен натиск в слепоочията. Случките от предната вечер бяха странно далечни, макар и да съзнаваше ужасната неотложност на възстановяването им в паметта си. Насили затыпелия си ум да се върне към тях. Едновременно вдигна глава и срещна особено изпитателния поглед на Фейеламор.

– Как ме боли главата тази сутрин – измънка Мейгрейт, сбърчи чело и се извърна, за да не забележи господарката й внезапното пробуждане на спомена.

– Но треската я няма, както виждам. Значи моят лек ти е помогна.

– Сигурно. Не го помня. Кой ден сме?

– Утрото на четвъртия, откакто те изведох от Физ Горго. Какво си спомняш?

– Килията на уелмите. Това не бих могла да забравя никога. Ти дойде да ме вземеш – изреждаше унесено Мейгрейт. – Каменни коридори.

Болка в стъпалата, гърба... навсякъде. Тази лодка... – Тя се огледа. – Май дълго се провирахме през гора от големи бели дървета, а може и да е било сън. Не, освен ако още не сънувам, защото същите дървета са навсякъде. Знаех си, че ще дойдеш да ме спасиш – усмихна се тя на Фейеламор.

Господарката също се усмихна и докосна рамото ѝ – но в очите ѝ се таеше съмнение.

По-късно разпита Мейгрейт надълго и нашироко за кражбата на Огледалото, за уелмите и Игър, но особено настойчиво за Каран. Мейгрейт не знаеше какво да ѝ каже, разкъсвана между приятелството и дълга. Уелмите също искаха да знаят повече за Каран. Какво будеше интереса им? Че има усета ли? Защо възликуваха така, когато тя издаде потеклото на Каран? Вартила каза нещо... „Сега знам какво да използвам срещу нея“.

„Предупредих я да крие произхода си, а по-добре беше да я предупреди за себе си. Никога да не споделя с мен. На какво я обрекох с предаването си? Смърт или робство?“

– Любопитно – промълви Фейеламор. – Тази Каран има скрити заложби, каквито не съм си и представяла. Дарбата да се свързва... откъде ли я има? Непременно ще науча повече за нея. Веднъж ти спомена, че родът ѝ живее недалеч от Толрайм. И един от фейлемите се засели там преди много време, носеше се слух, че е заченал дъщеря, но тя не дойде при нас, разбира се. Може нещо да се е предало по наследство.

Мейгрейт обаче не я слушаше, погълната от угризенията и срама... и от непоносимия страх за Каран. Не каза нищо повече за нея.

Към обяд навлязоха през ивица тръстики в малко езеро. На другия бряг изоставиха лодката. До вечерта вървяха през гора и стигнаха до село край някаква река. Фейеламор купи кану с няколко дребни сребърни монети, после обясни:

– Това е приток на река Хиндишин.

Плаваха денонощно с цялата възможна бързина, въпреки че нощем луната не се показваше. Фейеламор неистово се стремеше да открие Каран, макар да съзнаваше, че след толкова време шансът тя още да носи Огледалото е нищожен.

Един ден спряха, та Мейгрейт да се покатери по високия откос на брега и да установи къде са. След тесния пояс дървета покрай реката гората свършваше. Докъдето погледът ѝ стигаше, се простираха тревисти

равнини.

– Добре напредваме – отбеляза Фейеламор, щом чу новината.

– Надолу по реката има град – напомни Мейгрейт. – Предъл. Ако ще отидем открито в него, ми трябва други дрехи, пък и ботуши.

– Виждам само две възможности – започна господарката й, – и то при условие, че Каран все още има намерение да отиде в Сит. Да се насочим на югоизток, да прекосим Хиндириин при Галардил, да минем през пролома Зарка и да влезем в Ягадор от юг. Или да тръгнем на североизток и да се доберем до Ягадор през планините. Южният път е по-дълъг, но ако е валило много, снегът може да е затрупал всички проходи.

– Два може и да са отворени – отвърна Мейгрейт. – Единият е от Хачет към Банадор през Тулин. Ние обаче сме твърде далече от него. Другият е на стария планински път от Предъл към Нарн и Сит. Минах по него само преди година. По него се стига най-пряко, ако ще и да сме на цял месец от Ягадор. От Нарн бихме могли да се спуснем по реката до Сит или да тръгнем на север към Банадор и Туркад. Това са местата който Каран би избрала.

– Ще вляза в Предъл сама, за да ти купя необходимото, а и храна. Ще се опитам да събера сведения и тогава ще реша.

Недалеч от колибите, с които започваха покрайнините, Фейеламор си придаде друга външност, за да отиде в града. Мейгрейт загребва обратно срещу течението, скри кануто между дърветата и щом господарка й се отдалечи, се замисли – имаше за какво.

Какво бе направил Игър? Заповядал ли бе да ги преследват? Във Физ Горго изглеждаше, че каквото и да научеше от нея, нямаше особено значение за плановете му за настъпването, за борбата за надмощие с уелмите и за собствените му кошмари. Струваше й се, че той не знае какво да прави с нея. Не, нямаше да се опитва да я върне – тя само го разсейваше, дразнеше любопитството му, а сега той можеше да продължи осъществяването на замислите си. Какво предстоеше? И каква щеше да е ролята на уелмите?

Мейгрейт вече проумяваше и същината на собствените си затруднения. Излизаше извън сянката на Фейеламор. За нея сигурно имаше и друго в живота освен изпълнението на дълга. *Непременно* имаше.

Фейеламор се върна късно следобед и докато Мейгрейт захвърляше робата и обличаше новите си дрехи, каза:

– Налага се да тръгнем през планините. Не говорят за нищо друго освен за настъплението на Игъровите армии от Орист и от юг. Напредват към Ягадор през пролома Зарка и всички мостове се охраняват. Оттам не можем да минем.

Мейгрейт попиваше жадно вестите за Игър и вероятно прекали, защото господарката ѝ я изгледа особено. „Трябва да внимавам“. Позволи на мускулите по лицето си да се отпуснат, а усмивката да избледнее. „Тази тайна тя не бива да научи“. Оттогава чуеха ли новини, се стараяше да не прекалява с интереса или равнодушието си към делата на Игър.

Щом се отърва от уелмските парцали, Мейгрейт сякаш отхвърли голяма тежест и продължи по пътя бодро и усърдно. Стигнаха с кануто до Хиндириин след седмица упорито гребане и го зарязаха в едно градче, казваше се Гесоу. Там купиха коне и още седмица бързаха на север под ярката луна. Накрая излязоха на път за прохода към Нарн и след още четири дни доближиха планините, без нищо да им попречи.

Изкачваха се неспирно, излязоха на хребета, откъдето можеха да огледат ширналите се равнини. Отряд конници яздеше по техния път. Фейеламор засенчи очите си с длан и се взря в далечните точки.

– Уелми... Почти няма съмнение. Голям отряд, препускат усилено. Изобщо не се прикриват, а и защо да го правят? Ние сме само две, макар че може да се окажем твърде страшни за тях. Конете ни са уморени. Трябва да сме готови да се защитим.

Уелми! Мейгрейт не успя да скрие уплахата си.

– Овладей се, страхливке! Всичко научено ли забрави? – презрително подхвърли Фейеламор. – Познаваш тези места... Какъв избор имаме?

– По-нагоре – започна колебливо Мейгрейт – има отклонение на пътеката. Сред скалите е разположена малка падина с камънаци от всички страни. Веднъж ношувах там. Лесно ще се отбраняваме, макар че ще си отрежем пътя за бягство. Но не е ли безполезна съпротивата срещу такава множество?

– Волята ти наистина едва мъждука – отврати се господарката ѝ. – Ще се браним, защото не бива да се покоряваме, защото смъртта е по-добра от плен и защото докато сме на свобода, има надежда. – Тя сякаш израсна пред очите на Мейгрейт, гласът ѝ зазвуча гръмко. – Браня се, защото съм надеждата на фейлемите, а Талалейм ме зове. Никакви уелми не ще ме сломят, и десет да са, и петдесет, защото волята им е на слуги – окаяни, нищожни слабаци. Аз съм се опълчвала на самия Рулке.

Не си ти, която ще ми говори за воля.

Ездачите напредваха толкова стремително, че докато Фейеламор и Мейгрейт се изкатерят до избраното убежище, оставаше само около час да ги застигнат.

– Погледни – промълви Фейеламор. – Сега разпознаваш ли ги?

– Ясно е, че са уелми.

Подготвиха се за отбрана, доколкото можеха. Притъмня, лек снежец покриваше следите им, но излезе вятър и разкъса облаците. Те се свиха в примитивното си скривалище, но макар да чакаха нащрек цяла нощ, уелмите не се появиха.

В студеното утро двете отново се промъкнаха към пътеката. Следите им от вечерта личаха. Още по-отчетливи бяха следите на уелмите. Дори не бяха спирали тук. Малко по-късно Фейеламор и Мейгрейт зърнаха отряда да язди по-нависоко със същата бързина.

– Каквото и да търсят, за тях е по-важно от нас. Дали не отиват да сеят смут, за да улеснят настъпващите войски на Игър?

– Имам лошо предчувствие – промърмори Мейгрейт.

През следващата седмица напредваха бдително по планинските пътеки, без да се отърсят напълно от опасенията си за засада. Накрая минаха през последния проход и се спуснаха към гората. Спряха сред високите дървета.

– С малко късмет ще стигнем в Нарн утре вечерта – каза Мейгрейт, след като вечеряха. – Там ще научим новини за войната.

Лежеше по гръб в спалния чувал, подпряла главата си на един дънер, и не можеше да заспи. Надигна се и навлезе в гората, докато светлината на огъня не се скри зад шубраците. Долавяше колко мрачно притихнала е нощта. Какво я тревожеше? Не знаеше, но всичко се въртеше около уелмите. Те не отиваха на война – вършеха нещо по-потайно.

Минаваше полунощ, звездите блещукаха остро над върховете на дърветата в прозрачния студен въздух. Мейгрейт се пхна отново в студената постеля. Огънят тлееше в оранжеви въглени. Тя се загледа в тъмното небе. Парцаливо облаче закри звездата, в която се вираше. Клепачите ѝ се спуснаха и я споходи сънят.

Сянка се мярна пред играещите пламъци, втора, последвана от още много. Тя трепереше, но не издаде нито звук. Нямаше кой да ѝ се притече на помощ. Закачулена фигура се появи до палатката, наведе се и разпори платницето. Тя вдигна малкия кинжал. Силуетът ѝ търсеше

опипом. Тя замахна и фигурата отскочи с вой. Налетяха други, удряше ги с острието, но надделяха. „Мейгрейт!“ – извика, връзката се разкриви, юмрук се заби в слепоочието ѝ... и всичко изчезна.

Мейгрейт подскочи и кресна:

– Каран, къде си?

Но пред очите ѝ нямаше нищо освен жарава и високи дървета.

И Фейеламор се надигна, будна в същия миг.

– Какво стана? Какво видя?

– Каран! Нападнаха я... онези уелми. За малко връзката помежду ни се възстанови. Затова са бързали толкова. Тя сигурно е наблизко.

– Ами размърдай се, преди да ни избягат с Огледалото.

Мейгрейт едва не зашлеви господарката си.

– Проклето да е, ти също! Бях в ръцете им, знам какво ще ѝ направят.

– Къде е тя? Каза ли ти?

– Не! – ядно се сопна Мейгрейт. – Може би отначало дори не знаеше, че съм аз. Виждах през нейните очи, после тя извика и... толкова.

Припряно си събраха багажа, угасиха огъня и потеглиха.

– Все пак какво видя? Как изглеждаше местността?

Мейгрейт се опита да мисли спокойно.

– Имаше светлина от звездите и огънят гореше, но зърнах малко подробности. Тя беше в някаква палатка. Поляна, дърветата бяха по-високи от тукашните, а земята по-равна. Нямаше сняг, наблизко се чуваше ромолене на поток. Това е всичко.

– Слаби нишки, по които да се водим. Не може да е далеч, някъде под планините, вероятно по-близо до реката. Ти познаваш тези земи, опитай се да се сетиш. Но как се е озовала тук? Ти спомена как си чула, че е някъде около Хечет, а дотам има много път на север.

– Само че беше отдавна. Може да се е върнала през прохода също като нас. Несъмнено някой от съгледвачите на Игър я е видял и е пратил вест на уелмите. Иначе как ще знаят къде да я намерят? Аз... спомних си. Има пътека към Нарн и свършва при сала, разбира се. Но трябва да претърсим голяма площ.

– Да допуснем, че е нощувала край пътеката. Равно място с поток. Да не се бавим!

Дириха цяла нощ, но чак към зазоряване откриха следи от много хора край поток, пресичащ пътеката. Излязоха на поляната и зърнаха

палатката на затревената могилка, студения ручей до нея, разхвърляните изпочупени вещи, напоеното с кръв одеяло.

– Тя е била тук – каза Мейгрейт. – Това са нейните ботуши, ето ги чашата и чинията ѝ. Ох, Каран... Моята слабост те тласна към този край.

– Значи Огледалото е у тях – горчиво промълви Фейеламор. – Всичко беше напразно.

– Още не. Няма и шест часа, откакто я плениха. Но накъде биха се отправили? Към Нарн? Не ми се вярва, поне докато е светло. Нищо чудно да се крият някъде в гората и да чакат да притъмнее. Да тръгнем след тях.

Продължиха предпазливо по течението на ручей, но скоро пътеката се изгуби в гората. Не можеха да яздят в тези гъсталаци и вързаха конете при водата. След още над два часа претърсване Фейеламор се изнерви и изсумтя:

– Нещо не е наред, съзирам някаква хитрост. Огледалото вече не е у нея, те също не са го намерили. Явно го е скрила.

– Тогава върви да го търсиш това проклето нещо! – изсъска Мейгрейт, поддала се на внезапна ярост, обзета от отчаяние, ужас и презрение към себе си. – Но аз няма да дойда с тебе.

Вторачи се право в очите на Фейеламор, която направя крачка към нея, протегнала ръка.

– Стой! – тросна ѝ се Мейгрейт. – *Ще намеря воля в себе си, ако ме принудиш.*

Оставаха изправени една срещу друга в един проточил се миг, после Фейеламор се въртна и тръгна напърно през гората. Мейгрейт я изпроводи с поглед. Чувстваше, че се е отгървала от тежък товар.

31. Историята на Фейеламор

Фейеламор тръгна нагоре през гората: връщаше се към поляната подтиквана от чувството, че там все още има какво да намери. Толкова бе възбудена, че почти не обърна внимание на Мейгрейт и нейната озадачаваща опърничавост. Рано или късно щеше да се върне при нея – вкоренената вяроност към дълга щеше да я доведе. Доближи поляната чак след пладне, но дочути гласове я накараха да спре и да застане нащрек. Послужи си с илюзии, за да промени външността си, и се скри в гората. Съвсем скоро на поляната излезе отряд аакими. Позна водача им,

бе го срещала в прастари времена – Тенсор.

Той излезе напред, огледа палатката и разхвърляните вещи и поклати глава. Пристъпи към потока, като внимаваше да не гази по следите, а постоя загледан надолу. Накрая даде зная на другите аакими и те се пръснаха да търсят. Ръмящите капки постепенно се превърнаха в проливен дъжд.

След малко един подвикна тихо на останалите: държеше някакви бели неща. Стоеше в отсрещния край на поляната и през дъждовната завеса Фейеламор не виждаше какво държи, нито чуваше думите му. Аакимите се събраха и разгледаха внимателно нещата, после ги пуснаха на земята и търсенето продължи.

Тенсор и един по-нисък мъж стояха настрана и разговаряха. Ниският посочи към гората и двамата тръгнаха натам бавно, заболи поглед в земята, навеждаха се да проверят някакви следи и накрая навлязоха между дърветата. Тъкмо това ги спаси.

Мигове по-късно още един отряд – от уелмите, се прокрадна от другите две страни на поляната. Ненадейно обсипаха аакимите със стрели. Трима паднаха без звук от първия залп, още един се свлече, след това уелмите нападнаха. Висока красива жена, оцеляла от стрелите, беше съсечена светкавично. Последните трима проумяха, че положението е безнадеждно, и нахълтаха в гъсталациите. От десетимата уелми двама загинаха в схватката. Двама останаха, шестима се втурнаха след бягащите аакими. Фейеламор наблюдаваше втрещена. Боят приключи за няма и минута – тя изобщо не би успяла да се намеси.

Скоро една дългуреста жена изскочи от гората, повика пазещите на поляната и тримата се втурнаха в храсталака.

Фейеламор се повдигна на пръсти да огледа над храстите, напрегнала докрай изострените си сетива. Но онези, които я издебнаха, бяха още по-хитри и я свариха неподготвена. Мускулеста ръка се стегна около шията ѝ, острие опря в ребрата ѝ. Ръката я задушаваше.

Тя изохка, отпусна се и увисна безсилно в очакване на своя шанс, но ножът я убоде и я принуди да се изправи. Някой ловко върза ръцете ѝ и я блъсна в мократа трева. Тя се обърна тромаво на гръб и погледна нагоре към нападателите. Тенсор! Отначало не се уплаши, защото някога бяха съюзници.

Той се вираше в нея; очевидно не разбираше кой е насреща му, но скоро проникна през илюзията.

– Фей-ел-амор! – проточи Тенсор. – Значи не си умряла? Какво правиш тук?

– Мога да ти задам същия въпрос. – Тя пъргаво се изправя. – Развържи ме.

Тенсор още я гледаше втренчено с присвитите си очи я бавна стига-ше до прозрението. Значи Мендарк не бе имал нищо общо... Магистърът бе отречъл да е замесен, но той не повярва на стария си приятел. А Фейеламор имаше повече причини от всеки друг да си присвои Огледалото. Ако знаеше, че е жива, щеше да заподозре нея. Да, това беше много по-правдоподобно. И в отчаянието си той стигна до увереност, че тя се стреми да премахне аакимите. Колкото повече умрат, толкова по-удобно за нея. Ето защо се бе крила тук, докато други ѝ свършат мръсната работа, и бе злорадствала.

– Ти! – процеди накрая в избуялата си ярост, освирепял от поредния неуспех да вземе Огледалото. – Сега разбирам... Ти си била в дъното на всичко. Ти си изкушила Каран да ни предаде с фейлемското си лукавство. Тя е носела Огледалото на тебе. И пак заради тебе моите сънародници лежат мъртви, а уелмите ни преследват като глутница псета. – Той се обърна към един от спътниците си. – Вържете я здраво и ѝ запушете устата. Отведете я в Шазмак и я пазете там, докато се върна. Блейз, ти ще прекосиш реката с тях, ще продължиш към Нарн и ще съобщиш на останалите какво се случи. Аз ще тръгна след уелмите, накъдето ги подмамиха Йенис и Тел. Чакай ме призори и по здрач на брега на Гар две левги нагоре по течението от Нарн. – Отново се възря във Фейеламор. – Ще те държим в Шазмак като заложница на Огледалото. Щом си го върнем, ще те освободим.

Фейеламор отвори уста и леденият ѝ глас уплаши дори Тенсор, защото тя видя в случайната среща рухването на всичките си замисли.

– Измяната на Каран не е мое дело. Заповядах на Мейгрейт да изпълзи задачата сама. Каран е издала името ми на Игър, досущ както предаде и вас. И недей да виниш мен за стореното от уелмите. За мен е тежка печал да гледам как скъпоценната аакимска кръв бе пролята тук. – Тонът ѝ вече смразяваше. – Предупреждавам те обаче, че самото оцеляване на аакимите се крепи върху острието на ножа. Това е моментът на съдбовния избор, независимо дали го проумяваш. Би трябвало да се нахвърлим срещу уелмите, не един срещу друг. Ако ме плениш, Шазмак ще бъде обречен, защото нищо не ще ме отклони от моя път.

– Вслушай се в думите ѝ, Тенсор – настоя Блейз, висок мъж с окървавено рамо. – Това е същинско безумие. Разумът повелява да търсим нови приятели, не да превръщаме старите в смъртни врагове.

Тенсор съзираше в очите на Фейеламор идната си участ. За миг-два

се подвоуми, но бе обзет от такава ярост, отчаяние и безразсъдство, че всякакви увещания само укрепваха ината му. Изпъчи се и дори Фейеламор се впечатли от величавата му осанка.

– Ние сме аакими! Твоето приятелство би ни дало още сила, но няма да просим. Можела си да ги спасиш – добави той сурово. – Отведете я. Отнасяйте се добре с нея, но я дръжте под око. Пазете се от дарбата ѝ. И нито за миг не я оставяйте на свобода.

Аакимите я хванаха, но тя се дръпна, макар че беше вързана. Впери в Тенсор толкова изпепеляващ поглед, че той отстъпи крачка назад, внезапно разколебан. Нито волята, нито гордостта, нито силата ѝ отстъпваха на неговата... и този път само единият от тях щеше да успее.

– Пръснеш ли тези семена по вятъра – изрече тя, – бурята ще ти ги върне стократно. И отново ще познаете страх, който бяхте забравили за петдесет човешки поколения. Враговете ви вече се надигат.

И му обърна гръб. Двата аакими до нея изтръпнаха, но стиснаха въжетата, вързаха очите и устата ѝ и безмълвно я поведоха към лодката. Тенсор постоя замислен за мъчителния си избор, после прогони мислите за Фейеламор и тръгна след уелмите.

Фейеламор преживя пътуването до Шазмак като нескончаем кошмар. Влачеха я невиждаща през шубраци и студени ручеи. Излязоха на бряг, пазачите ѝ помогнаха да се качи в малка лодка, за да минат през буйстващата река. Накрая дъното застърга по чакъл. На другия бряг Блейз се отдели, а нея я поведоха припряно срещу течението на реката. Аакимите не спряха нито веднъж и говореха само когато ѝ предлагаха храна или вода.

Дълго вървяха под земята през пещери, просмукани със студена влага, катереха се по хлъзгави стъпала, за да стигнат кулите на Шазмак с неспирния вой на вятъра.

Завърши първият ден от пленничеството ѝ в Шазмак. Фейеламор беше толкова уморена, че я боляха чак костите, тънеше в такава безнадеждност, че не можеше да мигне. И в това влудяващо я безсъние си блъскаше главата над залавянето си, несправедливостта на Тенсор и задължението да си върне свободата. Как им бе позволила да я заловят, когато беше толкова близо до Огледалото? *Трябваше* да бъде на свобода.

Узна колко здрав и умно измислен е затворот ѝ – килия в килията.

Шестима пазачи бдяха едновременно и достатъчно далеч, за да не ги омае. Но дори да се справеше с тях, нямаше как да излъже Стражите. Изниза се и вторият ден, тя побесняваше от изтощението и безизходицата. Непременно имаше изход, какъвто ще да е. Но сгодният случай ѝ се изпречи съвсем неочаквано...

Аакимите спазваха нареждането да се отнасят към нея с цялото уважение, което ѝ се полагаше. И по едно време Емант, който бе избрал да остана в Шазмак след процеса срещу Каран, дойде да попита желяе ли тя да облекчи пленничеството си с книги. Фейеламор не поиска, обаче щом зърна този едър, вечно начумерен белязан мъж, не ѝ отне много време да вникне в терзанията му и техния корен – неговото отчуждение, обсебващата го страст по Каран, унижението да е отхвърлен и от нея, и от аакимите.

Зададе му въпроси за Каран, опитваше се да определи това изплъзвало ѝ се качество, което толкова я безпокоеше. Но той ѝ представяше образ, изкривен от омраза и горчилка – описваше Каран като недостойна изменница.

„Където и да отида, се сблъсквам с нейните измами и предателства. Двамата с Емант са си лика-прилика“. Тя съзираше цялата му слабост – склонността към насилие, опасното налудничаво лукавство. И щом откри тези качества, от които можеше да се възползва, се вкопчи във възможността и с натиск върху уязвимостта му скоро го докара до треска от ярост и отчаяние.

Ненадейно той изтърва думи, които я поразиха подобно на мълния.

– Каран е кръстоска като мен, но с по-малко аакимска кръв, само четвърт. Защо аакимите я...

– Не, Каран е... – Фейеламор се запъна. Немислимо беше той да знае каквото тя подозираше – че сред прадедите на Каран има и феилеми. – Та какво казваше?

– Нейна прародителка е Мантил, далечна братовчедка на Тенсор.

„Вече е била мелез!“

Толкова се стъписа, че трудно овладя изражението си. Значи положението бе несравнимо по-лошо. Твърде вероятно беше Каран да е *трикръвна* – имаше в себе си кръв и от Трите свята. Защо тогава да се пита как Мейгрейт толкова се е привързала към нея? Случайност на историята, нито разпозната, нито под нечия власт... и толкова зла, толкова порочна. Фейеламор бе имала пълно право да се бои от нея. А Каран бе притежавала поне доскоро Огледалото. Как бе възможно тази необузда-на трикръвна да броди на воля?

Страхът се загнезди дълбоко в душата ѝ – и нейната цел се крепеше върху острието на ножа. На какво ли можеше да е способна трикръвната? На какви ли събития вече бе дала начало? Накъде можеше да тласне подредбата им, която Фейеламор се стремеше да изгради толкова отдавна? Нямаше място за чувства или чест, Каран представляваше такава опасност, че не биваше да остане жива. И нима имаше по-подходящо оръжие от отрепката, застанала пред нея? Току-виж, послужи и на двете ѝ цели.

Задължително беше да се увери, да отиде в Готрайм. Ами ако Каран имаше братя и сестри, таящи в себе си същата гибелна заплаха? Това беше по-важно от Огледалото.

Опита се да склони Емант да ѝ върне свободата, но той нито заради себе си, нито заради нея не би предал аакимите. „Че каква съм му аз? Но заради *Каран*... ако му я напъхам в ръцете, едва ли ще откаже. За мен също е изгодно, защото с тази безмерна страст и омраза накрая той ще я погуби. А насъскам ли го веднъж, нищо не би го отклонило от целта – нито глад, нито умора, нито уплаха, нито смърт“.

А Емант се досещаше, че тя може да изпълни най-съкровено му желание, и дойде отново.

– Ще ти кажа как жената, по която чезнеш, може да бъде твоя – увери го Фейеламор.

Очите му блеснаха, но лицето му запази киселото си изражение.

– Никога няма да ми се покори.

– Ще ти обясня как ще стане.

Той не мърдаше, загледан в нея през решетките – сега я мразеше повече от всеки друг на света.

– Обясни ми – процеди накрая.

– Тя има дарбата за свързване, чрез която можеш да овладееш волята ѝ. Виждам, че и ти имаш слаба способност да се досещаш за мислите на другите. Нерядко се среща сред кръстоски на аакимите – добави, почти без да прикрива презрението си. – Ще те науча как да създадеш връзка, която тя никога не би могла да разкъса. И тогава ще правиш с нея, каквото ти скимне. Но ти я обичаш искрено, разбира се...

Нетърпението го обзе.

– Какво да направя за тебе в замяна? – попита заядливо. – Не мога да те освободя. Вече има прекалено много пазачи и проверки. Обмислих го, но няма да стане.

– Ще напуснеш Шазмак по тайния път. Ще отидеш в Банадор и ще потърсиш уелмите около Нарн. Покажи им как стигнат до Шазмак, как

да обезсилят Стражите. Увери ги, че Каран е скрила Огледалото тук. Това ще ги убеди да дойдат.

– Уелмите!? Това не мога да направя.

– Те не са твои врагове – отвърна Фейеламор, затворила ума си за него. – А и какво ще направят шепа уелми срещу мощта на аакимите, съхранила се през хилядолетията?

– Щом е така, как ще се освободиш? – попита той, макар че му беше все едно.

Надяваше се да смажат и нея, и всички други тук, обаче недоумяваше.

– Имам власт над тях – натърти Фейеламор. – Не им е по силите да ме възпрат.

„Малко е нужно, за да те склоня, драги – добави наум с пренебрежение. – Душата ти е толкова прогнила, че ще се вкопчиш във всяко оправдание, за да предадеш и своите. Разбирам защо толкова лесно сте отстъпили своя свят. Никой сред фейлемите не би изменил на народа и света си“.

– Как да създам връзката? – попита Емант и тя се увери, че е в ръцете ѝ.

– Притежаваш ли нейна вещ, с която да си послужи? Нещо, което е носила? И ти си го прибрал тихомълком?

Навъсеното му лице грейна за миг и той без нито дума повече излезе, като само кимна на пазачите във външната килия. Когато се върна, стискаше в едната си месеста длан фина сребърна верижка, на която висеше малък амулет от нефрит.

– Неин ли е? – усъмни се Фейеламор. – Сигурен ли си?

– Да. Взех го от нейната стая, когато дойде в Шазмак наскоро. Вече си опитах силите с него, но не постигнах нищо. Може пък тя да е неуязвима за такива заклинания.

Фейеламор разгледа амулета.

– Да, усещам остатък от немощна, обикновена магийка. Ясно защо не си успял.

Той се наежи, но не каза нищо.

– Остава ми го и си върви. Ела пак сутринта.

На другия ден Емант дойде при нея още преди зазоряване. Фейеламор вече беше будна.

– Намериш ли я, дай и това и я убеди да го сложи на шията си. През

нощта вложих в амулета уловка. Направи точно каквото ще ти кажа. По-между ви ще възникне връзка, която тя не ще може да премахне. И ще се подчини на волята ти.

– И ще ме обича? Даваш ли ми дума? – попита Емант почти жално.

– А ти би ли разчитал на *моята* дума? Ако е така, давам ти я.

Сниши глас и му обясни подробно какво трябва да направи. Но Емант още не се престрашаваше.

– Как да я намеря?

– Отиди в Нарн и потърси една нейна приятелка, казва се Мейгрейт. Виждам, че имаш дарбата на усета. – Фейеламор се свърза с него и вложи в ума му образа на Мейгрейт, за да не я сбърка с друга жена. – Тя ще те отведе при Каран. Не се ли случи това, тръгни към Туркад. Игър нахлува в Ягадор и единствено Туркад може да му противостои. Направи необходимото и ми пази Огледалото. Ще дойда в Туркад да си го взема.

– Трябва да посоча на Мейгрейт причина да търся Каран, иначе няма да ме се довери.

– Кажй й, че носиш помирително послание от Тенсор. Тя знае, че е бил като баща на Каран. Ще повярва, че той би могъл да прости. Ще споделиш с Мейгрейт, че съм пленница в Шазмак, но че тя не бива да идва тук, защото скоро ще съм свободна. Предай й от мен, че искам да поговорим, нека ме потърси в град Толрайм в Банадор. А сега тръгвай. А, и се представяй с друго име – Мейгрейт може вече да е чула нещо за тебе.

Минаха десет дни, през които Фейеламор впиваше пръсти в решетките на своя затвор и чакаше с надеждата, че не е сбъркала в преценката си за Мейгрейт. „Тя ще дойде. Още сега сигурно съжалява за думите, които ми каза, ще е объркана от чувството за вина. Нуждае се от мен... и винаги ще се нуждае. Дългът ще я призове да се върне. Така ще бъде... Но дали ще се отзове?“

В ранното утро я събудиха крясъци и шум на битка, после всички Стражи изведнъж замряха и тя излезе необезпокоявана от килията. Използва илюзия за скриване и наблюдаваше, потресена от онова, което бе направила. Гадеше й се от жестокостта на уелмите. Надмощието им над аакимите пролича веднага. Но откъде се бяха събрали толкова огромна орда?

И тогава стигна до страховитото прозрение. Тези вече не бяха

уелми, бяха... гашади! Той се надигаше, Огледалото беше незнайно къде, по света бродеше необузdana трикръвна. А той знаеше как да извлече полза от нея.

32. Победата на уелмите

Когато си изплака сълзите, Лиан се изправи. Усещаше сърцето си като ледена буца ярост. Прогони мъката с тършуване из бивака. Пипна пепелта – истинала. С омраза към себе си помисли, че са нападнали скоро след като бе тръгнал. Каран бе знаела, че идват. Защо го бе убедила да даде това обещание? Защо го прогони? А той защо тръгна?

Бяха минали два часа, откакто Фейеламор и Мейгрейт бяха намерели бивака, още толкова оставаха, преди Фейеламор да се върне тук. До потока Лиан видя отпечатьци от ботушите на тежки хора с тясни стъпала... а наблизко имаше малка следа, но по-голяма от крака на Каран. Тук бяха ходили поне петима.

Събра вещите на Каран – жалка купчинка. Канчето и чиниите бяха огънати от тъпкане. Храната – разпиляна. Събра я, без да се замисля и я прибра в торбата. От накълцаните ботуши дори бяха откъснали подметките при трескавото претърсване. Дрехите бяха непокътнати, липсваше обаче наметалото. По четката за коса, чорапите и ножа имаше кръв. Намери малкия й дневник в калта под палатката. И сатърчето беше забито в земята.

Възможно ли бе да е жива? Позволи си сянка на надежда. Ами ако кръвта не беше от нея? Твърде злобно, отмъстително нападение, не подхождаше на аакимския нрав. Но познаваше ли изобщо тази раса? Как биха постъпили с изгнаница, с предателка? И все пак реши, особено като имаше предвид кошмарите на Каран, че са били уелмите.

Тя знаеше, че идват, но не се бе опитала да бяга. Беше се примирила, като че ли с нещо й бяха отнели волята. Защо обаче не си бяха послужили с това средство досега? И го беше отпратила... О, Каран!

Зърна нещо бяло до един дънер в края на поляната. Половината от гипсовата превръзка, грубо срязана по дължина, за да проверят вътре ли е Огледалото. Върна се с парчето в ръка наскред поляната, седна и го сложи на коляното си.

Притисна го безмерно униние. Проследи с пръст извивките на ръката й, запечатани в гипса. Тънки китки, малки изящни длани. Толкова

му липсваше. *Толкова я обичаше...* Втрещи се, че чак сега осъзнава това. За пръв път го завладяваше такова чувство. Защо му я отнеха? Имаше ли справедливост на света?

Дъждецът оставяше капчици по косата му и се стичаше по лицето. Накрая мислите му се отплеснаха към Огледалото. „Точно тази вечер няма да говоря за него“ – така каза тя. И тогава той се озадачи. Вече бе знаела. И не би позволила толкова лесно да вземат Огледалото. Къде го бе крила, щом дори аакимите не можаха да го намерят?

Усети се, че гледа напрегнато парчето гипс. Не, нямаше как да е толкова просто. Нали на процеса споменаха, че са проверили под превръзката? Не беше възможно и да е в самия гипс, защото Лиан с очите си видя как Раел го разбърка и го нанесе върху шината. Подхвърли парчето на дланта си и го доближи до очите си. Прорезът беше назъбен, с капки кръв по него. Кръв от Каран! Изведнъж Лиан захвърли парчето, то се удари в един камък, напука се и оголи едната куха метална пръчка. И му напомни за онази срамна сцена в Шазмак – как тършуваше в стаята на Каран и тя го завари.

Наведе се и вдигна нацепения гипс. Откърти го от пръчката, изгърка я в крачолата на панталона си и накрая майсторски обработената повърхност лъсна. Намери и другото парче в шубраците и извади втората пръчка, без изобщо да помисли какво върши. Нехайно се опита да ги завинти, но нещо в кухнята на едната му попречи. Бръкна с тънка клечка и измъкна стегнато навито руло от тъмен метал, което се разгърна и се втвърди в черна плоскост колкото лист от книга. Приличаше на живак, вкаран в черна рамка. В блестящата повърхност Лиан видя лицето си, мръсно и брадясало.

Пулеше се слисан в Огледалото. Изобщо не се бе сетил, че може да бъде навивано на тръбичка. И двамата с Раел знаеха за тънките пръчки в шината, но дори не си спомниха за тях след гипсирането на счупената ръка. А уелмите бяха търсили припряно, и то на тъмно. Сигурно Каран бе скрила Огледалото, когато той бе отишъл да повика Раел на помощ.

Колко жадуваше да го види преди, но сега не го искаше. То не му принадлежеше. Внезапно се опомни. Ама какво го бе прихванало – да седи на открито с това нещо в ръце? Знае ли се кой дебне и го причаква?

Потисна желанието да се озърне и пъкна Огледалото в дълбокия вътрешен джоб на наметалото си, закопча капачето и си заръча по-късно да го зашие, за да не изпадне. Пусна натрошения гипс на земята.

„Ако бях случаен скитник или неверен приятел, би трябвало да грабна всичко това – рече си, щом огледа пак малкото здрави вещи на

Каран. – Пък и точно такъв вид имам“. Отрязва парче от одеялото, уви всичко на вързоп и го провеси през рамо с парче от въжето.

Утрото преваляше. Накъде ли се бяха отправили? Тръгна по течението на ручей и пак откри дълъг отпечатък от ботуш. Спусна се по склона. Имаше още следи от подковани ботуши с хем дълги, хем широки подметки. А това там в мъха не беше ли плиснала кръв? Пипна едно петно и го помириса. Кръв, но чия? Надеждата му се разгаряше. Щом не бяха намерили Огледалото, щяха да й запазят живота.

Вървеше покрай потока към Гар. На два пъти се натъкна на по-дребни отпечатъци от лек човек и се почуди. Дъждецът се позасили, над земята плъзна мъгла. Изведнъж точно пред него изцвили кон. Животните се оказаха две, вързани на дълги поводи, които вече бяха омотали. Лиан не умува много, а срязва въжетата и продължи.

Тук долината беше по-камениста и със стръмни склонове, потокът – дълбок и бърз, с гъста растителност по бреговете. Въздухът бе наситен с влага. По пладне Лиан спря и изяде къшей черен хляб. Дъждът се засилваше.

Продължи да дири през целия ден. Още преди залез гората се обгърна в сива мъгла, а той не виждаше повече следи. Щом наближи реката, навлезе в толкова оплетени гъсталаци, че трудно изминаваше по хиляда крачки на час и вече знаеше, че не остават много шансове да намери Каран. Да чака ли утрото? И да имаше следи, дъждът бездруго щеше да ги заличи. Предположи, че са тръгнали към скрита до водата лодка, иначе щяха да вървят по пътеката. Дали бяха потеглили, или също изчакваха да свърши нощта? Той се сви на мократа земя под един храст и зачака да се развидели.

Лиан ненадейно се сепна в неспокойния си сън. Веригата на Тайчид се мержделееше през листата. Измъкна се от наметалото си и надникна през хаоса от лози и бръшлян, който скриваше речния бряг. Стана и понечи да се измъкне от гората, но застина, щом чу глух тропот. Сигурно точно той го бе събудил. Последва почукване на метал по камък откъм реката. Без да решава съзнателно, той вече пълзеше по корем, скри се в храстите и погледна надолу.

На петдесетина крачки от него имаше дълга тясна лодка, вързана за носа и кърмата. Висок як уелм гледаше нагоре. Друг вече се катереше по каменистия бряг. Приклезна горе, огледа се наляво, надясно и хлътна в гората. Лиан се промъкна по-наблизо и се скри под раздърпан храст с

провиснали листа с лек дъх на камфор. Не се наложи да чака дълго. Запращаха съчки и се появиха пет висока фигури, покрити с еднакви закачулени наметала, вързани на кръста. Първо един силует, после два пъти по два с носилки на раменете.

Първият поспря в края на гората, вгледа се към реката и махна на останалите. Звездите ги осветиха през пролука между дърветата. Изпод качулката на водача падаше дълъг бял кичур и Лиан видя, че е жена – на средна възраст, с рязко очертано лице и дълга брадичка. Не успя да разгледа добре другите. На първата носилка лежеше уелм. Дългата му черна коса закриваше наполовина изцапаната превръзка на челото му. На гърдите си също имаше окървавени бинтове. Очите му бяха затворени, въжета го крепиа на носилката.

На втората носилка, завита с изпокъсаното си наметало и с боси крака, с разрошена коса и широко отворени очи, лежеше Каран. И тя беше вързана. Лиан се надигна сковано. Но преди втрещеният му ум да роди някакъв идиотски план за спасението ѝ, смъкнаха първата носилка по стръмнината и жената подкани мъжете с втората също да слизат към реката.

Лиан стисна дръжката на ножа си и в един безумен миг се канеше да скочи подире им, но изгърва дори тази възможност, преди да се опомни. Пак се пхна под храста в безсилен бяс. Уелмите пуснаха носилките една до друга – първата грижливо, втората по-небрежно. Единият от петимата седна на кърмата в лодката, докато жената отвързваше въжетата, и я оттласна с весло. Водата понесе лодката точно под Лиан. На носа стърчеше издялана от дърво фигура на чакалот, воден хищник с неутолим апетит, който сякаш се състоеше само от зъби и опашка с шипове. Лиан видя още веднъж изцъклените очи на Каран, после уелмите загребах, излязоха в силното течение и скоро лодката се смали до пеньце в нощта.

Много по-късно Лиан успя да се насили да помръдне. Обзе го странна вялост и просто прие случилото се. Какво друго му оставаше? Ако Каран беше на негово място, щеше ли да направи още нещо? Не намери утеха в този въпрос.

Ясно, тези бяха уелми, но не същата група, която ги бе подгонила от Тулин. Как бяха намерили Каран толкова скоро? Не чрез някакво свойство на Огледалото, иначе щяха да вземат и него.

Не знаеше отговорите на въпросите, но няколко неща бяха очевидни и той почна да ги изброява на пръсти. Първо – аакимите бяха някъде наоколо. Второ – уелмите сигурно се надяваха да запазят в тайна

залавянето на Каран, поне докато не узнаят къде е скрито Огледалото. Трето – той бе оставил ясни следи в бивака. Скоро и едните, и другите щяха да му отделят нежелано внимание. Потръпваше от желание да отложи неизбежното, но нямаше къде да избяга от това прозрение. Сега всичко зависеше от него. Той сам, без оръжие, без умения, трябваше да спаси Каран. Но как? Не можеше да им противопостави сила, а и къде да се скрият? Нямаше по-близко място от Туркад, от който ги делиаха седмици път през почти непознати за него земи.

Накъде я откарваха? До Физ Горго също имаше много седмици, а за Игър да си отмъсти на крадлата несъмнено беше по-маловажно от връщането на Огледалото, и то колкото се може по-бързо. Аха, ето един отговор. Нямаше да отидат по-нататък от Нарн.

По зазоряване тръгна нагоре по склона, стръмен и хлъзгав, но по-проходим от горските шубраци. Спомни си, че е достатъчно да продължи по билото, за да излезе на пътеката към сала.

Слънцето най-сетне изгря, мъглата обаче само се сгъсти. Влагата сякаш проникваше и в костите му и колкото и да тропаше с крака и да размахваше ръце, не се сгриваше. Накрая стигна до една тясна пътека и спря нерешително – не можеше да познае дали водеше към Нарн.

Продължи бавно. Мъглата скри всичко и по едно време той се усети, че е кривнал от пътеката и изобщо няма представа къде е попаднал. В паметта му се мярна откъс от „Балада за Ларн“ – измяна, клане на невинни, принцесата-престолонаследница в изгнание отвъд морето. Тъкмо в такъв ден, в обвита с мъгла гора бе извършена касапницата. Настръхна.

Причуваха му се звуци: пукот и стържене на клони от вятъра, само че вятър нямаше. Зад себе си като че ли чу стъпки. Извъртя се, насилваше очите си да видят нещо в мъглата. Шумът заглъхна след няколко секунди. Въображението му ли се увеличаваше, или някой го подвеждаше да се издаде?

Наложи си спокойствие, потърси къде да се скрие и да помисли. Пак заваля, гнилите листа по земята миришеха на мокра пръст. Видя едно дебело дърво, отдавна изсъхнало и прекършено по средата. В основата си се бе сцепило и един храст закриваше хралупата. Той се вмъкна вътре с облекчение. Гъмжеше от пълзящи гадинки, но пък беше сухо.

Хапна хляб и се помъчи да измисли нещо. Нямаше да намери пътя в тази мъгла. А и сигурно вече го търсеха. Колко трудно му беше без

Каран, тя май винаги знаеше какъв избор да направи. Изтощението му пречеше да реши и накрая той се унесе, събуди се, пак задрямва, а денят се изцеждаше.

И едва сега си спомни за Огледалото. Толкова дълго си го представяше, мъчеше се да го разгадае, копнееше да го види и докосне. А през целия ден го бе зарязал в джоба си. Извади го в сумрака, опипа с пръсти сребристите знаци по рамката. Символът в горния десен ъгъл приличаше на три отчасти покриващи се кръгчета, заобиколени от червени лунни сърпове. Какво значение бе вложено в него? Колко изкусно бе изработено... То не криеше ли отговорите на въпросите му? Само ако знаеше как да го накара да ги разкрие...

Докосваше символа как ли не, но напразно. В Преданията бяха съхранени всевъзможни слова за отключване и той изрече поред всички, които помнеше, но Огледалото показваше само лицето му.

През нощта вятърът се обърна и разнесе мъглата. Щом започна да просветлява, на петия ден след измъкването от тунелите, Лиан се добра до пристана на сала. Прибра си раницата, свря се между дърветата и зачака.

Когато светилото се издигна над бялата мътилка, салът безшумно пристана и от него се изсипа тълпа: ратаи, пътници, един пътуващ търговец и други, чиито занятия изглеждаха достатъчно безобидни. Селяните нарамиха инструментите си и веднага тръгнаха по пътеката нагоре. Другите постояха на пристана, докато бъдат стоварени най-различни кутии, чували, сандъци и друг багаж. Тогава групата, чакаща мълчаливо да се качи на палубата, тръгна към сала, но я спря матросът, изпречил се върху тясното подвижно мостче. Пътниците се наредиха на опашка.

Лиан забеляза висок жилив мъж с остри черти, който дебнеше наблизко. Накрая всички се качиха, издърпаха подвижното мостче на борда и салът се плъзна по водата. Наблюдателят остана на кея, гледаше след сала, докато той не се скри в ивицата мъгла, все още лепнеща над средата на течението, след това се огледа уж равнодушно.

Лиан се пхна по-навътре в скривалището си. От време на време мъжът се отдалечаваше малко в едната или другата посока по брега, после се връщаше на мястото си. Накрая застана между дърветата встрани от пътеката – салът пак доближаваше кея.

Лиан се наведе и взе един чепат клон. Откъм пътя долиташе приглушена врява. Няколко групички слизаха към кея и Лиан се възползва

от това.

Вдигна една съчка от земята и я строши с пукот. Мъжът се извъртя, огледа се и пак се вторачи в идващите хора. Лиан метна счупената съчка наляво и тя прошумоля в тревата – най-изтърканият номер на света, но свърши работа. Наблюдателят запристъпва натам с кинжал в ръка. Приличаше на носачите от изминалата нощ.

Протегна ръката с ножа и отмести храстите вляво от Лиан, който пък стисна тоягата си колебливо. Онзи посегна и към храста, който ги делеше. Внезапно откъм пристана се разнесе вик – салът бе стигнал брега. Уелмът прибра ножа в канията и се обърна натам.

„Сега!“ Лиан се плъзна между дънера и храста и непохватно халоса уелма по слепоочието. Той тупна на четири крака, помъчи се да стане, но Лиан скочи на гърба му и го зашемети с още един удар. Върза го усукани ивици, отрязани от ризата му, запуши устата му с друго парче от нея, хвърли оръжието и парите му в реката и профуча по подвижното мостче малко преди салът да потегли. Плати си превоза с няколко медни монети, седна, наведе глава и дръпна качулката над лицето си.

Голямата река беше широка половин левга и салът я прекосяваше за около час – напредваше мудро по въжето. На другия бряг Лиан преспокойно се смеси с тълпата пътници и се запиля из улиците на Нарн.

Това беше най-многолюдния град в областта и сравнително важно търговско пристанище. Обитаваха го десетина хиляди души, но в миналото бе имал повече жители, затова много от сградите пустееха и се рушаха. А бреговата ивица беше осеяна с кейове и складове. Насред града се мъдреше парк с дебели дъбове и каменен храм, зеленясал от мъх. Старите обществени постройки около парка до една бяха иззидани от камък, но нататък започваше хаосът и Нарн западаше до плетеница от тесни кални улици, натъпкани с дървени къщи, почти всичките съборетини.

Лиан се запъти към един мърляв квартал недалеч от реката, намери странноприемница, плати допълнително да е сам в стаята, даде още пари за гореща вода и лежа в коритото, докато не отми мръсотията от последните дни. Накрая залости вратата и спа до здрач.

Вечерта прекара в кръчмите на Нарн – предпазливо се заслушваше в разговорите на пиячите, вмъкваше по някой уклончив въпрос, но не изкопчи никакви сведения. Поне беше очевидно, че не само той разпитва из града. Хората клюкарстваха за непознати натрапници и според

описанията това бяха аакими. Съзнаваше колко се набива на очи с рошавата си кестенява коса сред ниско подстриганите чернокоси кореняци. Скоро погледите на местните хора станаха неприязнени, той излезе и закрачи към брега. Не го биваше за шпионин. Трябваше да измисли нещо друго.

При реката свърна надясно и продължи бавно надолу по течението. След кея на сала се редяха още пристани на дървени подпори, гниещи въпреки нанесения по тях катран, покрити с водорасли и черни речни мидички. Подобно на повечето други постройки в Нарн, складовете бяха правоъгълни, сковани от небоядисани дъски. Почти всички бяха вдигнати на стълбове, за да не ги залива придошлата река, и покрити с керемиди.

Зад последния склад бяха пръснати схлупени къщурки, също дъсчени, до няколко от тях имаше издърпани малки лодки. Лиан ги огледа подробно, върна се до пристана и тръгна в другата посока където също имаше складове. Стигна до поредица от полегати докове. На най-далечния някакъв мъж теглеше със скрипец лодка, подобна на видяната от Лиан през нощта. Имаше още много малки съдове, вързани за колове, забити в плитчините.

Той спираше близо до всяка и проверяваше. Чак накрая откри търсената – наполовина покрита с брезент и със стърчащ на носа чакалот от дърво. Лиан я зяпна, чудеше се какво да направи.

Неочаквано зад гърба му някой изръмжа:

– А бе, ти какво се навърташ при мойта лодка?

Обърна се и видя някакъв дебел мъж. Лицето му бе скрито в тъмнината. Вече бе намислил какво да каже.

– Аз съм Гарнтор. – Каза родовото име на баба си. – Търся една приятелка, млада и червенокоса. По-миналата нощ я видях в твоята лодка. Знаеш ли къде е сега? – Добави по-тихо: – Ще ти платя щедро, ако ми помогнеш.

Мъжът се отдръпна крачка назад и светлината от близкия уличен фенер падна на небръснатото му лице. Изглеждаше притеснен.

– Хич не знам за какво приказваш – смънка той. Думите му звучаха като хленчене. – Лодката си съхне тука цяла седмица. Няма работа за мен и туйто. Хлапетата ми гладуват, нали така!

„Но не и ти, прасе тлъсто!“ – мислено изръмжа Лиан.

– Виж, никого не искам да въвличам в неприятности, просто се опитвам да намеря приятелката си. Ще ти платя щедро – повтори и раздрънка монетите в джоба си.

По лицето на дебелака се изписа борбата между страха и алчността, която все пак победи.

– Ами те кажи-речи нищо не платиха – оплака се той. – Обещавах щедро, а накрая излязоха скръндзи. Взех два-три гроша, пък лодката ми я нямаше две нощи. И те си мислят, че ще си затварям устата, нали така!

Лиан се подразни от тези „нали така“, но му се усмихна и пак подрънка монетите. Мъжът облиза устни.

– Ще ти дам един сребърен тар, ако ми кажеш кои наеха лодката ти и къде да га намеря – започна да се пазари Лиан.

Очите на дебелака блеснаха срещу фенера, той пак облиза устата и възрази:

– Не стига. Ще ме намерят. Значи трябва да се махна, нали? За по-малко от пет тара няма да стане.

Лиан се намръщи, загърби го и подчертано преброи парите, които извади от джоба си. Пак се обърна към мъжа и каза:

– Три сребърни тара и две медни монети, само това имам.

Мъжът протегна ръка, но Лиан отстъпи назад.

– Първо да чуя историята.

Но дебелакът го хвана за рамото и изсъска:

– Не тук, на открито. Ела зад лодката.

Лиан бутна мърлявата му ръка от рамото си и не помръдна.

– Никой не се мярка наблизо. Разказвай тук.

Дебелакът настръхна.

– Тук – не. Задръж си парите!

Понечи да си тръгне и Лиан отстъпи неохотно.

– Добре де.

И позволи мъжът да го замъкне в плътния мрак зад лодката.

– Седмина бяха – подхвана лодкарят, – две жени и петима мъже. Високата жена беше старшата, нали така! „Искам лодката ти – така каза. – За една нощ, може би за две. Ще ти платя богато. Никой не бива да научи. А ти няма да припарваш до лодката си“.

– Кога говорихте? – уточни Лиан.

– Дойдоха в града на коне преди три дни. Всичките седмина се качиха в лодката. Върнаха се по тъмно – само тя и още двама. Били са нагоре по реката. По-миналата вечер пак потеглиха, към осем часа. Двама трудничко гребат срещу течението, нали така! Дойдоха си към три през нощта. И шестимата, пък седмият на носилка и с момичето с червена коса. Видя ми се умряло. Не могат да скрият такива неща те от Пендер, нали така. Закъснял си, може вече да я ядат червеите! Жалко. – Той

протегна ръка. – Давай, това си струва трите тара.

– Къде я отнесоха? – студено и настойчиво попита Лиан, без да поглежда подложената шепа.

– А, не знам – изломоти Пендер.

– Знаеш, разбира се – натърти Лиан; осланяше се на интуицията си. – Проследил си ги. За хитрец като тебе не е било трудно, а те са пренесли момичето наблизко, нали?

– Не е наблизко – възрази Пендер и се смути. – Е, то се знае, тръгнах подире им. Трябваше да знам какви ги вършат – оправда се гузно. – Отнесоха я в оная голямата къща в стария град, третата от края на Мелничарска улица. На покрива отпред има килната куличка. Това знам. Дай си ми парите – отсече той намусено.

Лиан изсипа в дланта му монетите, Пендер ги напъха в задния си джоб и си тръгна. Лиан се загледа след него: не знаеше правилно ли е каквото бе намислил. Извади ножа си.

– Пендер!

Дебелакът се върна с нежелание.

– Дано мога да разчитам на мълчанието ти – каза Лиан и вдигна ножа, за да блесне под фенера. Пендер се смръзна и Лиан го сграбчи за ризата. – Ти вече ги издаде. Кажи ми поне една причина да не издадеш и мен.

Очите на дебелака се изцъклиха.

– Ще ме удушите, господине – изхърка той. – Знам, не будя доверие, ама платят ли ми, върша работа. Оная жена обеща много, пък даде малко. Нищо не й дължа.

Лиан се взря изпитателно в него.

– Май мога да ти вярвам. Ако е така, ще получиш още пет тара. Издадеш ли ме, ще те убия, а жена ти и децата ще хвърля в реката.

Мъжът изпадна в такава паника, че Лиан едва не съжали за заплахите си.

– Господине, вярвайте ми! – захлипа той. – Задръжте си таровете, оставете ни на мира. В Нарн нямат милост към чужденци като нас. Повярвайте ми! Платихте ми добре. Няма да ви издам.

– Добре тогава. Да не забравиш обаче. Върви си.

Пендер забърза в тъмата. Лиан изчака малко и го последва. Наблизко се хлопна врата. Лиан се промъква през гол двор само с едно престаряло дърво и малко цветя край прага. През едно прозорче с мътни стъкла проникваше жълтеникавата светлина на маслена лампа. Лиан надникна и видя стая с вехти мебели. Дебелакът седеше на леглото с провесен

нос, а две дечица се вкопчваха в нисичка тъмнокоса жена. Махна се, обзет от чувство за вина. „Но какво да направя? Не изглеждаше човек, на когото да разчиташ. А и ако ме бе срещнал денем, едва ли щеше да се уплаши чак толкова“.

33. Историята на Мейгрейт

След като Фейеламор се скри в гората, Мейгрейт продължи покрай потока. Дъждът ѝ пречеше. Сякаш цяла вечност не намираше нови следи. Ами ако не бяха тръгнали по течението? Защо да не се отправят в която и да било друга посока? Колко уморена беше... Повече от месец след бягството от Физ Горго не можеше да се възстанови напълно – все бързаха, все не си доспиваха, а тя се боеше и от останалото зад гърба ѝ, и от предстоящото.

Опря рамо в грубата кора на едно дърво и се помъчи да мисли свързано. Предположи, че онези са тръгнала към Нарн, но незнайно по кой път. Как да ги намери освен по щастлива случайност? По-добре бе да тръгне към самия град и да наблюдава брега.

Тръгна напърно през гората към пристана на сала. Ако се бе забавила малко, щеше да срещне Лиан, който бе тръгнал по течението към Гар, и цялото бъдеще на Трите свята вероятно щеше да е съвсем друго, но се разминаха с някакъв си половин час. Мейгрейт се упрекваше, че бе обидила Фейеламор. Отдавна назряващият сблъсък първо я въодушеви, но сега в душата ѝ се утаяваше само горчилката на пренебрегнатия дълг. Не, по-скоро на своенравно отхвърления дълг, без нищо да го замени.

Изведнъж се сети за конете. Върна се, където ги бяха оставила, но намери въжетата срязани, а животните ги нямаше. Отново се запровира през гората между пътеката и брега и чак преди здрач стигна до кея. Но тук ѝ провървя: салът още чакаше.

Мейгрейт с облекчение влезе в града и бързо си избра удобно място – покрива на изоставен склад. Оттук виждаше и кея на сала, и почти цялата брегова ивица, макар че фенерите едва мъждукаха. Бдя цяла нощ, отпъждаше преумората, но не видя нищо.

Наблюдава и на другия ден, но накрая силите ѝ свършиха – имаше да навакса сън от три нощи. Задряма както си седеше и се събуди чак на следващия ден. Хукна надолу по стълбата с увереността, че ги е

изтървала през нощта. Дебнеше на брега и се взираше във всеки пътник, слязъл от сала. Разпита и хамалите, но от никого не чу каквото ѝ се искаше. Сега се питаше дали Каран изобщо е стигнала до Нарн, и макар че уелмите несъмнено бяха минали през града, не откри човек, който да спомене нещо за тях.

Остана още един ден, не научи нищо ново и я обзе страх, че Каран вече е далеч. Пак прекоси Гар със сала и на западния бряг отиде в Гилт, на цял ден надолу по течението. Задаваше въпроси на всеки срещнат, но чак по обратния път научи нещо озадачаващо.

Търеше се към пристана с подбити пети и посърнала душа, когато зърна селяни да плевят една нива и помоли един мършав старец да дойде при нея. Жилавите му ръце и крака бяха голи, ръцете му – мазолести и напукани, ставите – подути и криви. Той се вторачи в нея изпод широката си, изплетена от тръстика шапка. Имаше сълзящи, но зорки очи.

– Търся една млада жена – започна Мейгрейт може би за стотен път. – С къдрава червена коса и зелени очи. Ей толкова висока.

– Не мога да река, че съм я виждал – отвърна човекът и се подпря на мотиката си. Вгледа се придирчиво в лицето ѝ и добави: – Ама не сте първата, дето пита.

„Най-сетне...“

– Още кой ви е питал?

– Е, *мен* не са питали, а ей оня там – Крийни.

Старецът говореше особено: умислено поспираше след всяко изречение и изричаше думите натъртено, сякаш ги скъпеше.

– Не че е имало полза де. Крийни си ни е смахнатичък.

Погледът на Мейгрейт се стрелна към посочения мъж – висок, с непохватни движения.

– Ама тъй си му е най-добре, като гледам какво ни чака. Вървах обаче наблизко, та чух всичко. Оня беше голям любопитко. Слизяхме от сала, пък той търчеше надолу, та щеше да си потроши краката. Онуй корито си отплава, а момъкът се развика подир него като глупак. Обаче те никога не връщат сала. После дойде да подпитва Крийни. Само дето не бяхме срещали таква жена. Я да видим... – Той пресметна наум. – Значи ще да е било преди шест дни, рано сутринта, щото тогаз дойдохме с първия сал.

Мейгрейт също се зае със сметките. Ако селянинът не бъркаше, в същото утро двете с Фейеламор бяха намерили бивака. Дори почти по същото време. Старецът отговори на въпросите ѝ още преди да е успяла да ги зададе.

– Доста млад беше. На ръст горе-долу като вас или мъничко по-висок. С права кестенява коса, пуснал я е дълга. Тука не правят тъй. И с кафяви очи. От доста време не се беше бръснал. Много угрижен ми се видя. И гласът му не беше от обикновените, май е свикнал да разказва. – Забеляза втренчения ѝ поглед и добави: – Пътувал съм насам-натам, да знаете, преди да закъсам тъй. Слушал съм да разказват Преданията.

Погледа я още малко, после бавно са захвана с плевенето.

Мейгрейт му махна с благодарност, но той не вдигна глава и тя продължи по пътя към сала. Кой ли бе търсил Каран толкова разтревожен? „Ами че и аз го видях – сети се накрая. – И то два пъти, в Нарн. На втората сутрин, след като отидох там. И го запомних, защото повечето мъже в тези земи имат черна коса и се подстригват късо. Зърнах го и поминалата нощ. Обикаляше по брега, но пък в това няма нищо особено. Дали я е намерил?“

Задържа се няколко дни в Нарн, обаче следата бе изстинала и тя не научи нищо. Една сутрин за кой ли път се качи на сала и след пладне беше на поляната, където бяха пленили Каран.

Личеше, че в опустелия бивак са се сражавали и умирали хора, защото от земята стърчаха стрели, върху жълтите листа ръждясваха счупени оръжия. В западния край имаше пет гроба, оформени спретнато и грижливо. В гората наблизо се натъкна на още два – надуши ги, преди да ги види. Нехайно нахвърляни купчинки пръст, под които единият труп се виждаше. Понечи да го огледа, но вонята я отблъсна. Все пак позна, че мъртвецът е уелм.

Върна се припряно на поляната. Нямахше какво толкова да види. Всички вещи на Каран бяха прибрани освен счупените и напълно безполезните – окървавено парче от одеяло, парцали от палатката. Нямахше ги дори нарязаните ботуши. Тук лъхаше на студена печал, струваше ѝ се, че и дърветата са се отдръпнали от ужас.

„Огледалото е струпало всички тук. И след като са отвели Каран, други са се сражавали на това място, умирали са безсмислено“. Чи ли бяха петте гроба?

Вниманието ѝ прикова едно място, където мнозина бяха газили тревата. Нещо се белееше между листата. Разчупена гипсова превръзка, чиито отломки поляка се разтваряха и ронеха под дъжда. Наблизо бяха захвърлени две кухи метални пръчки.

Взе едната, проследи с пръсти изкусните гравюри по повърхността ѝ. Настръхна от гъдел в ръката и за миг в паметта ѝ са открил друг украсен метален цилиндър, видя се как вади от него Огледалото в

библиотеката на Игър. Вече знаеше, че доскоро то е било съхранявано в тръбичката. Обикновено парче метал, но пък сътворено изкусно. Прибра го в един от джобовете на наметалото си.

Седна на дънера до отдавна угасналия огън и цял следобед се отдаде на вяло униние. Всичките ѝ дела и желания се бяха превърнали в прах. Бе провалила Фейеламор. Уелмите бяха хванали Каран. А сега и Огледалото го нямаше въпреки всичко, което Каран бе направила, за да го опази. Уелмите сигурно я бяха измъчвали и бяха разбрали къде е било скрито.

А къде ли беше Фейеламор?

Никога не бе обичала господарката си, но и сега се стремеше към одобрението ѝ, защото си нямаше друг. Дългът ѝ беше да служи, обаче тя бе отхвърлила Фейеламор и не ѝ бе останало нищо. Беше се откъснала и от Игър – там част от живота ѝ бе завършила, преди да е започнала.

Притъмняваше бързо, валеше, и колкото и празно да беше в душата ѝ, не искаше да измръзне. Надигна се и извади от раницата си здравето промазано платнище, което Фейеламор ѝ бе купила в Предъл. Закрепи го с колчета, забити в земята, и се пхна под него. Извади някаква храна, но дори не забеляза какво яде.

Нощта се точеше мудно и накрая умората притъпи горестта ѝ, погнусата ѝ от себе си, дори угризенията ѝ и тя се отпусна в сън, който не носеше отдих. И цяла нощ беше безпомощна свидетелка как призраци и мъртви уелми с проядени лица гонят спътниците ѝ. Направеше ли нещо, щеше само да умножи страданията им.

Най-сетне с утрото потъна в дълбок спокоен сън. Греше се под слънчевите лъчи и в съня хладна ръка погали челото ѝ. Олекна ѝ за пръв път от много месеци – за нищо не се тревожеше. Събуди се усмихната под слънчевата светлина.

Проза се, протегна се, отвори очи, вдигна глава... и впи поглед в безумните черни очи на Емант. Сви се на топка и изскочи изпод платнището.

– Кой си ти? Какво искаш от мен? – попита, готова да го удари.

Той се отдръпна предпазливо и ѝ показа празните си ръце. Блясъкът в очите му угасна и сега изглеждаше най-обикновен, само да не провисваше на такива гънки петнистата му кожа, а дълбоките бръчки, врязали се край устата, да не издаваха докъде е стигнал в съсията си. Но нямаше нищо дразнещо в дълбокия му овладян глас.

– Не исках да ви стресна – започна учтиво. – Аз съм Флак. Търся една жена, казва се Мейгрейт, а вие отговаряте на описанието.

– Аз съм – потвърди тя. – Кой ви изпраща?

– Нося ви тайно послание от Фейеламор. Аакимите я плениха и я затвориха в Шазмак. Но тя ще си върне свободата и моли да се срещнете в град Толрайм, в Банадор.

„Пленили са Фейеламор?“

– Има ли и друго?

– От нея – не. – Той се поколеба. – Но има още нещо...

– Казвайте.

– Доколкото знам, вие сте приятелка на Каран от Банадор. Тенсор търси среща с нея.

– И защо?

– А, сигурно не знаете... Каран се върна в Шазмак, между нея и Тенсор пламна яростен спор за Огледалото и тя го отнесе. Сега Тенсор желае да се сдобри с нея. Преди бяха много близки.

– Знам. Често ми е говорила за него. Само че няма с какво да ви помогна. Минаха цели девет дни, откакто двете с Фейеламор видяхме този бивак, а още тогава уелмите бяха хванали Каран. И Огледалото го няма. Търсих я в Нарн и по двата бряга на реката, но е изчезнала безследно.

Емант се разбърза.

– Ще отида в Нарн и ще я намеря. Ако я срещнете, кажете ѝ да тръгне към Туркад, заради войната този град е единственото сигурно убежище.

Скоро се скри в гората.

Мейгрейт потръпна, запали наново огъня и си свари чай. Пак седна на дънера и се опита да стигне до някакво решение. Копнееше да открие Каран, но нямаше представа откъде да започне. Собствените ѝ чувства я зовяха на юг, но дори ако Игър я искаше, и с него до себе си не би застана отново срещу уелмите. Всъщност нямаше избор – връщаше се към дълга си. Краткият ѝ бунт бе свършил. Без Фейеламор тя беше нищо.

След много дни пристигна в Толрайм, град недалеч от имението Готрайм. Опасяваше се, че Фейеламор е тръгнала, но я намери още щом отиде на пазарния площад. Господарката седеше до една маса под навес откъм слънчевата страна и пред нея имаше паница плодове.

– Значи дойде – отбеляза господарката ѝ, когато Мейгрейт я доближи. – Надявах се. Носиш ли го?

Мейгрейт призна неуспеха си и се изненада, че Фейеламор не прояви гняв: лицето ѝ остана невъзмутимо.

– Дълго умувах над загадката на Каран, откакто ти ми разказа за дарбите ѝ. Как са се зародили? Проверих онова, което си спомнях, в тукашните архиви за рода Фърн. Догадката ми е вярна. Един мъж от фейлемите е живял тук отдавна. Имал тайна връзка с момиче от този род, родила се дъщеря. Случката била срамна и я потулили, но архивът е съхранен. Макар това да било преди много поколения, името Мелуселда се предавало на дъщерите, какъвто е обичаят в тази област. Дарбата е от смесването на кръвта. Но наученото в Шазмак ме хвърли в ужас.

Фейеламор млъкна и я прониза със суров поглед. Мейгрейт се смути.

– Да... – промълви накрая и се изчерви. – Тя има и аакимска кръв от баба си. Не ти го казах, защото се настрои твърде враждебно към нея. Е, и?

Господарката ѝ едва се съдържаше.

– Значи тя е трикръвна – изсъска тя и устните ѝ се свиха в бяла линия. – Произхожда от три човешки раси, от Трите свята. При единствената ни среща преди години долових, че е опасна за мен. Сега вече знам причината.

Фейеламор се замисли за иронията – толкова мъчителни усилия ѝ струваше да създаде своя трикръвна, а изведнъж от нищото изскача друга, напълно съзряла, но необузdana, дива и коварна. Дали пък светът не се опитваше да възстанови равновесието? Все пак у новопоявилата се трикръвна имаше хитроумие без овладяна сила. Нейното създание беше по-добро.

– Върнах се при тебе – промълви Мейгрейт, – но не ме притискай. Ако Каран е пречка пред замислите ти, ще намериш начин да я заобиколиш. Навредиш ли ѝ, няма да ме видиш повече.

– Няма да ѝ сторя зло – отсече Фейеламор, наведе се, бръкна в раницата си и извади очила. – Носи ги! Ще прикриват цвета на очите ти. – Мейгрейт си сложи очилата. – А сега ми кажи за Огледалото.

– Разбрах в какво го е крила.

Мейгрейт показа металната тръбичка.

– Но къде е то?! – възкликна Фейеламор. – Когато стигнах до бивака, гипсовата превръзка не беше да поляната. Върнах се след четири часа и я намерих натрошена. Дошъл е още някой освен аакимите и уелмите и е прибрал Огледалото. Аха! Младежът, за когото ми каза. Чух за него и в Шазмак. Нейният спътник Лиан. Той го е взел! И отгоре на

всичко е зейн. Ама че каша... Как ли ще постъпи? – Фейеламор се запъна. – Ще отиде в Туркад. Няма накъде другаде да се запъти. Значи и ние ще тръгнем натам. Решителният момент е все по-близо, а аз съм уплашена и неподготвена. Да вървим: налага се да прекроя наново всичките си планове.

34. Пламъци в нощта

Старият квартал на Нарн бе разположен над реката. Заобикаляше го каменна стена, срутена на много места, но самият квартал беше стар само по название, защото някогашните каменни къщи отдавна бяха съборени. Вместо тях се скупчваше странна смесица от мизерни бараки, къщурки на няколко нива и красиви, но овехтели внушителни здания.

Мелничарска улица се проточваше от пазарния площад към реката и завършваше с глуха стена зад склад за вълна. Всички къщи тук бяха построени от груби дъски и имаха какви ли не форми. Стаи, балкони и веранди стърчаха под всякакви ъгли и във всевъзможни подредби, а и наглед противно на всички правила в строителството. Повечето се крепяха на подпори заради наводненията.

Посочената от Пендер постройка беше недалеч от стената, тук къщите бяха схлупени, а улиците пустееха. Сградата беше просторна, отличаваха се от съседните по високата куличка, напомняща за шапка на вещица, само че наистина наклонена и с падащи керемиди. И в мрака имаше окаян, западнал вид с разкривения си покрив и нехайно закованите прозорци.

Лиан мина небрежно покрай нея и спря две врати по-нататък в една дълбока сянка. Пред къщата нямаше никого, но през пролуките между дъските на прозорците се процеждаше светлина. Някакъв юноша се заклатушка по улицата с мях за вино в ръка. Малко по-късно в един коптор зад гърба на Лиан се разнесеоха крясъци, звънна счупено, после тишината се възцари отново.

Нощта беше хладна и Лиан свиваше и разгъваше пръсти, за да ги стопли. Долови движение пред къщата. Някой стоеше на пост в тъмата. Силуетът се отвори за миг в оскъдната светлина и се скри, остана само тънката бледа ивица на откренатата врата.

Лиан се сниши, промъкна се до къщата по тесния проход отстрани и се пхна под верандата. Отдолу беше голяма бъркотия – предната половина върху подпори, високи половин разтег, по-старата задна част се

крепеше на изронени тухли и камъни. По земята имаше какви ли не остатъци от безчет години: счупени съдове, скъсани чували, гниещи парчета дърво, ръждиви жезла.

В тягостните нощни часове той опозна цялата къща отдолу, като много внимаваше да не бутне нещо в мрака и тишината. Понякога притискаше ухо към дъските на пода, за да чуе някакъв звук отгоре. Рядко се случваше. Бдящият на пост се разтъпкваше пред къщата или влизаше, отваряха и затваряха врати, някой ходеше. Нищо не издаваше обитателите на сградата да са уелми или Каран да е при тях. Накрая младежът се настани възможно по-удобно в теснотията и проспа остатъка от нощта.

Сутринта го събуди тропот на тичащи по верандата отпред крака и трескаво блъскане по вратата. Отвори я и напрегнатият тих разговор се чу ясно през дъските.

– Нападнаха ме в гръб. Бяха поне двама, може би трима. Вързаха ме – задъхваше се някакъв мъж.

– Стегни се, Тарлаг – разнесе се неприязнен женски глас. – Не привличай внимание към себе си и къщата. Кажи ми спокойно какво се случи.

– Пазех при кея на сала, както ми заповяда. Чух шум между дърветата наблизо. Отидох да проверя и ме удариха изотзад, вързаха ме и ме зарязаха там. Чак снощи се освободих. Качих се на първия сал сутринта.

– Колко бяха и какво знаеш за тях?

– Нищо. А и не намерих следи.

– Не може ли да е бил спътникът й? Онзи... онзи Лиан – поколеба се тя за името, – за когото ни предупреди Идлис? Онзи, който се срещнал с нея при Тулин и й помогнал да избяга?

Тарлаг изфуча с пренебрежение:

– Че как може да е бил той? От всичко казано за него знаем, че е глупак и страхливец. Не, сигурно е бил някой от онези скреца – натърти грубо на думата, – аакимите. Вартила, трябва да ги изтребим.

Под тях Лиан се подсмихна мрачно – радваше се, че го подценяват. Щеше да им покажа, че не е толкова загубен.

– Вероятно си прав, Тарлаг. Ща удвоим постовете. Малко остава да я прекършим. Скоро ще го вземем. Длъжни сме – много се нуждаем от него. Върви.

Лиан чу тежки стъпки да се отдалечават към задната страна на къщата. Щом стихнаха, Вартила каза тихо:

– Дръж го под око, Генд. Тарлаг е твърде небрежен, има и нещо

невярно в разказа му. Плати на лодкаря, но наблюдавайте и него. Не ми се иска да прибъгваме до още убийства, но ако се налага... Какви вести имаме от другата част на отряда?

– Тръгнали са нагоре по реката след аакимите. Вартила, наистина ли ще смажеш съзнанието й?

– Не, разбира се. Едва ли някога ще намерим друга толкова надарена. Ще ми се да я запазя непокътната колкото се може по-дълго. Но тя ще страда – това поддържа дарбата.

Пак стъпки, които се разделиха в две посоки. Съвсем тихо се чува нови заповеди от Вартила, Лиан обаче не схвана думите. Поне вече знаеше, че Каран е тук.

С утрото просветля и под къщата. Той поднови обиколките си и накрая беше възнаграден. Откри я в една от задните стаи. Вартила и говореше с чегъртащия си глас за Мейгрейт, описваше такива изтезания и жестокости, че Лиан едва издържаше, особено пък при заплахите какво тепърва ще причинят на жертвата си. Но Каран само прихна.

– Знам, че лъжеш. Мейгрейт е на свобода и дори в този момент ме търси.

Дълго мълчание и пък стържещият глас:

– За последен път те питам – какво направи с *нашлара*... Огледалото? Нямам желание да разнебитя съзнанието ти, но трябва да взема Огледалото. – Вартила май се залъгваше, че придумва убедително. – Не е недостойно да признаеш пред мен сега, защото и без това то скоро ще е в ръцете ми.

Гласът на Каран потрепна, но после отново стана твърд.

– Дори да ми разрушиш ума, няма да го получиш, защото е недосегаемо за тебе. Лиан тръгна с него по течението. След два дни ще е в Сит, където ще предаде Огледалото в сигурни ръце. Върни се при господаря си да му предадеш това от мен.

Смехът на Вартила беше като стържене на песъчинки между метални плочи.

– Лъжеш, Каран от Банадор. Аакимите те наричат Великата предаелка. Е, колкото са останали от тях. Вчера този твой Лиан е нападнал един от моите хора на пристана. И сега е в Нарн, търси те.

Каран се засмя на свой ред, малко пискливо.

– Прозвището Великия предаел се пада на Рулке и дори вие, блатни твари, знаете това. В сравнение с него аз съм нищожно дребосъче. А на Лиан не му стигат нито воля, нито смелост. Избяга от вас онази нощ. И няма да дойде тук, не съм му никаква. Искаше да се докопа до

Огледалото. И на вас е известно, че го е изпратил Мендарк. – Лиан чу рязко вдишване през зъби. – Ами да, Мендарк! Магистърът знае как да си послужи с Огледалото. Време е да се тревожите за Тензор. Той също е в Нарн и никога нищо не забравя.

– Стига – прогърмя гласът на Вартила. – Няма да ти търпя игрички-те. Каж ми къде е скрито Огледалото.

Каран май я заплю. Последва глух удар и Каран писна задавено. Под тях Лиан стисна главата си с ръце.

Този ден Вартила още два пъти дойде в стаята на Каран, но тя пак не се подаваше. В късния следобед къщата притихна. Лиан вече познаваше наизуст основите, а гласовете и звуците му помогнаха да си представи как са разположени стайте и коридорите. Реши какво ще направи. Вътре имаше поне шестима уелми – още трима освен Вартила, Тарлаг и Генд. Пазачите отпред и отзад се сменяха на всеки два часа. Реши да изчака до полунощ... не, до два след полунощ, когато уелмите на пост ще са уморени, а другите – ако имаше късмет – заспали.

Щом притъмня, той се измъкна и тръгна по улицата. Комините и от двете страни на къщата бълваха дим. Той купи храна, мях с готварско масло от ядки, голям чувал, а също дрехи и ботуши за Каран. Най-трудно намери ботушите, защото искаше да са удобни и здрави като предишните.

При първата си обиколка бе видял дърводелска работилница. Напълни чувала със стърготини от купчината до водното колело, задвижващо машините, и се помъкна обратно с чувала на гръб. Сред другите тежко натоварени хора не се набиваше на очи. В мрака скри дрехите под един избуял жив плет и се върна в скривалището си под къщата.

Най-после дочака полунощ. Отпред поговориха приглушено, вратата се затвори тихо. Плетеният стол на верандата изскърца. Отзад не се чуваше нито звук. Лиан завлече чувала си до едно място, където дъските на пода бяха напукани и с големи пролуки, и струпа отдолу купчина стърготини, висока цяла стъпка. Направи вдлъбнатина по средата и изля в нея маслото. После пак зачака.

В два след полунощ излязоха да пазят други уелми. Ново скрибуца-не на стола подсказа, че единият се е настанил отпред. Другият обиколи къщата и повече не се чу. Лиан изби искра с огнивото над стърготините.

Просмуканите с масло стърготини пламнаха ярко за около минута, после затляха в оранжево. Щом се разгоряха достатъчно, той струпа

отгоре още стърготини и черният пушек започна да се сгъстява. Лиан се надяваше това да продължи часове. Ако планът му успееше, уелмите в къщата щяха да изпаднат в несвяст, както си спят. Оставаха само двамата пазачи.

Ех, защо не можеше да се свърже с Каран и да я предупреди...

Изпълзя встрани, извади от джоба си тънко въже и го опъна между оградата и една от подпорите. После се притаи зад една каца под улука. Пазачът мина само след няколко минути – макар на Лиан да му са сто-риxa часове, – спъна се, рухна на колене и изруга, а Лиан го цапна зад ухото с пригответената тояга. Върза го колкото може по-здраво в тъмното и го претърколи до оградата. Изпод къщата вече бълваше дим.

Лиан се промъкна край стената, заскрежената трева прашеше под краката му. Отпред другият пазач седеше, вдигнал крака на парапета, и зяпаше към улицата. Изобщо не се обърна, когато Лиан вдигна тоягата.

„Не мога да направя това...“ – разколеба се внезапно Лиан. Уелмът обаче изви глава, забеляза силуета с вдигната тояга и подскочи от стола. В следващия миг дървото го халоса по главата, прекъсна напирания от устата му вик и той се стовари на верандата с тих стон.

Лиан го погледна бегло и влезе през парадния вход, като закри носа си с ръка. Задименото помещение се осветяваше само от един фенер. Той сложи резето и взе фенера с лявата си ръка. През пролуката нахлу-ваше още пушек. Лиан тръгва по коридора на пръсти. Разпределението на стаите беше като запечатано в ума му. Лесно можеше да се ориенти-ра и със затворени очи.

Стигна до средата, когато някой отвън задърпа вратата, последва яростно блъскане с тяло. Лиан погледна в една отворена стая и смътно различи на пода човек, задавен от дима.

Отсрещната врата се отвори със замах и високата жена, която бе видял преди две нощи (явно тя беше Вартила), застана на прага – обле-чена, но боса. Превиваше се от кашлица.

Зърна Лиан в мътилката и изграчи:

– Генд, ти ли си? Пожар ли има?

Внезапно проумя, че говори на натрапник, и лицето ѝ се скова.

Светкавично протегна изопнатата ръка към него, устните ѝ се размър-даха беззвучно. Лиан ѝ налетя с рамо и я изпрати обратно в стаята. Вар-тила изчезна в пушеците и нещо се стовари с трясък, може би шкаф. Но и от мрака се носеха чужди, неразбираеми думи. По краката му пропъл-зяха иглички.

Той отскочи назад през прага и затръшна вратата. Гласът в ушите

му секна, но още шепнеше в главата му, все по-бавно и ниско, докато не заприлича на жабешко квакане. Някакъв мъж го пресрещна в коридора, Лиан заби юмрук в шията му, повали го и изтича покрай него.

Квакането се превърна в глух тътен, а гъделът в краката вече беше остро смъдене. На всяка крачка го пронизваше болка. Лиан едва виждаше мъждукането между горещите дъски. Коридорът завършваше със затворена врата – в задната стаичка без прозорец държаха Каран.

Чу кръсък зад гърба си и огнена болка запълни гръбнака му, ръцете и краката му изтръпнаха. Обърна се. Вартила се подаде от дима, отново изпънала ръка напред.

Лиан запрати фенера в краката ѝ. Стена от огън избумтя в коридора. Той дръпна резето, нахълта в стаята на Каран, затвори вратата и яростно струпа до нея каквито мебели видя – маса, сандъци, поставка за леген. Тук се дишаше по-леко – нямаше толкова пушек.

Посрещна го дрезгаво подсмиване от отсрещния ъгъл. Каран се бе подпряла на лакът на леглото. Хлътналите ѝ очи сякаш светеха, на една-та ѝ буза имаше лилав оток. Смееше се. Протегна ръка към него.

– Милият ми Лиан. Знаех, че си ти. Редно беше да кажеш: „Дойдох да те спася“.

Той прекоси стаята със скок и коленичи до нея. Прегърнаха се непокватно. Зад вратата бучаха пламъци. Имаше и викове, но те заглъхнаха. Отново усещаше краката си.

– Помислих те за мъртва. Толкова кръв имаше...

– За щастие повечето не беше от мен.

Каран поседя още миг-два, опряла брадичка на рамото му, откъсна се от него и все тъй засмяна каза:

– Не че искам да се покажа неблагодарница, особено след като толкова се потруди да дойдеш при мен, но ти подпали къщата и запречи вратата, и ако се огледаш, няма да намериш прозорец. Какво си намислил?

– През пода. – Той посочи надолу. – Дъските са изгнили от старост. Докато уелмите си спасяват живота, ще избягаме под къщата. Изобщо няма да ни видят.

Извади ножа си, пъкна го в пролуката между две дъски и напъна. Острието се счупи при дръжката.

– Поставката – подсети го Каран. – Желязна е.

Лиан обаче зяпаше неуверено. Каран изкуцука при купчината мебели и тромаво издърпа поставката до средата на пода.

– Виж, тази дъска си е сцепена. Ти ще се справиш, няма как –

изхриптя тя. – Ръката ми е безполезна.

Китката ѝ беше зачервена и подута. Каран забеляза как той се вторачи в ръката ѝ и сви рамене.

– После не си направиха труда да я превържат.

Той изстина от думите ѝ – разбра, че със смеха си Каран прикрива колко е изстрадала. Взря се изцъклено в барикадираната врата, изгаряше от желание да поваля и стъпка. А покрай вратата се процеждаха струйки дим, в средата ѝ чернееше овъглено петно.

– Лиан! – освести го Каран.

Поставката имаше дебела основа от желязо. Той я вдигна над главата си и с все сила я заби в най-близката дъска, разхвърчаха се трески. Разби и съседната, захвърли поставката и с ритници напъха в дупката отчупените краища на дъските. Облаци пушек се просмукаха в стаята. Лиан се провря в отвора.

– Дръж се за наметалото ми и не се пускай.

Каран погледна със съмнение задимената дупка, после и тлеещата врата, вдиша дълбоко и кимна.

Въздухът под къщата задушаваше и пареше, откъм фасадата димът червенееше. Докато се отдалечаваха от дупката, нещо падна тежко зад тях. Вратата или може би стена. След миг цялата стая пламна. Вълна от нажежен въздух опари босите стъпала на Каран. Тя замаяно стискаше наметалото на Лиан и почти се влачеше след него. Очите ѝ сълзяха, дробовете ѝ се издуваха за глътка въздух.

Накрая се измъкнаха отзад – пропълзяха под един трънлив храст. Каран беше толкова слаба, че се наложи Лиан да я влачи.

Цялата дясна половина на къщата гореше и пламъци се издигаха над покрива, но в задния двор още беше тъмно. Наоколо не се мяркаше никой, отпред обаче викаха. Лиан хвана Каран под мишница и наполовина я изнесе, наполовина я завлече през провисналата ограда и от другата страна на съседната къща. Свряха се в някакъв жив плет. Лиан уви Каран в наметката си и я сложи да легне, после излезе на улицата и се смеси с тълпата, събрала се да гледа пожара.

Трима стояха в предния двор, пред очите му още двама изнесоха през вратата трети. Зяпачите дърдореха, но никой не предложи помощ.

„Така, знам ги къде са всички освен онзи, който беше на носилка“.

Върна се при плета. Каран тъкмо се изправяше. Лиан прибра торбата с дрехите, подаде ѝ ръка и бавно тръгнаха по тесните улички на Нарн към брега. Чува зад себе си грохот и към небето блъвнаха високи пламъци. Покривът бе рухнал.

– Ако извадим късмет – каза Лиан, – до сутринта няма да се усетят, че не сме останали вътре. Дотогава трябва да се махнем от града.

Каран го изгледа питащо.

– Намерих човека, от когото са наели лодката – добави Лиан. – Той ще ни откара.

Стигнаха до къщурката на Пендер и Лиан заудря по вратата с юмрук. Вътре се размърда светлинка и женски глас подвиква:

– Кой е? Какво искате?

– Събудете Пендер! Отворете!

Светлината се скри. След миг гласът на Пендер се чу през вратата, напрегнат от страх и инат:

– Я си вървете! Елате сутринта!

– Пендер, аз съм. Спомни си уговорката ни. Отвори! Побързай, ти също си в опасност.

Мълчание.

– Не се мотай! – настоя Лиан. – Уелмите идват. Трябва да бягаме веднага.

Резето застърга, вратата се откряна, после се отвори докрай. Пендер застана пред тях – бос, небръснат, шкембето му издуваше нощницата.

Лиан го избута навътре и лодкарят отстъпи и уплашено вдигна ръце.

– Не се бой. – Лиан извади шепя сребърни тарове от кесията която Уистан му бе дал толкова отдавна. – Аз поне държа на уговорките.

Пендер взе парите с такова облекчение, че чак беше смешно.

– Но сега отново се нуждая от помощта ти – добави Лиан. – Веднага ще ни откараш в Сит.

Щом го чу да изрича името на града, застаналата отзад Каран се показа на светло и отвори уста. Лиан стисна ръката ѝ и тя млькна. Пендер я зяпна невярващо и заекна:

– Ама тя... тя беше умряла, видях я. – Гласът му затрепери – Да не вдигаш мъртъвци от гроба? Ти си чародей? Нямах нужда от помощта ми. Махнете се!

– Трябва да ни помогнеш, а и вече си затънал в неприятности и трябва да избягаш веднага.

Пендер се обърна и с тежки стъпки влезе в другата стая. До вратата застана дребничка слаба жена с лъскава черна коса до раменете, извит

нос и сиви очи и попита:

– Какво искате?

– Всички сме заплашени от уелмите – онези, които са наели лодката ви. Искат да ни хванат, а и вас няма да оставят на мира.

Жената огледа стаичката.

– Бездруго нямаме нищо тук. – Тя са позамисли. – Нарн е студено, неприветливо място, няма да ми липсва. Ще ви вземем с нас. Цената е пет сребърни тара: два за пътуването и три за неприятностите.

Лиан ѝ даде парите и тя отиде в другата стая.

– Подготви лодката – чука я да казва на Пендер. – Отплаваме след половин час. – Върна се усмихната и протегна ръка. – Аз съм Хасиен.

После пак се скри отгътък, а Пендер навъсен мина покрай тях и излезе от къщурката.

– Трябва да поговорим – прошепна Каран. – Да отидем в Сит може вече да не е най-доброто решение. А и Огледалото...

Лиан я погледна безметежно.

– Да оставим това за по-късно. Трябва да се махнем преди зазоряване. И дай първо да ти превържа ръката.

След малко бяха готови и заедно с Хасиен и двете малки деца отидоха при лодката.

– Качвайте се – вкиснато нареди Пендер.

Жена му настани децата на носа върху едно сгънато одеяло и седна при тях.

Полека се понесоха по течението. Пендер нагласи кърмовото весло в скобата и се изплю към Нарн. Уличните фенери оставаха все по-назад, превърнаха се в мътни точки и изчезнаха. Лодката се скри в мъглата.

Утрото настъпи с хладна сивкава светлина, плъзнала по небето. Мъглата се разпокъса и изведнъж се разнесе. Каран зашава, уви наметалото около шията си. Лиан зяпаше улисано реката пред тях. Кестенявата му коса се бе опърлила на ситни къси къдрици от едната страна и лепнеше от пепел и прахоляк. Беше целият в сажди. Тя го смуши с лакът и той се обърна засмян. Светлокафявите му очи бяха кръвясали.

– А, да, щяхме да говорим за нещо.

Устните ѝ докоснаха ухото му и тя изсъска:

– Огледалото!

Лиан се престори, че не разбира.

– Огледалото! – повтори тя.

Той ѝ се ухили самодоволно, изгледа я, после бръкна във вътрешния си джоб. Не напипа Огледалото през гладката подплата.

Намръщи се. Претърси старателно всички джобове, повтори доста по-трескаво. Смушение, угриженост и накрая омаломощаващо отчаяние се редуваха на вълни, докато ровеше в раницата, в нейната торба, пак в джобовете си. Знаеше, че изобщо не го е вадил от сигурно закопчания джоб на наметалото, но вече разбираше, че го няма, и изобщо не успяваше да си представи как го е загубил.

– Няма го – призна смазан.

Тя сви вежди.

– Кое го няма?

– Огледалото! – изстена Лиан. – Върнах се при палатката и го намерих. А сега го няма!

Каран се втрещи.

– Намерил си го и вече си го изгубил?!

– Сложих го в наметалото и не го намирам. Сигурно е паднало никъде под къщата.

Идеше му да скочи от лодката.

35. Обсадата на Сит

– Ох, Лиан, какъв глупак си! – възкликна Каран, щом проумя какво се е случило.

Той рязко вдигна глава, а тя се разкикоти несдържано.

– Ама че си глупак – повтаряше, целуваше го и се смееше, от очите ѝ бликаха сълзи и се стичаха по мръсните ѝ бузи.

Хасиен ги гледаше и се чудеше каква е тази врява.

– Защо, какво съм направил?

Недоумението му я накара отново да се превие от смях.

– Не помниш ли, че ме загърна с твоето наметало? А сега бръкна във вътрешния джоб на *куртката*.

Каран опипа наметалото и измъкна навитото Огледало, само колкото да се увери, че наистина е то.

На Лиан така му олекна, че му се зави свят. Сложи глава в skutа ѝ, не му се говореше. Каран го погали по бузата, после по боцкащите остатъци от коса по слепоочието.

– Никога не мога да ти се отблагодаря. Извинявай, че те подразних.

Нито можеше да крие повече чувствата си, нито искаше.

Хасиен ги погледна пак след няколко минути, видя ги прегърнати и заспали дълбоко и пак се загледа настрана.

– Опитах се да си послужа с него – призна той, когато издигналото се високо слънце ги събуди. – И досега малко ме е срам от това.

– Така ти се пада – засмя се Каран. – Видя ли нещо?

– Абсолютно нищо.

– И аз.

– Преди време – колебливо добави той – си мислех за сделка с Тенсор.

– Сериозно? Каква сделка?

– Давам му Огледалото, за да не те преследва. И за да надникне в тайните на Възбраната.

Тя се намръщи.

– Ядоса ли се? – попита Лиан.

Каран стисна ръката му.

– Не, разбира се. Но не очаквам от тебе да се нагърбиш с моя товар. Може би правя страшна грешка с това Огледало.

– Ама ти не знаеше, че е у мен – сети се той. – Чух те обаче да го казваш на Вартила. Как научи?

– Никак. Просто изстрелвах приумици във всички посоки като искри от фойерверк с надеждата да ѝ отклоня вниманието. Знаех обаче, че си в Нарн. Знаех и че ще опиташ някакъв нелеп план, какъвто само на тебе може да ти хрумне. Например да подпалиш къщата още докато и ние сме вътре.

– Не ми се подигравай.

– О, не! Ти ме спаси, и то два пъти. Бях отчаяна, всичките ми планове се провалиха, ти беше незнайно къде. Имах достатъчно време да размишлявам над недостатъците си в почивките между изтезанията. И не знам кое беше по-мъчително... Отначало очаквах да дойде Мейгрейт. Веднъж се уверих, че е наблизно, но тя тъй и не ме откри, а не можех да я повикам – страхувах се да използвам дарбата си. А те ме тормозеха и с описания как са се гаврили с нея.

– Чух – промърмори Лиан. – Не знам защо, но твоята дарба е скъпоценна за тях. Трябва да се пазиш.

– Не подозираха обаче, че знам за освобождаването на Мейгрейт. Когато ме нападнаха, волята ми изпрати зов за приятел и дарбата ми независимо от мен я намери. Усетих, че не е далеч и че ме търси.

Каран въздъхна.

– Но накрая бях готова да им призная всичко, макар да бях сигурна, че после ще ме убият. И тогава усетих тебе – шураше се наоколо, както само ти го можеш. Трудно прикрих радостта си. Ти ми даде сила да издържа.

– Но защо ме прогони от бивака? Още тогава щях да ти помогна.

– Гневът ти може и да те прави страховит, но не се пробужда лесно – подкачи го тя.

– Толкова се терзаех, че съм страхливец...

– Стига глупости! Спомни се, че ми се закле да направиш каквото ти кажа. И въпреки това се инатеше. Нищо не можеше да направиш. Ако беше останал, щеш да си мъртъв още в първата минута, а аз щях да се хвърля срещу тях толкова свирепо, че щяха да убият и мен.

– А защо ги чакаше бездейно?

Каран затвори очи и са върна в кошмара, за да го осмисли.

– Имаха някаква власт над мен – започна колебливо. – Нещо се случи. Ти видя началото, после се добраха до мен чрез сънищата ми. Волята ми стигна само да те отпратя. Вцепениха ме някак. Тежко ми е да си спомням.

А как да му разкаже за гаврата след това – превърнаха я във връзка между тях и отдавна изгубения си господар. Тя потискаше дарбата си от страх какво още може да я сполети. Все едно изкопа дупка и зарови спомените в нея...

Откъм носа се чува детски гласове и се показаха двете хлапета: удивително приличаха на майка си. Момиченцето, на около шест години, сериозно стисна ръцете им, а по-малкото момче не искаше да ги погледне.

– Щом привърша с Изкуплението, ще закусим – каза Хасиен.

После изпълни ритуал от поклони, тихи думи и съдържани жестове, какъвто Лиан виждаше за пръв път.

Каран заговори на ухото му.

– Хората от Огур, страна много на юг от Черното море, имат подобни обичаи, доколкото знам. Но ако Хасиен е оттам, значи е попаднала много далеч от родината си.

Хасиен забеляза че си шепнат, приключи с обряда и пристъпи към тях, може би с мисълта, че дължи обяснение.

– Животът ни е частица от несравнимо по-велик ред. Не ни е дадена дори надеждата да го проумеем или да му повлияем, можем само да отпъждаме сенките от прага си. А миналите ни злодеяния ги привличат

към нас. Затова се отдавам на Изкуплението. – Вдигна една голяма дървена паница. – Ще споделите ли храната ни?

Каран се усмихна и каза:

– Дарената от вас храна ще разведри пътуването ни, *халима наса ак-тулипу мас*. Приемаме поканата ти с благодарност.

Лицето на Хасиен грейна.

В паницата имаше най-различни сушени плодове, дори любимите на Шанд гелони. Имаше и черен хляб, твърдо жълто сирене и купчинка червени триъгълни ядки. Каран предложи къшей на Хасиен съгласно познатите ѝ обичаи, но жената се засмя – ситните ѝ бели зъби лъснаха – и поклати глава.

Когато всеки си взе, каквото пожела, децата се нахраниха, Хасиен поднесе паницата на Пендер с ироничен поклон. Той държеше кърмовото весло с дясната си ръка, вторачен в реката, и започна да се храна с лявата. Хасиен му се поклони още по-ниско, върна се на носа и се загледа с почуда в пътниците. Те седяха прегърнати и не се пуснаха целия ден.

– Колко ще пътуваме до Сит? – подвигна Каран на Хасиен.

– Щом хълмовете по брега останат зад нас, реката почва да криволичи бавно. Ако плуваме само по светло, ще стигнем за пет-шест дни.

– А ако плаваме непрекъснато?

– Малко повече от две денонощия. Това ли искате?

– Налага се.

– Никой не може да се мери с Пендер по тази река – отбеляза Хасиен, без да си позволи гордост. – Няма да ни достигнат.

Каран знаеше доста за лодкарството и бе убедена, че това не е празна хвалба. Колкото и да беше начумерен, Пендер управляваше лодката с ловкост и умение, които сякаш сливаха едрото му тяло с нея и с реката.

– Но как е възможно най-добрият лодкар по реката да остане без работа? – изненада се Лиан.

– Ние сме чужденци. Хората в Нарн са със студени души, враждебни и недоверчиви. За нас оставаше онова, с което другите не искаха да се захванат.

Спускаха се по течението още два дни, без да спират. Слънцето изгряваше късно, залязваше рано, а косите му лъчи сгряваха слабо. Всяка нощ по реката се разстиляше мъгла, но нито ги отклоняваше, нито ги забавяше. Понякога изглеждаше, че Пендер насочва лодката единствено

по усет или според недоловима промяна в шума на реката. Вместо планини и гористи възвишения край тях се изнизваха ниски хълмчета, а когато в реката се вля друга, почти равна на нея по пълноводие, навлязоха в западния край на Ягадорската равнина и бреговете се снишиха съвсем. Вдясно до хоризонта се ширнаха поля без нито едно дърво освен покрай виещия се бряг. Вляво пък заснежените планини се отдалечаваха.

Следобеда на втория ден навлязоха в суха област с ниски ридове, стръмни и каменисти от север, полегати и обрасли с бодливи храсти от юг.

– Областта Крейд – каза Хасиен и посочи голите хълмове отляво.

Лиан се загледа без особен интерес – тукашните злочести, обеднели народи играеха съвсем дребна роля в Преданията. Не се виждаха селища, укрепления или пътища, само еднообразните хълмове и извисилите се Филдорионски планини по-нататък.

Каран повече не спомена за премеждията си с уелмите, а пък живо-то въображение на Лиан му ги рисуваше прекалено подробно и той повече не попита. Тя се възстановяваше бързо и с доближаването до Сит се ободри. Не казваше обаче на кого ще даде Огледалото, макар да личеше, че се надява Мейгрейт да е пристигнала в града. Често говореше за нея и беше ясно, че тя ѝ липсва.

По пладне на третия ден реката зави рязко на изток. Пред тях в плавна дъга от нея се отделяше канал със стръмни брегове, широк стотина разтега.

„Какъв неимоверен труд“ – мислеше си Лиан, докато течението ги отнасяше нататък. Навлязоха в дълъг прав участък между зъбери, притиснали руслото; след още един широк завой реката продължаваше на юг. Тук канарите свършваха и пред погледите им се откри прастарият каменен мост с огромен централен свод от желязо, по който минаваше Големият път. Вляво беше Сит, край чийто бряг имаше немислимо струпване на всевъзможни кораби и лодки. Градът покриваше всяко местенце по склоновете на острова.

Каран въздъхна облекчено.

– Най-сетне в Сит. Ако ще живея в град, предпочитам Сит. Колко е прекрасен! А жителите му са сърдечни и щедри.

– Значи не харесваш Туркад?

– Туркад?! Мръсна дупка! Все едно е Нарн, но хилядократно уголемен, западнал и покварен. Изобщо не ми го споменавай.

Лиан и сам се убеждаваше в красотата на Сит, особено видян откъм реката. Целият бе построен от жълт пясъчник, кулите му лъщяха под следобедното слънце – лъчите му посребряваха плочите от цепен камък по покривите. Дори кейовете бяха чисти и спретнати въпреки шумното оживление.

– Още ли искаш да се прибереш след Сит?

Тя изобщо не забави отговора си.

– Разбира се. Отивам си у дома в Готрайм. Толкова ми домъчня! А там имат нужда от мен, особено ако войната се разпростре и в нашите земи.

– Може би дългът ще те принуди да се задържиш тук.

– Нямам дълг към никого освен към хората си. Банадор е свободна страна. Ако ще Мейгрейт да ме умолява на колене, повече няма да се въвличам в нищо. Ами ти?

Лиан мълчеше. Събитията нямаше да намерят своя завършек в Готрайм, нито пък там щеше да научи края на сказанието си. Огледалото щеше да продължи нанякъде, а той не би могъл да го последва. Пък и имаше дълг към Мендарк. Рано или късно щеше да се наложи да го изплати... Надяваше се да е по-късно, щом нямаше да му занесе Огледалото. Тази мисъл го плашеше. И той искаше мир и спокойствие, а не да се товари всеки ден със съдбините на света. А и как да се раздели с Каран?

– Чувал съм, че Готрайм е най-съвършеното кътче на света – подхвърли той. – Ще ми се да прекарам зимата там.

– А когато зимата свърши?

– Не знам. Ще чакам някакво знамение.

Свободният град Сит заемаше хълмове, обхванати в примка от реката освен на юг. В далечното минало основателите на града бяха прокопали широк и дълбок канал и бяха създали остров с размери две левги на една и половина. Търговската държава процъфтяваше, защитена от реката и стръмните скалисти брегове.

Пендер загребва към спокойните води на пристанището, а Хасиен се оглеждаше за свободен кей. Накрая му посочи един от по-старите, скован от неодоляни трупи, макар че и там лодките бяха вързани в три редици и трябваше да прескачат по тях, за да отнесат на кея малкото си вещи.

Качиха се по късата стълба и Лиан се огледа. Лабиринтът от кейове се простираше във всички посоки и навсякъде цареше трескава суетня.

Тръгнаха след Пендер към митницата. Пред входа се сблъскаха с бързаш мъж, който се усмихна радостно.

– Пендер, стари друже! – извика той и разпери ръце за прегръдка. – Колко е хубаво да те видя! От последната ни среща май минаха цели две години! – Отдръпна се и погледна внимателно приятеля си. – Ама че дни си избрал да тръгнеш по реката. – Чак тогава видя жената и децата и лицето му се изопна. – Хасиен, какво те води насам в тези черни времена?!

Тя бе пристъпила с усмивка към него, но спря озадачена.

– Дирхан, какво не е наред? Отказахме се от Нарн и идваме да живеем в Сит.

– Но как тъй не сте чули? Огромна армия настъпи от Орист. Целият Ягадор южно от Гар е превзет, Виликшатур е обсаден, а Игър вече напредва към Сит. Авангардът му ще стигне до моста над канала само след няколко дни. Зле сте избрали момента да дойдете. Нима не знаехте?

– Имаме си неприятности. Избягахме от Нарн преди три дни, без са спираме никъде. Доведохме и тези двамата. Преследват ги страшните пазители на Игър, от които бягаме и ние. Трябва да се скрием някъде.

После представи Лиан и Каран на Дирхан – нисък и мургав, със слабо лице и нос като човка.

– Добре поне, че пристигате сега – каза Дирхан. – Довечера пристанището ще бъде затворено, дори аз не бях могъл да ви вкарам в града. А от сутринта никой не може да припари, особено пък шпионите на Игър от Орист. Ако обаче са непреклонни, ще преплуват нощем и ще се изкатерят по скалите. Елате с мен, ще пратя някого да се погрижи за лодката.

– Непреклонни са... – въздъхна Каран, докато вземаха раниците си.

Дирхан я изгледа някак странно, после се развика и махна с ръка. Притичаха двама работници и по негова заповед преместиха лодката другаде. Пендер се вторачи след нея, като че ли се бореше със себе си, но после лицето му се отпусна, той взе последния малък сандък и тръгна с приятеля си.

– Ще завариш Сит твърде променен – обърна се Дирхан към Хасиен, когато ги въведе в митницата, продълговато ниско здание в самия край на пристана. – Вече е нужен пропуск, за да влезеш и да останеш в града. Ще го уредя обаче.

Зад митницата видяха базалтов обелиск с четири страни, целият покрит с дребни надписи. Дирхан забеляза любопитния поглед на Лиан и му обясни:

– Законите на Сит. По време на престоя си ще имаш време да ги опознаеш. Всъщност, за да получиш пропуск, трябва да подпишеш

декларация, че ще ги спазваш най-стриктно. В Сит държим на законността.

– Но ще минат часове само докато ги прочета – изсумтя Лиан.

– Има ги на всяко кръстовище – каза Каран. – Подписвай и да вървим.

– Така е – любезно потвърди Дирхан. – Но за да подпечатат пропуските ви, трябва да имате и собствено копие, което да носите винаги.

След половин час се сдобиха с пропуски и екземпляри от законите, разделиха се с Дирхан и влязоха в града.

– Има една малка къща до жилището на Дирхан, в която ще се подслоним засега – отговори Хасиен на въпроса, зададен ѝ от Каран.

Сбогуваха се и Каран веднага забърза по най-тесните и тъмни улички. Докато стигнат до целта – невзрачна врата в някаква задънена уличка, Лиан съвсем се обърка.

Каран нетърпеливо потропа, вратата се откряна и видяха сбръчкано лице.

– Аз съм Каран, искам веднага да говоря с Мейгрейт. Тук ли е?

– Не съм я виждала от месеци.

Раменете на Каран се превиха, но гласът ѝ се изостри.

– Тогава ще говоря с Фейчанд.

– Не познавам такава.

– Няма ли тук някой приятел на Мейгрейт?

– И Гистел го няма. Казваш, че името ти е Каран? Не съм чувала за тебе.

– Приятелка съм на Мейгрейт. Пуснете ни да влезем, моля ви.

Вратата се откряна още малко. Светлосините очи на старичката ги огледаха.

– А *този* кой е?

– Лиан. Приятел. Много ми помагаше. Пуснете ни. Мейгрейт няма да е доволна, ако обсъждаме делата ѝ на прага.

Каран се озърташе неспокойно към уличката. Издрънча верига и вратата се отвори. След като влязоха, старичката залости, поведе ги по сумрачен коридор и нагоре към студена опушена стая с тясно прозорче. В отсрещния ъгъл тлееше малко огнище, но не топлеше кой знае колко.

– Чакайте тук. Ще ви донеса храна.

И побърза да излезе.

Лиан пусна раницата на пода и седна с гръб към стената. На пода

имаше протрит килим – червено-сините завъртулки по него едва се виждаха. На тъмната дървена ламперия над огнището висеше малък гоблен, зацапан със сажди, на една скоба до вратата мъждееше лампа.

Каран застана до огнището и се вторачи в жаравата. Побутна въглените с върха на ботуша си: подскочи облаче искри.

– Ох, къде ли е Мейгрейт? А и тази тук ми разправя, че не познава-ла Фейчанд. Сигурно лъже. Защо няма никой?

Пак срита ядосано огъня.

– Плавахме много бързо от Нарн. Обикновеното пътуване с лодка отнема четири-пет дни – опита да я успокои Лиан. – А и никой не е знаел, че ще дойдеш днес – или изобщо.

– Не ми останаха сили, Лиан. Не мога повече. Крепеше ме единствено надеждата да предам Огледалото тук. Да го нося другаде е нетърпимо... а и къде да отида?

„И то без да разчитам на дарбата си“ – добави наум.

Старицата им донесе най-проста гозба и се оправда с войната. Макар да се отнасяше любезно с тях, ги гледаше недоверчиво и на излиза-не заключи вратата.

– Не знае какво да прави – измърмори Лиан. – Нещо се е объркало, няма нареждания и се бои. Впрочем, коя е Фейчанд?

– Онази, на която трябва да дам Огледалото. Господарката на Мейгрейт. За нея не мога да говоря.

– Страхувам се – призна Каран, когато се нахраниха. – Сит е могъщ град, но как ще устои на такава огромна сила? Водата ще спре нашествието само за няколко дни. Но дори Сит да не се предаде, околните земи ще бъдат завзети и оставаме тук като в капан.

– Още колко ще я чакаш?

– Не много. Защо ли дойдох? Тук е по-зле и от Шазмак – там поне ме обичаха. Сърцето ми подсказва, че всичко отива на зле, но къде да се дяна? Това време ми натежа прекомерно.

„Е, най-после няма за какво да спорим – рече си Лиан. – Остана ни едно-единствено убежище. Хем Мендарк ще ни помогне, хем ще върна дълга си към него“.

– Да тръгнем на север към Туркад. Мендарк ще те закриля.

– А, да. Мендарк! Знаех си, че пак ще подхванеш тези приказки, щом няма на кого да се опра. И при какви ли условия ще ми предложи закрилата си? Не, ще разчитам Фейчанд да се върне. Туркад е последния

шанс.

Дните се точеха мъчително в тази теснотия. Каран се държеше сприваво и капризно, явно беше уплашена. На петия ден войските на Игър доближиха по южния бряг и обсадиха Сит. Старицата им носеше два пъти на ден храна и вода, само че дажбите намаляваха. Лиан запълваше времето си с писане. Носеше дневника си в торбичка на колана от страх да не загуби бележките си за „Предание за Огледалото“.

В късната нощ седеше на пода, увит в одеяло, и на немощната светлина от огнището се мъчеше да чете една книга, намерена в шкафа. Каран спеше отсреща. По коридора отекнаха тежки стъпки, изскърцаха дъски и пред вратата някой зашепна.

Вратата се отвори и влезе мъж с дълъг кожух. По кестенявата му коса и брада и по раменете му лепнеше сняг. Бе висок колкото Лиан и млад, но вече напълняваше в кръста. Погледна го, отвори уста, но видя и омотаната в одеяла Каран на пода и отиде при нея.

Наведе се и я раздруса грубо за рамото. Тя се стресна, седна и отблъсна ръката му. Махна кичурите от очите си и се изправи.

– Кой си ти?

– Гистел. Какво търсите тук?

– Какво търся ли?! – кресна Каран – Къде е Фейчанд? Искам да говоря спешно с нея по заръка на Мейгрейт.

– От много седмици не е идвала – ядоса се и Гистел. – Я обясни коя си! Казваш, че идваш по заръка на Мейгрейт, ние обаче знаем, че тя е пленница във Физ Горго, накъдето тръгна сама.

– Аз я придружих. Избягах, а после и тя си е върнала свободата. Обещах да дойда за среща с Фейчанд тук и това ми струваше много мъки.

– Фейчанд тръгна отдавна – неохотно изръмжа Гистел. – Безпокоеше се ще бъде ли изпълнена задачата. Може би е отишла да освободи Мейгрейт. Не знам, защото не споделя с мен, а оттогава няма никакви вести. И какъв е този противен зейн? Как се осмеляваш да го доведеш тук?!

Каран скочи и замахна с крак да го ритне в слабините. Гистел отскочи заднешком, спъна се и тупна в огнището, по главата му се посипаха сажди. Лиан прихна.

– Да не си повторил тези думи! – каза Каран със заплашително спокойствие. – Той ми помагаше във всичко, значи е направил услуга *и на*

нея.

Гистел избърса чернилката от лицето си и стана. Очите му святкаха злобно, но пък виждаше, че Каран е посегнала към ножа си.

– И къде е тя? – пак натърти Каран. – Щом проклетото Огледало е толкова важно, защо не е тук да си го вземе? Изобщо не съм го искала! – Неочаквано измъкна Огледалото от джоба си и го захвърли в краката на Гистел. – Ето ти го! Носи го където искаш и й го пази. Аз си изпълних задължението.

Металното руло звънна, търкулна се по пода, бавно се разгъна и изведнъж се опъна в блещукащ лист. Лицето на Гистел се скова от неудържимо изкушение. Мигът се проточи. Той полека се наведе да го вземе. Пръстите на Каран се свиха около дръжката на ножа. А неговите пръсти докоснаха Огледалото и се отдръпнаха. Гистел вдигна глава, видя изражението й, внимателно се изправи, заобиколи Огледалото и излезе.

С плувнали в сълзи очи Каран пристъпи към Лиан и опря глава в рамото му. Той я прегърна.

– И аз не съм роден за такива дела – прошепна в косата й. – Какво ли не бих дал, за да съм в Чантед, да седя кротко в кръчмата с чаша до лакътя или да разказвам до огнището в тази дъждовна нощ, а вятърът да си вие безсилен навън. И аз натрупах причини да имам зъб на Мендарк.

36. Бегълци

На другия ден Каран се събуди с чувството, че е изоставена в злонамерен, но и равнодушен свят. Навън беше дъждовно, ветровито и студено. Бурята бе разместила керемиди, от часове по стените се стичаше вода и се събираше на пода, просмукваше се в килима. Стаята се размириша на престаряло куче.

Тя се стресна, щом си спомни най-натрапчивата част от сънищата си.

– Нещо страшно е сполетяло Шазмак – промълви отпаднало. – Сънувах го.

Лиан, свит на топка под одеялата си при огнището, изпъшка и дръпна завивките от лицето си. Жадуваше да поспи още поне два-три часа. Надигна се и се опита да я слуша внимателно.

– Сънувах уелмите. Връхлитата на многобройна унищожителна орда, но не приличаха на онези, които познавам. Аакимите бяха безсилни

срещу тях, както и аз през онази нощ.

„Безсилна съм и сега, не ми остана упоритост, няма къде да отида и се плаша от дарбата си. А без нея все едно съм спяпа... и безумна“

Таванът, провиснал под тежестта на водата, накрая се спуска и мръсен поток се изля върху постелята ѝ. Това беше прекалено! Светът се бе обърнал с главата надолу за една нощ. Каран се разплака, преджапа боса и почти гола и се пхна под одеялата на Лиан. Той я прегърна, усещаше колко е отслабнала. Но щом я докосна, в главата му се прехвърли откъс от съня и той неволно извика от прозрение кои са уелмите.

– Гашадите! Те са гашадите!

Каран изскимтя и се вкопчи в него. Щом налучка името, умът му сякаш избухна. Гашадите имаха свое място в Преданията. В древността Рулке ги дарил със знания, след като се провалил със зейните. Открай време бяха безпощадни врагове на аакимите.

– Но къде ли ги е намерил Игър? – запита се на глас. – От хиляди години в Преданията няма нищо ново за тях... не и откакто Рулке е бил затворен в Нощната путош.

– „Дори вече не помним истинския си повелител, толкова време е минало“ – измънка свряната под одеялата Каран.

– Какво?!

– Идлис ми каза това преди месеци. И спомена, че били дошли от ледения юг.

Щом тя се унесе отново, Лиан стана и надникна през прозорчето към глухата уличка, мъглата и дъжда. В такова време Игър можеше да прати войници в лодки където и да било по източния бряг на острова, никой не би ги усетил, докато не стъпят на сушата. Значи нашествениците можеха да влязат в града привечер.

Долу старицата седеше на разръфан плетен стол до кухненското огнище и мижеше към страниците на малка зелена книжка.

– Какви са новините? – попита я Лиан.

Тя му посочи очукано джезве на печката и чак когато той седна срещу нея с чаши, бълващи пара, отвори уста. След като Гистел се върна, вече се държеше по-приветливо.

– Много сме зле. В града е пълен хаос. Всички са ужасно напласнени, където и да отидох тази сутрин. Аз от какво да се боя в живота освен какъв ще бъде краят му за мен? Смъртта не ме плаши, но днес и аз се страхувам. Дори разносвачите на вода са се изпокрили.

Тя пак зашумоли с листата на книгата. Лиан отпиваше горчивото кафе. Навън дъждът май спираше.

– И още нещо има – продължи старицата. – Страшните пазители на Игър – уелмите, вчера бяха навсякъде по другия бряг, командваха войските. А днес са изчезнали, никой не ги е виждал в часовете, преди да се съгъсти мъглата. Може би тук вече нямат нужда от тях, отишли са да тормозят други земи.

– Може би... – промърмори Лиан.

Уелми... Гашади! Но имаше още по-неотложни грижи.

– Трябва да се махнем. Явно Фейчанд няма да дойде, нито пък Мейгрейт. Къде да отидем? Гистел ще ни помогне ли?

Старицата огледа празната кухня.

– Гистел ли... Може би, макар че никога не съм го харесвала. Вече и за него се питам. Дълго го нямаше. Къде ли е бил? – Взря се в Лиан, като че и него претегляше наум. – Мисля, че е твърде късно. Но има ли значение дали сте тук, или не? Ако искате, тръгвайте. Но няма къде освен към Туркад, а и ще вървите пеша.

– Страх ме е да отида в Туркад – смънка Каран от прага. Беше дошла, без да я усетят.

– Мен пък ме е страх да седя тук – възрази старицата, – ама съм твърде стара да бягам. Да бяхте продължили с лодката към морето, забавихте се в града. Сега врагът е навсякъде из Ягадор южно от реката. Никой лодкар няма да ви откара.

– Познавам един, който може и да се съгласи – замислено каза Лиан.

Към единадесет вечерта мъглата се съгъсти толкова, че от единия край на лодката не се виждаше другият. Двамата се бяха сгушили по средата и чакаха – Каран с унило безразличие, Лиан в тревога. Зад тях Пендер повтаряше все същата ругатня:

– *Фари, фари, фари!* – Изведнъж избухна: – Къде е този Гистел? Трябваше да дойде преди час. Вятърът се засилва и ще издуха мъглата. Този ваш водач е изменник, така де!

Понечи да излезе на кея. И Лиан беше обзет от същите опасения, но не можеше да го пусне.

– Чакай!

– Стига толкова. Те идват!

Така си беше. Зад тях се разгаряше битка, чуваха се викове и писъци. Подухна вятър, мъглата изтъня, чезнеше с плашеща бързина – първо се показаха лъскавите върхове на кулите, макар че по реката още

нямаше видимост. Студените лунни лъчи осветиха Сит. Лиан докопа ръката на Пендер и грубо го дръпна да седне.

– Не мърдай отгук! Ще тръгнем с Гистел.

– Пет минути. Не повече.

Чакаха настръхнали. Едно от зданията зад кейовете пламна, пожарът бързо плъзна по хълма. Цели тълпи се изсипваха на пристанището от уличките. Един мъж подтичваше и се взираше към водата.

– Ето го – посочи Лиан, стана и се хвана за ръба на кея. – Ей, тук сме! – извика и размаха ръка.

Пендер също се изправи. Гистел вече тичаше с все сила към тях.

– *Фарш!* – изсъска дебелакът, тръшна се на кърмата и разклати лодката.

Дръпна яростно въжето. Лиан го погледна недоумяващо, но в следващия миг забеляза двете закачулени фигури, които също тичаха към тях. Пендер мощно отблъсна лодката с веслото и Лиан залитна към носа.

Вятърът разкъсваше мъглата на ивици и кълбета. Пендер напъна веслата и умело насочи лодката към най-близкото белезникаво петно над водата. Още трима души се устремиха към мястото, откъдето бяха потеглили, ясно откромени от пожарищата в града. Един посочи с дългата си ръка, друг се подпря на коляно. Стрела се заби в дъските до ръката на Пендер. Той пак изруга, загребва още по-силно, лодката зави и се скри в мъглата.

Почти по същото време една лодчица, газеца надълбоко, покрита с кал и клонки, се допря безшумно до каменистата южна страна на острова. Едър мъж скочи от нея и се вкопчи в мокрите скали, а лодчицата бавно се завъртя нанякъде в тъмата. Мъжът изплъзга по канарите в мрака и мъглата и се промъкна в Сит. Щъкаше къде ли не и търсеше и дори сред развихреното насилие през тази ужасна нощ бягащите хора спираха за миг и зяпваха страховития мъж. Лицето с черна брада не изразяваше нищо, само заревото открояваше двата криви белега по бузата на Емант.

– Та какво ще искате сега от мен? – попита Пендер, докато се свираха в тръстиките на северния бряг, повече от левга по-надолу.

Три часа се изплъзваха на вражеските патрули, прокрадваха се от едно петно мъгла към друго, а когато вятърът я разпиля, плъзяха по

безбройните протоци и заблатени места в долното течение на Гар.

Лиан не можеше да се отърси от колебанията си. Не познаваше областта и не вярваше, че двамата с Каран ще стигнат по суша до Туркас, особено пък щом войскарите щяха да ги издирват. Доскоро се уповаваше на Гистел да ги отведе там. А упоритата самоуверена Каран я нямаше, вместо нея виждаше отчуждената и потисната непозната. Както и да я заприказваше, тя само повтаряше:

– Страх ме е да отида в Туркад.

– Не можем да останем в Сит.

– Знам.

– Ами Банадор?

– Да бях отишла там направо от Шазмак, дори ако трябваше да те зарежа по пътя. Сега е късно, те вече ще ме чакат там.

– Да прекосим морето? – промълви той със съмнение. – Щом ме гониха чак дотук, няма да им избягам в равнините на Алмадин.

– Тогава какво да правим?

Лиан се взря умоляващо в Пендер.

За лодкаря това беше нещо ново и засега предпочиташе да си мълчи. И той се бе преобразил – вкиснат на сушата, способен и властен в лодката си.

– Чудя се и за самата задача – мърмореше Каран. – А тя какво право има да притежава Огледалото? Името ѝ кънти на кухо в главата ми. Сега се питам дали да го дам на нея не е толкова зле, колкото и на Тенсор. Вече не знам кое е правилно. Разсъдъкът ме подвежда, както и увереността, всичко ми изглежда безсмислено.

– Не съм новак в бягането и криенето – намеси се Пендер. – Аз бих се притаил в Туркад. Свърталище на порока си е, нали така! Там има местенца, където и *вашите* врагове не смеят да припарят. А и градът е много по-могъщ от Сит.

– Каран, нямаме друг избор. Нека отидем в Туркад.

Тя се извърна към водата. Трепереше и колкото и да стискаше клепачи, две сълзи се плъзнаха по бузите ѝ.

Пендер ги видя, вникваше и в нямата молба. „Ти си добра душа. За тебе ще го направя, ако поискаш“.

– Не съм бил в земите оттук до Туркад – каза им с неприязънта на моряк към ходенето. – А в тези времена дори аз не мога да ви откарам денем. Из мочурищата обаче има много протоци, а и устието си го бива, така де! В по-тъмна нощ мога да ви закарам до морето. И ще продължите към Туркад.

Но и тази нощ, и следващата беше пълнолуние, а мъгла нямаше. Тримата студуваха сред тръстиките. Преди третата нощ се заоблачи и потеглиха, щом залезе слънцето.

Каран не продумваше, беше безпомощна и примирена. Нямаше какво да даде от себе си. Ако Мейгрейт бе дошла... но никога нямаше да я намери. Долавяше мощта на Игър наоколо, също и уелмите. Мяркаха се и онези очи от видението; все по-големи и зли. Той я искаше, тя беше втъкана в стремежите му. Ден и нощ се сливаха в грозен сън. Сега пък се плашеше, че обезумява, колкото и да я утешаваше близостта на Лиан.

Пендер промушваше лодката поменящите се протоци в мочурищата и на сутринта вече надушваха соления дъх на морето. По негово настояване през деня се криха в тресавищата. Добре, че го послушаха, защото в утрото войници претърсиха наоколо с малки лодки, по-късно чуха скрибуцане на дъски и плисъка на много весла – край тях мина цяла флотилия.

Пълното лице на Пендер се опечали още щом помириша морето.

– Как копнея за морските вълни – отрони тъжно.

Любопитството на Каран замъждука за пръв път от много дни.

– Какво ти се е случило?

– Имах си малък кораб, превозвах стоки покрай брега, понякога и отвъд. Но враговете ми бяха твърде много – процеди с омраза. – Не ме искаха. Отнемал съм бил от печалбите им, нали така! Съюзиха са срещу мен, подпалиха кораба ми. Всичко изгоря, нямах пари да платя стоката, трябваше да бягам. А бях най-добрият капитан в Туркадско море. Сега гребя по вонящата река и не припечелвам дори за насящния.

Вечерта с лекота се провряха покрай патрулите и преди полунощ стигнаха до морето по най-северното разклонение на устието. Вятърът налиташе от север, високи вълни се разбиваха в плитчините по-навътре. Скоро всички бяха мокри до кости.

– Тук няма опасност за вас – извика им Пендер в шумотевицата. – Ще ви оставя на брега, селото е наблизко, така де! Купете или откраднете лодка. Имате два-три дни плаване до Туркад. Време е да се върна при децата си.

Обърна, преодоля вълните и доближи брега. Не мръдна от кърмата. Каран прекрачи предпазливо на пясъка. Стоеше търпеливо, хванала въжетото, и рееше поглед над водата.

И Лиан седеше, надмогнат от уплахата. Дори да откраднеше лодка, не би могъл да се добере до Туркад по това бурно море. Предпочиташе отново да пълзи по опасната пътека към Шазмак.

– Никога не съм плавал сам в море – изломоти той.

Пендер го изгледа с отвращение.

– Колко си жалък... А пък се уплаших от тебе. Защо ли да ти помагам? Няма да го направя дори за цяла торба сребро.

И тогава срещна погледа на Каран.

– Ще го направиш ли *заради мен*? – попита тя и закоравялото му сърце трепна.

Поумува и ръката му може би случайно опипа кесията на кръста му. Лиан безмълвно пусна в мазолестата му длан няколко големи сребърни монети. Лодкарят ги претегли, задържа ръката си протегната ръка и младежът с нежелание добави още една монета. Парите веднага изчезнаха в кесията.

– Качвайте се.

– Ами децата? – не се съдържа Лиан.

Пендер въздъхна.

– И в Сит са на толкова сигурно място, колкото е всяко друго.

Закрепи мачтата и опъна малкото платно.

Тази нощ Каран пак започна да вика насън. Лиан стискаше ръката ѝ и тя се успокои за малко, а после се разпищя, мятеше се и бърбореше несвързано на банадорско наречие, което той трудно схващаше. Притисна я до себе си, галеше чорлавата ѝ коса и покритите със солени пръски бузи. И двамата се унесоха.

Изведнъж връзката помежду им, изкована в Шазмак, оживя и изля непоносим порой от лица: Вартила, Идлис, Игър, още някой. Лиан се поразсъни, щом си спомни какво бе преживял в Тулин. Същото лице бе зърнал и през нощта на онази поляна. Фигурата, грамадна на каменното си кресло, разкъсваше оковите и посягаше напред.

Рулке! Как не се бе сетил досега? Рулке! Но защо тя го сънуваше? Лиан внезапно потъна в кошмара.

Мярна се Игър, след него – Тензор. Видя дори себе си. Лицата се въртяха и разкривяваха, сливаха се или изпъкваха поотделно. Отново се пренесе в Нощната пустош, невестествения затвор, сътворен за Рулке. Съзря там и него, само че не окован на камъка. Трудеше се в огромна зала и наглед довършваше някакво творение, машина с нечовешки

размери и несъмнено със скрити сили. Този път Рулке не се огледа, макар и да беше ясно, че го е забелязал, защото сам привлече мисления му взор. И това незнайно защо беше още по-смразяващо.

Каран изхленчи. Сънят се промени и Лиан видя лицето на Емант. Отново преживя същия ужас, но осъзна, щом паметта му бавно се откъсна от виденията на Каран, че сега Емант злорадства над нея и че тъкмо от него тя се плаши най-много.

Каран запищя – призрачен звук от устата на човек, тласнат до ръба на лудостта. Разсмя се диво, откопчи се от Лиан и са хвърли в морето.

Пендер не се помайваше – натисна кърмовото весло, смъкна платното, но въпреки това се отдалечаваха. Лиан подскачаше, крещеше на Каран и клатеше лодката опасно. Лодкарят се вбеси, заби юмрук в корема му и го запрати зад борда.

– Не бях срещал толкова безполезен глупак – промърмори и му викна: – Натам бе!

Лиан заплува, вълните го подхвърляха и спускаха, от време на време погледът му откриваше Каран, проснала се неподвижно във водата. Накрая стигна до нея и я хвана. Беше бледа и студена като труп, но пръстите му напипаха слаб пулс на гърлото ѝ.

Обърна я по гръб, обвини я с ръце, подпря тялото ѝ на гърдите си и натисна. От устата и носа ѝ зашуртя вода. Натисна втори път, после трети. Изтече още вода, после тя вдиша с пресекливо гъргорене и повърна през рамото му в морето.

Лиан изми лицето ѝ. Главата ѝ се люшкаташе в ръцете му, очите ѝ блуждаха. Той я хвана по-здраво и се огледа за лодката. Нямаше я.

Отблъсна се с крака, за да погледне по-надалеч – от лодката нямаше и помен. Вълна заля очите му. „Наистина съм тъпанар – кореше се окаяно. – Дори Пендер е по-умен. Ако не беше той...“

Но къде ли беше Пендер? В тази тъма можеше изобщо да не ги открие. Или просто да ги зареже. Погледът на Лиан шареше в търсене на брега, но той не знаеше накъде да се визира. А и бездруго нищо нямаше да види в мрака. Водата беше толкова студена, че вече изтръпваше. Нямаше да се наложи да чака дълго смъртта.

37. Старият град

Лиан си мислеше, че плува с Каран от часове, макар че изобщо не бе изтекло толкова време. После чу скърцането на весла, лодката

внезапно се появи и умелата ръка на Пендер я насочи толкова близо до тях, че Лиан се пресегна и се хвана за борда. Пендер издърпа веслата и извлече от водата първо Каран, после и него. Уви ги с едно платнище, но вятърът ги смразяваше.

– Тя трябва да седи до огън и да пие нещо топло – отсече лодкарят.
– Отиваме на брега.

Лиан седеше прегърбен под платнището и гледаше дебелото му грозно лице с безмерно уважение.

Нататък по брега намериха ивичка пясък, свряна между скални издатини. Навътре растеше гъста гора, а между скалите – пирен. Пендер заби носа на лодката в пясъка. Запалиха два големи огъня и сложиха Каран между тях, пояха я поред с рядка супа и сладък чай. Накрая тя заспа, но кошмарите започнаха отново. Два пъти скачаше и побягваше в мрака, така че се наложи да я вържат.

Сутринта изглеждаше по-добре, колкото и да беше изнемощяла. Вятърът се обърна от юг, имаше надежда да пътуват по-бързо. Вдигнаха платното и се понесоха право към Туркад.

В утрото на осмия ден след бягството им от Сит цялото небе на запад беше покрито с димна завеса. Лодката заобиколи връзания в морето нос и навлезе в дълбоките, защитени от бурните води на Порт Кардасон, най-огромното пристанище по бреговете на Мелдорин, морската врата към прастария град Туркад. Пристанището беше претъпкано с морски съдове – от грамадни кораби, целите в жълти платна, пристигнали чак от Крандор с товар от подправки и коприна, накити и рядка дървесина, до мъничките рибарски *кюли*. Гористи хребети се спускаха досами водата и между тях имаше скътани безчет дълги тесни заливчета. Морето пред пристанището беше осеяно с мънички островчета – на някои стърчаха фарове, бележещи безопасния път, който тук се отклоняваше вляво.

На половин левга навътре зад три скалисти острова беше градът – пъстро петно на фона на наъзбените възвишения, които сякаш го изтикваха към морето. Минаха между островите, пак свърнаха на запад, плъзнаха се по дълбоките сини води на Порт Кардасон и стигнаха до ширналата се мътилка на Туркадския залив.

Лиан оглеждаше всичко опулен.

– Колкото и да съм пътешествал, друг такъв град не съм виждал. Сигурно са изсекли цели гори, за да го построят.

– Не си и подушвал друг такъв, така де! – вметна Пендер и си запуши носа.

Вятърът носеше от север тежка воня на развалена риба и други гнусотии.

Каран, която наглед почти се опомняше, промълви:

– Винаги е бил място на злочестини за мен.

Туркад не беше най-големият град в Мелдорин, но останалите не можеха да му съперничат по древност – дори по времето на Шутдар беше стар. Целият бряг бе покрит с гигантско натрупване на пристани, скелета, складове, кейове – навлизаха във водата върху яки колони, почернели от катран, с надстроени по три, четири, че и по пет етажа върху тях. Някои достигаха на дължина цели хиляда стъпки. Всичко това заемаше поне една левга от залива. Някои постройки още бяха здрави, други се бяха наклонили, подовете на трети бяха провиснали към вълните. Имаше свързващи мостчета с греди колкото дънер на старо дърво, укрепени с ленти почернено желязо. Този неимоверен градеж незабележимо затъваше в тинята, обаче отгоре рисковано се издигаха нови равнища – пристанищното градче Хлун, чиито облечени в роби обитатели контролираха всички морски превози от и до Туркад.

– Морето се надига, а земята потъва – отбеляза Каран. – Те неспирно строят ново върху старото. Най-древната част на града прилича на айсберг – повечето е под водата.

Лодката се провираше на зигзаг в гъмжилото и спря до внушителен пристан. Водата лъщеше мазно.

Изкачиха се по стъпала, сякаш създадени от великани, и стигнаха до черната площадка. Пендер издири един чиновник, плати му таксата и придиричиво прочете разписката. Без нея на мига щеше да се прости с лодката си.

Докато вървяха по дългия пристан, подминаха дупка – явно долу една от колоните не бе издържала на гниенето. В дупката се виждаше хаос от смахнато килната дървения, истински кошер от слузести килийки.

Някакво движение привлече погледа на Лиан. Отдолу го зяпаше мършаво мръсно лице. Всъщност лицата бяха много. По гредите пълзяха жителите на тази бърлога. Посочи ги на Каран.

– Прекалено много хора, земята не стига – отвърна тя и потръпна – Затова няма празно място. Да се махнем от тази проклетия, привиждат ми се кошмари дори само като стоя върху нея.

Тя нарами раницата си и тръгна припряно към западните хълмове и

кулите на стария град. Най-сетне се добраха до брега и навлязоха в стръмните тесни улици, настлани с тъмносини тухли на черни петънца. Край тях се редяха сгради от потъмнял камък. Веднага след като се насаниха в една от многобройните странноприемници около пристанището, Пендер отпраши нанякъде.

Каран поръча чай и седна на пода срещу Лиан.

– Не биваше да идваме тук.

– Нямахме къде другаде.

– Не се отдалечихме от враговете ми, а дойдохме при тях.

– За кого говориш? От кого се боиш? От Мендарк ли?

– Не знам – изхлипа тя. – Страх ме е да си помогна с усета.

Оглеждаше се, сякаш стените се събираха да я смажат. Впи пръсти в чашата и наведе глава, та парата да облъхва лицето ѝ. Ароматът като че ли я освежи.

– Както изглежда, принудена съм да разчитам на твоя приятел Мендарк. По-добре иди да го известиш.

Вялото покорство в гласа ѝ натъжи Лиан.

– Не бих го нарекъл приятел. – Опасяваше се почти колкото нея от тази среща. – Дадено, отивам. Но ти в безопасност ли си тук?

– Ще залостя вратата и ще спя. Тръгвай по-бързо.

Когато Лиан излезе на улицата, минаваше пладне. Той се огледа. Крайбрежната улица беше изпъстрена с изнесени навън маси на кафенета, а нагоре по склона продължаваше същински лабиринт. Но Мендарк беше Магистър, всеки сигурно знаеше къде живее.

Първите двама го отминаха, без да отговорят, но едно улично хлапе, момиче на десетина години, мърляво и кльощаво, с корички и на двете колена, го упъти към цитаделата. Явно Лиан надплати за услугата с медните монети, които пусна в шепата му, защото то се озърна (никой не ги гледаше), прибра съкровището си и офейка. Посочената му твърдина беше цял комплекс от кули върху хълма, бе ги видял още от лодката.

Начесто губеше посоката по криволичещите улички и безистени на стария град. Веднъж-дваж момичето се показа зад него, но тъкмо когато реши да го наеме за водачка, то изчезна и повече не се мярна.

Цял час изгуби, докато стигне пред портата на цитаделата – отворена, но с четирима стражници в алено и синьо пред входа. Препречи му пътя с дългите си копия.

– Ей, селяндур, ти пък каква работа имаш вътре? – попита един.

Лиан съжали, че не бе проявил предвидливост – трябваше да си

купи чисти дрехи, да се изкъпе и да се обръсне.

Впери поглед в очите на мъжа и каза решително:

– Аз съм Лиан от Чантед. Нося вест от Уистан, наставник на Школата в Чантед, за Мендарк, Магистър на Висшия съвет на Туркад. Настоявам да ме пуснете незабавно вътре.

Друг страж се ухили присмехулно и каза нещо на третия, двамата се разкикотиха. Старшият се намръщи и ги сгълча. Те млъкнаха, но широките усмивки не изчезваха от лицата им. Той пак се обърна към Лиан.

– Разбира се, носиш знак от Уистан, за да докажеш, че изпълняваш негово поръчение, нали?

Лиан разпери ръце.

– Уви, нападнаха ме грабители и вече нямам знак.

Изражението на стража се промени.

– Не знам за никакъв Магистър Мендарк – изгърси с лукава усмивчица и си потърка брадичката. Другите прихнаха съдържано. – Сигурен ли си, че не бъркаш името или дори града? Смотаняците от Чантед са малко слабоумни, както съм чувал.

Лиан пламна.

– Вие сте глупаците тук – озъби се гневно. – Задачата ми не търпи отлагане. Няма да търпя никакви идиоти да ми губят времето. Пуснете ме веднага.

Усмивките се стопиха тутакси, копията се завъртяха към него.

– Ако си какъвто казваш, макар че се съмнявам – ухили се пак старшият и го побутна по гърдите с върха на копието си, – предупреждавам те да не си насилваш късмета. С името на Мендарк вече не можеш да влезеш в цитаделата. Тази предател бе свален от власт и изгонен от стария град.

Лиан се смая и запелтечи:

– Но... Кога? Как? Нищо не съм чул...

– Не е новина. Целият цивилизован свят знае. Скоро вестта може да стигне и до Чантед.

Отново последва буен смях.

– Къде да го намеря? Още ли е жив?

– Казват, че се заврял в Масанд, до водата. Онова свърталище открай време е прочуто с вонята си. Крайно време е да го изгорим до основи заедно с паразитите там. Внимавай да не си наблизко, когато дойдем.

Масанд! Лиан изобщо не знаеше къде е това място и дори дала е в

пределите на Туркад. Отдалечи се малко от стражниците и седна на едва ниска каменна стена. Питаше най-учтиво всеки минавач как да се добере до Масанд, където живеел Мендарк. Достатъчно беше да чуят името, за да се махнат припряно. Той закрачи бавно надолу, чудеше се какво да прави. Ненадейно хлапето се озова до него. Лиан предположи, че подобни умения са полезни за оцеляването в този град.

– Къде искаш да отидеш? – попита момичето с гласец, тъничък като краката му. – Мога да те заведа.

– В Масанд.

– В Масанд ли? – Момичето го изгледа невярващо. – Че за к'во ти е?

– Това си е моя работа. Знаеш ли къде е? Ще ти платя добре.

Веднага осъзна грешката си. Сега трябваше да ѝ даде десеторно повече от обичайното. Е, още имаше пари, а и не си струваше да се пазари за дреболии.

– Знам. Ще те заведа. – Тя се озърна през рамо. – Ама не оттука. Слез под хълма. Ще те намеря.

Момичето пак изчезна някъде. Лиан допусна, че му е заръчала да се върне на крайбрежната улица. Нямахме друг избор и щом стъпи на настилката там, хлапето изникна от някаква уличка със сергии, на които продаваха възможно най-противни гнили зеленчуци.

Лиан я огледа по-зорко – нерядко тези бездомни деца се подчиняваха на бандити.

По-опърпан дребосък от нея май не бе виждал. Не личеше някоя от прокъсаните вехтории по тялото ѝ да е била прана някога. Светлата ѝ коса беше сравнително чиста, затова пък окълцана с нож малко над раменете. Имаше твърде издължено лице за дете, остър нос и изпъкнала брадичка. Невинността в големите очи с цвят на лешник беше учудваща за хлапе, отрасло на улицата. По босите ѝ крака имаше засъхнали кални пръски, но по ръцете нямаше видима мръсотия. Такава беше донякъде противоречивата картинка пред очите му.

Време беше да се замисли. След няколко часа щеше да се стъмни. Седна до една масичка на открито и извика да му донесат чай. Момичето стоеше наблизко и го гледаше.

– Дете, как се казваш?

– Лилис.

– Лилис. Искаш ли нещо за пиене, гладна ли си?

Тя го зяпна недоверчиво. Защо пък някой ще ѝ плаща обяда? Преценяваше го, както и той нея. Изглеждаше угрижен и уморен, имаше

дълбоко врязани сенки под очите. Дрехите му бяха протъркани и измърляни от дълго пътуване, по тях съхнаше сол. Но не приличаше на човек, от когото да се бои, а гласът му беше толкова благ и топъл, че неволно го хареса. А и беше прегладняла. Още не бе яла този ден, макар че с всяка от трите медни монети щеше да си купува огризки за цяла седмица, ако успееше да ги опази.

– Да – призна. – Гладна съм.

Седна срещу него, за да е по-далеч.

Лиан нямаше представа какво обичат децата, но в такъв студен ветровит ден избра паница с гъста супа, а когато хлапето обра със залък и последните капки в своята, а той посрѣбваше бавно чай, взе за нея чаша убийствено сладък горещ шоколад. Такава наслада тя преживяваше за пръв път. Въртеше из устата си всяка глътчица и ту зяпваше чашата, ту очите му.

– Сега да вървим в Масанд.

Хлапето скочи охотно, поклони му се от благодарност и го поведе бързо, но по обиколен маршрут, като начесто се оглеждаше, към южно предградие на каменист нос, навлизащ в морето.

По пътя попита:

– Ти к'во работиш?

Той обясни какво върши разказвачът, описа библиотеката в Чантед, дори й разказа къса история, подходяща за детски ум. Времето минаваше приятно и незабелязано. Лили го слушаше смълчана, но не забравяше да се озърта във всички посоки – това беше задължение на водача. На едно място, в най-напрегнатия момент от сказанието, когато гибел заплашваше героинята, студената й ръка хвана неговата и я стискаше, докато не излязоха под ярък уличен фенер.

Вече се бе смрачило, рѣмеше ситен дъждец. Оказа се, че Масанд е от старите квартали на града, макар и извън очертанията на първите крепостни стени. Състоеше се от две части – камени здания на билото и по-новите, край огромното пристанище.

Убежището на Мендарк се намираще във вила на една скална издатина, под която склонът се спускаше стръмно към кейовете. Имаше висока ограда от базалт, тук-там напукана. По земята се виждаха купчини дялан камък, личеше, че оградата е потегната набързо. Високата железна порта беше открехната. Лиан я бутна и тя се отвори с ръждиво скърцане. В будката на пазача не завари никого, макар че в огнището имаше запалени дърва. Широка масивна къща беше по средата на запусната моравя с бели и сини цветчета. В единия ъгъл седем тънки камени

кулички стърчаха над залива, някои само малко по-високи от сградата, други извисили се на повече от двадесет разтега. Всяка завършваше с купол от кован метал, по който блещукаха отражения от светлините на града.

Лиан потропа на предния вход. Отвътре някой подвикна, после му отвори висока жена, която го огледа невъзмутимо.

– Аз съм Лиан от Чантед. Дойдох да търся помощ. Мендарк тук ли е? – изляха се думите от устата му.

Губеше самообладание пред тези безстрастни очи.

Жената пак го премери с поглед, взря се за миг в чакащата по-назад Лилис и му протегна ръка.

– Добре си дошъл. Отдавна те търсим. Влез. Аз съм Талия.

Лиан подкани Лилис с жест и внезапно си спомни, че не е уговорил с нея колко ще ѝ плати. Извади един сребърен тар и ѝ го подаде с усмивка.

– Благодаря ти, Лилис.

Светлината от коридора огряваше лицето ѝ. Тя не се засмя. Жадуваше за тази монета по-силно от всяко друго нещо в живота си. Тръсна глава и очите ѝ блеснаха.

– Ти вече ми плати – изписука момичето и си тръгна.

Лиан постоя загледан след нея, после се обърна към Талия, която пък наблюдаваше сцената с немалка изненада. Спомни си какво ѝ бе казал Шанд преди месеци в Тулин. Лиан наистина имаше нещо особено у себе си, щом толкова бе омаял едно бездомно хлапе, че то да откажа цял сребърен тар. С тази монета в Туркад можеше да се купи дори човешки живот. Това ѝ напомни още нещо. Шанд също щеше да идва в града, но още не се бе появил.

– На такъв водач се плаща по четвърт меден грайнт на ден, а и пак трябва да си пазиш гърба. Ти май си намерил единственото честно безпирзорниче в Туркад. Сега ще ти се лепне.

– Хич няма да ми е излишен честен приятел – отвърна той и стисна топлата ѝ силна десница.

Талия взе фенер и го поведе по гол коридор и нагоре по стълба.

– Мендарк ще се зарадва, ако носиш добри новини. Имахме много несполуки.

Стигнаха до отворена врата в края на дълъг коридор и влязоха в просторна правоъгълна стая, осветена от три маслени лампи под високия таван. В камината отсреща бумтеше огън. По тъмната ламперия нямаше друго освен избледнял гоблен с ловна сцена в гора – глиган се

канеше да изкорми ловеца. Две тапицирани с кожа кресла бяха придърпани пред камината.

– Дойде Лиан – каза Талия от прага.

В едното кресло зашумоля хартия, Мендарк се изправи и се обърна към тях, разперил ръце и засмян. Прегърнаха се, после Мендарк се дръпна и сложи ръка на рамото на Лиан.

– Колко се радвам да те видя! Сигурно има пет години, откакто пътувахме заедно към Зайл. А все едно беше вчера – изобщо не си се променил.

Лиан не бе очаквал чак толкова сърдечно посрещане. Помнеше добре, че преди пет години Мендарк си бе наумил да го проучи. Не биваше да вярва на думите му, затова пък си струваше да не пропусне някоя негова постъпка.

Покровителят му наглед беше към края на средната възраст, с права кестенява коса до раменете, дебел нос, тъмносини очи, пълни устни и трапчинки от смях. В черните вежди и брада белееше само някой косъм. Лицето и ръцете му бяха груби. Носеше дебел бежев вълнен панталон, пуснат над високите ботуши, и кафява вълнена риза.

– Времето е било милостиво и към тебе – отвърна Лиан.

Забеляза обаче, че косата на Мендарк е оредяла, че ъгълчетата на устните му са извити надолу, че очите му са затаили недоверие и умора, сякаш изчерпва силите си докрай.

– Ела да се сгрееш – подкани го Талия, която се бе подпряла на лавицата над камината. – Той ще те разпитва часове наред, без изобщо да помисли дали ти е удобно... Впрочем, никой не пази на портата. Сигурно са в кръчмата на ъгъла. Да отида ли да им стегна малко юздите?

Мендарк навъсено кимна и Талия излезе. Мендарк хвана Лиан под ръка и го настани в едното кресло пред огъня.

– Хапна ли вече? – Посочи му масичка до стената с хляб, плодове и блюдо, отрупано с печено месо и зеленчукова гарнитура, всичко поизстинало.

– Не много – призна Лиан, вперил поглед в угощението.

– Ние ядохме. Избера си каквото желаеш.

Лиан си напълни една чиния и седна. Чувстваше се неловко, не забравяше дълга си и се питаше как ли Мендарк ще подхване разговора. Мълчаха, докато се нахрани. Талия се върна. Мендарк наля три чаши тъмно вино от една керамична кана и подхвърли:

– Ти много ни разтревожи. – Но се усмихваше.

– С какво?

– Талия те е търсила в планините незнайно колко седмици. Смятах те за мъртъв. Е, какви са вестите? Какво става с Огледалото?

Лиан започна дългия си разказ. Щом стигна до въпроса си към Тенсор, Мендарк прихна.

– Лиан, не ти липсва или смелост, или неопикуема тъпота. Какво те прихвана, че да го разпитваш толкова нагло?

– Той се огнесе зле с Каран.

– Не и от неговата гледна точка. Все едно. Отдавна ми се иска са те попитам за друго. Какво ли беше?... О, да, за новото „Предание за Възбраната“, което си разказал в Чантед. Никакви подробности не успях да науча.

– Уистан не разрешава. Изхвърли ме от Школата, защото отказах да му се подчиня.

– Тъй ли било? Е, бездруго беше време да напуснеш Школата.

– Канех се да те попитам за това – нерешително промълви Лиан. – Какво ще изискваш от мен?

– Какво ли не, но до това ще стигнем по-късно. Засега чакам само отговори! Какво толкова различно имаше в твоето сказание?

Лиан му обясни за убийството на сакатото момиче и подчерта:

– Значи някой е проникнал потайно в кулата.

– Интересно! Какво те притеснява? Аа... Върви по коридора, клозетът е вляво. – Младежът излезе. – Талия, ти какво ще кажеш?

– Май е открил нещо важно.

– Може би, но е вероятно накрая да излезе празна работа, както с толкова други прекъснати нишки към миналото. Питам се обаче прав ли е Тенсор, че който и да е влязъл пръв в изгорената кула, трябва да е бил от тримата карони? Най-добре ще е да се поровим в това.

– Мендарк, кажи ми *защо* стана покровител на Лиан.

– Беше си очевидно, че има безмерни заложи, но се нуждаеше от възможно най-доброто обучение. Както и ти преди него! Имам нужда от човек и с неговия талант. Миналото и бъдещето ни са оплетени, а кой ще ги различи по-добре от един летописец?

– Мислех си, че искаш да те възхвалява във Велико предание след смъртта ти.

Мендарк се подсмихна, без да се смути.

– И това го има.

Лиан се върна и довърши историята за скиталчеството си.

– Така пристигнахме тук сутринта и след дълго дирене дойдох при вас.

Макар че непрекъснато умуваше над съня си в Шазмак, след като прочете „Предания на аакимите“, и се питаше съществува ли митичната Тълкувателна плоча, не сподели това с Мендарк. Тази тайна щеше да остане само негова. Но някой ден, когато му се отплатеше за дълга и го завареше в добро настроение, щеше да се опита да научи от него още за Възбраната. Нищо не можеше да угаси желанието му да разбере кой е убиецът на сакатото момиче.

– Каран е тук – в Туркад, и носи Огледалото?! – Мендарк буквално изхвърча от креслото. – Говедо такова! Защо не я доведе тук? Да ти напомня ли какво ми дължиш?

– Тя не искаше. Страхува се. И е готова да даде Огледалото единствено на някоя си Фейчанд.

– Фейчанд! – повтори Мендарк. – Чувал съм за нея. Незначителна чародейка. И защо точно на нея?

– Не знам. Има още нищо. Каран често сънува как Рулке се надига и отхвърля оковите.

– Рулке ли? Той е в неразрушим затвор.

– Някой бди ли над Нощната пустош?

– Аз бдя. Но всички предпазни мерки са непокътнати. Може би изпитанията са увредили ума й.

Лиан се разстрои, щом чу друг да изрича на глас собствените му опасения, затвори очи и се облегна в креслото.

– Къде е Каран сега? – остро попита Талия и ги върна в настоящето – Сама ли е?

– Да.

– Тогава да вървим. – Мендарк вече бе взел наметалото си. – Тя е изложена на страшна опасност. Целият свят сякаш е потърсил убежище в Туркад – и добрите, и злите, а армиите на Игър са на броени дни от тук. Тя умее ли да си служи с Огледалото?

– Не казва, а аз не умея – убедих се. Няколко дни беше у мен, приложих всичко, което бях прочел или чул, но виждах само своето лице.

– Нима очакваше друго? – добродушно попита Мендарк. – Тъкмо ти би трябвало да знаеш, че такова изкуство се учи, и то много дълго.

На излизане минаха през портата и в будката за пазача Лиан видя двама твърде намусени мъже. Излязоха на улицата.

– Какво се чува за войната? Сит още ли се брани? – попита Лиан.

Талия завъртя глава.

– Превзет е преди дни, всички земи на юг са завладени. И ти си виждал дима. Игър изгаря всичко пред себе си.

– Мендарк, а тебе какво те е сполетяло?

– Отнеха ми властта. Може би заслужено. Струва ми се, че прекалено съм затънал в миналото. И е крайно време да поискам отплата от всички, които ми дължат нещо. Но за това по-късно, както казах.

Вървяха припряно в мрака. Върху тях се изливаше порой, рядко срещаша някого по улиците. Веднъж на Лиан му се привидя Лилис някъде отзад. След около час бяха в странноприемницата. Той потропа и макар че приближаваше полунощ, Каран се обади веднага:

– Кой е?

Лиан й отговори и тя колебливо дръпна резето. Държеше ножа си и не го прибра, когато видя лицето му.

– Къде беше?... – започна заядливо, но видя другите двама в коридора, пребледня и понечи да побегне.

– Доведох Мендарк, както се уговорихме – веднага я успокои той.

– А коя е жената? Познавам я отнякъде.

Фенерът подчертаваше тъмните кръгове около очите й. Тя го вдигна към лицето на Талия.

– Ти ли си? – олекна й малко.

Лиан й представи Мендарк и Каран предпазливо стисна ръката му.

Каран бавно се отдалечи от вратата, вторачена в мъжа, който толкова самоуверено стоеше до огнището и също я оглеждаше. Значи това бил легендарният Мендарк, чийто път започваше в същото онова далечно минало, където бяха корените и на Игър. „Прилича на онези, които виждам във всяка кръчма да се наливат с вино и да ръсят измислици“ – рече си презрително.

Той забеляза, че дребничката Каран спря нерешително напред стаята, и като че с някаква игра на светлината се смали, загуби част от заплашителния си вид и умисленото му изражение уталови опасенията й.

„Умно, поне има дарбата на усета“ – неохотно призна тя. После предложи чай на всички.

Талия бърбеше тихо с Лиан. Излъчваше същото властно спокойствие, което бе проявила в Предъл.

Каран й се намуси неприязнено заради лъскавата черна коса, падаща по гърба й, великолепната й шоколадова кожа, тъмнокафявите очи със златисти искрици, продълговатото лице с меки очертания. Лиан й каза нещо и тя се засмя приятно и гърлено, прекрасните й зъби лъснаха. Двамата си говореха толкова непринудено, все едно са близки от

години, и на Каран ѝ се стори, че Лиан я изоставя. „Неверни приятелю, как можеш да си подхвърляш шегички с нея? Тя никога не би разбрала какво изтърпях“.

Каран обърна гръб на Мендарк, който седеше отпуснато на стола и зяпаше тавана, и я попита:

– Какво искате от мен?

– Спомни си срещата ни в Предъл – отговори Талия. – Събирах сведения за Мендарк и му съобщих какво научих за Огледалото и за тебе. Ти побягна на север, докато чаках заповедите му. Ако бях тръгнала веднага след тебе, може би нямаше да те сполетят толкова несгоди.

– Може би – озъби се Каран. – Но аз не се доверявам лесно.

– Когато получих отговор от Мендарк с нареждане да те издира, ти беше далеч. Само успях да пратя вест, че бягаш към Хечет.

– Много послания бяха разменени, за да бъдеш намерена и доведена тук – намеси се Мендарк. – Ето че Лиан те доведе по най-заобиколния път, макар че не бих избрал точно него за водач.

– И аз – отвърна Каран. – Но без него нямаше да съм тук.

Талия продължи:

– Стариет Шанд в Тулин ми каза накъде си тръгнала. Едва не те догоних южно от планините, но се натъкнах на уелмите. Подмавих ги да тръгнат на запад, но когато се откъснах от тях и се върнах, вече те нямаше. Помислих, че си загинала във виелиците.

Каран се взря в нея – претегляше думите ѝ. Накрая дори Талия като че ли се притесни.

– Да, делата ти говорят в твоя полза – промълви накрая Каран. – Но как да се доверя *на него*? – добави грубо, втренчена ядно в Мендарк.

Лиан се смути. Талия се извърна да прикрие усмивката си. Мендарк безизразно отвърна на погледа ѝ.

– Може ли да го видя? – попита той след миг-два.

Тя тутакси понечи да откаже, но нещо в изражението му я накара да размисли. Пъхна ръка в тайния джоб и безмълвно му даде Огледалото.

Мендарк го хвана внимателно.

„Защо му го дадох? – ядоса се Каран. – Толкова лесно ли ми наложи принуда?“

Лиан се опули изумен и тя го скастри с поглед.

Мендарк изрече някаква неясна дума, стегнатото метално руло се разгъна звънливо и легна на дланта му. Той докосна с показалец алено-сребристия символ. В Огледалото се избистри картина. Черна безлюдна

равнина, осеяна със стоманеносиви творения като скупчени мехури; от едната страна над хълм се накланяше желязна кула. Далеч назад имаше наъзбени планини. Малко червено слънце надничаше за кратко между размятани буреносни облаци. Не се мяркаше нито едно живо същество.

– Аакан... – отрони Каран. – Светът на аакимите и кароните. Много негови изображения съм виждала в Шазмак.

Лиан пристъпи към тях, очите му грейнаха, щом надникна в Огледалото.

– Все едно надзъртаме през прозорец.

Мендарк кимна отнесено.

– Но къде започва този прозорец и накъде води? Дали е само спомен, оживял в Огледалото? Аакан... какъвто е бил, какъвто е сега или какъвто ще бъде? Защо точно това място, а не друго? Има ли послание или смисъл?

Каран сви рамене.

– Досега не видях нищо в него – излъга тя. – А в Шазмак не говорят за това.

Мендарк отново пипна символа и картината избледня. Каза друга дума, обаче нямаше изображение. Доближи Огледалото към очите си, не видя нищо ново и го върна на Каран, която изненадана го прибра в джоба си.

– Сега ще дойдеш с мен – каза ѝ Мендарк. – Откакто Тилан е Магистър, в Туркад се вихри беззаконие. Още не съм победен окончателно, но по-добре ще те опазя на своя територия.

Каран почти склони да тръгне с него, но тонът му я засегна и тя отказа, без да се замисли.

– И аз мога да се опазя, натрупах богат опит с враговете. Ще си стоя тук. Ти постъпи както искаш – сонна се на Лиан. – Благодарна съм ти, че ми помогна, но не и че ме доведе тук.

– Ще остана – реши той, макар и с въздишка по уюта във вилата.

Мендарк не помръдваше. Каран седна на една възглавница и обви коленете си с ръце. Той също седна пред огнището и я погледна. Тя извърна глава.

– Каран, живеем в трудни времена. Туркад е обсаден и отвън, и отвътре. Армиите на Игър настъпиха толкова бързо, че дори съгледвачите ни останаха в тила им. И не беше случайно, че ме прогониха от Съвета. В града се уговарят съюзи, плашещи колкото врага пред стените ни. Или ще сме сплотени, или всички ни ще повалят. Ти нямаш приятели, не можеш да устоиш сама. Все ще трябва да се довериш на някого. Ела с

мен.

– Не! – ядоса се тя. – Враговете ме преследват от много месеци. И ти си същият в очите ми.

Мендарк бавно се изправи.

– Проклето момиченце... – Сведе поглед към наежената Каран. – Старият свят рухва – светът на Съвета, съхранил се още от Възбраната. Такъв шанс няма да се повтори.

Каран долови промяната в настроението му толкова отчетливо, сякаш четеше мислите му. „Как ще ми се противопостави? Ами да! Ще ѝ го отнема“.

Без предупреждение тя подскочи, отстъпи и малкия нож блесна във вдигнатата ѝ ръка. Мендарк също понечи да размърда ръка. Каран се напрегна.

– Само се опитай, и ножът ми ще се забие в очите ти, преди да си казал първата сричка.

Лиан гледаше, безсилен да се намеси. Всяко случайно движение или звук можеха да я предизвикат.

Талия полека се пресегна откъм огнището и хвана ръката на Мендарк.

– Недей.

Тримата не шавнаха още миг-два и напрежението се разсея. Мендарк тръсна глава, сякаш да я проясни, въртна се и излезе без нито дума повече.

Талия като че ли искаше да поговори с Каран, но се разколеба и го последва. А Каран още се присвиваше за скок с изцъклени очи. Лиан внимателно измъкна ножа от пръстите ѝ, побутна я към огнището и я накара да се отпусне на възглавниците. Тя се разтрепери, усмихна се немощно и впи пръсти в ръката му.

– За миг дочух музиката на сенките, зовеше ме – отрони печално.

– Звучеше твърде гръмко. – Той потръпна. – Умолявам те, не го прави пак. Не можеш да си играеш с Мендарк.

– Ще браня онова, което ми е поверено да съхранявам.

Навън не валеше, вятърът развяваше косата на Мендарк. Дватамата с Талия вървяха мълчаливо към вилата.

– Постъпи глупаво – натякна му тя чак на стъпалата пред входа. – Малко оставаше да дойде с нас, но с това в свършено. Сбърка в избора на кого да прилагаш хитрините си, приятелю. Тя знаеше какво ще

направиш още преди самият ти да си решил.

– Не се съмнявах, че ще ми го даде, ако я притисна.

Талия го погледна хем със съчувствие, хем със съжаление.

– Как можа изобщо да ти щукне, след като знаеш какво е направила досега?

– Не знам. – На светло той изглеждаше стар и измършавял. – Токущо направих тежка, ужасна грешка. Нека се върнем, за да я поправам.

– Не сега. Не видя ли, че отчаянието я разярява? Ще си поприказвам с нея след ден-два. Може би все нещичко ще спасим.

– Ще загубим много време.

– Значи ще е утре.

– И утре е твърде късно. Колко време остава, преди Тилан да я намери? Има хиляда шпиони, пръснати из града, затова пък няма моите задръжки. Смязвам се дори само от мисълта Огледалото да попадне в неговите ръце. – Мендарк поклати глава. – Не съм виждал човек да реагира толкова светкавично. Наистина предвиди какво ще направя още докато и аз не знаех това. Каран има мощна дарба за усета... вероятно по-силна и от моята. Може да ми е особено полезна при правилна подготовка. Ама че съм глупак...

38. Посещение на Магистъра

Макар че беше късно сутринта, Каран се излежаваше. Сдърпа се с Лиан и го изпъди, после се ядоса, че той излезе послушно. Някой почука на вратата. Тя не помръдна. Потропа се по-силно. Каран уморено вдигна глава. Нямаше ли поне веднъж да я оставят на спокойствие?

– Кой е?

– Каран, вътре ли си? – попита познат глас зад вратата.

Тя ахна от радост.

– Мейгрейт, наистина ли си ти?!

Припряно дръпна резетата и отвори. Пред нея стоеше Мейгрейт, в очите ѝ имаше сълзи.

– Ох, Мейгрейт, дойде най-последно... Дори не смеех да се надявам. Как се измъкна? Не мога вече да понасям това нещо. Нека ти го дам.

– Остави това засега. Искам да се видя с тебе. Какво ти е? Сякаш си пред прага на смъртта.

– Бях пред този праг неведнъж, откакто стовари върху мен бремето на Огледалото. И сега ме застигна проклятието на моя род. Губя си ума.

– Мейгрейт не помнеше Каран да е говорила с такъв равен, безстрастен глас. – Навремето не бих повярвала, че ще имам врагове. А сега се изненадвам, когато имам дори един приятел. Стягат обръча около мен, преследват ме, не мирясват.

– С това се свърши. Няма да ти сторят зло тук. Ти направи каквото трябваше, никой не би могъл да иска повече от тебе. Ще си взема Огледалото, ако желаш, и ще го пазя, докато дойде Фейчанд. О, Каран, за толкова неща имаме да си говорим! Първо обаче трябва да изпълня една заръка и ще се върна. Отивам на тайна среща извън града.

Каран пребледня.

– Внимавай! Игър настъпва насам.

– Знаем... – отвърна Мейгрейт унесено, по лицето ѝ се изписа нетърпението на момиче.

– Пак си тръгваш – промълви Каран, отново бездушно. – И този път изобщо няма да се върнеш. Моля те, не отивай. Враговете ми са навсякъде около мен.

– Каран, не говори така. Вече нищо не те заплашва. Ще дойда пак довечера.

– Тогава те моля да го вземеш. Помниш ли как се захласна по него във Физ Горго?

– Няма да се повтори. Научих колко лъжовна и коварна клопка е тази вещ. Изобщо не желая да го поглеждам. Пази ми го още няколко часа. Не бива да го нося там, където отивам. А когато се върна, ще знам как да постъпя с него.

– Моля те!... – Гласът на Каран пресекна.

Твърде късно. Мейгрейт вече беше до вратата. Но си спомни нещо и се обърна.

– Търсеше те един ааким от Шазмак.

Каран се вцепени от ужас.

– Не!

Мейгрейт се върна при нея и стисна ръцете ѝ.

– Няма защо да се боиш. Идва по волята на Тенсор с молба за помирение.

– Сигурно е уловка. Идва да ме хване, да ме отведе в Шазмак. Няма да се видя с него. Не му казвай къде съм.

– Не съм му казала. Но Тенсор не би те измамил. Сам би дошъл да те отведе, ако можеше.

– Вярно... Но от другия ме е страх. Кой е той?

– Казва се Флак.

– Не го познавам. – Каран се поуспокои. – Сигурно е пристигнал в Шазмак съвсем наскоро. Щом трябва, доведи го довечера. Ще се срещна с него, ако и ти си до мен. Обещай ми, че ще си тук.

– Щом искаш. До довечера.

Вечерта отмина, настъпи нощта, но Мейгрейт не се върна. И Лиан не се вясваше. Наближаваше полунощ и Каран дремеше на леглото. Чу леко почукване на вратата. Опита се да провери с усета, но толкова отдавна се боеше да използва дарбата си, че сега не ѝ подсказа нищо. А и поначало не можеше да разчита винаги на нея. Открехна вратата. В тъмнината не виждаше лицето на стоящия в коридора мъж.

– Добър вечер. Казвам се Флак. Идвам от Шазмак и нося помирително послание от Тенсор.

Промененият глас не означаваше нищо за нея, но тя смътно долавяше нещо познато и се поколеба. Аакимът протегна ръка, в шепата му блестеше малък предмет.

– Нося ти и това. Сигурно е твое. Намерено е в твоята стая, когато си напуснала Шазмак.

Задачената Каран взе фината сребърна верижка с амулета от нефрит. След миг го позна. Беше на Лиан, разбира се. Той щеше да се зарадва. Тя сложи амулета на шията си.

Аакимът прекрачи към нея в рамката на вратата.

„Познах те!“ Опита се да затръшне вратата, но ръката не ѝ се подчини. Изведнъж я обзе ужас. „Това е кошмар, вече го сънувах, не го искам...“ Нещо изцеждаше цялата ѝ воля. Мъжът се вмъкна в стаята, лицето му се освети, двойният белег на лицето му лъсна. „Емант!“ Идеше ѝ да изпищи, но не издаде нито звук.

– Сега си моя – заяви той. – В живота и в смъртта.

Пристъпяше бавно към нея. Лицето му беше неузнаваемо, сякаш гниеше отвътре. Дъхът му вонеше на мърша, кафявата преди кожа жълтееше и провисваше от костите. Нямахше я и застрашителната му пъргавина. Ходеше тромаво и неравномерно.

Тя за малко не повърна от страх и погна. Това беше по-зле и от уелмите, от неспирно повтарящия се кошмар. И беше сама. Приятелите ѝ я бяха изоставили. Дори Мейгрейт я бе предала и беше изпратила този звяр да я погуби. Обеща, а не дойде!

Къде ли беше Лиан? „Уж ме обичаше, а защо те няма сега? Отигъл си да заговорничиш с приятелчето си Мендарк, поредния ми враг...

Враг ли? – повтори помътеното ѝ съзнание. – Предложи ми помощ. Но само искаше *онова*. Дори ти, Лиан, искаше единствено Огледалото.

Любов ли? Обичал ме е само този звяр, който ми налита. Но този път няма любов у него, луд е като мен. Ще ми дари гавра и смърт, нищо друго“.

– Не! – кресна тя.

Надигна се от пода, бузата ѝ се подуваше. Облиза струйката кръв от устната си.

„Как можеш да ме мразиш така? Какво съм сторила, че да заслужи тази омраза? Поне кажи нещо...“

Но едрото, брадата, все още неимоверно силно същество не продумваше.

Китката я болеше.

„Ама че ми досади тази китка – рече си тя кисело. – Край. Вече е все едно. Нищо няма значение“.

Тя се отдръпна. Емант я доближи присвит.

Странно, чувстваше волята му в себе си като при свързване. „Как ще се свърже с мен, ако аз не поискам?“

„Ела при мен – зовеше я той чрез връзката. – Сега не можеш да ми се противиш. Ела при мен. Е, обичаш ли ме? Ще ме обичаш. Ще те застава, да знаеш“.

Тя се разкикоти неудържимо, смехът прорязва безумието ѝ и разкъса мижавата връзка.

– Да те обичам ли? – викна Каран. – По-скоро ще обичам личинките в уличната мръсотия, отколкото тебе. Права бях да постъпя така с тебе тогава. И пак ще го направя.

Извади ножа си. Емант се стъписа.

– Заповядам ти да ме обичаш. Фейеламор ми обеща, че ще мога. Заради тебе предадох Шазмак на уелмите. И оттогава те търся – в Нарн, в Сит, навсякъде. Вечно мисля за тебе. За нищо друго. Ти трябва да ме обичаш – и така ще бъде.

Предал е Шазмак? Фейеламор? Пак ли се бе озовала в кошмара? Тя тръгна към него, очите ѝ искряха.

– Що за лудост е това?

Погледът ѝ скова Емант, той се подвоуми и заотстъпва.

– Доведоха Фейеламор в Шазмак. – Дълбокият му глас изтъня и захриптя. – Тенсор заповяда да бъде задържана като пленница. Искаше да избяга на всяка цена. Обеща да ми даде власт над тебе, ако ѝ помогна. Показах на уелмите тайния път към Шазмак и ги научих как да

отнемат силата на Стражите. Тя ми каза, че те ще ѝ върнат свободата. И наложи заклинание на верижката ти. Обеща, че щом ти я дам, ще ми се подчиняваш. Но и тя ме предаде...

Каран се размя кухо и грозно.

– О, не. Мисля си, че е предала всекиго *освен тебе*. Верижката е омагьосана, но уловката е насочена към притежателят ѝ. Не съм аз, а Лиан.

Тя разлюля амулета пред очите му, дразнеше го.

– Ето, дай му я. Сигурна съм, че *той* ще те обича. Духом е твърде слаб.

Емант избѝ верижката от ръката ѝ и се хвърли към нея. Тя отскочи към вратата, падна и опита да се претърколи. Той се стовари върху нея, тежестта му я смазваше. Белезите на лицето му станаха тебеширено бели, гримасата му ги изкривяваше в малки сърпове. Пръстите му напипаха гърлото ѝ, стискаха, тя си спомни за ножа в здравата си ръка, забиваше го отново и отново.

Най-после дойдоха – късно след полунощ: Лиан, Талия и Мендарк. Спряха на прага и се вторачиха невярващо в тъмната стая. На пода имаше две окървавени тела.

Лиан се разрида така, сякаш щеше да му се пръсне сърцето. Мендарк го изведе, а Талия обърна мъжа по гръб. Сгърченото белязано лице ѝ беше непознато. Отмести краката му от Каран и го завлече в ъгъла. „Кой си ти и защо си дошъл? Каквото и да си очаквал от Огледалото, несъмнено не е бил този край“.

– Сънувах, че сме обвързани во веки веков, любими. Но само миг от вечността изтече, а прегръдката ти вече е студена.

Леденият ясен глас прозвуча зад гърба ѝ и Талия се извъртя светкавично. Каран още лежеше по гръб, дрехите ѝ бяха подгизнали от потъмняла кръв. Протягаше ръце усмихната, но не отваряше очи.

– Къде си, любими? Що за немощен любовник си, та толкова бързо ти омръзна? Не ме напускай. Върни се. Обвий с любящите си пръсти бялото ми гърло... – гласът ѝ се насити с отрова – и ми позволи да забия това остриенце в черното ти сърце.

Каран замахна бясно и притихна.

Талия не изчака да чуе още, а изтича да намери Лиан и Мендарк.

– Жива е. – Лиан се изправи мигновено. – Предупреждавам те обаче да не я доближаваш. Тя е безвъзвратно луда и много опасна.

Той я избута и хукна към стаята, като викаше Каран. После изским-тя. Другите двама нахълтаха и го завариха да се дърпа заднешком, стиснал едната си ръка, от която капеше кръв. Беше смаян. Каран стоеше срещу него, хванала ножа, лицето ѝ бе замръзнало в гадна маска.

– Виках те, а ти не дойде! Обеща ми!

Мендарк отстрани от пътя си Лиан и Талия и заприсъпява полека към Каран. Тя размаха ножа и се усмихна.

– Ей тази игра повече ми харесва. Вече сме я играли.

Той спря. В този момент дойде и Мейгрейт – спря като закована, слисана от гледката: Каран обезумяла и цялата в кръв, труп в ъгъла, трима непознати... не, младежа бе видяла в Нарн... скупчени в другия ъгъл. Не знаеше какво да направи. Извика с приглушен от мъка глас:

– Каран!

Каран се обърна немислимо бързо, ножът ѝ разсече въздуха пред лицето на Мейгрейт – тя беше с дълго черно наметало с качулка. Лицето ѝ оставаше в сянка и другите не можеха да го видят. Каран обаче знаеше коя е.

– Обеща да се върнеш, а не дойде. Обеща да не ми го пращаш, зато-ва пък той дойде. Емант! Зовях те, умолявах те, но те нямаше. Какво още е нужно, за да те измъкне от постелята на любовника ти?

Пак замахна свирепо и Мейгрейт отстъпи и каза тихо:

– Не е така.

Каран отпусна ножа и ужасът бавно плъзна по лицето ѝ, погнусата от самата нея го разкриви така, че Лиан настръхна.

– Убих го. Колко лесно било в края на краищата. Помогни ми, татко...

– Сега ще дойдеш ли с мен? – попита Мендарк. Гласът му леко трепереше.

– Вече ми е все едно. Нищо няма значение.

Но преди да помръднат, в коридора се вдигна врява, дотичаха неколцина стражници, следвани от висок оплешивяващ мъж с черна роба, бледи очи и нос като боздуган: Тилан, който бе отнел на Мендарк поста Магистър на Висшия съвет. Каран се вторачи в натрапника, опитваше се да проумее целта му с размътения си ум. Стражниците обаче мигновено овладяха положението. Тя се опита да ги нападне, но някой я халоса с копието си по слепоочието и я повали.

Тилан я претърси и с тържествуващ вик извади Огледалото от тайния джоб. Мендарк пристъпи към него, но върховете на копията тутакси се опряха в гърдите му. Капитанът на стражата погледна въпросително

новия Магистър.

Тилан завъртя глава.

– Сега мога да си позволя великодушие, но ви предупреждавам – пазете се. Стражници, отведете я и вземете всичко, което е нейно.

Вързаха ръцете на Каран и я понесоха към цитаделата.

Четиримата в стаята се зяпаха цяла минута, после Мейгрейт изфуча навън. Лиан вдигна верижката с амулета от пода и също се запъти към прага.

Сутринта Мендарк и Лиан седяха до огъня във вилата и чакаха Талия да се върне с новини. Бяха будували цяла нощ. Никой не продумваше от часове. Лиан беше като зашеметен от скръб.

Вратата се отвори. Талия беше изтощена.

– Какво научи? – попита веднага Лиан.

– Затворена е в цитаделата. Друго не знам.

– Ами другата жена? Разбра ли коя е?

– Не! Само Каран може да ни каже.

Мендарк се взираше в пламъците, опрял глава на дланите си. Събитията през последните дни го бяха смалили още повече. Чувстваше, че е изгубил власт над съдбата си.

Вратата се отвори безцеремонно и в стаята безшумно влезе жена. Високите ѝ ботуши бяха опръскани с кал, от синьото наметало се стичаше вода. Свали шапката си, завъртя глава да освободи светлата си коса и очите ѝ се вторачиха право в Мендарк. Той се стресна.

– Аз съм Фейеламор. Дойдох за Огледалото.

Затаилият дъх Мендарк издиша бавно.

– Не съм те забравил. Колко време мина? Шест столетия? – Тя вдигна рамене с безразличие. – Е, ти ли си Фейчанд?

– Бях Фейчанд, но тайната излезе наяве.

– Значи е ненужно да питам как си минала покрай пазачите. Закъсня. Тилан отне Огледалото, а сега той е Магистър. И по време на война е всевластен. Нищо не мога да направя, за да го взема.

Лицето ѝ помръкна.

– А момичето?

– И тя е в ръцете му, но вече никой няма полза от нея. Загуби си ума.

Маската сякаш се смъкна от лицето на Фейчанд. Можеше да е и полошо.

Мендарк набързо ѝ описа как се бе стигнало до сцената в стаята и смъртта на Емант. Лицето ѝ се отпуска още мъничко. Всичко се нареждаше добре, оставаше само затруднението с Тилан, но и то можеше да бъде отстранено. Скоро всички щяха да се съберат тук.

Лиан се вираше в този лик без възраст с омраза и недоверие, но и с приковано внимание. В тази времена срещите с фейлеми бяха рядкост, а никой летописец не се бе натъквал на Фейеламор от векове. Запомняше изключителната ѝ външност за сказанието си, особено златистите кошешки очи и стряскащо прозирната кожа.

– Ето го значи нищожния зейн – подхвърли тя, усетила погледа му.
– Народът ви е в упадък, както виждам.

– Но за какво му е на Тилан това Огледало? – вметна изведнъж Талия.

– Иска го, за да отваря проходи, портали в пространството – обясни Мендарк, – каквато несъмнено е била целта и на Игър. Представи си какво могъщество ще притежава, ако може мигновено да прехвърли армиите или шпионите си навсякъде из Сантенар. Смята се, че Огледалото съдържа тайната на подобни устройства.

Лиан не се съдържа и избълва яростно:

– Вдън земя да пропадне Огледалото! Трябва да освободите Каран.

– Не виждам как бих успял – възрази Мендарк.

– Чух, че Тилан е заповядал да я оковат във вериги – намеси се Талия. – Наложило се да я обуздават.

– Вериги!? – кресна Лиан. – Каран във *вериги*!? Длъжни сте да направите нещо.

– Докато е там горе, аз съм безпомощен.

– Цитаделата е *недостъпна* за Мендарк – обясни Талия. – Не може да влезе нито открито, нито тайно. Изложени сме на риск, особено с този враг пред портите. Щом сме във война, Тилан може да ни затвори, дора да ни убие, и никой нищо няма да му каже. Докато я държат в цитаделата, нищо не ни е по силите.

– Има начин – вметна Фейеламор, която до този момент слушаше безучастно – и той е по силите единствено на Мендарк. Трябва да свикаш Голям събор. Те ще са принудени да излязат от цитаделата. И тогава ще има шанс да си върнем и Огледалото, и нея, щом толкова искате, макар че тя е порочна и коварна.

– Разбира се... – промълви Мендарк. – Що за облак е обгърнал ума ми, че не си спомних веднага?

„Но защо я няма Мейгрейт? – недоумяваше Фейеламор. –

Задължително е да присъства на Големия събор.“

После излезе също толкова безшумно, както бе влязла.

– Току-що видяхме една твърде зла твар – обади се Лиан. – Забелязахте ли запечатаната на лицето ѝ омраза? Не ѝ вярвайте, не свиквайте този събор.

– Не е зла – отвърна му Мендарк, – но може да извърши злини. Като представителка на фейлемите се отъждествява с народа си. Естествено, не ѝ вярвам, но ще свикам Големия събор. И той ще е *длъжен* да дойде, *длъжен* да донесе Огледалото и да го предаде на Правниците. Най-сетне виждам сгоден случай и ще се възползвам...

Лиан сви вежди. Не разбираше.

– Великият събор се провежда само при крайна заплаха за Туркад – продължи Мендарк. – Понякога тласка в нова посока или издига нов предводител. Аз бях Магистър преди Тилан и дори в тези времена той не може да отхвърли искането ми. Трябва да дойде с Огледалото и Каран пред събора, който се провежда в града, а не в цитаделата.

– И как това ще помогне да я освободим?

– Де да знам – тросна се Мендарк. – Но поне ще можем да стигнем до нея, ако измислим нещо.

– Все пак той може да откаже.

– Не може. Още не е толкова уверен в силите си.

Дните отминаваха. Армиите на Игър се събираха в равнините южно от Туркад. Изпроводиха пратеници и те се върнаха. Стените на града немаше да издържат на нападение, затова войската се готвеше за битка пред южната порта. И тогава получиха вести за друга армия, настъпваща от северозапад, за да обкръжи Туркад. Разгоря се паника – единственият изход беше по море. Пристанището се претръпка, всеки годен за плаване съд беше претоварен до опасност от потъване. Нашественици и бранители изчакаха едни срещу други.

39. Затворничка

След няколко дни Мендарк повика Лиан.

– Затвори вратата и пак ми разкажи тази история за Възбраната, края на твоето сказание и какво си научил от Тенсор. Сериозно съм разтревожен – Игър разпалва война, Фейеламор се появява, Каран сънува Рукле... твърде много съвпадения.

Лиан му разказа всичко отново.

– И дори не знам откъде да започна диренето си – добавя той.

– И аз не знам. – Мендарк разтърка брадясалата си буза. – Е, архивът на Рулке е тук, в скрипториума на Магистъра.

– Никога ли не си надничал в него?

– Забравяш с кого говориш! – изръмжа Мендарк. – Архивът запълва много стаи, но е почти неразгадаем. Прочетох всичко, което се разбира. Но пък никой не е разполагал с новите ти открития и не е знаел какво да търси. Най-добре иди да потърсиш със свеж поглед.

– Нали каза, че цитаделата е *недостъпна*?

– Да, за мен и онези, които ми служат. Непреодолима преграда. Но той не може да забрани на всекиго в Туркад. Ще дръзнеш ли да си опиташ късмета?

„Аха! Значи може да вляза, а Каран е окована във вериги там...“

– Как ще ме вкараш?

– Имам си начини.

– Щом е така, защо не изведеш Каран?

Мендарк въздъхна.

– Не се набърквай в делата ми. Тя несъмнено е под строга охрана – и от хора, и от устройства като онези Стражи в Шазмак. Освен това Тилан, иска или не, ще я доведе на Големия събор след три дни. И без щуротии – отиваш там с една-единствена цел.

„Все му е едно. Е, само да проникна вътре...“

– Ще се опитам – обеща Лиан.

– Добре. Ела след два часа и ще ти дам карта и каталог за проучване.

– Разумно ли е – кимна Талия, когато Лиан излезе – да нарушаваш примирието преди събора? Ако го разобличат, Тилан вероятно ще откаже да дойде.

– Има риск, но е несравним с опасността от неведението. *Трябва да знам!*

В три сутринта Лиан се бе запасил с храна и вода за два дни, носеше карта и каталог, фенер и два малки мяха с масло. Криеше ги под наметалото си, защото както обикновено валеше. Талия го заведе по криви улички до невзрачна постройка. Лиан бе облякъл безлични дрехи на слуга – тъмносини широки панталони и блуза, и беше обул сандали.

Минаха отзад, Талия вдигна някакъв капак, спуснаха се в подземие,

тя направи нещо, което той не видя, паднаха парчета мазилка и част от стената се завъртя с глуха въздишка.

– Никой не е минавал оттук много отдавна – каза тя, вдигна фенера и влезе в подземния проход.

Лиан вървеше подире ѝ, теснотата го безпокоеше. Нямаше нищо за гледане освен камъни и пръст. Тунелът завиваше наляво-надясно, но постоянно се издигаше – все пак цитаделата се намираще върху хълм.

Талия внезапно спря.

– Какво има?

– Май усетих нещо... – Тя продължи по-предпазливо и сякаш се натъкна на невидима преграда. – Ох!...

– Какво стана?

– Блъснах се в защитата. Заболя ме. Не мога да отида по-нататък, но за тебе може би е безопасно. Да проверим ще усетиш ли...

Той направи крачка, после втора.

– Нищо!

– Желая ти сполука, летописецо.

Лиан ѝ помахаше с ръка и напрегнато продължи по тунела. След минута вече не виждаше зад себе си светлината от фенера на Талия. Остана съвсем сам под земята.

Следваше остри завои надясно по стръмен наклон и стигна до стена. Талия го бе научила какво да направи – да открие три определени вдлъбнатини в нея и да ги натисне едновременно с пръсти. На двадесетия или тридесетия път той налучка съчетанието от ямички в неравната стена и една плоча се завъртя безшумно. Той успя да се провре в тесния отвор и плочата веднага се затвори. Сега беше в подземията на цитаделата!

Всичко мина доста по-лесно, отколкото очакваше. Лиан стигна до описаната му врата съвсем скоро, без да види никого.

Имаше ключ – плоска метална пластинка. Просто го пхна в прореза на вратата и зачака. След цяла минута нещо вътре щракна. Лиан отвори, влезе, затвори и бутна резето.

Представяше си ниска, плесенясала крипта, малко по-широко подобие на тунела, но се озова в помещение като библиотека – огромно, с висок таван и сухо. Очевидно бе предназначено за съхранение на важни документи. Имаше неизброими редици от рафтове и поставка с отвори за свитъци. В дъното се виждаха шкафове от пода до тавана. Хиляди папки и томове, които не бе разгръщал нито един летописец.

Лиан пак погледна нахвърляния от Мендарк каталог и тръгна

покрий рафтовете. Ориентираше се в подредбата, вадеше ту книга, ту свитък, колкото да добие представа за архива. Откъде да започне? Само за да се запознае бегло с побраното в тази зала, щяха да му трябват месеци.

Започна с най интересното – документите от времето на Възбраната. След няколко часа проумя колко безнадеждно е това начинание. Всъщност периодът обхващаше стотици години и хиляди документи, но нито един не му беше от полза. Обядва, допълни фенера с масло и се опита да измисли по-успешен подход. Сега цялата задача му се струваше безсмислена. Кой глупак бе съставил каталога? И учещ за летописец юноша би се справил по-умело.

Потърси данни за Шутдар и флейтата – тези бяха най-ранните. После за Прочистването, фейлемите и аакимите. Накрая би могъл да запълни много пропуски в Преданията, но пак не откри нищо, което да го улесни в диренето.

При новото преглеждане на каталога нещо привлече вниманието му. Цял раздел, озаглавен „Кореспонденция – други карони“. Отдолу бяха изредени Кандор, Ялкара и още имена. За някои знаеше, че са мелези, кръстоска между карони и аакими или карони и други раси. За какво ли си бяха писали? Още тягостни часове на ровене в писма, договори, обзори за селското стопанство, добив на руди, климат, пътища и какви ли не всекидневни занимания. Всеки карон бе изградил своя империя и кореспонденцията помежду им се бе натрупала невероятно.

Маслото в първия мях свършваше. Откога ли беше тук? Според Талия маслото от едни мях щеше да му стигне за дванадесет часа... или бяха осемнадесет? Спра се на второто число, защото се чувстваше изтощен. Подреди си папките на пода вместо постеля. Спеше зле, откакто бяха отвели Каран. Угаси фенера и се унесе.

Вторият ден много приличаше на първия. Неогледно море от книжа, всеки раздел в каталога обхващаше множество рафтове, запълнени с документи. И във втория мях маслото намаляваше, а трябваше да му остане и за да търся Каран.

Върна се при кореспонденцията. Откровените писма сигурно бяха унищожени, но дали нямаше да се натъкне на намек или нишка, които не означават нищо за другите? Купчина писма, разменени между Рулке и Кандор. Стотици. Много часове четене. Лиан отстъпи пред обзелия го подтик и ги напъха в чувала. Нещо друго? Писмата между Рулке и

Ялкара, доста по-малко на брой. След първото престъпление му беше по-лесно. Взе и тях.

Разгъна картата и проследи пътя навън, за да го запечата в паметта си. Не се оправяше добре с карти. Но къде ли беше Каран? Проучи разпределението и на горните етажи. Общо девет, поясненията бяха изписани със ситен почерк. Кухни, пекарни, зали (бяха десетки), библиотеки, картографска зала, стаи за слугите, спални. Стотици помещения. А понадолу складове, оръжейни, караулни, подземия... *килии!*

„Успокой се! – заповяда си Лиан. – Може изобщо да не е в килиите, а да е заключена в която и да било стая. А дори да е долу, сигурно я охраняват“.

Но идеята да я намери се бе загнездила в ума му въпреки опасенията, че ще го хванат, че Тилан ще научи какво е търсил и че ще провали замислите на Мендарк... Отхвърли всичко това в миг. Мендарк да се пукне, ако ще!

Тъмниците бяха чак в другия край на цитаделата. Как да отиде там, без да го спипат? Отново проследи маршрута по картата и го запомни. След няколко минути излезе в осветени коридори, угаси фенера и със стиснати книжа в едната ръка се постара да си придаде вид на забързан служител. Май беше много късно, защото срещна само двама души по пътя си, но те не го и погледнаха.

Ето я и стълбата, която си бе набелязал – спускаше стръмно към долния етаж. Лиан се промъкна дотам и надникна зад тъгъла. В сумрачния коридор мъждукаха само два фенера, но се виждаше, че и наляво, и надясно има килии. По-нататък зърна голяма ниша, отделена от коридора с дълъг тезгях. Сигурно беше помещение за стражата, но изглеждаше празно. Къде ли бяха отишли?

И тогава чу бълбукащо хъркане. Надзърна зад тезгяха. Надзирателят спеше по гръб на дълга пейка. Нишата вонеше на бира. Лиан я подмина, без никой да го спре.

В големи или тесни килии спяха затворници, вероятно верни поддръжници на Мендарк. Налагаше се да светне с фенера във всяка, за да провери вътре ли е Каран. Не я намираше, а един-двама се размърдаха от светлината. Стигна до друга ниша за пазачи, този път празна. Нататък всички килии пустееха освен една с окачен до нея фенер.

Лиан се вкопчи в решетката и прошепна:

– Каран!

Тя лежеше върху купчина слама на пода, завита с опърпано одеяло. От единия край стърчеше червената ѝ коса, от другия – босите ѝ крака.

Не мърдаше.

– Каран – повика я по-силно.

Тя потръпна и мудро вдигна глава, но не го позна.

– Каран, аз съм – Лиан. Ела по-бързо!

Тя се надигна – посипа се слама – и повлече крака към вратата. Вторачи се в лицето му и със същото равнодушие се върна на мръсната си постеля. Едната ѝ буза бе отекла. От празния ѝ поглед сърцето му се обърна.

Втория път успя да промуши ръце между прътите и да я прегърне. В очите ѝ просветна искрица, но пак угасна. Щом докосна прътите на решетката, се присви. Лиан я пусна и се помъчи да разклати вратата. Тя дори не шавна. Притича до празната ниша. Никакви ключове! Върна се чак при другата, където надзирателят спеше в безметежна увереност, че цялата цитадела е защитена със заклинания. Къде ли бяха ключовете?

Сега мъжът седеше, свлякъл се върху масата, и ключовете бяха полузакрити от шкембето му – беше колкото бъчвонката, откъдето си бе точил бира. Ръката му пълзеше по масата. Лиан побутна каната към шарещите пръсти, пияницата я надигна и загълта, без да отваря очи. Изохка доволно, оригна се, килна се на една страна и ключовете лъснаха. Лиан мигновено ги откочи от колана и затича на пръсти по коридора.

Още вторият щракна в бравата, той се хвърли в килията и пое Каран в прегръдката си. Тя висеше в ръката му като парцалена кукла, беше ужасно отслабнала.

– Да вървим!

Тя го последва към вратата, но изведнъж спря и посочи коридора. Лиан също бе чул гласа, заревал пиянска песен, и се паникьоса.

– Надзирателят!...

Каран внезапно се разтресе като от убождане с нажежена игла. Напълно равнодушна към собствената си участ, тя се опомни на секундата, щом Лиан бе изпаднал в опасност.

– Лиан! – прошепна и се превърна в измършавяло подобие на предишната Каран. – О, Лиан, ти дойде... – Метна ръце около врата му и покри лицето му с целувки. – Махни са оттук, преди да са затворили и тебе. Моля те, тръгвай. Той ще те убие.

Той я дръпна за ръката.

– Хайде! Още имаме време да се измъкнем. Стражът е пиян.

– Не мога. По-бързо, скрий се в сламата.

Как ли да се скрие в тази жалка купчинка? Все пак легна, а Каран го покри с миризлива слама. Легна пред него и зави и двамата с

одеялото. Студената ѝ ръка стисна пръстите му.

Точно навреме. Надзирателят залиташе по коридора, олюля се пред килията, понечи да се опре на вратата и тя се отвори.

Той изпсува и я затръшна с трясък. Мъчеше се да поизтрее, да си спомни дали е заключил. То се знае. Никога не забравяше, макар че тази килия беше и под друга охрана. Вторачи се в дундестия черен Страж до стената при решетката. Приличаше на шапка на вещица. През тесен процеп се процеждаше жълта светлина. Олекна му. Бяха го предупредили за тази затворничка. Много била хитра.

Вдигна фенера. Червенкосата жена лежеше на сламата, както правеше почти през цялото време. Не му се виждаше да е чак толкова хитра. Ама по-добре да заключи веднага, преди някой да дойде. Избягаше ли тя, Тилан щеше да му отреже ушите и да го изрита на предната линия срещу врага. Остави фенера и опипа по колана си за ключовете. Нямахше ги! Чудна работа. Никога не ги сваляше, освен за да ги предаде на човека, който застъпваше да го смени.

Стресна се, сандалите му зашляпаха по коридора. Каран се надигна, изтръска сламата от раменете на Лиан и пак стисна ръцете му. Той трепна.

– Какво има? – Тя се взря в червенеещата рана на дланта му. – Кой ти направи това?

Лиан се поколеба.

– Ами ти. Не помниш ли? След като Емант...

Каран го зяпна като зашлевена.

– Порязала съм те с ножа? *Емант ли?*...

Изстена, очите ѝ се подбелиха и той очакваше пак да обезумее, но заплахата, надвиснала над него, я принуди да се овладее.

– Прости ми. Не помня.

– Да вървим. Пазачът ей сега ще се върне.

– Да, побързай. Дори пиан е твърде силен противник за тебе.

– И ти идваш.

Каран му посочи Стража.

– Нагласен е за мен. Не мога да мина.

– Ами ако успеем? – Лиан отвори вратата. Каран не изглеждаше убедена, но той я задърпа. – Затичай се колкото можеш!

Засилиха се. Лиан мина безпрепятствено, после ръката му, която държеше пръстите на Каран, срещна внезапна съпротива и едва не се изтръгна от рамото му. Той се стовари по гръб и в същия миг жълто сияние от Стража обля коридора, промени се в синьо, после във виолетово.

Стражът зазвъня с такава мощ, все едно стояха под биещата храмова камбана.

Каран лежеше в килията, едната ѝ ръка се подушаваше пред очите му като ужилена.

– Не вярвах да успеем – каза му, призрачна във виолетовата светлина. – Моля те, тръгвай. Те са длъжни да ме изправят пред събора утре, но нищо не ги задължава да запазят твоя живот.

Лиан се озърташе диво. Каквото и да направеше, все бъркаше. А надзирателят вече се тътреше откъм нишата с меч в ръка.

Нямаше ли начин да спре Стража? Опита се да го вдигне, но нещо сякаш го бе залепило за пода. Срита го до болка в пръстите, но Стражът си остана непокътнат.

Осени го внезапно вдъхновение. Побърза да извади меха и изстиска маслото през процепа на Стража. Дрънченето стана по-глухо, но злоещата виолетова светлина не помръкна. Надзирателят трополеше към него. Лиан откъсна фенера от стената, счупи стъклото и поднесе горящия фитил към Стража. Вътре подскочи жълто пламъче. Надзирателят вече бе съвсем близо, размахал меча непохватно.

Лиан запрати счупения фенер към главата му, не улучи, обърна се да побегне и се подхлъзна на разлято масло.

Залитна право към надзирателя, който замахна свиреп и щеше да му отсече главата, ако Лиан не се бе проснал по лице. Надзирателят също загуби равновесие и падна отгоре му – изкара му въздуха и блъсна брадичката му в пода. Мечът изтрака на камъните. Зашеметеният Лиан не помръдваше.

Дебелакът го цапардоса по главата, после го срита три пъти в ребрата и се заклатушка към оръжието. Лиан изохка, надигна се и изплю кръв.

Каран нададе страшен вой, надзирателят изобщо не се обърна и вдигна меча. В този миг Стражът блъсна пламъци, нещо вътре изпраща, звънът секна с гъргорене и виолетовата светлина угасна. Надзирателят изобщо не погледна назад, зажаднял за кръв. Острието стигна връхната си точка. Лиан се мъчеше да отстъпи пълзешком, но се плъзгаше по маслото като котка върху лед.

Каран излетя от килията по-бързо от стрела, подскочи и коленете ѝ се забиха в тила на надзирателя. Протегнатата ѝ ръка избви меча. Дебелакът се стовари на пода и повече не мръдна. Тя помогна на Лиан да се изправи, грабна меча и кресна:

– Сега накъде?

Той посочи към нишата.

– Не, точно оттам ще дойдат. Вземи фенера!

Лиан я послуша, Каран хвана ръката му и двамата се втурнаха натаък по коридора. Вече чуваха далечни викове. Свърнаха зад един ъгъл и изкачиха къса стълба. Каран спря задъхана, но ухилена.

– Подпалвач такъв! Не можеш ли да измислиш друг начин да ме спасяваш? И не си въобразявай, че приемам в леглото си всяко момче за поръчки на разни чародеи. Накъде трябва да продължим?

Той се радваше да види познатата му Каран.

– Към един таен проход, но е далеч, чак от другата страна на цитаделата. Умът ми не побира как да се доберем дотам, щом всички са вдигнати по тревога.

– Е, повечето мъже от стражата излязоха срещу врага пред стените. Дай ми картата. Надникни и ми кажи мяркат ли се светлини.

– Няма нищо!

– Значи сега сме тук, нали?

Лиан се затрудни да посочи къде са в момента, но накрая кимна.

– А проходите?

Той плъзна показалец по картата.

– Чак толкова далеч ли? – Каран се намръщи. – Е, поне да се махнем оттук. Да се качим по тази стълба догоре. Така разстоянието се удължава, но не биха очаквали да се появим там.

Стълбата за слуги беше стръмна и тясна. Изкатериха шест-седем етажа, поспряха да поемат дъх, и стигнаха до последния етаж.

– Толкова съм слаба – ядосано се задъха Каран; мъчеше се да не диша твърде шумно. – Няма как, ще поседна за минутка.

И Лиан беше доволен, че има оправдание да си почине. Бдеше, докато Каран отново се взираше в картата на светлината на фенера.

– Ама че лабиринт – промълви Лиан след малко. – Толкова стълби, толкова коридори! Обаче пък няма как да ги претърсят едновременно.

– Виждаш ли някого?

– Не.

– Тогава тръгваме направо през този етаж и в другия край се спускаме. Ще се озовем съвсем наблизко до твоя таен проход. Какво ще кажеш?

Завиха към по-широк коридор, застлан с пътека и окичен с гоблени и портрети. Тук-там през отворени врати се виждаха разкошни безлюдни стаи. Тъкмо подминаваха една тежка двойна врата, когато чува глас:

– Ей сега!

Вратата се отвори рязко.

– Не се оглеждай – прошепна Каран. – Върви нормално, все едно си някой от слугите.

„Как пък не! – рече си той. – С тези твои дрипи...“

– Ей, вие! – отекна крясък по коридора.

– Това е Тилан! – възкликна Каран. – Бягай!

– След тях! – изгърмя гласът на Тилан. – Стража, към източната стълба!

Притичаха в края на коридора и се втурнаха назад по стъпалата. На площадката Лиан спря и притисна ребрата си с ръка.

– Боли ли?

– Ще издържа някак.

Затичаха пак надолу и след секунди чуха как преследвачите също затропаха по стъпалата. Тичаха и тичаха, докато на Лиан не му останаха сили.

– Тази стълба беше последната – изхърка Каран. – Помниш ли откъде да минем?

– Май натам. – Той изкуцука десетина крачки по коридора и се върна. – Не, натам. – Спря. – Не съм сигурен.

Каран гледаше картата. Гонещият ги отряд слизаше с грохот по стъпалата.

– След мен! – извика тя, подмина го тичешком и свърна наляво в по-широк коридор.

– Да, спомних си, че е оттук.

Стражниците бяха само на един хвърлей копие от тях. Друга група изскочи отпред. Сипаха ги!

– Оттук!

Каран се шмугна в един страничен коридор, после надясно, наляво, пак наляво между все по-тесни стени. За малко се отървяха от преследвачите и спечелиха около минута. Изведнъж нахълтаха в гола стая, от която нямаше изход.

– Тази ли е?

– Да, да, тази! Помня драскотините по стените.

– Тогава отвори прохода! Аз ще се опитам да ги спра.

Беше взела късия меч на надзирателя.

Указанията за отварянето от тази страна бяха други. Трябваше да натисне последователно четири издатини по стената. Лиан опита поредицата, както я помнеше. Нищо. Промени реда, но стената си беше все същата, студена, мръсна и влажна. Трети опит. Четвърти. Пръстите му

шареха бясно по всичко, което се подаваше от стената.

Ехтящ удар на острие в острие. Лиан се озърна. Каран размахваше меч умело, а в тесния коридор можеше да я доближи само един страж. Мъжът обаче стърчеше с цяла глава над нея, а и имаше доста по-дълго оръжие. Неизбежният край щеше вече да е настъпил, ако стражниците нямаха заповед да ѝ запазят живота.

– Предай се! – извика Лиан.

И един непредпазлив удар стигаше да я убие.

– Върви по дяволите! – кресна тя. – Намери го, глупако!

Лиан продължи да опипва стената. Започна да му се струва, че дори не е попаднал където трябва, но изведнъж стената заскрибуца и част от нея се завъртя.

– Каран, готово! – изрева той.

В същия миг стражът успя да удари отдолу по меч а ѝ и го изби. Тя отскочи назад, но едрият мъж се оказа отчайващо пъргав. С три скока я докопа и тя не можеше да се измъкне от яката му хватка. Зад него напираха още десетина стражници, както и Тилан. Нямаше спасение.

– Бягай – викна тя на вцепенения Лиан. – Няма да пострадам. Утре ще се видим.

– Не разчитай на това! – изръмжа Тилан.

Лиан проумя, че тя е права. Към него нямаше да проявят снизхождение. Махна ѝ за сбогом, хвърли се през отвора и удари по стената отвътре. Вратата почна да се затваря.

Стражът пусна Каран и хукна към прохода. Каран незабавно се хвърли през стаята, за да отвлече вниманието на останалите. Едрият мъж навря крака си в пролуката, но капакът се затваряше с чегъртане, сякаш нищо не му пречеше. Стражът изпищя – твърде късно беше да си издърпа крака. Изпукаха кости и той отново писна. Капакът се долепи до стената.

Лиан трепереше. Запали фенера. Трябваше да офейка по-скоро. Онези все щяха да изкъртят някак капака. Изтиска последните капки масло във фенера и забърза към изхода от тунела.

– Що за глупак си ти, Лиан?! С право са те изгонили от Школата. Къде ти беше умът?

Мендарк кипеше от мрачна ярост.

– Можех ли да я зарежа там, след като я видях? Ти не направи нищо за нея.

Мендарк побесня.

– Нищо ли?! Цяла седмица без умора хвърлям усилия за този събор, а ти оплеска всичко. Изобщо не биваше да припарваш до тъмниците. Няма ли да проумееш какво направи? Сега Тилан не е длъжен да се яви на събора. Ами ако те бяха заловили и научеха какво си се опитал да откриеш? Той хич не е тъп. Там вече щяха да ровят стотина писари и ако имаше нещо за намиране, щяха да го научат. За разлика от тебе!

– Каталогът на архива е съставен от явен идиот – отсече Лиан. – Просто не ми стигна времето.

– Аз направих този каталог – ледено го осведоми Мендарк. – И изобщо не ми се оправдавай!

– Е, натъкнах се на нещо, което изглежда интересно. Може би когато...

– Уф! Махни ми се от главата! Талия! Талия!!!

Не можеше да заспи от угризения за глупостта си и заради страданията, които бе причинил на Каран с нея. Посред нощ се захвана да преглежда писмата. По прозореца почукваше суграшица. Преди зазоряване стигна до следващата нишка в писмо от Кандор до Рулке. Повече от хилядолетие бе минало след написването му в разгара на Прочистването, опустошителната война между кароните и аакимите.

17 март 4201 г.

Скъпи Рулке,

Толкова ми дотегнаха и войната, и този свят, че бих направил всичко, за да сложа край на това. Загубата на Перион (*споменаваше краха на империята си след пресъхването на морето*) ме обезсърчи напълно. Отново те умолявам – сподели с мен какво си научил. Само кажи и всичко мое ще бъде твое. Дори ще се преклоня пред тебе. Знаеш какво ще ми струва, но аз съм сломен.

Нещо се случи при налагането на Възбраната. Похарчих цяло богатство в усилията си да проуча събитията. Ти ли си бил? Нека се сплотим – и двамата сме карони. Мисля си, че понякога забравяш това. Моля те в името на единственото, което не можеш да отхвърлиш, то е по-важно от всичко: оцеляването на нашата раса.

Писах и на Ялкара. Охотно ще донеса в Алсифър всичко, с което разполагам, ако пожелаеш.

В очакване на твоя отговор
Кандор

Най-сетне някакво потвърждение!

В архивите нямаше и следа от отговора на Рулке. Лиан знаеше, че Кандор е бил убит преди около хилядолетие. Имало ли бе изобщо среща? Ако не, дали книгата на Кандор още бяха в изоставената му твърдина Катаза?

На коя дата бе умрял? Лиан бе наизустил датите още като дете още през първата си година в Школата. Не се затрудни да си спомни кога е загинал Кандор – 22 галенд 2092 година по летиоброенето започващо с Възбраната. Преди почти 1006 години. Но в писмото Кандор си бе послужил с каронския календар, започващ с покоряването на Аакан.

Лиан пресметна – писмото е било изпратено повече от година преди смъртта на Кандор. Предостатъчно двамата да са се срещнали, може би е присъствала и Ялкара. Ако в архива нямаше нищо друго, следващата стъпка щеше да е пътуването до Катаза. Значи се нуждаеше от парите и влиянието на Мендарк.

Няколко пъти се опита да поговори с него за това, но Мендарк непрекъснато беше зает и не го приемаше. Значи оставаше за след Големия събор.

40. Големият събор

В часовете преди събора, много след полунощ, Мендарк и Талия стояха пред бюрото му, отрупано с карти, книжа и полуразгънати свитъци. През целия ден бяха преглеждали протоколи от минали събори и бяха обмислили стратегията си. На долния етаж пропъденият Лиан седеше прегърбен на едно от креслата до огнището.

Внезапно се вдигна врява, в преддверието проехтя звънче. Талия отиде до прозореца, който гледаше към портата, и го отвори. Натрапниците се виждаха добре в светлината от будката.

– Дошъл е Тенсор – подвикна тя през рамо – и води още десетина аакими. Да ги покана ли?

Мендарк кимна, тя кресна на пазачите да пуснат групата и слезе да

отвори.

– Тенсор!? – ахна Лиан, щом разбра какво става.

И хукна към задния изход, но Талия го улови за китките.

– Кротувай! Да не си въобразяваш, че в такъв момент ще си губи времето с нищожества? Качи се горе.

След малко Талия доведе опръскания с кал и уморен Тенсор.

Той отказа всякакви напитки и гозби и започна направо:

– Утре ще се състои Голям събор. С каква цел? – Огледа стаята и очите му сякаш прободоха Лиан. – Тук ли е Каран?

Мендарк накратко разказа какво се е случило.

Тенсор изпадна в горчиви угризения.

– Емант!... Моя е вината за това. Да бях предвидил, след като Синдиците го превърнаха в изгнаник сред нас. Той беше твърде потиснат. Значи Каран е затворничка, а Огледалото – отнето. И какво може да направи съборът?

– Целта е Тиан да излезе от цитаделата, но след снощните тъпотии на Лиан може и да не поиска.

Мендарк разказа и за премеждията на Лиан в цитаделата. Тенсор изгледа младежа, сякаш е червей в калта.

– Зейнът не знае що е морал и чест, но изглежда, няма и ум. Е, ще оставим това за друг път. Ето и новините от мен. Напразно търсихме Каран седмици наред след Шазмак, а доскоро ни тормозеха и уелмите. После изчезнаха – май им вдъхнахме страх накрая! Стигнахме на юг до Сит, макар че беше невъзможно да проникнем в града, бяхме и в Банадор, но не я заварихме там. И влизането в Туркад беше тежко изпитание, обкръжен е от могъщи армии и ще бъде превзет. Тогава в Мелдорин няма да остане друга сила освен Игър... и аакимите. Още когато тръгнах от Шазмак, моят народ беше готов.

– Значи не си се връщал там след бягството на Каран?

– Вече ти казах. Ние сме готови. Отдавна съхранявахме силата си за такива времена. – Обърна се, но спря пред вратата. – Не съм те забравил, Лиан от Чантед. Тепърва ще си разчистим сметките.

Тенсор излезе.

– Мендарк! – възкликна Лиан. – Трябва да говоря с тебе.

– Махни се. И аз имам да уреждам сметки с тебе, но не тази нощ.

Съборът започна късно сутринта в Голямата зала на стария Туркад. Тя беше дълга, висока, без украса, облицована до сводестия таван с

тъмно дърво. Прастарата зала беше остатък от ранните години на града и заемаше особено място в сърцата на жителите му. Бе обзаведена със сурова простота – в единия край само маса и тринадесет стола, където щяха да се настанят в ролята на арбитри Правниците, и подиум за свидетели и тъжители. За публиката имаше заковани към пода пейки с високи облегалки. Високо над масата се подаваше балкон.

Мендарк и Лиан влязоха след Талия. Тя седна на пейката зад масата на Правниците. Тенсор вече беше там.

– Ами ако Тилан откаже да дойде? – попита я Лиан.

– Ще се наложи да измислим нещо.

– Още не си ми обяснила какъв е смисълът на този събор. С какво може да помогне на Каран?

– В мирно време делото й щеше да бъде разгледано от по-нисшия правен събор, но той е разпуснат по време на война. Предназначението на Големия събор е да се справя със заплахи срещу Туркад. Мендарк обаче уреди съставянето на протокола така, че Правниците първо да отсъдят кому принадлежи Огледалото. Всеки, претендиращ за собственост над него, трябва да заяви това и да представи доводите си. Мендарк ще е пръв, защото той поиска свикването на събора.

– Но какво ще стане, ако Тилан не се съобрази с отсъждането на арбитрите?

Талия го изгледа смяно.

– Никой не може да оспори присъдата на Правниците.

Лиан се замисли. И това ли беше съвпадение? Днес беше 22 галенд – годишнина от смъртта на Кандор.

Часовникът на стената отброи единадесет удара. Тилан не идваше. Въпреки това Старшата правница, крехка стара жена с бяла коса и хлътнали бузи, даде знак на Мендарк да започне изложението си. Той заста на на подиума – открит отпред, с парапет в полукръг и извит навес два човешки ръста над пода.

– Благодаря, Нелиса. – Поклони й се и подхвана в присъщия си досаден стил: – Свихах този Голям събор съгласно правото и задължението си като дългогодишен Магистър в Съвета на Сантенар, за да намерим изход от опасността...

Вратата се отвори шумно – Тилан най-после се появи, придружен от стражници и цяла свита. До него се влачеше Каран. Тилан се озъби на Мендарк. На бузата му изпъкваше дълга подута драскотина, явно

оставена от Каран.

А на подиума Мендарк довършваше въведението към жалбата си:

– ...но преди няколко дни при нас дойде най-неочаквано Каран от Банадор и донесе предмет, известен като Огледалото на Аакан, който е бил откраднат от Игър. През последните месеци полагах усилия тази вещ да бъде донесена в Туркад, за да умножи славата ни и да подсили отбраната ни. Но узурпаторът Тилан я открадни и отвлече жената. Тези деяния противоречат на древните ни закони и заплашват сигурността на цял Туркад. Ще се примири ли съборът с тях?

– Мендарк, не ни губи времето с твоето позьорство – сряза го Старшата правница през сбръчканите си устни. Изглеждаше престаряла, сприхава и уплашена. – Имаш това право и ние ще те изслушаме, макар че да свикаш Голям събор в такъв момент само показва презрението ти към нашите древни традиции. Тази сутрин чух оплакване от Тилан, че си нарушил примирието. Обоснови се добре, иначе и ти може да се окажеш обвинен.

– Първо ще ви разкажа за Игър и за корена на враждебността му към нас – Забранените опити с техните печални последствия.

– Това го знаем – отсеке Нелиса, – както и твоята съмнителна роля. Познаваме и склонността ти да прекрояваш историята. Говори по същество.

– ...и за неговото настаняване в порутения Физ Горго – по инерция довърши Мендарк, изгубил нишката. – Бавното... трупане на сила, нападенията срещу съседните области, докато не завладя цял Орист от Огнената река до планините Биркуаш. И всички народи в Мелдорин тръпнеха в страх. Но тук – в Туркад, защитени от планините, ние му се надсмивахме допреди дни. И защо настъпи към нас? Обвинява Съвета за всичките си несгоди, въпреки че ние само...

– Остави историята на усърдните летописци – пак го прекъсна Нелиса – или съборът още ще заседава, когато войските му разбият портите. Заеми се със същината на проблема. Каква полза можем да извлечем от Огледалото? Защо Тилан е постъпил така? Прав ли е бил? Каран от Банадор, ти имаш важна роля във всичко това. Ела и разкажи своята история. Застани тук!

Старшата правница сочеше подиума, където още стоеше Мендарк.

Каран задрънча с веригите си по стъпалата.

– Свалете тези жезла! – извика Мендарк. – Никой не може да се изправи окован пред Големия събор.

Тилан махна с ръка на оръжейника си, който пристъпи с дебел

ключ в ръка и махна оковите. Каран изкуцука към Правниците, босите й стъпала стъпваха беззвучно по камъка. На тънките й глезени личаха широки зачервени подутини, на едната й буза се виждаше черно-зелен оток. Под сенчестия широк навес на подиума изглеждаше ужасена и смазана.

Никой в залата освен Лиан и Тенсор не бе чувал разказа й за бягството от Физ Горго. Говореше сковано, без да отклонява поглед, сякаш изреждаше чужди премеждия, но никой не остана равнодушен към смелостта й. Тя обаче премълча пробуждането на гашадите, спомените от онази нощ близо до Нарн бяха скрити надълбоко.

Правниците я слушаха внимателно. Когато тя приключи, мълчанието се проточи.

Тенсор клатеше глава.

– Толкова храбра, умна и находчива. Как можа да ни предадеш? – промълви скръбно.

– Измених на аакимите, за да ги спася от тебе. Ти си същият като Питлис.

Тенсор мигновено скочи и изкрещя:

– А ти си луда като майка си!

И отхвърли словата й с едно презрително движение на китката.

– Нямахте ли още нещо? – меко се обади Мендарк. – Разкажи пред събора какво се случи, когато Емант влезе в стаята ти.

– Идвал е тук ли? Не помня – смути се Каран.

Отново бе заличила това от паметта си. Мендарк допълни подробностите, които бе видял, и разрешиха на Каран да слезе от подиума, но трябваше да седне отпред при другите свидетели.

Слуги донесоха храна. Щом излязоха с празните подноси и пред всички бяха сложени чаши с червен чай, Мендарк стана за втори път.

– На събора не е известна историята на Огледалото.

Изглежда предизвикателно Нелиса. Устата й сякаш бе замръзнала, извита надолу, но тя му даде знак да говори. Мендарк повтори в доста разширена версия онова, което Лиан бе чул от Каран, преди да отидат в Шазмак.

– Целта на Съвета открай време – говореше Мендарк – е да изучава знанията на врага и да издига защита срещу него. Много битки водихме, много поражения претърпяхме. И малко победи освен запращането на Рулке в Нощната пустош и задържането му там. Уповавах се, че Огледалото може да ни доближи до сбъдването на великия замисъл – окончателното му прогонване. Затова изпратих Лиан от Чантед да намери

Каран и да я доведе в Туркад. Нямам неоправдани надежди за Огледалото: то е като книга с милиони страници, всяка разпиляна на късчета и късчетата пуснати в бъчва. Може би никога не ще се научим как да я прочетем.

Мендарк поспря, но Нелиса го подкани с уморен жест.

– Така стигаме и до същината. Тилан ме изхвърли от цитаделата и си присвои Огледалото. Присвои го – натъртено повтори Мендарк. – Всички знаят за дългата ми служба в Съвета, а Тилан е самонадеян новак, себичен авантюрист. Нима сте глупци, че да поверите съдбата на Туркад на човек като него?

– Мендарк изкривява истината в своя полза – прошепна Талия ухото на Лиан. – Отдавна е в открита вражда с Тилан.

Тилан скочи.

– Мендарк ви нарича глупци, защото такава е мнението му за вас. Но вие знаете каква е истината – бумтеше гласът му, докато той се взираше поред в Правниците. – Той си играе с думите. Този замисъл е вече минало – Рулке губи сили. Всеки път, когато проверяваме, е все по-немошен и безжизнен. Скоро ще угасне дотолкова, че да се пресегнем в Нощната пустош и да го смажем, и тогава Сантенар ще бъде свободен. Дано този ден настъпи, докато съм Магистър. Не се поддавайте на уловките на Мендарк. Той сам се издава колко малко цени мъдростта ви.

– Не! – разнесе се необузданият вик на Каран. – Рулке достига съзнанието ми. Той е жесток и могъщ!

Тилан я изгледа с жалост.

– Да, да лудите винаги имат досег с боговете. Живей си с виденията, но остави делата на Туркад на онези, които се стремят само до го възвеличат.

– Това е гибелно нехайство! – изръмжа и Мендарк. – Тилан ви казва онова, което бихте искали да чуете, както и Рулке ви показва каквото бихте желали да видите.

Но в думите му не звучеше убеденост – в сравнение с Тилан беше стар и слаб. Правниците вече се настройваха срещу него.

– Този глупак е стар – закънтя гласът на Тилан – и затънал в миналото! Сантенар се преобразява и Съветът не бива да изостава. Огледалото ни показва пътя. В него е скрита тайната за отварянето на проходи – мигновено пренасяне във всяка точка на света. Представяте ли си колко могъщ ще е Туркад тогава?

Тилан беше величав, с развята коса и светли очи; пробуждаше у всички копнеж по власт, жажда за господство и слава.

– Докато Мендарк беше начело, клоняхме към упадък, а той се увеличаваше по дреболии. И къде е сега богатството на Съвета? Хазната ни е празна, но той прекарва старините си в разкош. – Изопна ръка към Мендарк. – Ето го резултата – Игър е пред портите! Трябва да му се опълчим, да премахнем заплахата и да върнем силата на Туркад, на този велик горд град, пръв сред всички в Мелдорин, дори в цял Сантенар. Нашите войски вече нанесоха удари по врага. Ще го натикаме обратно в смрадливите блата на Орист, където му е мястото. – Тилан заговори спокойно, подкупващо, сякаш няма нужда да обяснява, но го прави от уважение към поданиците си. – Прогоних Мендарк, вярно е, но само за доброто на Туркад. Толкова е безчестен, че вчера наруши примирието, наложено преди събора. Изпрати летописеца си да краде от цитаделата. *Какво всъщност търсеше той?* Не е искал да освободи това момиче, както се преструваше, а да проникне в архива на Рулке. *Защо толкова напираше да влезе там?* Мендарк премълча това пред събора. Нещо от което да извлече изгода, не се съмнявайте.

Мендарк прониза с поглед Лиан изпод бухналите си вежди: „Видя ли какво направи, глупако!“

– Но защо, Мендарк?! – възкликна Нелиса. – Какво е търсил този Лиан?

– Не мога да споделя пред целия събор. Ще кажа насаме на Арбитърката.

– Да, едни са правилата за Мендарк и други за всички останали – злобно вметна Тилан.

Нелиса изопна показалец.

– Не мога да те принудя, но това безмерно подкопава доводите ти.

Настроението в залата забележимо се променяше в полза на Тилан.

– На кого ще се доверите? – гърмеше гласът на Тилан. – Мендарк наруши примирието, показва презрението си и към мен, и към традициите на Туркад. А аз въпреки това се явих пред този събор да обясня постъпките си. Да, взех Огледалото. Признавам с гордост. То ще бъде основата на новия ни замисъл, ще овладеем могъществото на кароните. Вече няма да поддържаме с усилие наблюдението над Рулке, а направо ще го унищожим. Туркад ще има неговата сила. Нима бихте се отказали от такава слава?

Алчна обща въздишка огласи събора. Но миг по-късно бяха отрезвени.

– Не знаете нищо за Огледалото – прозвуча висок студен глас от балкона. – И никога няма да научите тайните му.

Всички се вторачиха нагоре. До парапета стоеше ниска жена в прашни от пътуване дрехи, дългата ѝ сребриста коса бе сплетена на плитка, вързана на тила. Излъчваше такава мощ и непреклонност, че дори Старшата правница попита пресекиливо за името ѝ.

– Аз съм Фейеламор – заяви жената. – Не съм между мъртвите, а се крих от света. Аз подготвих Мейгрейт, за да се промъкне във Физ Горго и да изнесе Огледалото. То е мое и *ще го притежавам!*

Тенсор вече беше на крака, вираше се в нея толкова напрегнато, че едва сдържа вопъла си.

Фейеламор отново се вгледа в Правниците.

– Заблуждавате се за Огледалото. Аакимите никога не са го използвали за друго освен за наблюдение – обикновена дреболия. По време на Прочистването Ялкара взе Огледалото, което аакимите бяха захвърлили, *защото вече не смееха да прибягват до него*, и го подчини на волята си, за да шпионира. През последните ѝ години тук неведнъж водихме битки, но накрая бях победена, защото тя узна твърде много тайни. Ялкара откри изкривяване във Възбраната, отвори проход и избяга, като изостави Огледалото.

– Затова то е мое – плячка от войната – продължи тя. – Аз обаче дълги години лежах на косъм от смъртта, Огледалото бе скрито. Когато най-после се възстанових, пузнах слух, че съм умряла. Търсих Огледалото и научих, че Игър го е намерил. Разберете: Огледалото няма никаква своя сила. Но ако сте способни да го разчетете, съдържа знания и безчет тайни, като далеч не най-маловажна сред тях е как Ялкара отвори прохода. Но *никой от вас* няма да го отключи. Ялкара го затвори и има един-единствен ключ – *моят!*

Тенсор вдигна ръка и залата притихна в очакване. Той се обърна към Старшата правница.

– Настоявам Арбитърката да изпълни задълженията си. Безспорно е, че Огледалото е наше. Ние го създадохме в далечното минало на Аакан и го донесохме на Сантенар. Няма спор и че Ялкара го открадна от нас. Никой друг няма права над него.

– Какво ще отговориш? – обърна се Нелиса към Фейеламор.

– Лудата Каран каза истината! Тенсор ще употреби Огледалото срещу Рулке и ще въвлече целия свят във война. Аакимите тънат в упадък, за който са слепи. Те загубиха правата си.

– Ние сме загрижени за този свят и с нищо не бихме му навредили! – разгорещи се Тенсор. – Тъкмо Фейеламор се кани да разкъса Възбраната, да отвори наново Пътя между световите и да остави Сантенар

беззащитен пред жестоката пустош. Върнете ни Огледалото. Нашият враг е и ваш враг. Ние разполагаме срещу него с оръжие, което няма да ни подведе.

Очите на достолепно изправилия се Тенсор святакаха, гордостта му от възраждането на аакимите беше непоклатима. Той пак се вторачи във Фейеламор.

– Как се озова тук? – попита властно. – Как се измъкна от Шазмак?

– Не ти ли казах, че не можеш да ме задържиш? И че твоето безразсъдство ще навлече гибел на аакимите? Думите ми се потвърдиха, защото уелмите намериха тайния път към Шазмак и сега градът ви лежи в развалини.

– Развалини!? – изрева Тенсор така, че всички затаиха дъх. – Ами народа ми?

– Не знам някой да е оцелял.

– *Всички са мъртви?* – Гласът му спадна до шепот.

Наведе глава, но внезапно се изопна и нададе такъв горестен вопъл, че сърцето на Лиан щеше да се пръсне. Дори Фейеламор се олюля. Тенсор се бореше със себе си, зяпаше в нищото, а цялата зала трепереше с мъката му.

Накрая се овладя. Плътният му глас беше тих, но натежал от заплаха:

– И как уелмите влязоха в Шазмак? Кой им показа пътя? И защо биха го направили?

Нейният глас също беше толкова тих, че слушателите го чуваха трудно.

– Защо ли? Нима не познаваш уелмите – ти, който толкова шумно се хвалиш с мощта на аакимите? Те са гашадите, древните ви врагове, поковарени преди много столетия от Рулке, за да му служат.

– Гашадите! – Тенсор се олюля от ярост и ужас. – Гашадите?! Това е непоносимо.

Каран изхлипа и закри лицето си с ръце.

– А кой им показа пътя ли? – продължи Фейеламор. – Има ли друга освен онази, която сама призна предателството си към аакимите? Онази, която беше с уелмите в Нарн, преди да потеглят право към Шазмак. Онази, която се преструва на обезумяла, за да избегне наказанието за престъпленията си. Никога не съм виждала подобно коварство в толкова млада душа. – Тя сочеше обвиняващо. – Каран! Каран от Банадор. *Тя* е изменницата. Вижте я как плаче от угризения и срам. *Тя* ги пусна в Шазмак!

– Никога – мънкаше разтреперана и просълзена Каран. – Никога не...

Лиан се надигна и викна:

– Не! Не! Невъзможно...

Талия обаче впи пръсти в рамото му и го натисна да седне.

– Така не се постъпва пред Голям събор. И тя ще има своя шанс.

Лиан се изви към нея стъписан и уплашен за Каран.

– Това не е никакъв събор, а гавра с правосъдието! Няма кой да я защити.

Каран се обърна към обвинителката си, но Лиан ясно виждаше, че безумието я завладява отново.

– Не бях аз. – Тресеше се цялата. – Не предадох Шазмак, колкото и да ме изтезаваха уелмите. – Потиснатият спомен нахлу в съзнанието ѝ. – Тя им е показала пътя, Фейеламор! Обещала да ме подчини на Емант. А в замяна той отвел уелмите до тайния път и ги научил как да отнемат силата на Стражите. Той сам ми призна, преди да го убия. – Лицето ѝ се разкриви от ужас. – Убих го...

Тенсор погледна Фейеламор, която каза:

– Момичето само призна лъжите, измените и убийството. Залъгва ни, че е луда, за да оправдае престъпленията си. На нито една нейна дума не може да се вярва.

– Не мога да отрека това – печално промълви Тенсор.

Очите на Каран се въртяха диво. Виждаше Мендарк, Талия, Тенсор, Тилан, други познати лица, но никой не срещаше погледа ѝ. Никой не ѝ вярваше. После се взря в Лиан през мъглата на сълзите. Единственият ѝ приятел.

Отвън долиташе шумотевица. Нелиса се съветваше тихо с другите Правници. Подпря се на тънките си ръце, за да стане, и стисна неуверено бастуна си.

„Колко е слаба и объркана – ужаси се Лиан. – Ще обрече Каран, без да я изслуша“. Вторачи се нагоре във Фейеламор, която се бе опряла тежко на парапета.

Някой заблъска по вратата. Един страж я отвори и вътре нахълта висок мъж с дрехи на вестоносец. Свлече се на колене, отворил широко уста. По униформата му имаше кървави петна. Насили се да стане, погледът му блуждаеше из залата, докато не се спря на Тилан.

– Войната... – изграчи мъжът.

От бързане да стигне до него Тилан прескочи пейката.

– Какво за войната, вестоносецо? Лош обрат ли?

– Войната свърши – отмаляло рече мъжът. – Армията ни е разгромена. Игър е при южната порта. Бранят я малцина. Свършено е с Туркад.

Виковете стихнаха. Поройният дъжд, изливал се цял ден, спря изведнъж. Фейеламор бе слезла от балкона и стоеше недалеч от Старшата правница, но все поглеждаше неспокойно нагоре. Тенсор я следеше с присвити очи. Всички чакаха Нелиса, която не седеше.

Тя заговори с усилие, гласът ѝ стържеше:

– Ето какво отсъждаме. Тенсор, искането ти е справедливо. Огледалото е ваше по право, но как да ви го дадем? Аакимите са унищожени, а ние изпаднахме в тежко положение. Вслушахме се в предупрежденията, отправени от тебе и от Фейеламор, обаче знаем кой е нашият враг – Игър. Ще задържим Огледалото, докато войната не свърши и не победим врага. Тилан, постъпил си непотчено, за което те порицаваме. Но ние знаем, че си действал само за благо на Туркад. Няма да ти отсъдим наказание.

В пълната тишина всички извиха глава към Тенсор. Отчаянието на лицето му се стопи, смени го разсеян, отнесен поглед, но мускулите на челостите му се издуха, устните му помръднаха. Мендарк се сепна и изскочи на подиума.

– В тази зала е събрана толкова мощ, че да отблъснем дори огромната сила на Игър. А той черпи силата си от нашата слабост. Нека забравим разногласията си и да се обединим срещу него. Когато го победим, ще имаме време да спорим за Огледалото.

Събраните в залата замърмориха одобрително и пак се вторачиха в Тенсор. Фейеламор пристъпи по-наблизо. Раменете на Тенсор се превиха, той насили устните си в крива усмивка, накрая наведе отстъпчиво глава. Галия тихо въздъхна. Напрежението спадна.

– Каран от Банадор – продължи Нелиса безжалостно, – по друго време щяхме да те затворим в тъмница. Но сега сме във война, надвиснала е огромна заплаха, а предателството ражда предателство. Не можем да си позволим човечност към изменници. Изведете я – подкани тя с отсечено движение стражниците. – И приключвайте по-бързо с нея.

Мендарк отново се хвърли към подиума и кресна:

– Това не е волята на събора! Обвиненията не бяха доказани. Не можете да я докоснете.

– Отсъждането е неоспоримо, *гражданино* Мендарк – ледено

натърти Нелиса. – А ти си обвинен в оскърбление на Големия събор. Изведете и него. Затворете го в тъмницата. Съборът свърши. Вървете да спасявате каквото можете.

Фейеламор гледаше Каран със съзнанието, че е спечелила, но не намираше никаква радост в това.

Каран вдигна глава и в ума на Лиан нахлу поток от образи: как пада по стълбите в краката ѝ, застиналото ѝ лице след гибелта на Раел, споделените гозби и вино първата вечер в Шазмак, когато беше щастлива като дете, шегите ѝ в лодката след бягството от Нарн... Картините бавно се сляха в нейния сегашен образ. „Не тъгувай – сякаш му казваше тя. – Имахме и хубави мигове, но моят час дойде“. Усмиваше му се с такава нежна обич, че му разби сърцето.

Стражниците я доближиха. Тенсор печално склони глава.

– Сбогом, чедо. Наистина съжалявам.

Хванаха я за ръцете и я поведоха, Мендарк ги последва.

Неистов гняв се разгаряше в Лиан. Мъжът до него беше важен савонник в града и носеше церемониален меч. Лиан не бе докосвал през живота си такова оръжие, но посегна, готов да поругае Големия събор и да умре до Каран.

Талия стисна ръката му и прошепна настойчиво: „Не!“, но той я отблъсна толкова яростно, че я прекатури през пейката.

– Плюя на древните традиции в Туркад – изръмжа през зъби.

Мечът му се стори лек като перце. Той се присви за скок към сигурната си гибел.

От балкона се разнесе шум и Фейеламор извика високо:

– Мейгрейт! Най-послед! Ела тук.

Всички вдигнаха глави. Мейгрейт застана до парапета и отметна качулката си. Лъскавата тъмна коса падна на раменете ѝ като кафява коприна. Не криеше очите си. Наведе се напред и лампите в залата сякаш блеснаха по-ярко, за да се отразят в тях. Те сияеха като рубини.

Гледаше право във Фейеламор със страховита решимост.

Тенсор се блещеше срещу нея с потреса на внезапно откровение.

– Нима кароните никнат изпод земята? *Стига толкова!*

Насочи ръка срещу Мейгрейт, но смелостта като че ли му измени и пак я отпусна. Бавно поклати глава, после рязко се обърна към Нелиса, доловила прикрито движение.

Каран застана гърлено и кръвта във вените на Лиан се смръзна. Опулените в нея стражници я пуснаха. Мечът се изплъзна от пръстите на Лиан и издрънча на пода. Гъстата червена коса на Каран се

изправяше като ореол около главата ѝ, очите ѝ се подбелиха. Тя тръскаше глава и мудно изтласкваше с длани въздуха пред себе си. На Лиан му приля от ужас.

Чу ясният глас на Мейгрейт от балкона:

– Не, не можеш. Не бива! Недей!

Тенсор бавно вдигна ръка към Нелиса. Избухна сияние с цвета на засъхнала кръв, глух тътен отекна в ушите на Лиан.

Болка пламна в слепоочията му, все едно смазваха главата му между два камъка. Стори му се, че очите му кипват, ослепя, а после сякаш една порта се затвори в мозъка му и се отвори друга. Болката отслабна, отново виждаше. Зърна Нелиса, която още стискаше Огледалото в лявата си ръка. Устата ѝ зееше като тъмна бездна, но писъкът оставаше нечул. Мършавите ѝ мускули се сгърчиха и я запратаха в стената с пукот на строшена яйчена черупка. Правниците бяха разхвърляни като сламки. Залата притъмня.

Лиан се надигна от пода. Навсякъде се въргаляха хора. Тилан бе застинал на колене, безсилен да стане, от раната на бузата му струеше кръв. Талия седеше, скръстила ръце в скута си, и устните ѝ мърдаха, без да се чува нищо. Мендарк шаваше слабо до подиума, Фейеламор се отдалечаваше пълзешком, блъскаше се сляпо в краката на съборени столове и маси. Мейгрейт не се виждаше, но една тънка ръка бе провиснала от парапета на балкона.

Тенсор прекрачи и грабна Огледалото от безжизнените пръсти на Нелиса. Лиан се озърташе трескаво. Защо точно той не бе пострадал? И какво можеше да направи, след като и могъщите бяха безсилни?

И изведнъж погледът му се спря на Каран, свита на пода между стражниците. До нея се събираше локвичка кръв, лицето ѝ бе пребледняло. И гневът му се пробуди безмерен – страшна ярост срещу Тенсор, Мендарк, Тилан, Фейеламор и Нелиса... не, нея вече я нямаше. Но най-вече срещу Тенсор. Изтича през залата, грабна бастуна на Нелиса, който бе паднал до масата, вдигна го високо и го стовари с трясък върху темето на Тенсор.

Акимът застина, после полека се обърна. Отприщената мощ бе заsegнала дори него. Лицето и ръцете му белееха призрачно. Олюляваше се. Устните и брадичката му бяха зацапани с червено. Кръвясалите му очи приковаха Лиан.

– Само ти си невредим – изхриптя Тенсор. – Имам нужда от човек

като тебе. Време е да си уредим сметките, летописецо.

– Няма да тръгна с тебе – отсече Лиан с омраза и страх, но колкото и несломима да бе волята му, краката му отказаха да я послушат.

Тенсор хвана безволния младеж за ръката и го изведе от Голямата зала, а после и от Туркад през таен изход. Водеше го на север.

Речник на действащи лица, имена и географски названия

Аакан: Един от Трите свята. Светът на аакимите, а след завоюването му и на кароните.

Аакими: Човешката раса, чийто свят е Аакан. Покорени от кароните. Аакимите са надарена раса от превъзходни занаятчии и инженери, но се отличават с меланхолия и са склонни към самонадеяност. След довеждането им на Сантенар аакимите достигат своя разцвет, но са предадени и съсипани по време на Разкола. Загърбват света и се усамотяват в своите огромни укрепени градове в планините.

Аакимнинг: Приятел на аакимите.

Ализ: По-малката сестра на Лиан.

Алмадин: Сухи земи, започващи от морския бряг срещу Туркад.

Алсифър: Последният и най-величественият от градовете на Рулке, създаден от аакима Питлис.

Архиварят: Незнайният човек, който е записал сказанията за четирите страшни битки между Фейеламор и Ялкара, както и още много сказания. Смятат, че той е взел Огледалото (след като Ялкара окончателно побеждава Фейеламор) и го е скрил, докато не възникне нужда от него в бъдеще.

Банадор: Дълга тясна ивица хълмисти земи в западната част на Ягадор. Родното място на Каран.

Бенбоу: Разрушено село в планините между Чантед и Тулин. Библиотека на Преданията: Прочутата библиотека в Школата на Преданията, разположена в Чантед.

Блейз: Ааким, съратник на Тенсор.

Бурия Нгурле: Горящата (Пламтящата) планина – вулканичен връх в горите източно от Алмадин. Кароните някога имали своя твърдина там.

Вартила: Предводителка на отряд уелми, съперница на Джарк-ун.

Великите предания: Най-значителните сказания от Преданията на Сантенар. По традиция се разказват на Празника на Чантед и другаде на важни церемонии. Наброяват двадесет и две.

Великият замисъл: Стремещът на Съвета да открие начин как да

прогони веднъж завинаги кароните от Сант.

Великият предател: Рулке.

Веригата на Тайчид: Ивица от седем много ярки звезди и множество по-бледи, които се виждат зиме в южните райони.

Вуула: Майката на Каран. Самоубила се след смъртта на Галиад.

Възбраната: Виж Предание за Възбраната.

Галардил: Обрасла с гора местност източно от Орист.

Галиад: Бащата на Каран. Полуааким.

Гар: Най-голямата река в Мелдорин. Извира западно от Шазмак и се влива в Туркадско море източно от Сит.

Гашади: Древните смъртни врагове на аакимите. Покварени от Рулке, те му се заклеват във върност след бунта на зейните. Когато Рулке е затворен в Нощната земя, забравят кои са и се наричат уelmi.

Гелон: Плод, чийто вкус прилича и на манго, и на праскова.

Гистел: Слуга на Фейеламор в Сит.

Гласът: Дарбата на най-способните разказвачи да внушат на слушателите си всяко чувство само със силата на словото си.

Големите планини: Най-обширната и най-висока планинска верига в Сантенар, отделяща югоизточната част на континента Лоралин.

Големият път: Главният път от север на юг в източните области на остров Мелдорин.

Голямата библиотека: Създадена от зейните в Зайл по времето на Зурската империя. Библиотеката е опустошена, когато зейните са прогонени, но по-късно е възстановена.

Голямата река: Виж Гар.

Голям събор: Форум, който може да бъде свикан в Туркад, за да намери изход от застрашаваща града криза.

Готрайм: Западналото имение на Каран близо до Толрайм в Банадор.

Грайт: Медна монета с малка стойност.

Дарът на Рулке (също Проклятието на Рулке): Знание, предадено от Рулке на зейните, което засилва устойчивостта им срещу способността на аакимите да прекършват човешкия дух. Оставя клеймо, което ги отличава.

Джарк-ун: Предводител на отряд уelmi.

Джеперанд: Област край западните склонове на Крандорските планини. Дом на зейните и родно място на Лиан.

Дирхан: Митнически служител в Сит, приятел на Пендер и Хасиен.

Долода: Вестоноска, една от подчинените на Игър.

Дройк: Кучето на Идлис.

Елиенор: Велика героиня на аакимите от времето, когато кароните нападат Аакан.

Емант: Полуааким, библиотекар в Шазмак. Пътува и под името Флак.

Забранените опити: Магьоснически похвати, чрез които може да бъде открита пролука във Възбраната и Рулке да бъде прогонен завинаги. Опасни са, защото е възможно Рулке да получи власт над извършващия опита.

Зайл: Град в североизточната част на Мелдорин. Някогашна столица на Зурската империя. Сега е прочут само с Голямата библиотека.

Зейни: Народ, отдаден на знанието. Някога зейните живели в Зайл, където основали Голямата библиотека. Сключват съюз с Рулке и след разгрома му повечето са изтребени, а оцелелите – прогонени. Сега живеят в Джеперанд и не се съюзяват с никого.

Зофи: Майката на Лиан.

Зурска империя: Древна империя в северните области на Мелдорин. Зайл е бил нейна столица.

Игър: Велик и могъщ чародей. Преди е бил член на Съвета, сега е отцепник, живеещ във Физ Горго. Неговите армии превземат почти целия Южен Мелдорин.

Идлис: Уелм, който дълго преследва Каран. Освен това е лечител.

Калам: По-голямата сестра на Лиан.

Калаш: Опиат, който Фейсламор дава на Мейгрейт, за да прикрие цвета на очите ѝ.

Кандор: един от тримата карони, които идват на Сантенар. Убит в годините след Прочистването – единственият карон, умрял на Сант.

Каран (Каран от Банадор): Жена от рода Фърн, но има и аакимска кръв от баща си Галиад. Тя има дарбата на усета. Живее в Готрайм.

Карони: Една от четирите човешки раси, владетели на света Аакан. Избягали през небесната пустош, за да отнемат Аакан от аакимите. Нарекли се на мразовит дребен спътник на планета някъде из най-далечните предели на пустошта. Имат странни очи – индиговосини или

тъмночервени, понякога единият оттенък се прелива в другия в зависимост от светлината.

Карстейн: Най-близкият град до Физ Горго.

Коренна раса: Човешката раса, първоначално населяваща Санте-нар. Все още е несравнимо по-многочислена от останалите.

Крейде: Град в Ягадор.

Кулсин: Област южно от Орист.

Ласий: Светла напитка, получена чрез ферментация. Има леко опииявящо въздействие и се употребява навсякъде в Орист. Произвеждат я от сладкия сок на дървото сард.

Левга: Около пет хиляди крачки, приблизително равна на пет километра.

Летописец: Историк, вещ в изкуството и науката да попълва и съхранява Преданията.

Лейс: Бащата на Лиан. Книжник.

Лоралин: Континентът източно от Туркадско море.

Лъжовното огледало: Огледалото на Аакан. Наричат го така, защото не винаги показва истината.

Магистър: Чародей и предводител на Висшия съвет в Ягадор. Мендарк е Магистър от хиляда години.

Мантил: Жена от аакимите, майка на бащата на Каран.

Мейгрейт: Жена, която осиротява в детството си. Фейлеламор я отглежда и обучава с някаква незайна цел. Майсторка на Тайното изкуство.

Мелдорин: Много голям остров западно от Туркадско море и континента Лоралин.

Мелез: Дете от сношение между представители на различни човешки раси. Мелезите са рядкост, повечето от тях са неуравновесени, но понякога притежават забележителни дарби.

Мендарк: Магистър на Съвета на Ягадор, докато Тилан не му отнема властта. Могъщ чародей, но напоследък обзет от неувереност заради възхода на прастария си враг Игър.

Надирил: Ръководителят на Голямата библиотека в Зайл. Мъдрецът Надирил е и член на Съвета на Ягадор.

Нарн: Пристанищен град в плавателната част на Гар.

Наставникът на Чантед: В момента е Уистан. Наставникът в

Школата на Преданията се смята формално и за ръководител на целия Чантед.

Нелиса: Член на Съвета на Ягадор, Старша правница на Големия събор.

Нийд: Езеро в мочурливите гори близо до Физ Горго, където са открити наполовина скритите от водата руини на град Нийд.

Нощната земя: Селение далеч от света на действителното, където е затворен Рулке.

Огледалото на Аакан: Устройство, което аакимите са създали в своя свят Аакан, за да виждат надалеч. В Сантенар то променя и изопачава действителността, затова аакимите го скриват. Освен това Огледалото се сдобива с памет и съхранява отпечатъци от всичко видно. Ялкара го открадва, успява да открие с него пролука във Възбраната и избягва обратно на Аакан.

Орист: Област на мочурища и гори в югозападната част на Мелдорин. Земята на Игър, където се намира Физ Горго.

Орстанд: Съдия и член на Съвета. Най-старият приятел на Мендарк.

Паш-лар: Уелмската дума за Огледалото на Аакан.

Пендер: Лодкар, за когото са настъпили трудни времена.

Перионска империя: Великата империя на Кандор. Рухва, когато Перионско море пресъхва.

Питлис: Велик ааким от далечното минало, заради чието простодушие могъщият град Тар Гаарн пада в ръцете на Рулке. Той е архитектът, сътворил Тар Гаарн и Алсифър. Рулке го убива.

Порт Кардасон: Пристанището на Туркад.

Послание: Мисли или чувства, предадени от едно съзнание на друго.

Правници: Арбитри при Голям събор в Туркад. Те отговарят и за правосъдието в града.

Празникът на Чантед: Ежегоден празник в Чантед, на който учителите и учениците в Школата разказват Преданията.

Предание за Възбраната: Най-великото от Великите предания. Сказание за унищожаването на златната флейта от Шутдар. Възбраната откъсва Сантенар от другите два свята.

Предания: Огромната сбирка летописи, които обхващат над четири хилядолетия от историята на Сантенар. Преданията се състоят от

исторически документи, съставени от летописците, също от сказания, песни и легенди на народите в Сантенар и на нашествениците от други светове. Културата на Сантенар е неразделно преплетена с Преданията и най-съкровеният копнеж на всеки е да бъде споменат в тях.

„Предания на аакимите“: Обобщение на древната история на този народ, съставено скоро след построяването на Шазмак.

Предъл: Крепостен град на Широкия път.

Принуда: Разновидност на Тайното изкуство, начин да наложиш някому постъпка против волята му.

Прочистването: Поредица войни между кароните и аакимите преди повече от хилядолетие, опустошили почти напълно Сантенар.

Пътят между световите: Тайни, неспирно променящи се, и невестествени проходи, които дават възможност за трудното прехвърляне между Трите свята. Затворен от Възбраната.

Раел: Ааким, братовчед на Каран.

Разгадаване: Откриване на истината. Метод, чрез който принуждават човек да каже цялата истина.

Разказвач: Човек, овладял ритуалните сказания, които съставляват Преданията на Сантенар.

Разтег: Мярка за дължина, равна на разперените ръце на висок мъж. Около шест стъпки.

Рулке: Карон от Аакан, известен и като Великия предател. Той примамва Шутдар на Аакан, за да създаде златната флейта, и това е началото на последвалите затруднения. След Прочистването е затворен в Нощната земя, докато не бъде намерен начин за прогонването му обратно на Аакан.

Сантенар, Сант: Най-малкият от Трите свята, обитаван от народите на коренната раса.

Сард: Високо дърво, преобладаващо в мочурливите гори на Орист. От кората му се произвежда хартия за свитъци, а от сладкия му сок – напитка.

Светлик: Устройство от кристал и метал, което излъчва мека светлина при докосване.

Свързване, дарба за свързване: Сливане на умовете, чрез което хората с дарбата за усет споделят мисли и чувства и се подкрепят душевно. Понякога се използва за налагане на собствената воля над околните.

Синдици: Управляващият съвет на аакимите, понякога изпълнява съдийски функции. Никой не може да изрече лъжа пред тях на официален процес.

Сит: Свободен град и търговска държава; намира се на остров в река Гар, в западен Ягадор.

Стасор: Град на аакимите в Източен Лоралин.

Страшните пазители: Уелмите.

Сундор: Някога значим град в централната част на Мелдорин, сега е село.

Събранието: Комитетът, управляващ Туркад. Проявява безсилие в критични моменти.

Съветът (също Съветът на Ягадор, Съветът на Сантенар, Великият съвет, Висшият съвет): Съюз на могъщите. Заедно с аакимите е създал Ношната земя и е прогонил Рулке там. След това има две задачи – да продължи великия си замисъл и да пази Рулке.

Тайната на кароните: Методите за изработката и използването на флейтата.

Тайното изкуство: Магьоснически или чародейски похвати.

Талалейм: Един от Трите свята – светът на фейлемите. Осеян с красиви планини и гъсти гори.

Талия: Доверена помощничка на Мендарк. Тя е чародейка и майсторка на боя с и без оръжие.

Тар: Сребърна монета в обръщение почти навсякъде из Мелдорин. Достатъчна е да изхрани едно семейство няколко седмици.

Тар Гаарн: Главният град на аакимите във времето преди Прочистването. Бил разположен източно от Крандор.

Творение: Машина, чието действие отчасти се основава на Тайното изкуство.

Тел: Златна монета със стойността на двадесет сребърни тара.

Тенсор: Предводителят на аакимите. Той е убеден, че неговото предназначение в живота е възвърне величието на своя народ и най-сетне да отмъсти на предателя Рулке. Горд до безразсъдство.

Тилан: Военачалник в Ягадор и член на Съвета. Интригите му са насочени срещу Мендарк, когото сваля от поста Магистър.

Тилтилуин и Тинтинуин: Два планински върха при прохода от Тулин до Банадор.

Тинтинуин: Вулканичен връх южно от Тулин.

Тиртракс: Главният град на аакимите в Големите планини.

Толрайм: Град в Северен Банадор близо до Готрайм, семейното име на Каран.

Трикървен: Двоен мелез – човек с кръв от Трите свята, от трите различни човешки раси. Появяват се извънредно рядко и понякога имат забележителни способности.

Трите свята: Сантенар, Аакан и Талалейм.

Труско: Капитанът на охраната в Школата и единствен приятел на Уистан.

Тулин: Селце в планините южно от Чантед. Там живее Шанд.

Туркад: Градът, неподвластен на времето, най-древен в цял Сантенар. И най-покварен. Населението му е голямо. Разположен е при устието на река Сабот на брега на Туркадско море. Там е седалището на Съвета и на Магистъра.

Туркадско море: Дългото море, което разделя Мелдорин и континента Лоралин.

Търлю: Озлобен провалил се летописец, сега сенешал на Уистан.

Уан Баре: Планините на гарвана. Ялкара, Майсторката на заблудите, е имала там своя твърдина – Хависард. Злокобно място.

Уelmi: Сега са слуги на Игър, неговите страшни пазители. Преди са се наричали гашади.

Уистан: Седемдесет и четвъртият Наставник в Школата на Преданията.

Уолф: Контрабандист, който отвежда Мейгрейт и Каран до Физ Горго.

Фейеламор: Предводителка на фейлемите, която идва на Сантенар скоро след Рукке, за да държи под око кароните и да поддържа равновесието между световите. Господарка на Мейгрейт.

Фейлеми: Човешката раса, която първоначално обитава света Талалейм. Дребни начумерени хора, на които прастара традиция забранява да си служат с машини и особено с магически пособия, затова пък са майстори на предрешването и илюзиите. Заради Възбраната групата на Фейеламор остава по неволя на Сант и неуморно търси път към дома си.

Фейчанд: Името, с което се представя Фейеламор, когато се крие от света.

Физ Горго: Крепостен град в Орист, наводнен в древността, а сега възстановен. Твърдината на Игър.

Флейтата (също Златната флейта): Устройство, сътворено на

Аакан от гениалния ковач Шутдар по заръка на Рулке. Шутдар го открива и го отнася на Сантенар. Ако с устройството си послужи някой от надарените, може да отвори Пътя между световете. Шутдар го унищожава в дните на Възбраната.

Фолк: Равна суха местност северно от Чантед.

Фърн: Майчиното родово име на Каран от Банадор.

Хасиен: Жена от Нарн.

Хения: Жена от народа на зейните. Член на Съвета на Ягадор.

Хечет, Портата на Хечет: Малък град западно от Чантед, някогашно важно средище.

Хид: Средзимният ден. Четвъртият ден от ендре, средзимната седмица. Смята се за ден на лоши поличби.

Чакалот: Едро водно влечуго, донякъде подобно на крокодил.

Чантед: Град в Северен Мелдорин, разположен в планинското подножие. Там се намира Школата на Преданията.

Чард: Вид чай.

Шазмак: Забравеният град на аакимите в планините западно от Банадор.

Шанд: Старец, който прислужва в странноприемница в Тулин, но не е какъвто изглежда.

Школата на Преданията: Най-старата Школа за подготовка на хората, които ще станат летописци или разказвачи на Преданията, или пък обикновени бардове и кралски певци. Основана е в Чантед скоро след налагането на Възбраната.

Широкият път: Главният път от север на юг в централните области на остров Мелдорин.

Шутдар: Човек от коренната човешка раса на Сантенар, създател на Златната флейта. След като унищожава себе си и Флейтата, настъпва Възбраната, която затваря Пътя между Световете.

Ягадор: Земите между планините и Туркадско море.

Ялкара: Демоничната властителка, Майсторката на заблудите. Тя е третата от кароните, дошли на Сантенар да намерят Флейтата и да я върнат на Аакан. Присвоява си Огледалото, за да открие чрез него пролука във Възбраната. Избягва от Сант, без да вземе Огледалото.

КРАЙ

© 1998 Иън Ървайн
© 2005 Владимир Зарков, превод от английски

Ian Irvine
A Shadow on the Glass, 1998

Сканиране, разпознаване и редакция: jmv, 2008
Сканиране, разпознаване и редакция на речника в края: csece, 2008
Редакция: Mandor, 2008 (#)

Публикация

ИК „Бард“, 2005

Превод: Владимир Зарков, 2005

Оформление на корицата: „Megachrom“ – Петър Христов, 2005

ISBN: 954-585-622-X

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8157>]